

MERVE & SENA

GAZ PEDAL AŞK

Parola

Beren, babasının oto sanayi dükkânında attı ilk adımlarını.
Belki de bu yüzden motor sesine, yağ kokusuna, benzine tutkuyla bağlıydı.

Sanayi onun için bir eziyet değil, nefes alma biçimiydi.

Ama erkekler, "Sanayide kadın olmaz," diyerek hep dışladılar onu.
Kadın olmakla tutkusu arasında sıkışıp kalan Beren'in gücü her geçen gün
tükeniyor gibiydi.

Ta ki o gücü yeniden kendi ellerinde bulana kadar...

Direksiyonu sımsıkı kavrayan ellerinde, gazı basan ayaklarında...

Kutay, gizemli arabalarıyla çıkageldiğinde Beren'in yolu da değişti.
Ona yeraltı yarışlarının kapısını açtı. Biraz gizemli, biraz komik, biraz da
baş belasıydı.

Ama en çok da Beren'in yolunu hızla kesen bir sürprizdi.
Beren kendi sesini bulmak için gazı yüklenirken, Kutay'ın da kendi
savaşını verdiğini gördü.

Ve belki de aralarındaki yakınlık, asıl yarışın kalplerinde başladığını
gösterecekti.

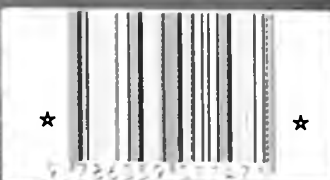
Çünkü bu yol, sürprizlerle doluydu.

Bu, basit bir romantik komedi değil.

Bu, bir kadının kendi gücünü ve aşkını bulma hikâyesi!

ISBN: 978-605-9011-47-1

f /parolayayinevi

/parolayayinlari

/parolayayinlari

/parolakitap

/parolayayinlari

MERVE & SENA

GAZ PEDAL AŞK

Düzenleme
Ny.özlem

Parola

Ninova

OTO SANAYİ KURALLARI

- 1. Usta her zaman
haklıdır.**
- 2. Çay bir kere
demlenir.**
- 3. Aynı kaptan
yemek yenir.**

Yaşıtları bebekle oynarken o sanayide arabalarla oynuyor!

Küçük bir sanayi sitesinde sıra dışı bir manzara var: Henüz 13 yaşındaki Beren Aydın, babası ve ağabeyiyle birlikte araba motoru tamir ediyor. Ellerindeki yağ lekesinden gururla bahseden Beren, “Motor sesi bana kalp atışı gibi geliyor,” diyor.

“Babam ilk başta sadece bakmamı istiyordu ama bir gün motoru kendi başıma söktüm. O da şaşırdı, sonra gururlandı,” diye anlatıyor küçük usta.

Babası da gülerek ekliyor:

“Beren eline anahtarı bir aldı mı, bir daha bırakmıyor. Oğlumdan çok o meraklı çıktı!”

Atölyedeki ustalar onun çalışmasını izlerken şaşkın ama gururlu. Kimi “helal olsun” diyor, kimi “kız işi değil” diye fısıldıyor.

Ama Beren’in cevabı net: “Büyüyünce kendi tamirhanemi açacağım. Kadınlar da motor tamir eder, hem de iyi eder.”

Küçük ustanın gözlerinde benzinden çok daha yanıcı bir şey var: İnat. Biz de bu sıra dışı miniği yakalamışken birkaç soru sormak istiyoruz:

“Normalde bu işleri erkekler yapar, sen hiç korkmadın mı?”

“Yoo, neden korkacakmışım? Ben araba tamir etmeye bayılıyorum.” Sorumuz küçük Beren’i biraz sinirlendiriyor.

“Okul arkadaşların senin tamirhanede çalıştığını biliyorlar mı, nasıl tepki veriyorlar?”

“Öğretmenlerim çok şaşıyor. Geçici bir heves olduğunu, bunun yerine kitap okumam gerektiğini söylüyorlar.”.Küçük usta utanarak ekliyor: “Ama bu geçici bir heves değil.”

“Büyüyünce ne olmak istiyorsun, gerçekten tamirci mi?”

“Evet! Kendi tamirhanemi kuracağım. Orada kadınlar da çalışacak eminim.”

“Abinle yarışa girsen kim kazanır?”

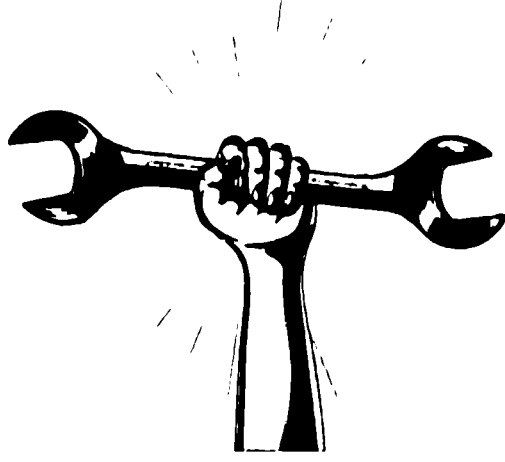
Son sorumuz ortalığı kızııştırıyor. Küçük Beren ve abisi burada âdeta bir rakip gibiler. Kimin kazanacağını ise zaman gösterecek...

Röportajımız biterken küçük ustanın yüzündeki kararlılığı fark etmemek mümkün değil. Yağ kokusunun arasında parlayan bir umut var: Bir gün motorların gürültüsüne kendi adının karışacağına inanıyor.

Ninova

Bölüm 1

Oto Sanayi Kuralları

Bana göre yolları en karmaşık, virajları en keskin, çukurları en tehlikeli yol hayatın kendisidir. Yaşamını kaza yapmadan bitiren hiç kimse olmamıştır ve olmayacaktır. Hayatı yaşamanın kuralı yoktur, sizi kırmızı ışıktaki geçmemeniz için kimse uyarmaz ki zaten çoğu zaman hayatın hızına kapılıp yavaşlamayı unuturuz.

İşte bu yüzden inançlarınız, tutumlarınız, hayata karşı bakış açınız çok önemlidir çünkü bu sizin kazaları ucuz atlatmanızı sağlar.

Hayat felsefemiz bu yolu keyifli ve bilgin bir şekilde sürdürmemize yarar. Tıpkı iyi bir araba gibi iyi bir felsefe de size, bitiş çizgisine ulaştırmakta çok önemlidir ama tüm bunların ötesinde en önemlisi sizin nasıl bir sürücü olduğunuzdur.

Çünkü kötü bir sürücünün tüm şartları uygun olsa da sürdüğü araba asla sonu göremez hatta yaptığı bir kaza bu oyundan çıkmasına mal olur.

Evet, biliyorum, araba muhabbetini çok uzattım ama ne yapabilirim ki?

Elimde değil, seviyorum.

Sadece araba sürmeyi de değil, arabalar hakkında her şeyi çok

seviyordum. Modellerini, özelliklerini, piyasadaki fiyatlarını hatta tüm iç aksamını kalem kalem ezberleyip öğrenmek benim için bir tutkuydu.

Bana göre bu pek abartılacak bir şey değildi hatta bence bu kanımda vardı çünkü babam sanayide araba tamircisi olduğundan diğer çocuklar oyuncak arabalarla oynarken ben babamın dükkânına gelen arabaları yapmasını seyrediyor, tornavidalarla oynuyordum. Sanayide çalışıyor olmam o kadar ilginç bulundu ki bir ara –sanırım on üç yaşlarındaydım– haberlere bile çıkmıştım. Başlıksa oldukça çarpıcı hatta benim için sinir bozucuydu.

Yaşlıları bebekle oynarken o sanayide arabalarla oynuyor!

Aman ne değişik ne değişik! Kimse yeteneğimi görmek istemiyor gibiydi, herkes tek bir açıdan bakıyordu.

Sanayide kadın olmaz!

“Beren! Arabanın altından çık artık. Kalan işi çocuklar halletsin!”

“Tamam, baba!”

“Beren diye oğlan ismi mi olurmuş, Ustam?” dedi babamın ilgilendiği arabanın sahibi, sırtırken sürgülü yatağı ileri doğru ittirip arabanın altından çıktım.

“Arabanın plastik muhafazası dağılmış. Ekrem abiye söyle de yenisiyle değişsin.”

Adamın yüz ifadesi değişirken bu tepkiyi yıllardır her gün gördüğüm için alışıkтым.

“Tamam, sen öğle yemeğini ye hadi, saat neredeyse iki oldu.” Babam bana ters bir bakış attı. Bu müşteriye bulaşmadan işime odaklanmam gerektiğini belirten bir bakıştı.

“Selamünaleyküm abi,” dedim bana şaşkınlıkla bakan adama karşı. “Senin arabanın enjektörlerinde sıkıntı var, sesinden anlaşıyor.” Babam sıkıntıyla nefesini bırakıp çırağa seslendi. “Serhat! Al abini de Hakkı Usta’na gidin bakıversin enjektörlere.”

“Aman Ustam, ne yaptın?” diye çıkıştı adam. “El kadar kızın lafına güvenip, tövbe estagfurullah.”

“Beren doğru söylüyor kardeşim, senin arabanın enjektörleri tıkanmış. Hakkı Ustama gidin, bu iş bizlik değil.”

Ben sırttırken daha fazla uzatmamak adına sessizce arka tarafta bulunan arabaların arasından dolaşarak içeride, müşterilerin görmediği bir alana kurduğumuz yemek alanına yürüdüm.

“Beren abla ayran ister misin?”

“Yemekte ne var İbo?”

İbrahim yanımıza staj yapmak için gelen öğrencilerdendi. Fırına gibi bir çocuktur. Arabaları tamir ederken genelde yanımda sadece onu isterdim.

“Köfte ve fasulye çıkmış bugün. Fasulye berbattı ama tatlısı güzeldi. Tatlı ayırdı Ustam sana ama Serhat seninkinin üzerinden azıcık çatallamış...”

Suratımı buruşturdum. “İstemez,” dedim “O Serhat buraya gelir gelmez kulaklarını bir güzel çekeceğim.”

“Güya Hakkı Usta’ya müşteri götürdü ama kesin sanayinin altını üstüne getirecek.”

“Onu zapt etmeyi bilirim ben ama ah işte, babam izin vermiyor! Neyse sen git şu yağ bakımı için gelen arabayı hafiften hazırla. Eski yağı dök ben geliyorum.”

İbrahim komutumla yerinden fırlayıp arabanın başına döndü. Ben de buzdolabına yöneldim. Serhat neredeyse tatlının yarısını bitirmişti. Yemekse pek iç açıcı görünmüyordu. Her zamanki gibi sabah evden çıkmadan önce hazırladığım saklama kabına yöneldim. Sonbahar geldiğinden bu yana taze meyve bulmakta zorlanıyordum. Bugünkü menümde kuru incirli yulaf vardı.

“Yine mi yulaf yiyorsun kız! Geçen internette gördüm bu yulaf at yemi olarak kullanılıyormuş.” Yan dükkân komşumuz Yavuz amca motor yağına bulanmış tabureyi çekip oturdu. Kendi dükkânından çok bizim dükkânda takılırdı. Oldukça yaşlıydı. Neredeyse on yaşından beri sanayide yetişmişti. Evinden çok burada vakit geçirirdi. Sanayiye bağımlı olduğunu düşünmeye başlamıştım. İş olsun olmasın sabahın erken saatlerinde gelip gece de en son o kapatırdı.

Arada bir uyuklar, çoğu zaman da gündüz kuşağı programları izlerdi. Çalıştığını pek nadir görürdük. Ha bir de çay mholası vermek isterse soluğu bizim dükkânda alırdı.

“Yavuz amca,” dedim bir kaşık yulafı ağzıma tıktırırken. “At yemi yediğim için at gibiyim zaten, bak şöyle bir bak etrafına benden daha çalışkanını bulabiliyor musun? Bulamazsın çünkü yok!” Yulaf oldukça lezzetliydi, bir kaşığı daha hızlıca ağzıma götürdüm ama üzerime dökülünce sanki yağ içinde değilmiş gibi haykırdım.

“Ay olamaz ya! Kirlettim üstümü!”

“Kızım iki yıldır babanla çalışıyorsun, çocukken de sanayiden çıkmazdın hâlâ atamadın şu kibarlığı üzerinden.”

“Ne olmuş yani, sanayide çalışıyorum diye kibar olamaz mıyım?”

“Eh, tabii sanayi kuralları öyle kâğıda yazılmaz ama bir raconu bir adabı vardır.”

“Neymiş o?”

“Bir kere aynı kaptan yersin... sonra usta her zaman haklıdır. Çırağa fazla yüz vermezsin ama fazla da sıkılmazsın... Çayı sabah bir kere demlersin akşama kadar da sulandırıp içersin. Öyle iki saatte bir çay demlenmez çünkü para yetiştiremezsin. Senin gibi antin kuntin yemekler de yemeyiz.” Tiksinir gibi ellerime baktı. “Ayrıca o cadı tırnaklarını da kes kızım. Hayatın boyunca tamirci olacaksan kırmızı ojelerle seni hiçbir çırac ciddiye almaz.”

İşte şimdi sinirlenmiştim. Kimse bana karışamazdı.

“Yavuz amca!” diye bağırdığımda gerçekten sinirlendiğimi anladı ve sus pus oldu.

Bu adam beni çıldırtıyordu. Konuşmaya başlayınca susmayı asla bilmiyordu. Bir de aynı şeyleri yıllardır duymaktan bıkmıştım.

Oje sürme Beren!

Düzgün bir şeyler ye Beren!

Araba tamirinden kadın ne anlar Beren!

Kadın sanayide ne gezer Beren!

“Tamam kızım, bağırma. En iyisi ben gideyim, başını ağrıttım

kusuruma bakma.” Yavuz amca ağır ağır tabureden kalkarken bağıra çağıra benden özür diliyor, bir yandan da dükkândakilere göz ucuyla bakıp bizi duyup duymadıklarını kontrol ediyordu. Özellikle babamın duyması için elinden geleni yapıyordu.

“Çok konuştum ben yine çok... Ne diyelim yaşlılık de geç. Bizi umursama sen, kafana göre takıl. Gençler böyle işte!”

“Yavuz abi hayırdır?” Babam elindeki işi bırakıp yanımıza gelmişti.

“Bir şey yok Ustam, Beren kızımı sıktım sanırım tavsiyelerimle.” Babam anında kaşlarını çatı. Ben bir şey yapmadım der gibi ellerimi kaldırdım. Boş yulaf kasemi anında masanın üstüne fırlatıp yanlarından tüymek için hareketlendim.

“Beren!” diye gürlledi babam. Birkaç saniye birbirimize baktıktan sonra, “Bize iki çay gönder. O Serhat’ı da tut kulağından getir. Gelmezse babasını ara. Maaşına zam işine son de bak bakalım nasıl bulur dükkânın yolunu.”

Babamdan icazet alır almaz yanlarından kaçtım. Asansörlü liftin tepesinde bir arabanın sürücü koltuğunda duran abime seslendim. “Mehmet, şunlara söyle babama iki çay göndersinler. Ben Serhat’ı bulmaya gidiyorum.”

Mehmet arkamdan bağırdı fakat aldırmadan dükkândan çıktım. “Dükkânda bana adımla seslenme demedim mi ben sana! Evde abi işte usta diyecek...” Kalanını duymamıştım çünkü çoktan uzaklaşmaya başlamıştım.

Mehmet kendi aklınca benden daha iyi bir tamirci olduğunu düşünüyordu. Sırf erkek diye ona usta dememi istiyordu ama çok beklerdi. Ustalığın cinsiyetle bir alakası olmadığını hepsi zamanla öğrenecekti.

Bu düşünce yüreğime kara bulutların çökmesine neden oldu, keşke bu işi sevmeseydim diye düşünmeden edemiyordum son zamanlarda. İnsanlar ben büyüdükçe daha fazla yargılamaya başlamıştı.

Yağmur bulutları sanayinin tepesine dolmuştu. Ekim ayında

olmamıza rağmen havada bariz bir soğukluk yoktu. Tulumumun açıkta bıraktığı kollarıma baktım. Tüm yaz güneşin altında çalışmaktan bronzlaşmıştım.

“Millet Bodrum sahillerinde yanar biz sanayide közde tavuğa döndük,” diye düşünürken üzülmemiştim bile, eğleniyordum.

“Bu hayatı sen seçtin Beren Usta!”

Arkamdan yaklaşıp aniden kulağımın dibinde bağırان Yunus’a hışım la döndüm. Üstü başı benim aksime gayet temizdi. Onda görmeye pek alışmadığım bir şekilde özenliydi. Benim üzerimde haftanın ortasında olduğumuz için çeşitli yağlara bulanmış iş tulumundan başka bir şey yoktu. Altı ayda eskittiğim spor ayakkabılarımı saymazsak tabii. Ayrıca Yunus yeni traş olmuştu ve saçları parlıyordu, benim saçlarımsa dalgasını kaybetmiş, cansız ve egzoz kokuluydu.

“Sen hayırdır ya?” dedim bir yandan Serhat’ın saklanmış olabileceği köşelere bakıyor bir yandan da Yunus’u süzüyordum.

“Veda etmeye geldim. Üniversite kazandım ya bugün, gidiyorum.”

Yunus’a şok içinde baktım. “Sen de mi vazgeçtin bu sanayiden?”

“Vazgeçmek demeyelim de...” gözleri uzaklara dalarken bir an çok ciddi göründü ama hemen sonra kahkaha attı. “Kısa bir tatile çıkıyorum diyelim. Adios!” Eliyle selam verdi “Sen de bir an önce kurtul şuradan.” Yunus her zaman yaptığı gibi saçlarımı karıştırdı.

“Senin işte pek gözün yoktu zaten,” dedim bozduğu saçlarımı düzeltirken. Hiçbir şey demeden yürümeye başladım ama Yunus da beni takip ediyordu.

Ufak bir gezinti sonunda Serhat’ı sonunda bulmuştum. Bir duvar dibine sinmiş dondurma yemekle meşguldü.

“Serhat!” Sesimi olabildiğince gür tutsam da kulağa hâlâ çok tiz geliyordu.

“Beren ablam!” Çocuk korkuyla dondurmasını fırlatsa da elimden kaçamadan yakasına yapışmıştım “Yunus tut şunun kulağından...”

Yunus hemen yanıma koşup Serhat’ı yalandan hırpalamaya

başladı. “Ayıp değil mi oğlum, böyle işten kaytarıyorsun?” Serhat kaçmasın diye bir omzundan ben diğerinden Yunus tuttu, geri dükkâna döndük. Zavallı elimin altında kuş gibi titriyordu.

“Bak, bir daha kaçarsan yemin ederim bu dükkâna değil çırak, istersen kral ol yine de giremezsin, duydun mu beni?”

“Çocuğun üstüne gitme, zaten baban rahat vermez.”

“O da uslu dursun o zaman!”

Serhat elimin altında kıpraşmaya başladığı sırada bizim dükkânın önüne varmıştık.

“Yolculuk ne zaman?” Yunus’un bile seçimini yapmış olması sinirlerimi bozmuştu. Ben iki yıldır olduğum yerde duruyordum.

Lise bittikten hemen sonra üniversiteye gitmek istememiş şansımı babamla tam zamanlı çalışarak denemeye karar vermiştim. Burada da işler yolunda gidiyor sayılmazdı. Sanayide kadın olmak pek kolay değildi. Ülkede benden başka tamirci kadın var mıydı onu bile bilmiyordum. İlk çalışmaya başladığım gün dün gibi hatırımdaydı. Lisede hatta ortaokulda bile yaz tatillerinde gelip babama yardım ettiğim için ne sanayiye ne de arabalara yabancıydım fakat bunu tam zamanlı bir iş olarak görmek kimse için kolay olmamıştı. Annem ve abim ısrarla karşı çıkmışlardı. Son sözü babam söylemeseydi eğer kimse bana bu konuda inanmazdı. Sanayide beni çocukluğumdan beri tanıyıp sevenler bile onaylamaz bakışlar atıp dalga geçmişlerdi. Bir müddet tek arkadaşım İbo’ydu. O da küçücük çocuktu zaten. Diyorum ya hayat seçimlerden ibaretti. Aynı anda hem üniversite okuyup hem de çalışma hayatına atılamazdım. Bir erkek olsaydım belki ama üniversiteye gittiğim an kimse beni dükkânın kapısından içeri sokmazdı, buna emindim.

Beni tamirhanede çalışmaya iten sebep neydi bilmiyorum; belki yıllardır işin içinde olmak belki de lafı açılınca söylenen yapamazsın nidaları... Bana biçilen rolü reddetmek, kendimi yeterli görme çabası ya da erkeklerin dünyasına küçük bir başkaldırı... bilemiyorum. Ama hayat dengemi tamamen altüst ettiğim de bir gerçektir.

Arabaları seviyordum ama sanayi hakkında aklım oldukça karıştı.

“Sabaha karşı otobüsüm kalkacak,” dedi Yunus, İbo’nun yağ bakımını yapmaya başladığı arabaya göz ucuyla bakarken, ben de o arada Serhat’ı babama teslim ettim. “Akşam mahallede görüşelim, şimdi işim başımdan aşkın!” dedim. Dükkân ağzına kadar arabayla dolmuştu. Yunus anlayışla başını salladı. Lift üzerinden inen Mehmet’in yanına gidip biraz da onunla çene çalmaya daldı.

“Ne yaptın İbo?” Arabadan çıkan simsiyah yağa baktım. Berbat görünüyordu. Müşteri aracının bakımını daima bizde yaptıran, babamın neredeyse otuz yıllık dostu Haktan amcaydı. “Haktan amca az daha gelmeseydin motoru indirecekmişiz.”

“Ağzından çıkanı kulağın duysun be kızım!” Haktan amca tövbeler ederek önüne döndü. Ben de arabanın başına döndüm. Arabanın altındaki çalışma kanalına indim. “İbo feneri tut!” İbrahim hızla el fenerini açıp kanala atladı. Çalışmaya başlamadan önce arabaların altını muhakkak kontrol ediyordum.

“Ben Yunus’la gidiyorum akşama gelmeyebilirim. İki bakım daha var!” diye seslendi Mehmet.

“Yok ya o niyeymiş?” Her ne hikmetse Mehmet’in öğleden sonraları genelde çok önemli işleri çıkardı. Ağır bir iş varsa muhakkak kaytarmanın bir yolunu bulurdu. Onun yapacağı işlerse genelde bana kalırdı. Yine de en çok parayı alan yine o olurdu. Kanaldan hızla çıkıp Mehmet’i yakalamaya çalıştım ama yerinde yeller esiyordu.

Haktan amca işi beceremeyeceğimi düşünerek tedirgince gözüklerinin üstünden bana bakarken çalışmak pek kolay değildi. Motor kaputunu açıp hızla parçaları söküp yenileriyle değiştirmeye başladım. İbo’nun akıttığı yağı, pırıl pırıl yeni motor yağıyla değiştirdikten sonra işim tamamlanmıştı. Neredeyse on dakikada halletmiştim. Haktan amcanın arabasını kanaldan çıkarıp yerine yenisini getirdim.

Haktan Amca arabasına kuşkulu gözlerle baksa da bana teşekkür etmeyi ihmal etmedi.

“Haktan amca haberin olsun bir daha aracının bakımını ben yapmayacağım.”

“O niyeymiş kız?”

“Ee, son üç bakımını benim yapmama rağmen ne zaman gelsen hâlâ kuşkulaniyorsun.”

“Ne yapayım kızım, alışmamışız biz böyle kadını sanayide görmeye.”

“Modern dünya bu Haktan amca kadınlar her işin altından kalkabilir, aşın artık böyle düşünceleri.”

“Öyle tabii de ne bileyim!” Haktan amca hem çekiniyor hem de düşüncesini değiştirmekte inat ediyordu. Ona karşı merhamet beslesem de daha çok büyük bir sinir içindeydim.

“Alış artık. Yoksa da arabayı İbo yapsın.”

“Yok yok sen yap, benim sana güvenim tam.”

Haktan amca yüzü gülerek ayrıldığında ben de diğer aracı yapmaya koyuldum.

“Bir gün hepiniz alıacaksınız ama o gün geldiğinde ben burarlardan gitmiş olacağım.” Kendi kendime gururlu ve mağrur bir yüz ifadesine bürünüp en oyuncu hâlimle intikam yeminleri ediyordum.

“Abla yine kendi kendine konuşmaya başladığına göre durum vahim.”

Arabanın kaputunu indirdiğimde İbrahim’in ensesine usulca vurdum. “Konuşma da bana çay getir. Belim koptu.”

Arabanın sahibi teşekkür ettikten sonra kanaldan çıkarken bir yenisi girmek için sırada bekliyordu.

“Ben bu tempoya dayanamayacağım galiba baba!” Babam önünde duran araba motoruna eğilmiş dikkatle çalışıyordu.

“Mehmet neden erken gitti? Çok kalabalık görmüyor musun?”

Babam gözlüğünün üzerinden sinirle etrafa bakındı. “Mehmet bana gideceğini söylemedi ki! Hay ben onun yapacağı işin...” hınzırca sııttım.

“Eve de geç gelirim dedi.” Mehmet’i şikayet etmeye bayılıyordum. Bu beni kötü bir kardeş yapar mıydı bilmiyorum ama Mehmet zaten çok kötü bir abiydi. İşe gelmemem için türlü zorbalıklar yapıp

beni bıktırmaya çalıştığı günleri asla unutamıyordum. Babam ellerini önlüğüne silip motoru bıraktı.

“Bu yarına kalsın. En olmadı Ahmet Usta’dan yardım isteriz. Sen eve git. Ben de şu arabanın bakımını yapar kapatırım dükkânı.” Kol saatime baktığımda saatin beşi geçtiğini gördüm.

“Peki, Mehmet ne olacak?”

“Yarın arabaları o yapar.”

“Maaşından kesmeyecek misin?”

“Kesersem hiç gelmez kerata!”

“İyi de baba ona sürekli taviz veriyorsun şımarıyor işte. Bırak gelmesin!” Yüzüm cayır cayır yanıyordu

“Kızım anlamıyorsun. Gelmezse bir mesleği olmaz. Zaten zeki değil, okumakta gözü yok. Bir baba olarak onu meslek sahibi yapmak kolay mı? Yarın öbür gün ev geçindirecek...”

“Ben gelmediğim zaman esip gürlemiştin ama?”

“Paranı da kesmedim ya. Hem sen kim bilir ne zaman bıcaaksın bu işten. Üniversiteye de gidebilirsin. Ya da evlenirsin kocan zaten sana bakmak zorunda!” Babamın her zamanki söylemlerine kulak asmadan işe devam etmem gerekiyordu belki ama o kadar sinirlenmişim ki eldivenleri fırlatıp rüzâar gibi tamirhaneden çıktım. Eğer orada kalmaya devam etseydim müşterilerin ve çocukların önünde babamla kavga ederek ağlamam işten bile değildi.

“Herkesten nefret ediyorum!” dedim yanaklarım öfkeyle kızarmaya devam ederken “En çok da bu işi sevdiğim için kendimden nefret ediyorum.”

Güneş battı batacağı. Sanayideki dükkânların çoğu hâlâ açıktı. Geçtiğim yerlerden gelen çay tekliflerini geri çeviriyor bir an önce odama sığınmak için koşar adımlarla eve doğru yürüyordum. İnsanlarla muhatap olacak vaktim yoktu bu yüzden kulaklıklarımı çıkarıp kulaklarıma tıktım. Her zamanki şarkı listemi açtım, uzun zamandır bundan başka bir liste dinlememişim.

Listenin adını “İNTİKAMIMI ALACAĞIM!” olarak güncellemişim.

**Kimine bu çok basit bir tepki gelebilirdi ama benim için değildi.
Ne yapıp edecektim ve kendimi kanıtlayacaktım.**

Ben buydum.

Arabaları seven Beren!

Kırmızı oje sürmeyi seven Beren!

Çiçekli elbiseler yerine yağlı bir iş tulumu giymeyi seven Beren!

Derin bir iç çektim ve kendimi gürültülü şarkının ritmine bıraktım.

Ninova

Bölüm 2

Vişne Çürüğü

Hani kendinizden ve seçimlerinizden çok emin olduğunuz bir an vardır, kimsenin sizi kararınızdan döndüremeyeceğini hissettiğiniz o an... Benim o anım tamirhaneye gelmeyi ilk seçtiğim gün değildi. O gün daha çok her an kararımdan vazgeçip, kaçıp gidecekmiş gibi hissediyordum. Sonraki günler de bundan pek farklı geçmemişti. Fakat bir gün öyle bir an yaşamıştım ki işte o gün ensemde hissettiğim yargılayıcı bakışların ağırlığı omzumdan bir anda kalkıvermiş, hayatımda hiç olmadığım kadar başarılı ve kendi yolunda güvenle ilerleyen biri gibi hissetmiştim.

Sabahın erken saatlerinde bir müşteri arabasından sürekli duyduğu sesi şikâyet ederek bize gelmişti. Akşama kadar Mehmet ve babam arabayı türlü yollara sokarak denemişler, birkaç parça değişikliği yapmışlar yine de sesin sebebini bulamamışlardı. Araba kısa süreliğine düzelmiş gibi görünse de iki gün sonra tekrar gelmişti. Babam ve Mehmet arabanın başında hararetle tartışırken yanlarına yaklaşıp geri çekilmiştim. Nasıl olsa fikirlerimin onlar için bir değeri yoktu.

Öğle molasında babam bankadaki işlerini halletmek Mehmet'se arabalara gerekli malzemeleri temin etmek için çıkıp gitmiş-

ler, dükkân tamamen bana kalmıştı. Bir anlık gelen fikirle arabayı çalıştırıp gelen sesi kendim tahlil etmiştim.

Yirmi dakika boyunca arabanın altından girip üstünden çıktığımda sesin direksiyon boşluğundan geldiğini anlayacak kadar kendimden emindim. Bu kadar kolay bir arızayı Mehmet neyse de babamın bile iki gündür çözememiş olması kaderin bir cilvesiydi sanki. Bu kez çekinerek değil de kendimden emin olarak babama arızayı söylediğimde önce bana inanmamış sonra hayretle şaşakalmıştı. Dükkândaki çıraklar, babam hatta Mehmet bile o gün beni tebrik etmişti. Babam sürekli ödemelere takıldığı için dikkatinden kaçtığını savunuyor, Mehmet de aslında sorunun hakikaten direksiyondan olduğunu anladığını, malzeme almaya gitmemiş olsa öğle molasında şıp diye bu işi kendinin de gayet tabii çözebileceğini söyleyip duruyordu.

Kesin olan bir şey vardı ki ben onları gerçekten hazırlıksız yakalamıştım. Bu olaydan sonra babam bana el altında iş gören bir çırak muamelesi yapmaktan vazgeçmiş, artık daha çetrefilli görevlerde kendisine yardımcı olmama izin vermişti. Annem başarılarımdan yana hiç memnun olmasa da açıktan açığa beni eleştirmekten vazgeçmişti.

Mehmet'in Yunus'la eve gittiği günden beri babamla aramız limoniydi. Babam aramızdaki bu dargınlığı pek umursamasa da ben ciddi ciddi ilk kez pes etmeyi düşünüyordum. Tamirhanede işler hâlâ çok yoğundu ama geçen haftadan beri ben işlere eskisi gibi dört elle sarılamıyordum. Yunus'un üniversiteye gitmesi aklımda hep dö-nüp dolanan fikirleri tekrar gün yüzüne çıkarmıştı sanki... Tüm arkadaşlarım gibi üniversiteye gitsem hayatımın nasıl olacağım merak ediyordum.

"Beren Usta! Kerem abinin silecekleri eskimiş. Yağmurlar iyice bastırmadan bir değişin diyor." Babam uzaktan bağırdığında bir tabureye çökmüş şeker bile atmadığım çayımı karıştırmakla meşguldüm. Son yarım saattir karıştırdığım çay iyice soğumuştur. Büyük bir nefes bırakarak kalktım.

Babam gönlümü almaya çalıştığı zamanlarda yaptığı gibi bana

yine usta demeye başlamıştı. Ancak bir hata yaptığını düşündüğü zaman böyle söylerdi. Kerem abinin sileceklerini değiştirdiğim sırada içeriye iki araba girdi. Biri yüksek modelli siyah renk bir BMW diğeryse vişne çürüğü rengi bir Audi'ydı. Böyle yüksek modelli bir araba için tercih edilecek en iyi renk sayılmazdı ama sürücünün cesaretine hayran olmadığımı söylesem yalan olurdu.

Dükkândaki uğultular bir anda kesilmiş herkesin gözü Audi'ye dönmüştü. Doğrusu ben her ikisinden de gözümü alamıyordum. Arabaların ön ve yan camları bir numara siyah filmle kaplı olduğundan sürücülerini görmek çok zordu. Merakla arabadan inmelerini beklemekten başka çaremiz yoktu.

“Bu kaplamalar yasak değil mi?” diye fısıldadı İbo.

“Sus!” diye mırıldandım.

İbo doğru söylüyordu, yasaktı.

Audi ve BMW'nin kapısı senkron bir şekilde açıldı. İkisi de taş çatlasın yirmi beş yaşlarındaydılar. Audi'nin sürücüsü iner inmez gözleriyle dükkânı taradı. Sonunda babamı gördüğünde iki uzun adımda babamın yanına varıp elini sıktı.

“Ustam kolay gelsin. Müsaitlik durumun nedir? Acilen iki arabanın da fren balatalarını yenilememiz gerekiyor.” Babam çekingen bir şekilde dükkâna baktı. Dükkânın iki yanına konulmuş liftlerin ikisi de boştu. Elimizde para getirecek pek bir iş yoktu bu yüzden babamın cevabı gayet açıktı.

“Hallederiz,” dedi ama sesi az önceki neşesinden yoksundu, babam serserilerle uğraşmayı hiç sevmezdi. Yine de ekmek parası diyerek sustuğuna emindim. Ayrıca tamam arabanın sahipleri pek mülayim tipler değillerdi ama öyle çok kötü bir hâlleri olduğu da söylenemezdi.

Babamın cevabından sonra dükkânda herkes yapmakta olduğu işe geri dönmüştü.

Tabii ben ve Mehmet hariç.

İkimizde o vişne çürüğü Audi'yi istiyorduk.

Babam daha bize seslenemedi ki ikimizde aynı anda atağa geç-

tik, Mehmet benden daha yakındı ama ben daha atıktım, koşarak sürücü kapısını açtım ve kendimi koltuktan içeri attım.

Arabanın sahibi de en az babam kadar şaşkındı.

“Gevezeliği bırakın!” diye babamdan ikimize de bir uyarı geldiğinde hemen arabayı çalıştırdım ama sırtımama engel olamıyordum. Mehmet’in o asık suratını görmek için azar ıstımek, pek de önemli değildi.

Arabayı çalıştırıp birkaç kez gaz verdim. Araba resmen altımdan kaçıp gitmek için can atan vahşi bir hayvan gibiydi. Arabanın sesini sabaha kadar ninni diye dinleyebilirdim.

“Hay maşallah aslanıma!”

“Bana mı dedin?” derken arabanın sahibi sırtıyordu.

“Yok, diğer hayvana söyledim!” dedim imalı bir şekilde ve lafı kıvırdım. “Araba diyorum, hayvan gibi, maşallah.”

“Öyledir benim kızım!” derken çocuk elini kaportaya vurdu, sanki bir bebeğin sırtını pışpışlıyor gibiydi.

“Nesi var çocuğun?” diyerek bir kez daha gaz verdim, içim resmen eriyordu. Arabaya âşık mı oluyordum yoksa?

“Dizleri tutmuyor doktor ablası”

“Demek sadece balatalarda sıkıntı var.” Arabanın direksiyonunu okşadım. “Hallederiz şimdi.”

Arabadan inmeden önce bu güzel kızl saçlı kızı liftin üzerine aldım ve indikten sonra arabayı yukarı kaldırmalarını söyledim.

Arabanın sahibiyle göz göze geldik. Buralardan olmadığını anlamak kolaydı. Üzerinde siyah bir forma vardı. Formanın sırtında “Bir santimle ya da bir mil farkla kazanman önemli değil” Yazıyordu. Tabii benden başka kimsenin bu ayrıntıya dikkat ettiğini sanmıyordum çünkü hem ingilizceydi hem de anlayabilmek için repliğin geçtiği filmi bilmek gerekiyordu.

Kumrala yakın sarı saçları alnına dökülüyordu. Altına paspal bir kot pantolon giymişti. Doğrusu etkileyiciydi. Bana bakarken daha fazla oyalanacağını sansam da bir anlık göz değmesinden başka bir şey olmamıştı. Diğer herkes gibi tamirhanede çalışan bir

kadının varlığı onu rahatsız etmiş ya da şaşırtmışa benzemiyordu.

Ben arabayı yapmaya başlarken o geçip boş bir tabureye oturdu ve telefonunu çıkarıp ilgilenmeye başladı.

“Ukala dümbüğü!” Serhat yanımdan geçerken Audi’nin sahibi-ni işaret ederek elini savurdu. Boş anımda yakalandığım için kıkırdadım. Neyseki sesimi gürültüyle çalışan makineler arasında kimse duymamıştı.

“Yağmurlu havada bu arabayla yola çıksaydınız on dakikaya cenaze arabasına geçiş yapardınız, frenler ölmüş resmen,” diye mırıldandım.

“Ne güzel işte, para kazanıyorsunuz, neden mızızlanıyorsunuz ki?”

Bunu söyleyen BMW’nin sahibiydi, durduk yere yükselmesine anlam verememiştim. Kaşlarım çatılırken dilimi ısırardım. Ona sesini kesmesini ve benimle böyle konuşamayacağını söylemek istesem de sessizce işimi yapmaya devam ettim. Babamla papaz olmak, hele bu arabanın işini yarım bırakmak hiç istemiyordum.

Son balatayı da söktüğümde İbo’yu beklemeye başladım. Onu çoktan yeni balataları almaya yollamıştım. Zaten para yönünden sıkıntı çekmeyeceğini bildiğim tipler oldukları için de en iyi balatayı almasını bir güzel tembihlemiştim.

Gri iş tulumuma bugün hiç motor yağı bulaşmadığı için iyi göründüğümü düşünüyordum. İbo’yu beklerken su içmek için arka tarafa geçtim ve aylardır dükkânın bir köşesinde duran hurda aracın dikiz aynasından kendimi inceledim. Saçlarımı ensemden toplamıştım. Yazın genelde bandanalar veya renk renk şapkalarla gezerdim ama bu aralar sadece toplamakla yetiniyordum. Yüzümde de yorgunluğun getirmiş olduğu göz altı çizgileri haricinde pek bir şey yoktu. Ne siyah bir is ne de bir mazot kalıntısına rastlayamamıştım. Derin bir nefes vererek aynadan uzaklaştım.

İbo yedek parçacının arabasıyla geldiğinde ben de arka taraftan çıktım. Yeni balatalar göz alıcıydı, parlıyorlardı. Hemen takmak için arabanın yanına geçtim.

İbo bana yardım etmek için bir saniye bile yanımdan ayrılmıyordu, arabaya onun da hayran olduğunu anlamak çok zor değildi.

Biz işimizi yaparken yandaki konuşma kulaklarıma dolmaya başladı.

“Kutay, hadi bunları hallettik diyelim, diğerleri ne olacak?” BMW’nin sürücüsü, kirli sakallı ve yanık tenliydi, diğerine göre de daha minyon sayılırdı, isminin Kutay olduğunu öğrendiğim sarışına yakınıyordu.

Kutay pek endişeli görünmüyordu. Başını yine geriye yatırmış gözlerini dinlendirmeye devam ederken ben yanlarından geçince ikisi de hafifçe doğruldu. Sağdaki tekerler bitmişti, sıra soldakilerdeydi.

Kutay tek gözünü açmış geçmemi bekliyordu, hızlıca yanlarından geçerek işime devam ettim.

Ben geçip gittikten sonra Kutay fısıldayarak adım hâlâ öğrenemediğim çocuğun sorusunu yanıtladı ama ne dediğini duyamamıştım. Her ne kadar konuştukları konuyu yersiz bir şekilde merak etsem de araba bitene kadar bir daha onlarla göz göze bile gelmemeye dikkat ettim.

Yaklaşık yarım saatin sonunda benim elimdeki iş bitmişti ama Mehmet hâlâ uğraşıyordu.

“Senin araba tamamdır, ben gidip diğerine bir bakayım,” dedim elimdeki üstüğüyle parmaklarımdaki yağı siliyordum.

“Ustam eline sağlık jet hızıyla yaptın valla!”

“Senin kız da pek uslu maşallah!” dedim onun kullandığı aynı kinayeli ses tonunu takınarak. Cevap gecikmedi, en az benim kadar hazır cevaptı.

“Yok yok! Senin elin de pek hafıfmış, belli!”

Kutay denilen bu çocuğun cevabı benden içten bir kahkahayı koparınca sesim dükkânda çınlamıştı. Ne yaptığımı fark ederek hemen sustum ama babam çoktan kaşlarını çatmış bana bakıyordu. Kendimi toplayarak anında Mehmet’in yanına geçtim.

Çocukla flörtleştığım falan yoktu ama burası sanayiye ve ben

bir kadındım. Göğsüm sıkışınca dudaklarımda aynı hızda sarktı.

“Hadisene Mehmet!” diye çıktım Mehmet’in yanına varır varmaz. “Bitiremedin mi hâlâ?”

“Beren defol git başımdan, zaten sinirim tepemde.”

“Yapamıyorsan babama haber edeyim ben devralayım bu arabayı da!”

“Kızım bak, elimde kalırsın, çek git başımdan, işime karışma.”

“Belki de herkes bildiği işi yapmalı Mehmet Usta!” derken en sinir bozucu tavrımı takınmaktan geri durmadım.

Babamın Mehmet’e olan yardımları sonucunda yaklaşık bir saat sonra diğer arabanın da işi bitmişti. Benim elime geçseydi sadece yarım saat sürecekti bu iş Mehmet’in elinde iki saat uzamıştı. Ve yine bu kadar oyalanmayı ben yaşatsaydım yemediğim uyarı kalmayacakken babam Mehmet’e yardım etmişti.

Bu iş yerinde çalışmak günden güne zorlaşıyordu.

“Borcumuz nedir?”

“Dört bin versen yeter kardeşim.” Adamlar nakit parayı anında babamın eline saydılar.

“Eyvallah, Ustam!”

Arabalar ani bir geri manevrayla dükkândan uzaklaştıktan sonra sığındığım delikten çıktım. Babam ve Mehmet ellerini temizlerken ben çantamı kapıp dükkândan çıkmak için hazırlanmaya başladım.

“Baba ben bugün erken çıkacağım.” İlk defa bu kadar daraldığımı hissediyordum, kendi başıma kalmaya ihtiyacım vardı.

“Mesai bitmeden kaçıyor musun?”

“Yoo!” dedim sinirli bir şekilde “Mehmet sık sık izin alıyor sen de sesini çıkarmıyorsun ya... Sandım ki bu izin işini belki de ben fazla abartıyorumdur.”

Çırakların yanında yediği azar yüzünden kızarıp bozulan babam homurdanır gibi sesler çıkardı.

“Git bakalım, zaten fazla bir iş yok ama sakın geç kalma.”

Ellerimi yıkarken, “Tamam, kalmam!” diye aynı babam gibi hor-murdandım.

“Zaten akşam bir konuşalım seninle.”

“Ne konuşacağız ki?”

“Bir afra bir tavra,” dedi Mehmet atılarak. “Kime atar yapıyor-sun onu konuşacağız.”

“Sen karışma kara kedi!”

Mehmet eline ve yüzüne bulaşan motor yağına aldırmandan beni taklit etti, sinirlerine dokunduğumu anlamak için müneccim olmaya lüzum yoktu.

“Sen karışma,” dedi babam yumuşak bir tonda. “Sen de erken gel dediğim gibi.” Uzayan tırnaklarımı tulumumun üzerinden ba-cağıma öyle bir batırdım ki binbir zahmetle uzattığım tırnaklarım neredeyse kırılacaktı.

“Emriniz olur.”

Tamirhane her zaman bu kadar çekilmez miydi yoksa babam bu aralar fazla mı sinirliydi anlaması çok güçtü.

Mehmet’e karşı gayet kibar!

Aklımdan geçen kötü düşünceleri savmak pek kolay değildi. Yağmur bulutları yine toplandığında bir rüzgâr saçlarımı savurdu.

Saçlarım geçtiğimiz üç ayda neredeyse kırk dereceyi aşan gün-lerde güneşin etkisiyle kahveden kızıla geçiş yapmıştı. Tırnaklarım-daki ojede yavaş yavaş soyulmaya yüz tutmuştu. Hafta sonum yine kuaförde geçecekti anlaşılan.

Sanayide kadın olmak her açıdan çok daha zordu.

Evimiz dükkâna çok uzak değildi. Sanayi taraflarında, müstakil tek katlı evimizde yaşıyorduk. Yıllar önce buralar şimdiki kadar ka-labalık değildi. Bana sorarsanız o yıllar daha güzeldi, şimdi kim kim-dir anlamak daha zordu ama bir zamanlar herkes birbirini tanırdı ve yabancı bir yüz buralarda hemen fark edilirdi.

Yürümek biraz iyi gelmiş olsa da beni asıl rahatlatacak şeyin arabama binip yol yapmak olacağını biliyordum. Belki öncesinde

güzel bir duş alır bir saat kadar uyurdum. Uzun zamandır gündüz uykusu çekmemiştim. Tabii iştaki sandalye üzerindeki uyuklamalarımı saymazsak.

Yıllardır gündüzleri eve uğramayan bir kız olduğum, bu masum düşüncenin ne kadar imkânsız olduğunu bilmememden anlaşılıyor du bence. Eve vardığımda anahtarımı boşa çıkarmış olduğumu çok geçmeden anladım.

Bahçeye adımımı atar atmaz bir masanın etrafına üşüşmüş on kadınla yüz yüze geldim.

“Eyvah!”

Yüz ifadem nasıldı bilmiyordum ama kadınlar hep bir ağızdan konuşmaya başlamışlardı:

“Ah be canım nasıl zayıflamışsın nasıl!”

“Kek var börek var yer misin canım?”

“Maşallah, pek de güzel, nasıl büyümüş. Okumuyor, değil mi? Gelin olacak o zaman annesi!”

“Canım sen hâlâ tamirciliğe devam mı ya?”

“Benim eşim seni her gün sanayide görüyormuş, duy da inanma.”

“Zor olmuyor mu canım ya kadın başına ne bileyim...”

Canım, canım, canım... canınız çıksın desem çok mu ayıp olurdu? Ne samimiyezsiz ne hadsiz konuşmalardı bunlar böyle! Dişlerimi sıkabildiğim kadar sıktım.

Annem içinde bulunduğumuz durumdan son derece rahatsızdı. Onun için ben şu an yağlı iş tulumunun içinde değil de çiçekli elbiselerin içerisinde, misafirlerine kahve ikram ederken olmalıydım.

Aslında çiçekli elbiseleri severdim ama oturup boş boş dedikodu yapmak, insanların hayatlarına haddim olmadan müdahale etmek, pek benlik değildi.

“Ay Beren, kızım sen neden erken geldin ki bugün?” Annem sesini ilgili bir anne gibi çıkarmaya çalışıyordu ama son derece rahatsız olduğunu görebiliyorum.

“Yasemin’le buluşacağımı söylemiştim ya anne!” Yasemin benim liseden beri neredeyse tek ve en yakın arkadaşımıydı. Ayda yılda bir görüşürdük ama yine de arkadaşlık işte.

Anlaşabildiğim nadir kızlardandı ya da insanlardandı demek daha doğru olurdu. Yasemin’le falan buluşmayacaktım ama annemin baskıcı bakışları beni bu yalanı söylemeye itmişti.

Tabii bir de evde kalırsam beni soru yağmuruna tutacağını bildiğim tüm bu kadınlar yüzünden de yalan atmış olabilirdim, orası ayrı konu.

Zaten gergin olan vücudum kadınların aynı anda üzerime hücum etmesiyle daha da geriliyordu. Şeytan diyor şunların kalesini sağlam bir tekmeyle uçur! Kaleleri de kek, börek koymaktan başka bir işe yaramayan emektar masamızdı ya neyse!

“Kızım tulumunu çıkarıp da gelseydin bari şu eve. Hey Allahım yolda bir gören olacak.” Annem arkamdan bağırarak geliyordu ki hızla odama doğru ilerledim.

Anında telefonu çıkarıp Yasemin’i aradım.

“Bebeğim!” Yasemin ilk çalışta açmıştı telefonumu.

“Yasemin acil durum!”

“Ne oldu?”

“Eve geldim ama saldırı hattı çok kuvvetli. Kızım, bana bak yarım saate benden haber alamazsan...”

“Ne diyorsun Beren sen yine?”

“Diyorum ki eve bir geldim annem on tane kadını toplamış altın günü yapıyor.”

“Ee ne var bunda?”

“Kızım kadınlar beni görür görmez saldırıya geçti diyorum, anlamıyor musun?”

“Ha şimdi anladım yine aynı mesele, değil mi?”

“Evet!” Yatağa çöktüm “Ben buradan çıkamayabilirim. Çıkar-sam yine saldırırlar.”

“Saçmalama Beren, hadi giyin, on beş dakikaya gelirim ben.”

“Yok yok ben gelirim sen hiç buralara gelme.”

“Aman dikkat et de koca tekniğiyle seni köşeye sıkıştırmasınlar.” Yasemin gülüyordu, ben de ona katıldım.

“Annemin beni öldürmeyeceğini bilsem gelecek ay evleniyorum diye atardım yalanı ortaya. Şöyle helal süt emmiş bir doktor adayım var desem, inan hepsi heyecandan düşüp bayılır.”

Yasemin de benimle kahkaha atmaya devam etti.

“Çıtay o kadar yükseltirsen onlar kızlarını başbakanın oğluna vermek zorunda kalırlar. Bilirsin kimse kimsenin altında kalmaz bu mahallede. Hele ki konu kocaysa.”

“Biliyorum,” derken hüzünlenmişim. Kaçınıcı yüz yıldıydık ama hâlâ kızlar yanındaki eşleriyle anılıyorlardı. Eşleri, zenginlikleri, dış görünüşleriyle değer biçiliyordu. Bu düzen hiçbir zaman değişmeyecekti. İleride değişse bile benim için çok geçti.

“En geç yarım saate yanındayım. Görüşürüz.”

“Ay hemen makyaj yapmam lazım, görüşürüz,” dedikten sonra Yasemin telefonu yüzüme kapattı.

Yasemin yarım saate asla hazırlanamazdı, biliyordum, bu yüzden ağır ağır hareket etmeye başladım. Önce güzel, sıcak bir duşa girdim. Ardından gizlice mutfığa geçip kendime güzel bir bardak çay koyarak odama geldim.

Uzun zamandır yavaşça hazırlanmamıştım. Aynada kendime bakmaya başladım. Halk ağzında kara kaşlı, kara gözlü, selvi boy-lu bir kızdım. Kendimi severdim, her ne olursa olsun hiçbir zaman kendimden nefret etmemiştim. Ne lisede yüzümü sivilceler basıp erkekler benimle alay ettiğinde ne de üniversiteye değil de sanayiye gitmeyi seçip de mahalledeki kadınlar beni ayıpladığında.

Ben her zaman kendimin arkasında durmuştum.

Fakat son zamanlarda aklım karışık, kalbim biraz buruktu.

“Yanlış mı yapıyorum?” düşüncesi gün geçtikçe daha sık döner olmuştu kafamda.

Başımdaki havluyu çıkarıp saçlarımı kurutmaya başladım, sonra neredeyse bir avuç saç bakım yağımlı dolgun ama sanayinin pis

havasının kuruttuğu saçıma sürdüm. Nemlendiği için kendine biraz olsun gelmiş olan saçlarımı ellerimle havalandırarak dalgasını kazanmasını sağladım.

Gardrobumun önüne geçtiğimde gözüm siyah kargo pantolonuma ve siyah boğazlı yarım kollu tişörtüme kaydı. Kesinlikle onları giymek ve arabamla uzun uzun dolaşmak istiyordum fakat giyim tarzım için de bir eleştiri almayı göze alamayacağım için her zaman giymeyi sevmesem de yine de çok beğenerek aldığım minik kır çiçeklerinin tatlı bir desen oluşturduğu elbisemi alıp üzerime geçirdim.

Allah'tan kol boyu biraz uzundu yoksa tüm yaz çalışmaktan tişörtün izinin çıktığı kollarım çok çirkin bir görüntü oluşturacaktı.

“Aman çok da umurumda. Onlar emeğimin izleri!” Kendi kendime bir güzel gaz verdikten sonra son kez aynanın karşısına geçerek kırmızı küpelerimi takıp dudajımı renklendirdim. Bu kadarı benim için yeterliydi.

“Acaba ben kimim?” Dudaklarımdan dökülen bu soruyu ben bile kendimden beklemiyordum. Yine kendime cevap verdim.

“Arabaları seven, sanayiye seven, yağ, kir, pas seven ama aynı zamanda da çiçekli elbiseleri sevebilecek bir kızmım.”

Elim saçlarıma gitti.

“Artık böyle olduğumdan şüphelerim var. Belki de artık sanayiye kaldıramıyorumdur. Belki de artık insanların eleştiri dolu bakışları bana ağır geliyordur. Belki de artık vazgeçmeliyimdir.”

Gözlerim irileşti, bu söylediğime ben bile inanamadım.

“Saçmalama!” diye kendime atar yaptıktan sonra, çantamı kapıp içine arabamın anahtarını ve telefonumu atarak odamdan çıktım.

Garaj yolu evin arka kısmında olduğu için ön bahçede birbirine büyü tarifi veren teyzeleri tekrar görmeme gerek yoktu. Dikkatli bir şekilde evin arka kapısından çıktım ve park ettiğim Honda'mın kapılarını uzaktan açtım. Tam bu sırada annem başını anında ön bahçenin köşesinden çıkardı.

“Çiçek gibi olmuşsun, hayret! Sen yağlı tulumdan başka bir kıyafet giyer miydin?”

“Anne benimle biraz daha böyle alaycı konuşursan...”

“Anneyi tehdit mi ediyorsun kız sen? Gel de Melahat teyzen seni bir görüversin.”

Melahat teyze kimilerinin rüyası kimilerinin kabusuydu. Kendisi tam zamanlı bir çöpçatandı.

“Çok selamlarımı söyle kendisine,” dedim arabama binerken “ayrıca şunu da ilet.” Arabamı geri geri çıkarmaya başladım, “kendine başka kurban bulsun.” Bu söylediğimi Melahat teyze de dâhil herkesin duyduğuna emindim, zaten onun için bağıra bağıra söylemiştim.

Bu yaptığının bir bedeli olacaktı fakat şimdi kimsecikler keyfimi bozamazdı.

Uzun zaman sonra giyinmiş, kuşanmış hava hâlâ kararmamışken arabamla dışarı çıkmıştım. Camı açtım ve gazı köklerken radyoda en sevdiğim kanalı buldum.

Seçimler, insanlar, duygular arasında sıkışıp kalmıştım ama şu an tüm hepsini boş vermeyi ve müziğin ritmine kendimi kaptırıp tüm gün yaşadıklarımı unutmayı seçtim.

Yasemini almak için evinin önüne gittiğimde tabii ki daha hazır değildi. Sayısını bilmediğim birkaç yüz arama sonrası nihayet gelebilmişti.

“Boşuna izin aldım resmen.”

“Görmeyeli hiç değişmemişsin,” derken sırıtıyordu.

“Keşke sen değişseydin ama.”

Yasemin uçları yoğun sarı saçlarını savurdu.

“Mızımızlanma Beren, yoksa kuaför randevusuna geç kalacağız.”

Kontağı çalıştırırken, “Kedi olalı bir fare tutmuşsun,” diye karşılık verince Yasemin güldü.

“Benim gibi bir arkadaşın olduğu için mutlu olmalısın; saçını, başını, tırnağını senden çok daha iyi takip ediyorum.”

“Bitik durumdayım,” diye ona hak verdim. Yasemin ses sistemi ni ele geçirip en sevdiğimiz şarkı listesini açtı. Şarkının sesini yükseltirken ben de gazı kökledim ve sanayidekilerin beni görse inanamayacağı diğer yaşantıma böylelikle geçmiş oldum.

Kuafor tıklım tıklımdı. Yasemin önceden randevu almış olmasa kesinlikle koşarak buradan çıkardık.

“Meltem abla bak randevu geldi de geçiyor.”

“Ama şekerim bugün cumartesi, herkes burada.”

Yasemin can sıkıntısından eline aldığı, yıllar öncesinden kalma bir boya katalogunu incelerken, “Belki de mahalleye yeni açılan güzellik merkezine gitmeliyiz,” dedi.

Meltem abla nefesini tutup kıpkırmızı olmaya başlayan yüzüyle birlikte bağırdı: “Fatma! Hemen Yasemin ablanızın saçını yıkayın ve kesim masasına alın.” Yapmacık bir gülümseme gönderip devam etti. “Beren ablana da sıcak su getir ellerini içine koysun.” Bize dönüp gülümsedi ama sinirlerinin bozulduğu anlaşılıyordu.

“Gülüm, hadi siz şu tarafa geçiverin. Yasemin’im sana bol şekerli bir Türk kahvesi, Beren kuzum sana da demli bir çay yaptırıyorum.”

Yasemin sesli bir şekilde bıraktığı katalogun ardından topukları tıkrdayarak yürümeye başladı.

“Ay Meltem abla, ne gerek vardı!”

“Afiyet olsun, şekerim. Sizi kızlar hazırlasın ben de hemen geliyorum.”

Yasemin’in yanma gidip koluna girdim.

“Sanayide bile böyle racon görmedim kızım! Helal olsun valahi.”

Yasemin saçlarını yıkatmak için insanın boynunu felç eden o yıkama koltuğuna otururken güldü.

“Burası erkeklerin o kokuşmuş hayatlarına benzemez kızım. Burada aseton göz yakar, müşteri kaybetmekse dükkân kapattırır.”

Yasemin âlem kızdı. Mahallede tanımadığı yoktu, bu yüzden Meltem abla ondan çekiniyordu. Sonuçta insanın adı çıkacağına

canı çıksın diye boşuna dememişlerdi. Yasemin'in saçları yıkanırken benim de manikürüm yapılmaya başlandı.

"Beren abla bu defa çok kötü olmuş tırnak etlerin."

"Biliyorum," dedim neredeyse iki yıldır manikürümü yapan Selma'ya.

"Çekilecek dert değil vallahi."

"Kızım laf söyleyip durmasana sen. Ne yapalım yani, gülü seven dikenine katlanır."

"Yine kırmızı oje mi süreceğiz?" diye lafı çevirdi azar yiyen Selma.

"Aslında havalar hafif hafif soğuyor, bordo mu yapsak?"

"Çok fark etti cidden Beren abla! Gel sana inci tozu oje sürelim. Hatta sana kalıcı oje yapayım. Üzerine de bir güzel çiçekler kondururuz."

Gözlerimi kocaman açıp kafamı deliler gibi salladım.

"Hayatta olmaz. Sen sür kırmızıyı geç en iyisi."

"Yemin ederim kaç yıl oldu, insan bir kere bile bıkmaz mı şu renkten ya?"

Kendimi beğenmiş bir şekilde güldüm.

"Ben sevdiği şeyler konusunda oldukça sadık ve takıntılı biriyim kızım. Hâlâ lisede giydiğim converselerimi saklıyorum."

"Seni alan yaşadı desene." Selma en sevdiği konuya gelmişti sonunda. Erkekler! O cilveli bir şekilde gülüp tırnaklarıma şekil vermeye devam ederken ben de çayımdan büyükçe bir yudum aldım.

"Kızım senin aklın kocadan başka bir şeye çalışmaz mı ya? Kırdayıp durma şöyle karşımda." Ama Selma beni umursamayıp devam etti.

"İnsanım inanası gelmiyor vallahi. Kaç senedir o sanayidesin, her yer erkek ama bir kere bile erkek arkadaşın olmadı."

Başımı geriye atarak bıkkınlık dolu bir ses çıkardım.

"Bak, eğer böyle bir şey varsa ama bana söylemiyorsan yemin ederim darılırım Beren abla, haberin olsun."

“Beren’in mi sevgilisi varmış?”

“Beren’in eski sevgilisi mi aramış?”

“Beren eski sevgilisine mi varmış?”

İşte mahalle kuaförü demek buydu.

Dedikodu.

Hem de en yanlış anlaşılmalara dolu olanından. Yasemin hâlime gülüp aynadan bana baktı.

“Selma vallahi seni ustana söylerim, kulağım çeker. Rahat bırak arkadaşımı.”

“Tamam be Yasemin abla, sen de hemen kıızıyorsun.”

Yasemin’e minnet dolu bir ifadeyle bakarken bana gülümsedi. Yasemin’i gerçekten çok seviyordum. O beni hayatımda yargılamayan tek kişiydi. Ben bile kendimi yargılıyorken o her zaman arkamda durmuş ve beni olduğum gibi kabullenmişti.

Keşke bu his herkes için geçerli olsa, diye düşündüm.

En çok da kendim için diliyordum bunu.

İnsanın kendini yargılamaması ve olduğu gibi kabullenmesi sanırım bu hayattaki en kıymetli durumdu.

“Ay Beren sence çok mu kısa oldu?”

“Daha önce elli kere söylediğim gibi: Hayır Yasemin, yemin ederim saçların çok güzel duruyor. Zaten dalgalı fön çekildiği için böyle. Senin saçların normalde düz, bu yüzden daha uzun gözükecektir.”

Yasemin yolcu koltuğu tarafındaki aynayı açarak saçlarını son kez kontrol etti ve benim agresif bakışlarım nedeniyle kapatmak zorunda kaldı.

“Nereye gidiyoruz?”

“Manyak indirimler başlamış. Gidip biraz alışveriş yapalım.”

“O zaman alışveriş merkezine sürüyorum.” Yasemin bana ce-

vap vermek yerine ellerini çırpı “Sonunda o istediğim eteği alabileceğim.”

“Sonunda!” dedim imalı bir şekilde. “İstediğin yüzüncü eteği de alabileceksin.”

Ve aynı anda güldük.

Yol bağıra bağıra şarkı söylememizle keyifli bir şekilde akıp gidiyordu. Ta ki kırmızı ışıktaki durana kadar.

“Sakın sol tarafa bakma!”

Yasemin aynayı tabii ki tekrardan açmıştı ama bu sefer rujunu tazelemekle meşguldü.

“Noldu?” derken yeşil ışığın yanmasına kaç saniye kaldığına baktım, elli saniyeden fazla olduğunu vardı.

“Yandaki erkekler bize bakıyor.”

Anında kaşlarım çatılırken bakışlarım sola döndü ve camı da aynı hızla indirdim.

“Hayırdır kardeş, kime baktın?”

Yasemin donmuş bir şekilde kafasını hiç oynatmadan karşıya bakmaya devam ediyordu. Bana söylediğine pişman olmuş bir hâli vardı.

“Sana kim lazımdı?” dedi sürücü koltuğundaki erkek kişisi ve diğerleri de bu cevaba haykırmaya başladılar.

“Bana gassal lazım!” derken tek bir mimiğim oynamıyordu. Çocuk o kadar pişkin ve rahatsız ediciydi ki asla rahatsızlık vermekten vazgeçmemişti.

Yeşil ışığın yanmasına son yirmi saniyeydi.

“Sağa çek sana bildiğim bütün duaları okuyayım, bebeğim!” dediğinde onlar resmen kendilerinden geçercesine gülüyorlardı ama Yasemin de artık sola doğru başını döndürmüş tacizcilere nefretle bakıyordu.

Çocuğun altındaki arabaya baktım. Benim arabamdan çok üstte bir modeldi ama arabanın koltuğu çok öndeydi, ayrıca araba otomatik vitesti.

“O duaları yokuşta kalkamadığında okuyup üflemek için mi ezberledin?”

“Anlamadım?” derken çocuk kızarmaya başlamıştı bile.

Yasemin’le aynı anda gülünce yan arabadakilerin sesleri sustu.

“Kızım sen kime posta koyuyorsun!”

Güldüm.

“Sana!”

“Altındaki o eski model arabayla mı?”

“Sen önce benim bu eski arabamı geç ondan sonra ben sana otomatik araba olmadan yokuşta nasıl kalkılır onu öğreteyim.”

Son üç saniyeydi. Arabaya gaz verdim ve bakışlarımı yola çevirdim. Yasemin koltuğuna yapışırken yaşanacakları tahmin edebiliyordu.

“Dikkatli ol!” dedi. “O eteği almaya gitmek istiyorum!”

Ve ışık sonunda yeşil oldu.

Yan araba otomatik vitesten çıkmış kendini spor moduna almıştı ama bu bir işe yaramazdı çünkü o arabasını tanımıyordu bile fakat benim oğlum olayı çoktan anlamıştı.

Onlara biraz şans verdim ve önce beni geçmelerini sağladım. Aptal tacizcinin bu numarayı yediğine inanamıyordum. Kazandığını düşünmesini sağlamış ve onun dikkatini dağıtmıştım. Zaten kuş beyinlinin teki olduğu için hemen inanmıştı.

“Arabanın yanında hasar bırakmak istiyorum,” dedim sinsice ama Yasemin, “Beren sakın ol!” diye beni tenkit etmekten kendini alamadı ve bir kez daha uyardı.

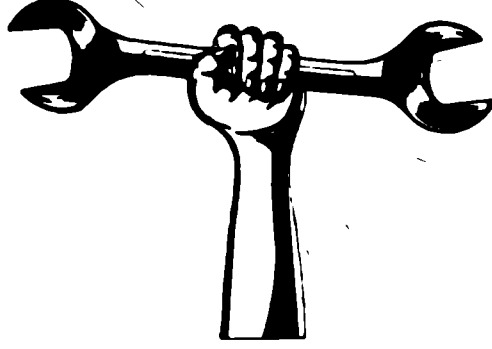
Tam o anda vites attım ve gaza yüklendim, arabayı geçmem iki saniye bile sürmedi. Yol daralıırken önüne geçtim ve vitesimi yine arttırdım. Tacizciler arkamda kalırken dörtlümü yakıp onlara alaycı bir gülüş mahiyetinde yolladıktan sonra sağa doğru kıvrıldım ve tamamen geride kalmalarını sağladım.

Tekrardan frene basarken Yasemin’e döndüm.

“Şu etek,” dedim gülerek, “Nasıl bir şey? Belki ben de almalıyım.”

“Bu yaptığın...” dedi Yasemin duruşunu dikleştirirken ve derin bir nefes aldı, “Manyaktı!”

Ve kahkaha atarken alışveriş merkezinin otoparkına girdik.

Bölüm 3

Yasa Dışı

Bizim evde akşam yemekleri genelde geç saatlere kalırdı. Hatta babam çoğu zaman yemeğini tek başına yerdı. Tabelamızda yedi yirmi dört yol yardım yazdığı için de gecenin bir vakti telefon çalırdı. Babamın alel acele giyinip çıktığı gecelerden üçümüz de şikâyet ederdik. Annem iş için bizi yalnız bırakmasını hiç anlayamaz, hep sitem ederdi. Neyse ki pazar akşamları genelde bize kalırdı. Pazar günleri telefonlar kapatılarak susturulur, ailecek vakit geçirme planları yapılırdı.

“Beren! Sofraya börekleri de götür, dayınlar birazdan gelir.”

“Anne mangal yapacaksan börek ne alaka, hem de el açması?”

“Ben yerim!” Mehmet beni yarı yolda yakaladı ve bahçeye doğru götürdüğüm su böreklerinden birini kaptı. Mehmet’e vurmak için hareketlendiğim sırada tabaktaki börekler yana doğru kaykılınca korkuyla geri çekildim. Düşürürsem annem beni fena hâlde hırpalardı. Mehmet de bunu fırsat bilerek elimin altından kaçıp bahçeye, mangalın başma gitti.

“Sus bakayım... Benim canım abim geliyor bir börek açmışım çok mu? Beren düzgün tutsana kız şunu!”

Bu pazar diğerklerinden farklı olarak akraba engeline takılmıştım.

“Hem sen konuşacağına, al şu domatesleri doğra!”

“Olmaz!”

Börekleri masaya bıraktıktan sonra tırnaklarımı anneme uzattım. Ne var bunda der gibi bakıyordu.

“Yani tırnaklarımı yaptırdım. Şimdi bıçağı tutamam, bıçak elimden kayar, tırnaklarım kırılır, çizilir falan!”

Annem yazmasını geriye ittirdi. Sabahtan beri koşturduğu için saçları tel tel kabarmıştı. Yazmanın açık bıraktığı yüzüyle alev gibi yanıyordu.

“Seni ben şimdi...” Terliğini çıkarır çıkarmaz bahçenin içinde dört dönmeye başladım.

“Duyan da bunu prenses sanar!” diye bağırdı Mehmet. “Sanayide arabaların altında görmesem inanırım.”

“Mehmet bana bak sinirlerim zaten tepemde!” Annem hâlâ vazgeçmemiş ordan oraya beni kovalamaya devam ediyordu

“Hafta bitmiş, pazar günü gelmiş, ne güzel rahat rahat yayılıp dinleneceğim derken dayımlar nereden çıktı acaba?”

Masanın bir ucunda ben diğerk ucunda annem birbirimize düşmanca bakışlar atıyorduk.

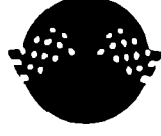
“Eğer dayına bir saygısızlık yap seni mahvederim.”

“Tamam Ayşen Hanım sakın olun tamam... söz...” nefes nefeseydim. Annem terliğini indirip beni sıkıştırmaktan vazgeçtiğinde soluklanmak için bir sandalyeye oturdum.

“Dayınlar gidene kadar odana çıkmak yok!” Domatesleri önüme yuvarlayıp gitti. Mehmet bir yandan etleri çevirip diğerk yandan bana laf atmaya devam ediyordu.

“Doğra bakalım şu domatesleri. Bakalım araba yapmaya benziyor mu? Birazcık hanım hanımcık ol. Annemi duydun, dayımlar gidene kadar bize hizmet edeceksin. Ev kızı modunu açınca da o kadar havalı hissedecek misin, merak ediyorum.”

“Kes sesini Mehmet!” Bahçeden bir taş kapıp Mehmet’e fırlatmak üzereyken kapı çaldı. Dayımlar cümbür cemaat evimize giriş yapmıştı. Asıl sınavım yeni başlıyordu.

Saat neredeyse gece on ikiyi vurmuştu ama buna rağmen dayımlar kalkmak bilmemişti. Gecenin ikinci kahvelerini yaptığım sırada gözlerim âdeta uyku için yalvarıyordu.

Benden sadece iki yaş büyük kuzenim Nilay üniversiteyi bitirir bitirmez nişanlanmıştı. Cehennem azabı nedir diye sorsalardı Nilay’la küçücük mutfağa hapsolmak derdim. Nilay’ın çenesi gecenin sonuna doğru gittikçe açılmıştı. Nişanlısını öve öve bitiremiyordu.

“Ay gına geldi Nilay!”

“Efendim kuzum anlayamadım?”

“Kuzum güncellemesi bile yüklenmiş bünyeye...”

“Ne diyorsun kuzum?”

“Diyorum ki gecenin on ikisinde bana ne senin pırlanta yüzüğünden!”

“A-aa! Terbiyesize bak! Ablanım ben senin, doğru konuş benimle. Ayrıca ne bu tavırlar, kıskanıyor gibi!”

“Al işte!” dedim sinirle, artık dayanacak gücüm kalmamıştı çünkü. “Kişi herkesi kendi gibi bilirmiş. Ben senin gibi koca meraklısı değilim!”

“Beren laflarına dikkat et, yoksa çok fena olacak!”

“Ne olur kuzum? Ne yaparsın bana? Nişanlına mı şikâyet edersin beni?”

Nilay’ın cevap vermesine fırsat tanımadan kahveleri tepsiye doldurup Nilay’ın eline tutuşturdum. Kız şok olmuş bir şekilde bana bakıyordu.

“Sen delirmişsin!” diye çığırdı.

“Ne oluyor kızlar kahveler hazır mı? Aaa! Beren neden Nilay tutuyor tepsiyi? Kızı yorma sen getir.”

“Ay hala senin kızın delirmiş!” Nilay ayaklarını yere vura vura mutfaktan çıktı. Annem yorgunluktan çökmüş gözlerinin tüm hissinin bana yollayarak, “Ne yaptın kıza?” diye söylendi ikinci tepsiyi alırken.

“Ben bir şey yapmadım!” Artık o kadar yorgundum ki annemi bile çekebilecek durumda değildim. Yanından geçip bahçeye çıktım. Havada tek bir bulut yoktu. Yazdan kalma derler ya öyle yıldızlı ve ılık bir geceydi.

“Ben izninizle dinlenmeye geçiyorum, malum sabah erkenden iş var.”

Herkes keyifle muhabbet ettiği için beni pek umursamayıp birkaç onay mırıltısından sonra sohbetlerine geri döndüler. Nilay göz kırpıp, “Bence de dinlen senin ayarların iyice bozuldu,” dedi. O kadar arsız bir yanı vardı ki onunla uğraşmak imkânsız sayılırdı.

Tam eve girecekken babam seslendi:

“Beren, yarın dükkâna gelmeyeceğim. Annenle işlerimiz var, dükkân Mehmet’le sana emanet.” Mehmet’e döndü, “Size güvenimi boşa çıkarmazsınız inşallah?”

Mehmet oturduğu yerde havalanarak, “Ayıp ediyorsun yani baba. Sanki ilk kez mi çeviriyoruz dükkânı! Hem benim Beren’e bile ihtiyacım yok, nasıl olsa tek başıma usta sayılırım.”

“Göreceğiz bakalım.” Babam yine beni savunacak tek bir kelime etmediği için cevap verme tenezzülünde bile bulunmadan odama döndüm.

Yorgun bir şekilde yatağıma yatarken tek düşünebildiğim tüm çabalarımın rağmen insanların beni nasıl da kolayca harcayabildiğiydi. Kadın olmak bu dünyadaki en zor meziyetlerden biriydi sanırım. Erkekler çabasız bir şekilde var olurken kadın bile kadının düşmanı olabiliyordu.

Nilay dahi kendi bitirdiği üniversiteden, hayatı boyunca edin-

diği başarılardan bahsetmek yerine gece boyunca nişanlısının maddi gelirinden, işinden, başarılarından bahsedip durmuştu. Övünebileceği tek bir yönü yokmuş gibi nişanlısını öne sürmüştü her defasında.

Ben erkeklere düşman falan değildim.

Erkekleri bizlerden üste koyan insanlara tahammül edemiyordum o kadar.

İsteyen istediğiyle evlenebilirdi, isteyen çalışabilirdi, isteyen evde çocuk büyütebilirdi. Bunun bir cinsiyeti de yoktu üstelik. Ev hanımı olabildiği gibi bana göre ev erkeği de olabilirdi. Fakat çoğunluk böyle düşünmüyordu hatta benim böyle düşündüğümü duysalar eminim bana aklımı kaçırmışım gibi bakarlardı. Ama kişiler kendi maddi ve manevi güçlerini kazanmışsa, kimseye yükleri yoksa bir erkek olarak evde aile ile ilgilenmelerinin neresi anormaldi ki?

İnsanlardan uzak durmaktan başka çarem yoktu.

Bu uzaklaşma günden güne kendime de yabancılaşma anlamına gelmeseydi, her şey çok daha güzel olabilirdi tabii!

Odama çıkıp kendimi yatağıma bıraktım. Üzerimi değiştirmeye hâlim yoktu, sanırım olduğum gibi uyuyacaktım fakat daha beş dakika olmadan kapım tıklandı.

“Anne nolur beni rahat bırak!”

Kapı açıldı.

“Beren abla, müsait misin?”

Gelen küçük kuzenim Bade’ydi.

“Noldu?” derken bakışlarım endişeliydi, acaba annem beni çağırmaq için Bade’yi mi göndermişti?

“Şey...” dedi mırıldanarak “Senden bir şey isteyeceğim.”

Şaşırmıştım. Bade’yi severdim. Akıllı, uslu bir kızdı. Kaça gidiyordu? Biraz zihnimi yoklayınca lise iki veya üç olabileceği aklıma geldi.

“İste bakalım.”

Bade odaya tamamen girip kapıyı kapattı. Kimsenin duymasını istemiyor gibiydi.

“Bana araba kullanmayı öğretebilir misin, diyecektim.”

“Ben mi?” dedim gerçekten de şaşırmışım. “Ama nasıl olur bilmem ki. Yani ben...” derken sözümü kesti.

“Sen sanayide çalışıyorsun. Ayrıca yıllardır araban var. Ve kimse bana öğretmiyor.”

“Yaşın tutmuyor ama!”

“Trafığe çikalım demiyorum ki... Sadece denemek istiyorum. Araba kullanmayı hem çok merak ediyorum hem de çok korkuyorum.”

“Korkacak bir şey yok aslında. Bence sen on sekiz yaşını bekle sen daha iyi olur.”

Bade'nin dudakları büzülünce kendimi çok kötü hissetmişim fakat dayımı ve yengemi karşıma almak istemiyordum.

“İyi de Selim araba kullanıyor. Hem de yıllardır. Babam ona on iki yaşından beri araba kullanmayı öğretiyor. Benim ne suçum ne eksikim var?” Selim Bade'nin bir yaş küçük kardeşiydi.

“Oha!” derken kendimi tutamamışım. “Bu yaptıkları suç! Dayım nasıl böyle bir şeye izin veriyor?” Bade'nin sesinden bu konu hakkında kırılmış olduğunu anladım.

“Babam o erkek olduğu için öğrenmesi gerektiğini söyledi.”

“Hay ben bu erkeklerin ta...”

Ayağa kalkarken kan damarlarımda vitesi çoktan beşe takmıştı.

“Yürü araba kullanacaksın.”

Bade'nin yüzü aydınlanırken gülümsedi.

“Bana yardım edeceğini biliyordum. Sen benim idolümsün Beren abla!”

“Neyinim, neyinim?”

“İdolümsün. Her zaman aykırı oldun. Başkalarının ne dediği gram umurunda değil. Erkeklerle kafa tutuyorsun. Sanayide çalışıp kendine araba aldın. Kimseyi dinlemiyor, kendi yolunu çiziyorsun.

Ben de senin kadar isteklerimin arkasında duran bir kadın olmak istiyorum.”

Yutkundum.

“Bu anlattığının ben olduma emin miyiz?” derken yaşaran gözlerimi görmemesi için önden çıktım.

“Eminim tabii ki!” derken gerçekten buna inanıyor gibiydi.

O gece dayıma ve yengeme hatta hiç kimseye söylemeden Bade'ye araba kullanmayı öğretmeye başladım. İlk başta biraz zorlansa da bir saatin sonunda vitesi üçe atmayı bile başarmıştı. O zamanlar Bade'nin pilot olmak istediğinden hiçbirimizin haberi yoktu. Üniversite sınavında pilotaj bölümünü kazanacak, kimsenin araba sürmesine dahi izin vermediği o küçük kız çocuğu koca koca uçakları uçuracaktı.

Ayrıca ehliyetini tekte alan Bade kardeşi Selim'i bu konuda da geçecekti çünkü Selim ehliyetini zorla son hakkında alabilmişti.

İnsanların anlaması gerekiyordu.

Yeteneklerin cinsiyeti olmazdı.

Ah bir de bunu herkes anlayabilse, işte o zaman her şey çok daha güzel olacaktı.

Ertesi gün ben evden çıkarken Mehmet hâlâ uyuyordu. Babam erkenden kalkıp dükkânın anahtarlarını elime tutuşturmuştu. O beni uyandırmadan zaten ben giyinmiştim ve Mehmet'i bekliyordum. Babam tedirgindi ama bana belli etmemeye çalışıyordu.

“Sen dükkânı aç, çırakları hizaya sok. Mehmet'i de birazdan gönderirim, sen ondan önce dükkândan çıkarsın, ödeşmiş olursunuz.”

Babamın bu itici eşitliğine buruk bir gülümseme yolladım.

Saat çok erken olduğu için ve köpekler bu saatlerde pek fazla dost canlısı olmadıkları için işe arabamla gitmeye karar verdim.

Hava dünün aksine oldukça soğuktu. Sert bir rüzgâr estiğinde tulumumun üzerine kapüşonlu ceketimi giydiğim için mutluydum. Dükkânın önüne geldiğimde İbo'nun kapı önünde beklediğini görünce içim bir minnet duygusuyla kaplandı.

“Sen de benim gibi erkencisin ha?”

“Ne yapayım Beren abla dolmuş bu saatte bırakıyor. Bir sonrakine binersem de Ustam geç kaldım diye kızıyor.”

“Neyse seninle şöyle mükellef bir kahvaltı ederiz desene!”

Sanayide neredeyse bizden başka açık dükkân yoktu. Hava kapalı olduğundan mıdır nedir Yavuz amca bile gelememişti. İbo dükkânın önünü süpürürken ben de okkalı bir çay demledim.

“İbo gel bakalım buraya!”

Çocuk lafımı ikiletmeden geldi.

“Bize iki tost kap.”

“Tamamdır abla.” Elimdeki parayı kapar kapmaz fırlayıp gitti. Ben de cumartesinden yarım kalan işlere bakmaya başladım.

İbo tostları alıp gelene kadar sanayi canlanmaya başlamıştı. Dakikalar içinde dükkânlar açılmış, makine sesleri insan uğultusuna karışmaya başlamıştı. Daha bizim tostlar gelemeden iki müşteri belirmişti. Sıkıntıyla duvardaki saate baktım. Ben evden çıkalı neredeyse bir saat oluyordu, çay bile demlenmişti ama Mehmet hâlâ ortalarda görünmüyordu. Babamı aramayı düşünsem de vazgeçtim. Nasılsa oğluna toz konduramıyordu. Boşuna uğraşmak istemiyordum, zaten keyfim tek başıma oldukça yerindeydi. Keşke hep tek başıma çalışabilme imkânım olsaydı.

“Beren abla tostlar hazır.” İbo elindeki poşeti bana doğru salladı. Sıcak tost ve soğuk havanın doğurduğu tezatlık poşetin nemlenmesine neden olmuştu. Tostlar hamur olmasa bari, diye düşündüm ama müşteri vardı, o yüzden beklemekten başka çarem yoktu.

“Tamam, sen hemen ye, ben sonra yerim.”

İki müşterinin de şikayetlerini dinleyip not aldım. Serhat sonunda teşrif ettiğinde çocuğu azarlayacak vaktim bile yoktu.

“Serhat hemen fırla abilerine çay getir.”

İlk müşterinin işi bir saatlikti ama diğeri ertesi güne sarkabilirdi.

“Kazım amca senin iş uzun. Arabayı ancak yarın teslim edebiliriz.”

“Yapma be kızım...” adam suratını buruştursa da elimden gelen bir şey olmadığını görebiliyordu. Cumartesinden kalan işler de cabasıydı.

“Valla tek elliyiz Kazım amca görüyorsun, babamla Mehmet yok!” Adam bir iki medet umduktan sonra arabayı bırakıp gitmişti.

İbo’yu cumartesinden kalan arabanın başına yolladıktan sonra ben de yeni gelen müşterinin arabasına yöneldim. Bu esnada bir on beş dakika daha geçmişti.

“Başlarım böyle işe!”

“Bana mı dedin Beren?” Müşterimiz emekli öğretmen Aydın amca bana bakıyordu.

“Yok yok, Aydın amca ben bir şey demedim.”

Eh be Beren! İçimden kendime binlerce küfretsem yine de içim soğumazdı. Kendi kendime konuşarak müşteriye de ürkütüyordum. Hem de Aydın amca dünyanın en naif insanlarından biriydi.

Aydın amcanın sorunu o kadar basitti ki bir saatimi bile almamıştı. O arada da başka müşteri gelmediği için şimdilik her şey yolundaydı. İbo’nun baktığı arabaya yönelmeden önce telefonumu çıkarıp Mehmet’i aradım fakat açmadı. Saat on olmuştu. Babamı aramayı düşündüğüm sırada Mehmet geri aradı.

“Ne var Beren ya?”

“Mehmet sen neredesin saat on oldu!”

“Kızım ben sana demedim mi bana abi diyeceksin diye!”

“Of! Neredesin sen?”

“Dışarıdayım, iki saat işim var, geleceğim.”

“Mehmet saçmalama iş var burada!”

Kafayı yememe az kalmıştı.

“Varsa var. İki saat beklesinler, işimiz var dedik ya!”

“Allah’ım sabır ver.”

“Ne o babamın yanında ben de ustayım diye geçiniyordun iki saat dayanamıyor musun?”

“Mehmet şimdi babamı arıyorum.”

“Sakin ha! Seni mahvederim.”

“Yok ya! Bak arıyorum babamı...”

“Arama ulan! Geliyorum.”

Telefonu yüzüme kapatıp söyleyip söyleyebileceğim tüm lafları ağzıma tıkadı. Gelince ona gösterecektim gününü!

“Serhat bana çay getir.”

Cumartesinden kalan işleri tamamlamaya geri döndüm, o sırada karnımın guruldamasını duyabilecek durumda bile değildim.

Yaklaşık olarak iki saat sonra bir müşteri daha geldiğinde Mehmet hâlâ ortalarda yoktu. Öğlene doğru babam aradı.

“Kızım işler ne durumda?”

“Kazım amcanın arabası geldi ama işi uzun yarına sarkar. Sabah Aydın amcanın arabayı yaptım, kolaydı işi, sonra da cumartesinden kalan...” Babam lafımı kesti.

“Mehmet ne yapıyor?”

Biz burada işten güçten bahsediyoruz ama kimse bizi takmıyor!

Mehmet anladığım kadarıyla babama yalan söylemişti.

“Mehmet mi?”

“Evet, sabah senden sonra çıktı, ne yapıyor bizimki? Kavga falan etmiyorsunuz değil mi?”

Etrafa bakındım. Babama Mehmet’in gelmediğini söylesem anında dükkâna gelirdi ama bunu yapmak istemiyordum. Mehmet için değil, kendim için. Akşam eve gittiğimde dükkânı nasıl tek başıma idare ettiğimi ballandıra ballandıra anlatacaktım.

Babamı Mehmet’in işi olduğunu söyleyerek kandırdıktan sonra işlerin başına geri dönmüştüm.

Namussuz Mehmet beni tek başına bırakmanın bedelini çok ağır ödeyecekti.

Akşama doğru Kazım amcanın arabasını tek başıma yarılarmıştım.

“Biraz indir!” Liftin tepesinden Serhat’a direktifler veriyordum. “Ulan biraz indir dedik, biraz!” Serhat asansörlü mekanizmayla âdetâ bir oyuncak gibi oynuyordu.

“İbo şu maymunu çek gözümün önünden, sen gel yanıma!” Serhat işten kaydardığı için sevinçle dükkânın kuytu köşelerine saklanmaya kaçmıştı. Mehmet’s e hâlâ ortalarda görünmüyordu. Babamın yokluğundan istifade edip o da işi ekmişti. Tüm gün arabaların altına yatmaktan belim kopmuştu. Geçen gün kuaförde şekillendirdiğim tırnaklarım mahvolmuştu. Tulumumsa kir, pas içindeydi...

Daha berbat bir gün geçirdiğimi hatırlamıyordum.

“Yaşlandım mı ben, ha İbo? Sanki yaş yetmiş iş bitmiş. Dizlerim tutmuyor artık.”

“Hiç olur mu, Beren abla? Su gibisin Maşallah! Allah kırmızı ojelerine zeval vermesin. Allah seni başımızdan eksik etmesin.” İbo tam anlamıyla kelle gibi sırtarak bana bakıyordu.

“Bırak yalakalığı, bana anahtarı uzak şuradan!” Belimi tutarken söylenmeye devam ettim “Bu gece uyuyamam ben bu ağrılarla.” Tulumumum arka cebinde duran telefonumu alıp saate baktım. “Saat yedi olsun çekip gidelim şuradan.”

Asansör yarıya kadar inerken dükkâna bir araba yanaştı.

“Bu kim, bu saatte? Kralı gelse bu saatte araba yapmam valla-hi.” Tek istediğim eve gitmekti.

Üzerinde durduğum arabadan çevik bir hamleyle atladım. Yerden yüksekliğim taş çatlasın yarım metreydi zaten.

“İbo git tamirhanenin ışıklarını aç, ben de gelene bakayım.”

Siyah, elden düşme bir Golf araba kanala yanaştığında camların filmli olması beni yine işkillendirmişti.

“Yoksa...”

Kendi kendime mırıldanırken korktuğum başıma geldi. Geçen günkü sarışın indi arabadan. Neydi ismi? Kutay. Bu kez tek başına gelmişti. Huzursuzca olduğum yerde durup bana doğru gelmesini bekledim. Siyah bir eşofman altı ve fiyakalı bir marka tişört giymişti. Üşümüyor mu acaba diye düşünmeden kendimi alamadım. Ayrıca yanağından çenesine doğru değişik bir aç ile duran gamzesine gözüm çarpınca bunu nasıl yeni farketdiğime şaşırmıştım.

“Selam!” dedi etrafına bakınırken, “Fuat Usta yok mu?”

“Yok!”

“Abin?”

“O da yok, hayırdır yoklama almaya mı geldin?”

Hay dilini eşek arıları soksun Beren! Babamın müşteriye saygısızlık etme nidaları aklıma dolmuştu ama iş işten geçmişti bir kere.

“Yani nedir problem? Sen bizi kadın görüp boş sanma sakın!” Bu sefer de çocuğa açıklama yapar gibi değilde, racon kesiyor gibi olmuştum.

“Sen beni yanlış anladın, ben senin gayet iyi olduğunu biliyorum.”

Kısacık bir an ikimiz de sessizce birbirimize baktık. Sessizliği bozan İbo olmuştu.

“Abi çay alır mısın?”

“Çayla pek aram yok aslanım, sağ ol. Varsa bir soda alırım.”

Tamirhane değil kahvehaneye gelmişti sanki!

Neyse ki bu kez içimden konuşmuştum. Arabanın başına ilerledim. İbo dolaba doğru koşturup soda almaya gitti.

“Evet, sorun nedir?”

“Yağ damlatıyor sanırım, bilemiyorum. Ben de size getirdim.”

“Şimdi anlarız.”

Açıktaki bıraktığım saçlarımı bileğimdeki tokayla tutturup kanalla doğru inerken bağırdım “Serhat el fenerini getir çabuk!” Neyse

ki Serhat kendinden beklenmeyecek kadar çevik bir şekilde fenerle dibimde bitti. Kutay tepemde dikilmiş, beni ifadesiz bir yüzle izliyordu. O böyle bakarken odaklanıp çalışmak gerçekten çok zordu. Bir kez daha gamzesini nasıl daha önce görmem diye düşünmekten kendimi alamadım! Ayrıca çocuk pahalı bir parfüm kokuyordu, kokusu buraya kadar gelmişti.

Ben ne kokuyordum?

Motor yağı mı?

“Yağ tapasının oradan sızıyor,” dedim kanaldan çıkarken. Birkaç damla yağ alnıma düşmüştü. Temiz bir üstüğü ile alnımı sildim. “Şanslısın beş dakikaya hallolur, uzun olsa asla yapmazdım valla. Bu saatte iş mi getirilir canım.”

“İşte buna sevindim.” Vurduğum lafı umursamamış gibiydi.

Kutay sodasını yudumlarken ilgiyle beni takip ediyordu. Motor kaputunu açtım. Gevşeyen tapayı ve yağ süzen filtreyi çıkarıp İbo’nun eline tutuşturdum.

“Şunun orijinalini al gel!”

İbo fırlayıp gittiğinde ben de soluklanmaya başladım.

“Bir de bagaj amortisörleri arızalı,” dedi Kutay “Gevşemiş sanırım. Bagaj havada kalmıyor. Patır kütür tepemize iniyor.”

“Sen de taksit taksit söylüyorsun!”

Kutay’ın yanından geçip bagaj tarafına yöneldim. Bagaj açılır açılmaz gözüme çarpan şeyle beraber şok içinde Kutay’a baktım. Hakkı vardı. Amortisörler değişmek zorundaydı ama daha fenası bagajda kocaman alüminyum tüpler duruyordu. Eğer arabalarla birazcık bile iç içeyseniz bunların NOS tüpü olduğunu anlayabilirdiniz.

Kutay acele adımlarla yanıma geldi. Sodayı bir kenara bırakmıştı.

“Ne oldu?”

“Bunlar NOS mu?”

“Evet ne olmuş?”

“Yani sen... yarışçı falan mısın?”

“Sayılır.”

“Ama bu yasa dışı. Eğer yakalanırsan cezası çok büyük.”

“Öderiz.”

“Ama arabayı trafikten çekerler.”

“Birincisi bu araba benim değil bir arkadaşımın, çekerlerse çeksinler yenisini almak zor değil.”

Karşımdaki umarsız adama yüz buruşturdum. Tam ona çekip gitmesini söyleyecektim ki İbo elinde yeni filtreyle geldi. Bagajı sert sayılabilecek bir şekilde kapattım. Babam haklıydı bu adamlar pek tekin sayılmazdı. Bizim gamzeli oğlan belalı çıkmıştı. Hiç de böyle bir tipe benzemiyordu ya neyse!

Filtre ve tapayı güzelce sıktırdım. Kaputu kapattım.

“Eee amortisörler?”

“Onu biz yapamayız.”

“Ne demek yapamayız?”

“Ben anlamam o işten, sen başkasını bul.”

“Ben de yarın gelirim. Fuat Usta yapar.”

“O bu aralar gelmeyecek seyahatte...”

“Yalan söylediğin o kadar belli ki! NOS yüzünden böyle diyorsun. Sanki adam öldürdük. Polis bile kaç kez görmezden geldi...”

“Bak kardeşim, kimin işini nasıl yaptığı beni ilgilendirmez, sen kendine başka bir kapı bul.”

Gamzeli oğlan gülünce gamzesi daha da derinleşti. Allah var ya kışıklıydı.

İç sesim, “kendine gel Beren,” diye beni uyardı.

“İşini beğendim, geçen gün gördüm, kaç saatlik işi kısa zamanda hallettin. Gel seninle anlaşalım.”

Arabasının kapısını açıp elimle içine geçmesi için uzattım.

“Müşteri memnuniyeti önemli tabii ki! Ama sizin işler bize

gelmez, hadi arkadaşım öde ücretini sonra da bu dükkânın yolunu unut.”

Kutay arabaya binerken gülmeye devam ediyordu.

Araba dükkândan uzaklaşırken ben de arkasından baktım, tavrım bakışlarıma yansımıştı. Araba göz hizamdan kaybolunca sııttım.

“Tabii işimi beğenirsin gamzeli, biz bu işi gönülden yapıyoruz!”

Dükkânda işim bittiğinde ben de bitmiş durumdaydım. Tüm gün tek başıma çalışmak hiç kolay değildi. Mehmet’i bir elime geçirirsem ona yapacağımı biliyordum. Aslında çok büyük bir sinirle eve gelir ve her şeyi bir bir öterim sanıyordum ama o kadar çok yorulmuştum ki bir de kavga edecek gücümün olmadığını anladım.

Yine de kendime güvenemiyordum tabii!

Ben arabamı arka bahçeden garaja sokarken köşeye saklanmış olan Mehmet’in arabasının farları yandı.

“Tabii ki beni bekledin!” diye sesli bir şekilde düşündüm. Mehmet benim arkamdan bahçeye girdi ve arabasını park etti. Arabadan inmek istemiyordum çünkü Mehmet’e gerçekten çok sinirliydim.

“Hoş geldin balım!” diye gevşek bir şekilde güldü Mehmet. Ona cevap vermemeyi seçtim.

“Ne o, küs müsün?”

“Git başımdan Mehmet, seninle uğraşacak havamda değilim. Yorgunum.”

“Çok mu çalıştın?” derken yanıma geldi ve birlikte eve doğru yürümeye başladık. Ön bahçenin ışığı yanıyordu. Anlaşılan annem sofrayı bu gece bahçeye kurmuştu.

“Evet!” dedim sinirli bir şekilde. “İki kişilik çalışmak zorunda kaldım çünkü!”

Mehmet kolunu omzuma atarak ağırlığını bana verdi.

“Sanayi erkek işidir güzelim, öyle anlık heveslerin yeri yoktur orada!”

Kan beynime öyle bir sıçramıştı ki resmen gözüme perde inmişti.

“Aman diyim babama bir şey söyleme. Bir gün izin yaptım, çok mu?”

Bunu az önce söylese belki sesimi kesip odama geçebilirdim ama beni aşağıladıktan sonra ne dese nafileydi.

Hırsla ön bahçeye yürüdüm ve annemle babamı görür görmez daha selam vermeden konuşmaya başladım. Babamın yüzü umut doluydu, o an düşündüm. Babamın aslında bir işi yoktu sadece dük-kânı Mehmet’e bırakmak ve ne yapacağını görmek istemişti. Çünkü bunca yıllık ömrümde babamın birkaç saatten fazla dükkâna uğramadığını hiç görmemiştim.

“Baba!” dedim buz gibi bir tonda, babamın hoş geldiniz nidasını yarıda kesmiştim.

“Bugün Mehmet hiç işe uğramadı. Tek başıyım. Belki kadın olduğum için bana inanmazsın, İbo’ya sor istersen. O sana söyler. Ben yemek yemeyeceğim, çok yoruldu. Size afiyet olsun!”

Ve herkesi geride bırakıp direkt eve girip, odama geçtim.

Babam’ın tepkisini merak ediyordum. Mehmet’e ne diyecekti? Bana gelip tüm gün tek başıma işlerin altından kalktığım için tebriklerini sunacak mıydı mesela? Yoksa ona gün içinde haber vermediğim için sinirlenecek miydi?

Odama girince hemen iş tulumumu çıkardım ve ortalıkta kim-senin olmadığına emin olduğum için iç çamaşırlarımla birlikte banyoya geçtim. Sıcak bir duş alıp ardından kas gevşetici içerek uyumak istiyordum.

Ben banyonun kapısını kapatmadan önce babamın sadece Mehmet’e, “yazıklar olsun,” dediğini duyabilmişim.

Suyu açtığında Mehmet'in odasının kapısının çarpılma sesi kulaklarıma geldi. Sonrası koca bir sessizlikti.

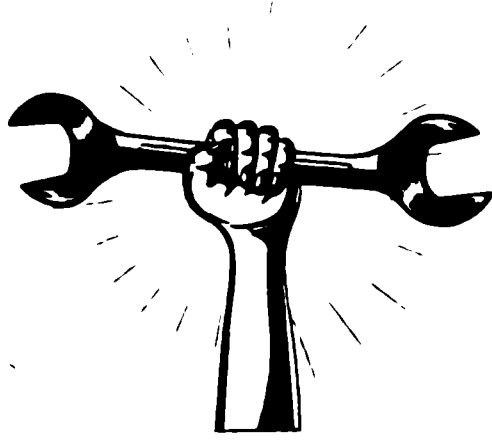
Kimse yanıma uğramamış ve beni başarımla için tebrik etmemişti.

Tam beklediğim gibi!

Ninova

Bölüm 4

Hız Tutkunu

Alarmdan önce uyandım. Yaz resmî olarak bitmişti ama hâlâ camım açık yatıyordum, bu yüzden yağmur sonrası toprak kokusu beni âdeta dürtüklemiş ve uyanmamı sağlamıştı.

Zaten dün gece pek de iyi uyuduğum söylenemezdi.

Keyifsizdim. Belki açık havada yürümek bana iyi gelir düşüncesiyle yataktan kalktığım gibi giyindim ve odamdan çıktım. Henüz kimse uyanmamıştı. Annem en fazla on beş dakika sonra uyanır babama yıllardır hazırladığı gibi dükkânda yemesi için kahvaltısını hazırlardı.

Sokağa çıkar çıkmaz yerdeki ıslaklık gülümsememe sebep oldu.

“Dün gece sadece sen ağlamamışsın, Beren Usta!” dedim kendi kendime ve yürümeye başladım. Yanıma telefon da dahil hiçbir şey almamıştım o yüzden şarkı dinlemek gibi bir imkânım yoktu. Tüm yürüyüş boyunca aklımda dönen tek bir düşünce vardı.

“Yanlış yolda mıyım?”

Hayır, yürüdüğüm yol için kurmuyordum bu cümleyi. Hayattaki yolum için kuruyordum.

Arabaları seviyordum ama sanayi beni sevmemiş, beni kimse-cikler oraya yakıştıramamıştı. Şöyle bir düşününce arabaları seven, kırmızı ojeli, haşarı bir kız oldukça kulağa tatlı geliyordu ama sanırım bu sadece kitaplarda veya filmlerde oluyordu.

Ben pençelerimi direksiyona geçirmiş yoluma bakmaya, yarışı kazanmaya çabalıyordum ama yolda çok fazla engel vardı. Beni diskalifiye etmeye uğraşan yığınla insandan kurtulabileceğimi artık düşünmüyordum ve bu beni kahrediyordu.

Eve yaklaşırken kendi kendime mırıldandım.

“Belki de yolun sonuna gelmişsindir, Beren. Belki de üniversiteye gitmeliyim ve o teyzelerin dediği gibi hanım hanımcık bir öğretmen olmalıyım.” Buruk bir şekilde güldüm.

“Kulağa ölüm gibi geliyor!”

Ve evin kapısından içeri girdim.

Annem tam tahmin ettiğim gibi uyanmış babama kahvaltı kabını hazırlamıştı. Babam mutfak masasında annemin demlediği bir bardak çaydan içip öylece bekliyordu. Onu öyle görünce üzülmüş-tüm çünkü babamı severdim. Evet, beni desteklemiyordu belki ama yine de beni dükkânına almış ve sevdiğim işi yapmama imkân sağlamıştı.

“Günaydın,” dedim çekinerek. Babam karşılık vermedi ama yine de sakince başını salladı. Annem de en az babam kadar üz-gün ama içten içe de bana sinirliydi. Bunu gözlerinden görebili-yordum.

“Eşyalarımı alayım, hemen çıkalım.”

Mehmet kendi odasından çıkınca küçük koridorda denk gelmiş olduk. Yüzüme baktığında öfkesini görebiliyordum fakat tahammü-lümün kalmadığını görmek zorundaydı. Benimle uğraşmayı bırak-malıydı.

Babam arka kapıdan çıkmış ayakkabılarını giyerken ikimizi gö-rünce yavaşça başını kaldırdı.

“Sen gelmiyorsun!”

İlk başta bana dediğini sandım çünkü potadaydım, bir gün patlama bekliyordum fakat bana değil Mehmet'e söylüyordu.

"Baba lütfen..." diye lafa girmeye çalıştı Mehmet ama babam dinlemedi, dönüp arabaya yürümeye başladı.

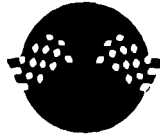
O an kendimi o kadar suçlu hissetmiştim ki sanki her şey benim yüzümden olmuştu. Biz yürürken Mehmet durmadı ve gelmeye devam etti. Babam sürücü koltuğuna geçip oturdu ben de yanındaki yolcu koltuğuna geçtim.

Mehmet bir an tereddüt etse de babam kapısını kapatıp marşa basınca anında kendini arka koltuğa attı. Yüzü kıpkırmızıydı fakat bu utançtan değildi, bana nefretle bakıyordu. Gerçekten de yaptığının sorumluluğunu bana yıkıyordu. O işi ektiği ve babama yalan söylediği için mahcup hissetmeliyken beni mahcup hissettirmeye çalışıyordu.

Babam bir an bekledi, ardından ağzını açtı ve bir şey söyleyecekken sustu. Mehmet'e karşı alınacak tavır belliydi anlaşılan. Birkaç ağır söz ve bir iki gün asılacak surat. Annem zaten Mehmet'i kolluyordu. Mehmet sakince arkasına yaslandı ve hafifçe rahatlamış bir hâlde sinirle yüzüme bakmaya devam etti.

Benimse umudum günden güne azalıyordu.

Sadece işe de değil, eşitliğe!

Dükkâna vardığımızda tekrar yağmur atıştırmaya başlamıştı ama asıl sürpriz bu değildi. Kutay, Çağatay ve İbo geçen gün yaptığım siyah arabanın başında durmuş hararetli bir şekilde tartışıyorlardı.

Ne konuşuyor olabilirlerdi ki?

Yüreğim ağzımda arabadan indim ama yanlarına gitmeyip babamın gitmesini bekledim. O sırada çantamı askıya asmak gibi gereksiz bir iş ile uğraşıyordum.

Neden bu kadar korktuğumu bilemiyorum ama babam bagaj-

da NOS tüplerini görecekt olursa benim tepkim onun tepkisinin yanında âdeta hiç kalırdı. Adamlardan zaten hiç hoşlanmamıştı. Babam beni eliyle çağırırdı. Yüz ifadesinden bir şey anlamak çok güçtü.

“Beren, gel kızım! Bu arabayı geçen gün sen mi yaptın?”

“Nasıl anlayamadım...” sesim resmen balon gibi sönmüştü. Kutay karşımda otuz iki diş sırtıyordu.

“Hanımefendi yaptı!” diye atıldı hemen. O an o gamzesinden sivri kırmızı tırnağını geçirmek ve gözüne kadar sokmak gelmişti.

“Olabilir hatırlamıyorum, belki de Mehmet yapmıştır.”

“Yok yok, siz yaptınız. Hatta geldim, Ustamı sordum ama siz tek başınızaydınız ya!”

“Tamam tamam, hatırladım.” Can havliyle bağırdım. Babam Mehmet’e kötü kötü bakınca ortamın gerginliği bin kat daha artmıştı.

“Her neyse!” dedi babam. “Arabaya tekrar bak, arıza hâlâ devam ediyormuş.” Babam başka bir şey sormadan yanımdan ayrıldı.

Siyah arabanın yanına gidip bakım kanalına indim. Bu kez el fenerini almayı ihmal etmemiştim. Arabanın alt kısmını iyice kontrol ettim. Bir sızıntı vardı ama bu yağ değil bildiğin saf suydı.

Sabır çekerek kanaldan çıktım. Bu kez gayet ciddi bir şekilde bakıyorlardı.

“Siz ciddi misiniz ya?” Babamın duymadığına emin olmak için kısık sesle konuşuyordum.

“Ne konuda, Ustam?” Çağatay sakalını sıvazlarken cidden alaycı değil de meraklı görünüyordu.

“Alttan damlayan sıvı yağ değil, su. Yani bizde bir hata yok.”

“O zaman suyun nereden damladığını bul, işi bitir.” Çağatay komik bir şey söylemişim gibi bakıp konuşurken gülüyordu.

Kutay’a döndüm: “Tekrar gelmemenizi söylemiştim. Biz bu arabalardan anlamıyoruz, lütfen gidin.”

“Nasıl ya?” Çağatay haddinden yüksek sesle konuşuyordu. Hâ-

lihazırda dikkati bizde olan babam elindeki işi bırakarak yanımıza geldi.

“Sorun ne Beren?”

Bir arabaya bir babama baktım.

“Bizim yaptığımız yer sağlam, arabanın başka problemi var.”

“Yap o zaman bir an önce.”

Babam ters ters baktı. Sıkıntıyla tekrar arabaya döndüm.

Çağatay arabayı yapmam için beklentiyle bakarken Kutay’ın yüzünde daha önce de gördüğüm zafer sırtışı saklıydı.

“Neden başka bir yere gitmiyorsunuz?” Gerçekten merak ediyordum.

“İşçiliğini beğendik, temiz çalışıyorsun.” Cevap veren Çağatay’dı. Arabanın etrafından dolanıp karşıya geçtim. Aklıma takılan her noktayı kontrol ediyordum. Kutay’da etrafımda dönüyordu.

“Bu sorunun benim yaptığım kısımla hiç alakası olmadığını bile bile geldin, değil mi?”

“Olabilir.” Bir an çok yakınıma girmişti. O da arabayı inceliyor gibi davranıyordu. Yuvarlak gözleri muzip bir ışıltıyla parladı.

“Pekâlâ, madem gerçeklerden bahsediyoruz; arabalarla bu kadar iç içeyken bana sakın bu kadar küçük bir sorunu tamirciye gitmeden de çözemeyeceğini söyleme!”

“Ben işimi sağlama almayı severim. Hem bu gece bu araba bize lazım, pürüz olsun istemeyiz.”

Neden lazım olduğunu sormayı deli gibi istiyordum. Arabanın yanında biraz daha oyalandım.

Sonra bakışlarımız tekrar buluştu. “Tamam,” dedim pes ederek “Neden lazım ki?” Ben ve beni her ortamda rezil eden kahrolası merakım... Çağatay ve Kutay birbirine bakıp sırttı.

“Üzümünü ye bağıni sorma,” dedi Çağatay. Gittikçe sinirime dokunuyordu. Kanala tekrar indim. Arabanın altını iyice kontrol ettim. Su arka kısımdan geliyordu. Yani muhtemelen bu arabanın bir

şeyciği yoktu. Tabii bunu onların bilmesine gerek de yoktu. Kanaldan çıktım.

“Ağır hasar var akşama yetişemeyebilir,” dedim. Şu an kendimden nefret ediyordum. Daha önce hiçbir müşteriye böyle bir yalan atmamıştım ama bu pembe yalan sayılırdı. Nasılsa gerçeği söyleyecektim.

“Nasıl lan?” Çağatay anında elini başına vurup sızlanmaya başladı. “Biteriz!”

“Sus!” dedi Kutay, sonra bana döndü “Hani çok küçük bir sorundu?”

“İşin aslı öyle değilmiş işte.”

“Ne duruyoruz başlasanıza!” Çağatay resmen etrafımda dört dönüyordu. Çıldırılmış gibiydi. Kutay’a döndüm.

“Yapmamı istiyor musun?”

“Bu muhabbet nereye varacak merak ediyorum.” Bana beklentiyle bakıyordu. Can alıcı cümleyi söylememe ramak kala tulumunu giymiş bir şekilde Mehmet yanımıza geldi. Hâlâ sinirli görünüyordu. Ben gelip konuşmasını beklemiştim ama o yanımızdan geçip gitti.

“Kardeşin geldiğine göre sana ihtiyacımız kalmadı.” Çağatay neşelenmişti. Mehmet’e sesleneceği sırada Kutay elini kaldırıp onu susturdu. “Arabayı Beren yapacak.”

Gözlerim şaşkınlıkla büyüdü, kalbim gururla çarptı, omuzlarınsa korkuyla gerildi. Tamirhanede Mehmet veya babam varken öncelikli olarak hiç tercih edilmemiştim.

“Lan Kutay saçmalama!” diye çıkıştı Çağatay “Kunduz’a ne deriz? Kız yapmak istemiyor, anlasana. Yapsın abisi işte.”

Kutay bana bakarak konuşmaya başladığında cevabını merakla beklediğimi fark ettim.

“Arabayı Beren yapacak. Ayrıca sadece su sızıntısını değil arabayı elden geçirecek. Geçen gün abisinin yaptığı işi kendisi onun yarı zamanında yaptı. Kunduz işinin temiz olmasını sever. Bizim acemilere değil, uzmanlara ihtiyacımız var.”

Her şeyi beklerdim.

Her cevabı.

Ama böyle bir cevap aklımın ucundan bile geçmezdi.

Şok olmuştum. Az önce yıllardır gelip gittiğim bu sanayide ilk defa itmece rağmen birisi beni seçmişti. Sanki bunu bilerek yapmıştı. Ama bunu nasıl bilebilirdi ki?

“Başına bela oldum diyorsun yani,” derken sesimdeki şaşkınlığı gizlemeye çalıştım. Tekrar arabayla ilgilenmeye başladığımda yanıma girerek bakışlarını yüzüme dikti. Kafamı çevirdiğimde dibimde olduğunu gördüm. Geçen gün burnuma hafifçe gelen parfümü bu sefer buram buram ciğerlerime doluyordu.

“Aslında nereden baktığına bağlı. Belki belayımdır, belki de talih kuşu.”

Ben dediği şeyi algılamaya çalışırken o çok doğal bir şekilde geriye çekildi ve İbo'ya seslendi.

“İbo bize iki çay getirir misin? İşimiz uzunmuş, Beren Ustam öyle söyledi.”

“Hani sen çay sevmezdin?”

Güldü. Gamzesi yüzünden gözüm yine yanağına kaydı.

“Belki de artık sevesim gelmiştir, Ustam. Olamaz mı?”

Yasemin kollarındaki takılarını şingırdatarak ve bolca mimik kullanarak geçen gün ayrıldığı çocukla sorunlarını anlatıyordu. Normalde asla yapmadığım bir şey yaparak onu dinlemiyor, dinliyormuş gibi yapıyordum.

Aslında dinlemek istiyordum ama aklım o kadar karışık ve doluydu ki engel olamıyordum.

“Tamam! Buraya kadar!”

“Ne?”

“Beren beni dinlemiyorsun bile. Madem dinlemeyecektin neden beni çağırdın? Anlıyorum dükkânda çalışmak zor ve yorucu

ama o zaman beni çağırıp böylece karşına dikmemelisin diye düşünüyorum.”

Gözlerimi kırıştıtarak Yasemin’in ne dediğini anlamaya çalıştım. Anladığımdaysa mahcup bir şekilde yılın belki de son soğuk kahvesinden büyük bir yudum çektim. Buzlar içinde birbirine çarparak ses çıkardılar.

“Yorgun değilim.”

“Tamam, yalan atmana gerek yok. Seni anlıyorum, sadece kalalım, beni eve bırak ve sen de uyumaya git.”

“Uykum yok diyorum Yasemin, neyini anlamıyorsun?”

Yasemin bu çıkışımı hiç beklemediği için şaşırma sırası ondaydı.

“Hemen anlat, nasıl birisi?” Yasemin gerçekten gözümüne bakıp derdimi anlıyordu. İtiraz edecek hâlim olmadığından hemen lafa girdim.

“İsmi Kutay!” dediğimde Yasemin anlık bir çığlık atıp, elini ağzına kapattı. Bu kız her olayı erkeklere yoruyordu ama benim durumum başkaydı.

“Ve hoşlandığım kişi değil. Sadece bir müşteri. Hatta belalı bir müşteri.”

“Beren inanmıyorum sana ya! Gerçekten bu sefer birinden hoşlandığına inanmıştım.” Ben cevap vermeyince Yasemin devam etti. “Sorun nedir? Neden belalı? Sana rahatsızlık mı veriyor? Paranızı mı vermiyor? Yoksa sizden haraç mı istiyor? Ay yoksa bu herif mafya mı? İnanamıyorum, mafya filminin içine mi düştün yoksa?”

Yasemin’e ne zaman susacaksın gibisinden bakınca hemen toparlandı.

“Çocuk bize araba yaptırmaya geldi, yanında arkadaşı da vardı. Bu arabalar öyle herkesin alabileceği onu da geçtim iç aksamı ve modifiye bakımından herkesin yapabileceği arabalar değildi.” Yasemin yıllardır benimle arkadaş olduğu için artık araba konularına hâkimdi. En azından anlatmak istediğimi anlayabiliyordu.

“Öyle bir vişne çürüğü rengi araba getirdi ki Yasemin, yemin

ederim küçük dilimi yutacaktım. Hani sonbaharda sürmek için aradığımız o koyu vişne rengi parlak ruj var ya! İşte tam o renk!”

Yasemin bu cümleyle birlikte başını yavaşça salladı ve mest olur gibi bir inleme çıkardı.

“O ruju sürüp, o arabaya binmek istiyorum!” Yasemin’in yaptığı yorum karşısında kıkırdadım ve anlatmaya devam ettim.

“O günkü sorunları basitti, yaptık ve yolladık. Ben vişne çürüğü arabanın tamirini yaparken Mehmet de arkadaşının arabasını tamir ediyordu. Ben Mehmet’ten daha önce bitirdim.”

“Ee yani!” diye beni destekleyince, gülümsedim.

“O gün gittiler. Çocuk oldukça temiz görünümlü bir zengin bebesiydi. Bu ayrıntı önemli çünkü geçen gün ben dükkâna tek başıma bakarken tekrar geldi.” Yasemin heyecanlı bir filmin bir sonraki sahnesini bekliyor gibi nefesini tuttu.

“Bu sefer başka bir araba vardı yanında. Söylediği arıza oldukça basitti. Sanki dükkâna bilerek gelmiş gibi hissettim ama yine de arabayı tamir ettim.”

“Hadi Beren çatlayacağım, sadede gel lütfen!”

Derin bir nefes aldım.

“Bu çocuk yarışçı!”

“Nasıl yani?” Yasemin bu sefer cidden anlamamıştı. “Ee, ne var bunda? Geçen gün sen de yarıştın. Her ne kadar haklı bi’ sebebin olsa da hızı desteklemiyorum orası ayrı bir konu ama...”

“Getirdiği arabanın bagajında NOS tüpleri vardı!” diyince Yasemin şokla arkasına yaslandı.

“Şaka yapıyorsun!”

“Yemin ederim doğru söylüyorum. Bunlar kim bilmiyorum ama belalı tipler olduğu kesin. İlk başta sadece birazcık şımarık zengin bebesi sanmıştım fakat o tüpleri ve dikkatini çekiyorum, tüpleri diyorum, yani bir tane de değil, neyse görünce anladım ki o tüpler illegal yarışlar için kullanılıyor. Ve üst seviye tüpler. Bagajda nereden baksan beş yüz bin liralık NOS tüpü vardı. Ve bunlar oldukça riskli tüpler. Taşınması bile yasak.”

Yasemin kaşlarını çattı.

“Peki, seni tedirgin eden kısım ne?”

“Belki kafamda kuruyorumdur ama o çocuk bizi işleri için kullanmak istiyor gibi hissediyorum. Bagajında o tüpleri taşıyan biri çok basit bir yağ damlatma sorunu için sanayiye koşmaz. Babamın başının belaya girmesinden korkuyorum.”

“Baban bilerek mi yardım etti ki?”

“Hayır tabii ki. Hatta ilk gelip gittikleri gün bize bir daha işlerini yapmamamızı söyledi. Babam mert adamdır. Gözünün tutmadığı tiplerle çalışmaz.”

“Ama sen yaptın!”

“Dükkânda kimse yoktu. Çok basit bir sorun olduğunu söyledi, o tüpleri göreceğimi bilmiyordum. Ayrıca asıl sorun geçen gün yine gelmesi ve bana saçma sapan bir şekilde kendisinin başıma konan bir talih kuşu olduğunu söylemesiydi.”

“Belki de çocuk seninle flört etmiştir ama sen anlamamışsındır.”

“Biri benimle flört ederse anlayabilirim.”

“Buna hiç emin değilim. Lise ikide çocuğun birisi saçına dokunup yalandan saçma düşmüş yaprağı alma numarası yaptığında ona yumruk attığını daha unutmadım. Ayrıca oldukça nazik bir çocuktuk!”

Gözlerimi devirdim.

“Saçıma izinsiz dokunmak istedi! O benden hoşlanıyor diye saçıma dokunmasına izin vermek istemiyorum. Önce sınırlar Yasemin, hatırlatırım.”

“Haklısın,” dedi hemen ardından konumuza döndü. “Bence öncelikle sakın olmalısın ve daha sonra konuyu babana açmalı, bir daha gelirlerse yüzlerine bile bakmamalısın.”

“Babama söylemek istemiyorum. Zaten sanayide kadın olarak çalışmamdan oldukça rahatsız, o da senin gibi çocuğun beni rahatsız ettiğini düşünecek. Ayrıca arabayı yapmamam gerektiğini söyle-

mişti, bunun için bile ayrıca azarlanacağım. Maalesef ben Mehmet değilim, ipin ucundayım.”

Yasemin’in bakışlarından benim için üzüldüğünü anlayabiliyordum.

“O hâlde babana söylemeden onunla başkasının ilgilenmesini sağla. Mehmet bir kez işlerini yaparsa zaten bir daha o dükkâna gelmezler.” Yasemin gülünce ben de güldüm.

“Sanırım haklısın.”

Dükkânda işler yoğundu. Herkes bir köşeye kaçıyordu âdeta. Dün akşam Yasemin’le dışarıda olduğum için eve geç gelmiştim ve çok az uyuduğum için oldukça yorgundum.

“Beren, kızım neden bekliyorsun arabanın başında öyle?” Babam yanıma gelince yine dalıp gittiğimi anladım.

“Özür dilerim baba, dalmışım.”

“Hadi, arabanın yağ bakımını bir an önce bitir de müşteriye bekletmeyelim.” Başımı usulca salladım ve babam yanımdan ayrılırken Mehmet’e baktım. Ben burada âdeta bebek işiyle uğraşırken Mehmet orada arabanın motorunu tamir etmeye çalışıyordu. Ede-miyordu bile. Babam sürekli yanına gidip direktif veriyordu ama anladığım kadarıyla bir ilerleme yoktu. Sinirlerim bozuluyordu. Hem de çok!

Mecburen işime dönerken gözlerimin kızardığını hissettim. Bu ayrımcılık artık içimde çok başka bir yerlere dokunuyordu, yorulduğumu hissediyordum. Bıktığımı. Böyle hissetmek de daha beter üzülmeme neden oluyordu.

Çok karmaşık bir döngünün içerisindeydim.

“Oldu olacak elime paspas verin de yerleri süpüreyim. Resmen yeteneğim ziyan oluyor. Çırak muamelesi görüyorum.”

Tam yeni açtığım bir şişe motor yağını delikten içeri aktara-

cakken yanımda beliren kişi yüzünden korkup yağı dışarı damlattım.

“Beren Usta!”

Başımı döndürdüğümde gamzeli çocuk yanımda duruyordu. Onun olduğunu anlamam için yüzünü görmeme bile gerek yoktu. Bana ‘Beren Usta’ diye hitap eden tek kişi oydu çünkü.

“Yine mi sen?” dedim sonra arkasında duran arkadaşına baktım “Ve sen!”

“Arabamız...” diye söze girdiğinde yalandan bir sebep uyduracağını biliyordum bu yüzden dalga geçmekten kendimi alamadım.

“Ne olmuş arabanıza? Uf mu olmuş?” Bir yandan konuşup bir yandan da yağı dolduruyordum.

“Deneyimlerime dayanarak ben termostat arızası diyorum.”

“Demek deneyimlerine dayanarak termostat diyorsun. Peki, o deneyimler bu işi sizin halletmenize yaramıyor mu?”

“Oradan bakınca tamirci gibi mi duruyorum. Hayır! Ben işi ustasına bırakmaktan yanayım. Ben arabayı sürmekte ustayım, sen yapmakta.” Çekinmeden gönderdiği bu yarış iması canımı sıkıyordu. Neden benden çekinmiyordu? Kadın olduğum için mi? Beni kolay lokma olarak mı görüyordu?

“Elimiz dolu kardeşim. Başka kapıya.”

“Hayatta olmaz!” diyerek itiraz etti.

“Bence de hayatta olmaz. Mümkün değil yapamayız. Biz termostat konusuna daha gelmedik kardeşim, hocanın işlemesine daha var. Önce öğrenelim, biz size haber veriz.”

Kutay gülünce keskin bir şekilde ona döndüm.

“İş yeri burası, komedi programı değil. Asabımı bozuyorsunuz. Çekip gidin buradan.”

“Neden bu kadar terslediğini anlamıyorum. Ortada rahatsız edici bir durum yok ki.” Kutay samimi görünüyordu. “Arabanın modeli gereği işlem basit görünse de değil. Bazı parçaların sökülmesi gerekiyor. Senin işçiliğini patron çok beğendi. Aynı problem için bir

daha gelmemize gerek kalmıyor. Seni rahatsız etmek gibi bir amacım yok. Tek amacım senin yeteneğinden faydalanmak.”

Bu çocuk kesinlikle büyücü diye düşündüm içimden, beni nasıl oluyordu da böyle ikna edebiliyordu?

Etrafıma baktım. Dükkân çok kalabalık olduğu için kimse bu uzun konuşmamızı fark edip yanımıza gelmemiştii. Normalde babam anında yanımda biterdi.

“Yaptırdığınız işlemler legal olabilir ama siz illegalsınız. Yani kusura bakma, Sarı Kafa ama bu bir gerçek. Ben salak değilim. Babam takıntılı adamdır. Sizinle ilgilendiğimi görürse benimle papaz olur ve emin ol bu benim isteyeceğim son şey.”

Kutay dudaklarını birbirine bastırırken mahcup ama bir yandan da eğlenmiş gözüküyordu. “Öncelikle Beren Ustam bana Sarı Kafa demen kalp kırıcıydı. Yani evet sarışınım ama bu aşağılama temalı bir laf vuruştı. Hakettiğimi düşünmüyorum. Fakat bir yandan da komikti. En azından aramızdaki bu çekişmeye bir renk gelmiş oldu.” dedi gülerek. “Sarı!” diye de ekledi sanki esprisini anlamamışım gibi. O bu hâle girince dayanamayıp güldüm. Ben gülünce o da güldü.

“Bak, söz veriyorum bu son olacak. Yani buna ne kadar üzüldüğümü anlatamam, ayrıca patronla başım belaya da girecek ama sizi rahatsız etmek istemem. Sadece bu günlük bu işi de hallet daha sonra söz veriyorum bir daha dükkânınıza gelmeyeceğiz.”

Yaptığım arabanın yağ değişimi bitmişti. Boş yağ kutusunu köşeye fırlatırken Kutay’a baktım.

“Ben şu arabayı köşeye çekiyorum sen de sizinkini getir. Babamla da saygılı bir muhabbet kurun. Özellikle sen değil de o arkadaşın, kimseyi üzerime kıskırtmayın.” Kutay anlaştık der gibi bana bakarken ben arabaya bindim ve o arkasını dönüp arabasını getirmeye giderken anında dikiz aynasından kendime baktım.

“Saçlarım yine kabarmış!”

Arabanın sorunu gerçekten de dediği gibi termostattı. Çok zor bir işlem değildi ama arabanın bazı parçalarının sökülmesi gereke-

ceğinden uzun sürebiliyordu. Arabayı sökmeye başladığımda Kutay yanımda beni izliyordu. Çağatay ise kendi hâlindeydi.

“Kaç yıldır bu işte çalışıyorsun?”

“Kendimi bildim bileli ama son iki, üç yıldır neredeyse her gün buradayım.”

“Zor olmuyor mu?”

“Yeteneklerim hoşuna gidiyor ama kadın olmam sence eğreti bir durum mu?”

Kutay kendini savunur gibi ellerini havaya kaldırdı.

“Beni yanlış anladın, ben kadın olarak yaptığın mesleği eleştirmiyorum. Öyle birisi değilim. Yıllardır neredeyse her gün buradayım diyince, o zor olmuyor mu diye sordum.”

Yanlış anladığıma inanamıyordum.

Hayır, aslında inanıyordum çünkü herkes bu eleştiriyi yapmıştı. Kutay’ın da böyle düşündüğü fikrine kapılmıştım.

“Özür dilerim ben sandım ki...”

“Sandın ki ben ayrımcılık yapacak bir tipim ama yanıldın. Kadın dediğin elinin hamuru ile erkek işine karışmaz kafasında birisi değilim ve hiç olmadım da. Bana göre erkek de kadın da istediği her işi yapabilir. Bu ilgi ve yetenek sana verilmiş, seni engellemek demek yukarıdakini kızdırmak demektir. Açıkçası ben ondan korkan birisiyim.”

O gülünce ben de güldüm.

“Şaka bir yana kimseyi dini, ırkı, seçimleri nedeniyle eleştirmiyorum. Tabii ki kendi fikirlerim ve inançlarım var ama birilerine müdahale etmek benim haddime değil, bunun bilincindeyim. Sorarsan fikrimi söylerim, o kadar. Buradaki önemli nokta kalp kırmamak bence. Ben kötülerin tarafında olmak istemiyorum. O yüzden senin seçimin beni ilgilendirmez. Alışılmadık diye yargılayacak değilim.”

Kutay’dan gelen bu itiraflar elimdeki işi bir kenara bırakıp sadece ona odaklanmamı ve şaşkınlık üzerine şaşkınlık yaşamama neden olmuştu.

“Şaşırdım deme bana! Çok üzülürüm.”

Hâlâ gülüyordu ve gamzesi sanki bana göz kırptıyordu. Hemen kendimi toplayıp ilgimi işime yönlendirdim.

“Şaşırdım,” derken kendimi mahcup hissettim. “Üzgünüm ama şaşırdım yani. Yalan söyleyemeyeceğim.”

“Neden?”

“Sonuçta sen çok da masum bir insan değilsin. Yani evet, seni tanımıyorum ama içinde bulunduğun iş oldukça sıra dışı, kabul edelim.” Etrafıma bakıp kimsenin bizi duymadığından emin olmak istedim. “Acaba şu koca sanayide kaç müşteri arabasında yüz binlerce liralık NOS tüpüyle dolaşıyordur bir düşün istersen. Sence bu normal bir durum mu? Bana hak vermelisin Kutay, bu hamle seni tehlikeli biri kılar.”

Ona ismiyle hitap ettiğimi sonradan farkettim ama doğal davranmaya çalışarak işime döndüm.

“Bunun akıl karıştırıcı olduğunun farkındayım ama senin yaptığın kitabı kapağına göre yargılamak oluyor. Hadi söyle bana, arabamı ilk gördüğünde bana zengin bebesi yaftasını da yapıştırdın mı?”

Yüzümün kızaracağını biliyordum, cevap bile veremedim.

“Sana inanamıyorum!” derken kahkaha atıyordu. “Zengin bebesi oldukça kolaya kaçmak oluyor, haberin olsun. Sarı kafayı bile ona tercih ederim.”

“Susar mısın? Burası sanayi. Birisi yanlış anlayacak.”

Elimi ingiliz anahtarına uzatmadan önce Kutay sanki hangisini almam gerektiğini biliyormuş gibi önden atılıp aleti bana uzattı.

“Özür dilerim, Ustam.”

“Ver şunu bana.” Ve elindeki anahtarı hızlıca aldım.

Birkaç dakika sesimi çıkarmadan arabayla oyalanmaya devam ettikten sonra merakıma yenik düşerek konuştum.

“Senin şu kitap,” derken sesim oldukça tedirgindi, “hani kapağını gördüğüm ama bilgimin olmadığı kitap.” Kutay beni dinlediğini

belli eden bir mırıltı çıkardı. “Ondan bahsetsene biraz. Yani kitabı kapağına göre yargılayan bir insan yaftası yemek de en az zengin bebesi etiketi yemek kadar sinir bozucu bir olay.”

Sorduğum soruyla Kutay’ın onu kırmak istemediğimi anlamasını istiyordum. Sonuçta bunu yapmıştım ve yakalanmıştım. Berbat bir durumdu.

“Ne bilmek istiyorsun?”

“Yarışçı mısın?”

“Sayılır!” dedi anında

“Nasıl sayılır?”

“Yani bir, iki kere yarışmışlığım var ama tamamen meraktan.”

“O hâlde tüpler sana ait değil?”

“Hayır değil.”

“Kimin peki?”

“Patronumun diyebiliriz.”

“Patronunun adı Kunduz mu?”

“Bunu nereden biliyorsun?” Şaşırmıştı.

“Arkadaşınla konuşurken dikkat ettim o kadar.”

Başını salladı.

“Yarışlar yasa dışı mı?” Bu soruyu gerçekten soruyor musun der gibi bana bakınca “Anladım,” demekle yetindim.

“Yarışlar nerede yapılıyor?”

“Bunu bilmek için kitabı satın almalısın.” Güldü.

Termostatı yenisiyle değiştirmiş tekrar dağılan parçaları birleştiriyordum. “Ben okuyan birinden duymayı yeğlerim.”

“İpucu istiyorsun yani?”

“Bayılırım.”

Kutay şöyle bir etrafına baktı ve kısa zamanda aradığını buldu. Eline aldığı motor yağı bulaşmış kâğıda hemen yanında duran kalemle bir şeyler yazdı. Arabanın son parçalarını da taktığım sırada tekrar yanıma sokuldu ve parfüm kokusu ağırlaşmaya başladı.

Saniyelik bir göz göze gelme anı yaşadktan sonra telaşla gözümü arabaya çevirdim.

“Her hafta cumayı cumartesine bağlayan ve cumartesini pazara bağlayan gece.” Kâğıdı usulca cebime koyarken oldukça hızlı ve dikkatliydi. Etrafa baktım. Babam Mehmet’le meşgul olduğu için kimsenin dikkati bizde değildi. Zaten o kadar anlık bir olaydı ki biri görse şaşırırdım.

“Araba bitti!” dedikten sonra hemen sürücü koltuğuna geçip arabayı çalıştırdım. Birkaç kez gaz verdikten sonra zaten sorunun gittiğine emin olsam da dikkatlice incelemeye devam ettim.

Kalbim gümbür gümbür atıyordu.

“Sözünü unutma, bir daha gelmek yok.”

Kutay elini uzatırken elimden çıkmayan yağ lekelerine bakıp itiraz edecekken elimi havada yakalamasıyla birlikte şok olmuş bir şekilde bakakaldım.

“Sözüm söz, Beren,” dedi bu sefer usta sıfatını kullanmadan. “Yine de görüşmek üzere diyelim.”

Kutay ödemeyi yaptıktan sonra gözü bir saniye bile telefondan kalkmayan Çağatay’a da seslenip arabaya bindi ve gittiler.

Onlar gider gitmez cebimdeki kâğıdı çıkarıp açtım.

Telefon numarasının yazmasını beklerken karşıma bir adres çıkınca şaşırmıştım. Anlamam çok uzun sürmemiştir.

Kutay kulağıma yarışların yapıldığı günü söylemiş, cebime de yarışların yapıldığı adresi bırakmıştı. En çok altındaki not dikkatimi çekmişti.

“Kapak bu kadar ilgini çektiyse bence o kitabı bir de okumayı denemelisin!”

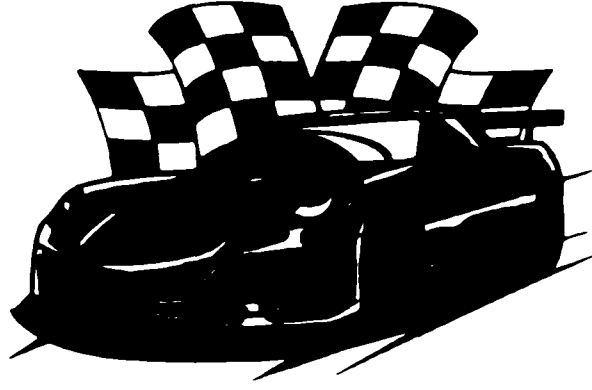
Yutkunup kâğıdı cebime tıktırdım.

“Rüyanda görürsün.”

Ve işime döndüm.

Ninova

Bölüm 5

Zehir Kana Karışınca

Belki de hayatımın en yoğun iş günlerinden birini yaşıyordum. Öğlene doğru babam elime bir tost sıkıştırdığında ellerimin pis oluşunu umursamadan tostı kapıp tamir ettiğim arabanın başına geri döndüm. Ama vücudum artık isyan ediyordu.

“İbo bana su getir!” Bir duvar dibine çöküp soluklanmaya başladım.

“Ne o?” Mehmet, kendi yaptığı arabanın yanından geçip benim yanımda bitiverdi. Her zaman kir pas içinde kalan yüzü bugün çok daha komik bir hâl almıştı. Savaş boyalarını sürmüş bir askere benziyordu.

“Yoruldu mu cici kız?”

“Sen benimle oynayacağına kendi tipine bak be!” Bazen Mehmet’le üvey kardeş olduğumuzu düşünüyordum ama genlerin benzerliği bu fikrimi çürütüyordu. Ten renklerimize kadar neredeyse aynıydık. Bazen bizi ikiz sanarlardı ki en nefret ettiğim söylemlerden biri de buydu. Aramızda pek yaş farkı yoktu zaten. Öyle sanmaları normaldi normal olmasına da gıcık oluyordum işte. Mehmet’le hiç anlaşılamıyorduk. Aynı işyerinde çalışmak da bu yüzden zordu.

“Ne varmış tipimde kızım? Müthiş yakışıklı görünüyorum. Bak-

sana şu saçlara... Bir de sanayideki ineklere bak! Hepsinin saçı dökülmüş, ayrıca fiziğim de on numara!"

Tulumun içinde duran bedenini gerip aklı sıra bana kaslarını göstermeye çalışıyordu. Dev gibi bir şeydi zaten.

Alaycı bakışlarımdan hemen etkilenip arabanın camından kendini kontrol etmeye başladı.

"Yakışıklı değil miyim? Bak doğruyu söyle. Arabanın üzerine yemin et." Cevap vermeyip sırtıtmaya devam ettim. Onu çıldırtmaya bayılıyordum.

"Birle on arasında bir puan ver o zaman!" Peşimde dolaşmaya devam ediyordu "Kızım söylesene!" Bir yandan saçını başını düzeltiyor bir yandan da sağ elini tulumunun cebine koyup artist pozları kesiyordu. İbo ve Serhat biraz ötede durmuş kıkır kıkır Mehmet'e gülüyorlardı.

"Yakışıklı değilsin," dedim ciddi bir şekilde.

"Yalancı."

"Doğruyu söylüyorum. Aaaa git ama başımdan yeter be! Maymun gibisin, oldu mu?"

"Kes sesini be! Kışkandığın için doğruyu söylemezsin sen, ben de sana neden soruyorsam!" Kendi kendine havalara girip yanımdan uzaklaşmıştı ama en azından artık az önceki kadar motive değildi.

Akşamüzeri işler tam da rayına oturmuşken Serhat, yere motordan çıkan pis yağı döktüğü için bir müşterinin ayağı kaydı ve adam kendiyile beraber İbo'yu da sürükleyerek yeri boyladı. Birbirlerine tutunarak düştükleri için hızları yavaşlamış böylelikle ikisi de zarar görmemişti ama ortalık birbirine girmişti. Serhat'ın işittiğı azar bir yana ortalığı temizlemesi de neredeyse iki saati almıştı. Biz de böylece eve gecikmeli de olsa varmıştık ama neye yarar ne yemek yiyecek ne de ayakta duracak hâlim kalmamıştı.

"Odam odam, güzel odam! Gel bakalım yamacıma, sar kollarını bana!"

Pijamalarımı giyip yatağı kendimi öyle bir bırakmıştım ki

ancak birileri beni spatulayla kazıyabilirdi buradan. Gözlerimi kapatıp anında kendimi uykunun tatlı kollarına bırakmayı düşünüyordum.

“Şöyle bayılmalı, kendinden geçmeli bir uyku, sabah sıcacık bir duş, bomba bir kahvaltı, sonrasında dükkâna ısınlanma.”

Kendini motive etme işinde üzerime yoktu.

Yatakta tam sağıma dönmüşken aniden gözlerimi açtım. Bugün cuma günüydü. Yani cumayı, cumartesine bağlayan gece bugün yaşanacaktı. Saatler sonra yarış vardı.

Bu düşünce bile karnıma tuhaf bir ağrının girmesine sebep olmuştu. Neden bu kadar heyecanlanmıştım bilmiyordum ama sandalyemin üzerine öylece bıraktığım tulumumun cebine uzanmaktan kendimi alamadım. Kutay’ın cebime usulca sokuşturduğu kâğıt, buruşmuş bir vaziyetteydi ama yazılar halen apaçık okunuyordu. Zaten çoktan adresi ezberlemiştim.

Tüm yorgunluğuma rağmen kalbim anın getirdiği heyecanla durmadan atıyor ve vücuduma fazladan kan pompalıyordu. Az önce uykum vardıysa bile şimdi gözlerim fal taşı gibi açıktı. Kartın üzerindeki adrese baktım. Arabayla bile en az yirmi dakikalık mesafedeydi. Üstelik gidip gitmeme konusunda endişelerim de vardı. Bir kere Kutay’ı tam olarak tanıımıyordum. Bir yabancının sözüne, hatta tehlikeli bulduğum bir yabancının sözüne güvenmek için hiçbir bahanem olmamalıydı ve yoktu!

Ama merak denilen bu duygu çok başkaydı! Yine de yapamazdım, nasıl evden çıkacaktım?

“Yatağa dön, kızım! Senin yerin yorganının altı.”

Kalktığım yatağa usulca geri döndüm.

“Hiçbir yere gitmiyorsun Beren, saçmalama!” Ve yatağıma dönerek merakımı bastırıp uyumaya çalıştım. Saat ilerlerken sürekli daldığım uykumdan uyanıyordum, dinlenmek şöyle dursun daha beter sinir hastası olmuştum. Tüm gece bölük pörçük uyuduğum için sabah erkenden kalkamamıştım bu yüzden hayal ettiğim uzun ve sıcak duşun suyu bile tam ısınamadığı tatsız bir ana dönmüştü.

Evden babama yetişmek için apar topar çıkmış yolda aldığımız simiti dükkânda demlenen çayla birlikte yiyerek basit bir kahvaltı yapmıştık. Evren bana acımış olacak ki iş bugün o kadar yoğun değildi. Bu iyi bir şey değildi çünkü Kutay'ı ve cebimdeki kartı düşünmek için daha bol zamanım oluyordu.

Kutay söz verdiği gibi dükkâna tekrar gelmemiştir. Bu da ona olan güvenimi artırıyordu. Kafam karmakarışık. Bir yanım onların gerçekten tekin olmayan tipler olduğunu haykırırken diğer yanım bu gizli olaya karşı büyük bir ilgiyle buruluyordu.

Öğleden sonra saat üçe gelirken hepimiz tulumlarımızı çıkardık, iş az olduğu için en iyisi eve gitmekti.

Babam çocukların haftalıklarını verip gönderdi. Sıra Mehmet'le bana gelmişti. Her zamanki ilgisizliğimle babamın yanına gittim. Mehmet yüzündeki ve elindeki kirleri çıkarmak için lavaboda olanca gücüyle ellerini çitiliyordu.

“Ne iş?” dedim babama. “Yoksa bunun randevusu falan mı var? Fazla bakımlı bugün.”

Babam kahkaha attı. “Sen de az değilsin be kızım. Rahat bırak çocuğu...” dedikten sonra Mehmet'e seslendi. “Mehmet iki dakika bak oğlum buraya!”

Babam cebinden düzenli bir para destesi çıkarıp bana uzattı. Saymama lüzum yoktu. Her zamanki kazancımdı. Mehmet ellerini kurulayıp aheste aheste yanımıza geldi.

“Ne var ne oldu?” Sonrasında babamın elindeki desteyi görünce sustu. “Ha o muydu? Eyvallah.” Parayı alıp iştahla saymaya başladı. Babam da dikkatle Mehmet'i izliyordu. Mehmet sayma işleminin yarısında durup babama baktı.

En son yaşanan olaydan sonra ikisinin arayı yapması biraz sürmüştü ama babam Mehmet'e kıyamıyordu. Zaten annem buna izin vermezdi. Mehmet parayı saymaya devam etmeden önce kaşlarını çattı. Akli karışmıştı.

“Allah be Allah! Babam benim be, çok teşekkür ederim.”

Ne olduğunu anlayamayarak bir babama bir Mehmet'e baktım.

Babam kalkıp Mehmet'e sarıldı bu hem bir affetme hem de uslu olmasını istediğini belli eden bir uyarıydı.

“Bu haftaki emeklerin için teşekkür ederim oğlum, beni gururlandırdın.” Mehmet bana dönüp hevesle parayı salladı “Babam zam yapmış!” Kendi cebime koyduğum paraya gözüm değdi. Ağırlığı her zamanki gibiydi. Babam hemen toparlandı.

“Abin uzun zamandır aynı maaşa çalışıyor. O senden önce de buradaydı. Yani kıdemli sayılır, neredeyse usta oldu. Sen de biraz daha çalış bakalım, sana da bir güzellik yaparız.”

Kalbim anlık şokla sarsıldı. Daha birkaç gün önce Mehmet dükkânı asmış, üzerine babama yalan atmış ve beni de bu yalana ortak etmeye çalışmıştı. Bir iki gün yüz asmak dışında babam bir tepki göstermemişti. Mehmet biraz utançtan biraz da babama karşı mahcubiyetten bir haftadır işe erken geliyor ve eski performansına göre daha iyi çalışıyordu.

Ama ne bir usta gibi bilgiliydi ne de hevesi gerçektir! Ben bunları düşünürken Mehmet anında babamdan yüz bulmuş bana karşı misilleme yapıyordu.

“Evet baba ya dükkândaki çıraklar artık bana usta desinler. Sen söylersen derler.” Sonra bana döndü. “Beren'den öğreniyorlar her şeyi. Sen bana saygı göstereceksin ki Serhat ve İbo'da aynı yapacak...” kalan konuşmaları pek dinleyememiştım. Boğazıma oturan yumru aynı anda kulağımın çınlamasına da sebep oluyordu.

O an oradan neden çekip gitmedim bilmiyordum ama biraz düşününce yapacakları yorum açıktı. Para meselesi yüzünden olduğunu sanacaklardı, kıskançlıktan gitti diyeceklerdi arkamdan.

Oysaki mesele hiçbir zaman para olmamıştı. Bunu ne söyleyebilecek bir ortamım ne de buna yetecek sağlam bir kalbim vardı.

Kalp kırıklığını bir rafa kaldırıp her şey normalmiş gibi günü sonlandırdıktan sonra eve geçtim. Mehmet mutlu mesut hatta biraz da sevinçten uçarak arkadaşlarının yanına gitti. Babam ve annem bir düğüne davetliydi. Ev her zamankinden de sessiz ve boştu.

Evin önündeki ana yoldan bile tek bir araba geçmiyordu. İlk bir duş alıp saçlarımı serbest bıraktım.

Sanayinin kirinden pasından korumaya çalıştığım ellerime, her zaman devrim bayrağı gibi gururla taşıdığım kırmızı ojeli tırnaklarıma uzun uzun baktım. Bahçede, yaprakları sararmaya yüz tutmuş şeftali ağacının altına oturdum. Toprak hafif nemliydi. Akşamüstü güneşi de batmak üzereydi. Dumanı tüten kahvemi nemli toprağın üzerine bırakıp bacaklarımı kendime çektim. Evde kimse olmadığı için minnettardım. Eve dönene kadar kendimi sıkışmış, eve girdiğimde haykırarak ağlayacağımı varsaymışım ama ne duşta ne de annemler gittiğinde tek damla gözyaşı dökmemiştim. Demek ki kırılmak böyle bir şeydi. Öfkeye pek benzemiyordu. Hele ki nefretle hiç ilgisi yoktu.

Babama öfkelenmek meğer ne güzel bir duyguymuş diye düşündüm.

En azından bağırarak çağırmak, içindekileri kusup hırslanmak. Ona öfke duyduğum zaman sanayiye daha bir hırsla gidiyor, daha keyifli çalışıyordum.

Oysa kırılmak öyle miydi?

Bomboş hissediyordum. İçimden bağırarak gelmiyordu mesela ya da ağlamak...

Artık kendimi kanıtlama düşüncesinde de değildim. Ne kadar emek veririm vereyim olmayacaktı nasılsa...

Mehmet her zaman bir adım öndeydi. O sanayide bana gerçek bir ustaymışım gibi hissettiren tek kişi yoktu.

Duraksadım.

Çünkü bir kişi bana sadece işim için ilgi göstermişti. Beni takdir etmişti. Kadın olmamla hiç ilgilenmemiş ve ön yargılı yaklaşmamıştı.

“Kutay!” dedim sessizce.

O da bu saatten sonra bizim dükkâna uğramazdı. Açık açık kovmuşum çocukları. Biraz ürktüğümünden, biraz da babama olan saygımdan.

Ama artık babama olan saygım konusunda endişelerim vardı. Verdiği her kararı sorgusuz sualsiz kabul etmek suç gibi gelmişti.

Hava iyice soğuduğunda bir titremeyle sarsıldım ve kendime yemek hazırlamak için eve geçtim. Annemler gelene kadar film izleyip bol bol dinlenecektim.

Tabii bu dediğimi yapmak pek kolay olmamıştı, aklım ve kalbim hem karışık hem de kırık.

Garaj yoluna giren arabanın sesi evi doldurduğunda usulca televizyonu kapatıp odama geçtim, kimseyle görüşmek istemiyordum.

Annem eve girdiğinde birkaç kez seslendi. Sesimi çıkarmadığımda vazgeçti. Saat on bire geldiği için uyuduğumu düşünmüş olmalıydı. Odamın kapısı sıkı sıkı kapalıydı. Her ihtimale karşı yatağıma kıvrıldım. Odama girmek gibi bir âdetleri yoktu ama yine de onları görme riskini alamıyordum. Sabah ailemle uzun uzun pazar kahvaltısı yapmayı ipe çekmediğimi fark edince gözlerim yandı. Bana destek olmayan yanları günden güne açığa çıkıyordu çünkü...

On sekiz yaşında sanayiye giren küçük kız belki kolayca pes eder diye düşünüp bir müddet karışmamış olabilirlerdi. Akan zaman belli ki fikirlerini değiştirmeye başlamıştı fakat iyi anlamda değil.

Ben günden güne alışacaklarını sanarken onlar beni yıldırmaya çalışıyorlardı artık, anlıyordum.

Bir saat kadar sonra evde hiç ses kalmamıştı. Mehmet on beş dakika önce gelmiş ve anında odasına kapanıp uyumuştı. Kapısı aralık olduğu için horlama seslerini çok rahat işitiyordum.

Yataktan kalkıp huzursuzca yürümeye başladım. Yirmi metre-kare odanın içinde karış karış dolaştım. Gözlerim en sonunda komodininin üzerinde duran kartta karar kıldı.

O kartı unutamıyordum. Kahretsin ki bir kere merak etmişim.

Ne o kartı ne de o teklifi asla unutamazdım. Hadi bu haftayı atlatsam haftaya yine içimdeki şeytan beni d rterdi. Teklifi unuttum desem Kutay'ın sözleri aklımı kurcalıyordu bu kez de!

Gidecektim! Ama nasıl? Arabayla çıkarsam fena gürültü yapardım. Evdekilerden biri muhakkak uyanırdı. Taksi iyi bir fikir olabilirdi ama mahalledeki duraklardan  of r  a ıramazdım. Zira babam hepsini tanıyordu.

Vakit kaybetmeden internette taksi dura ı aramaya koyuldum. En sonunda kendime uygun bir taksi dura ı buldum.

Taksiciyle konu tuktan sonra hızlıca giyinmeye başladım.

Siyah bir e ofman altıyla gri bir kap  onlu giydim. Fazla dikkat çekmek istemiyordum. Ensemde topuz yaptığım saçlarını bir  apkanın altına sakladım.  zerine kap  onumu ve montumu da geçirince ojelerim dışında neredeyse bir erkek g r n m ndeydim. Erkek gibi görünmek niyetinde değildim ama ortam hoşuma gitmediği takdirde Kutay'a bile görünmeden kaçabilmek için kendimi pek açığa vermeyen kıyafetler tercih etmiştim. Taksi gelmeden ben kapıya  ıktım. Ev o kadar sessizdi ki adım seslerim bile yankılanıyor gibi hissediyordum. Neyse ki herkes derin uykundaydı. Kapı önüne çıktığımda gece yarısı olmuştu. Taksinin farları gözümü aldığında rahat bir nefes verdim. Araba pek eski bir model olmadığı için motoru gürültü yapmamı tı.

Arka koltu a geçip oturdum. Arabaya ilk bindi imde kadın olup olmadığımı anlamasa da adresi söylerken muhakkak anlamıştı. Adam hakkında ön yargılı olmak istemiyordum ama deli gibi korkmu tum. En fazla otuzlu ya larında, saçı sakalı birbirine karı mı , esmer, genç bir adamdı. Ka ında ve ensesinde ikişer çizik vardı, tarz olduğunu düşünüyordu sanırım.

Bana göre tam bir fiyaskoydu.

Parmaklarındaki renk renk dövmeler de gayet ilgi çekiciydi ama ne yazık ki tekinsiz görünüşünü desteklemekten başka bir i e yaramamı tı. Kutay bu adamın yanında temiz aile çocuğu gibi kalıyordu. Onu belalı bir tip olarak yaftalamaktan vazge meliydim sanırım, hakkını vereyim adam benimle pek muhatap olmamıştı. Arada bir

dikiz aynasından baksa da bunu da tuhaf ve gizemli kıyafetime olan merakı olarak yorumlamıştım. Bir müddet yolun iki tarafında sık ağaçlar bize eşlik etti. Geniş bir yol ağzına geldiğimizde şehrin epey dışında olduğumuzu fark ettim. Karşıdaki arazide renkli ışıklar parlıyordu.

“Abla, senin adres tam karşısı oluyor. Yolun karşısına geçemem ters yön olur.”

“Tamam kardeş tamam, sağ ol. Zaten otuz adımlık yer.” Hafif bir müzik sesi kulağıma dolarken adamın parasını ödeyip indim. Ama geri aklıma eve nasıl döneceğim gelince karşıya geçmemi bekleyen adamın camını tıklattım. “Abi, beni iki saate gelip buradan alırmısın?”

Adam sakalını sıvazladı. “Abla çok تنها yerler buralar hani alırız da...” baş ve işaret parmağını şingırdattı, “Parası biraz tuzlu gelebilir.”

“Yani ne kadar tuzlu gelebilir?”

“İki katı kadar. Pek matrak işler dönmez burada ayık ol yani.”

“Tamam tamam sen karışma o kadarına. İki saate burada ol.”

Adam uzaklaşırken hışımla toprak yolu geçtim.

Ulan Beren adam belalı sen ondan belalı! Kim bilir neler düşünüyor hakkımda? Çakala bak. İki katı para istiyor. Ben sana mecbur olmayacaktım ki sen görürdün.

Taksici Sami abi olsa para bile almazdı...

Yarış alanı henüz imara açılmamış araziye bölen dubalarla oluşturulmuştu. Pist görebildiğim kadarıyla çok geniş bir araziye yayılmıştı. Yer yer patika yollara sapıyor, yükselip alçalıyor arada da geniş çevre yoluna bağlanıyordu. Kaymak gibi ana yol yanı başlarında akıp giderken rotayı patika yola çevirmelerinin sebebi muhtemelen trafiğe kapalı alanı maksimum seviyede kullanmaktı. Alanın aydınlatması loştu. Aslında açık bir alandaydık ama hiçliğin ortasındayız da denebilirdi. Etrafta tek tük fabrika binalarından başka bir şey yoktu. Ne bir ev ne bir insan. Sadece kendilerini araba yarışına adanmış bir grup erkek ve elle sayılacak kadar az kadın

vardı. Yine de beklediğimden daha kalabalıktı. Her yer modifiye edilmiş rengârenk arabalarla doluydu. Daha önce bu kadar lüks ve spor aracı bir arada görmemiştim ama aynı zamanda alt segment araçlar da vardı.

Kimisi hurdaya benzeyecek kadar eskiydi hatta.

Benim Honda'nın aralarına çok yakışacağını düşünmekten kendimi alamadım.

Burası bambaşka bir atmosferdi. Renkler gözümü alıyordu. Olabildiğince yüzümü saklayarak kalabalığın içinde dolanmaya başladım.

Gözlerim aslında tek bir kişiyi arıyordu.

Bizim gamzeli fazla uzakta olamazdı.

Daha yarışlar başlamamıştı. Alanın ortasına kurulan bir bankoda kuponlar satılıyordu. Gece hangi arabalar yarışacaksa dev bir elektronik tabelada araçların modeli ve plakası sergileniyordu. Olası bir polis baskınından kimse çekinmiyor gibiydi. Tabelada ismi dönen araçlara baktım. Komik bir şekilde Audi'yi arıyordum. Ama listede yoktu.

Önümden geçip giden kalabalık bir grubun ortasında onu gördüğümde kalbim durumu benden önce kavradı ve hızla çarpmaya başladı.

Beni göremeyecek kadar uzaktaydı. Yarışa başlayacak iki arabanın ortasında bir kızla konuşuyordu. Konuşurken boynunu hafifçe geriye atıp güldü. Kanımın damarlarımda kaydığını hissederek yarış arabalarına doğru yürüdüm. Hem beni görmesin istiyordum hem de çocuğun dibine kadar sokuluyordum. Yüz metre kadar gerilerinde durup araçları inceliyor gibi yaptım. Sarı renk bir Mazda'nın kaputuna dayandım. Sahibi ortalarda görünmüyordu. Hakkını vermem şarttı ki araba efsane bir şekilde donatılmıştı. Drift atmak için kullandığı, lastikteki izlerden belliydi. Kaputtan kaykılıp jantları incelemeye koyuldum. Arada bir de kafamı kaldırıp gamzeli hâlâ orada mı diye bakıyordum. Derken aracın sahibi geldi. Yeni yetme bir oğlandı. Ehliyetini alalı fazla olmamıştı belli ki!

“Güzel parça,” dedim. Oğlan saf bir şeye benziyordu. Kekeleyerek teşekkür etti. Daha fazla bir şey söylemek için ağzımı açtığım sırada izlendiğim hissine kapıldım. Arkama döndüğümde Kutay’la göz göze geldim. Sonunda beni fark etmişti ama yanıma gelmek için herhangi bir hamlede bulunmadı.

Kısa bir an için bakakaldım. Ondan beklemediğim kadar sakin bir baş selamıyla karşılık verdi. Sohbetine geri döndüğünde ben de karşımda arabanın özelliklerini sayan oğlanı dinliyormuş gibi yapmaya devam ettim.

Umursamaz tavrına inanabilirdim tabii ama konuşma boyunca bakışlarımı ne zaman ona çevirsem bana bakıyor halde yakalanması, işi karmaşık bir hale sokmuştu.

Buraya girerken kendimi onun eksenine kaptırmaktan korkuyordum fakat sandığım gibi olmamıştı. Daha da fenaydı durum! Arabalarla dolu bu renkli dünyada sadece Kutay değil, kimse beni yadırgamıyordu. İlk kez eleştirilmiyordum. Benim gibi arabalara tutkun bir sürü kadın vardı. Bu çok farklı bir deneyimdi.

Çok çok farklı...

Yarışlar tam tahmin ettiğim gibi orman yolunun etrafında belli bir rota üzerinde dönüyordu. Bolca çılgılık ve tezahürat vardı. Bahisler ortada dönerken insanlar kendinden geçiyorlardı.

Bir gözüm hep Kutay’daydı ama diğer yandan gerçekten de yarışlar oldukça dikkatimi çekmişti. Sarı spor arabanın sahibi yarışı açık ara farkla kaybedince onun hakkında yanılmadığımı anladım.

Çok iyi araba burada fazlaydı ama çok iyi şoför azdı. Bu geceki en büyük çıkarımım bu olmuştu.

Bir de Kutay’ın insanları çok dikkatli dinlediğini fark etmiştim. Ayrıca her an tetikteydi, etraftaki her ayrıntıya kulak kesiliyordu. Çağatay eğlenirken o daha sakin kalmayı tercih ediyordu. Etrafı bir sürü kız ve erkekle çevrili, gördüğüm kadarıyla sağ kulağı piercing dolu bir adamla da sık sık irtibattaydı.

Arabasından ve tavırlarından bunun patronu olduğunu anlamıştım.

Kunduz!

Saatler birbirini kovalarken yanımdaki grup birbirine tekmeler savurmaya başlayınca gitme vaktinin de geldiğini anladım.

Taksici abiyle kısa bir telefon görüşmesi sonrası en geç yirmi dakikaya geleceği konusunda anlaştık. Parayı da tekrar tekrar hatırlatmaktan hiç çekinmemişti.

Alandan ayrılmadan önce Kutay'ı arayan gözlerim onu bulduğunda zaten bana odaklı olduğunu gördüm.

Bu gecenin özeti her anlamda heyecandı sanırım.

Loş ışıklar, hızlı arabalar, bahisler, ezip geçilen kurallar ve Kutay!

Hepsi bana çok heyecanlı hissettirmişti.

Geldiğimden daha da heyecanlı bir hâlde, sabaha karşı eve döndüğümde Mehmet'i de babamı da hatta bana yaptıkları tüm o ayrımcı imalarla dolu hareketlerinin sancısını ve ağırlığını da kalbimden kovmuştum.

Hüzün yerini uslanmaz bir heyecana bırakmıştı.

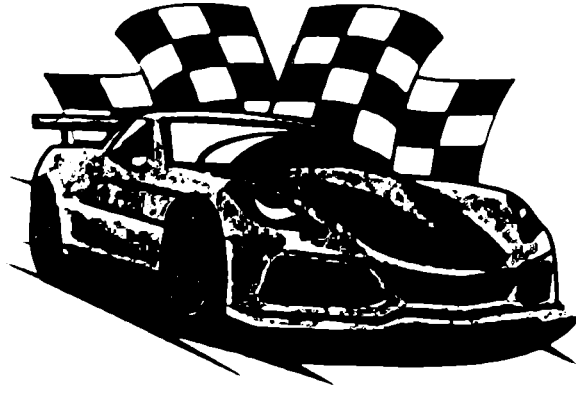
Zehir bir kere kanıma karışmıştı sanırım.

Ve ben bu heyecana bayılmışım.

Ninova

Bölüm 6

Bir Tomar Para

“Eee, derdi neymiş arabanın?”

“Arabanın derdi mi vardı abi?”

“Kızım, sen benimle alay mı ediyorsun? Arabadan ses geliyor dedik ya. Hani sorunun nerede olduğunu bulacaktın, yapacaktın!”

“Kusura bakma abi, ben biraz hastayım hemen Mehmet’i yönlendireyim sizinle o ilgilen sin.”

“Olacak iş değil, vallahi. Biz de saatlerdir burada bekliyoruz.”

“Abartma dayıcığım, ne saati? Dükkânı açalı topu topu elli dakika oldu. Oldu olacak dün gece burada kaldım de, tam olsun.”

“Hem suçlu hem güçlü!” diye azarladı müşteri beni ama alttan almaya hiç niyetim yoktu. Ne vardı yani aklım dağılmış ve bunun sonucunda dalıp gitmişsem!

“Sorun nedir?” diyerek babam yanımıza gelince sustum. Zaten uğraşacak hâlim de yoktu.

“Kızın arabayı yapmıyor, Ustam. Yani kadın olmasına rağmen susuyoruz, senin o güzel hatırına katlanıyoruz ama bu kadar da olmaz. Bizi kovuyor resmen.”

İçimden öyle büyük bir öfke köpürüp gelmişti ki sanki birazdan derim yırtılacak ve içimden bir canavar çıkacaktı.

“Yuh!” dedim hiç çekinmeden. “Sen kimi alttan alıyorsun bey amca! Geçen geldiğinde işim acele Beren hemen hallediver demeyi biliyordun ama! Belki hastayız, bu kadar sinirlenilir mi be?”

“Bak hâlâ üste çıkmaya çalışıyor.”

“Çalışmıyorum,” dedim babam beni kolumdan çekip çıkarırken. “Ben zaten üstteyim. Haklıyım. Siz kötü ve ayrımcısınız. Kadın düşmanı seni! Allah bilir sen karına kızına nasıl davranıyorsundur. Hepinizin köküne kibrit suyu be! Yeter yahu! Yeter!”

Babam en sonunda kükrer gibi bağırınca susmak zorunda kaldım. Babamın gözleri âdeta ateş saçıyordu.

“Baba vallahi kendisi kaşındı. Biraz başım ağrıyor, dalmışım. Beni bilirsin işimi iyi yaparım ama o çok üstüme geldi.”

Babamdan anlayış beklemiyordum ama “Kes sesini!” diye çıkınca donup kalmıştım.

Babam müşterinin yanma giderken ben dükkânın karanlığına sığındım. Gözlerim yanıyordu hatta yanaklarım sıcak bir sıvıyla ıslanmıştı.

Gözyaşları!

Ağlıyordum!

Kimse yanıma gelmedi. Babam adamın sırtına vurup onu yatıştırırken sanki benim üstüme basılıp geçiliyordu. İçim eziliyordu âdeta. Bu Allah'ın belasası sanayide bana hiç hak verilmiyordu. Neredeyse kırk dakika orada öylece bekledim. Kendimi kontrol ederek gözyaşlarımı dindirmiştim ama içim hâlâ ağlıyordu. Bu sanayi bana içine içine ağlamayı öğretmişti.

Burada kıymetsizdim.

Babamın yanıma geldiğini gördüğümde kendimi toparladım ve ayağa kalkıp bir şeylerle oyalanıyormuş gibi yaptım.

“Beren!”

“Efendim baba!”

“Müşteriden hemen özür dile!”

Boğazım düğümlenirken kelimeleri sarf etmekte güçlük çekiyordum.

“Ama baba! O adam, yani ben... Bu kadar büyütülecek bir şey değildi, inan.”

“Beni utandırdın. Ben seni böyle yetiştirmedim. Müşteri daima haklıdır. Onu geçtim sen bir kız evladısın, baban yaşındaki adama ne çirkin, ne pis bir ağız kullandın. Beni yerin dibine soktun. Şimdi terbiyeli ol ve gidip özür dile!”

Bu sanayiye ilk geldiğim günü hatırlıyordum. O zamanlar küçücüktüm, ilk okuldaydım. Babam beni en fazla ayda bir iki gün getirir onda da ofis kısmından dışarı çıkmama izin vermezdi. Lise yıllarına kadar hep gizlice, sanki suç işliyormuşum gibi girip çıkmıştım buraya. Babamın eline camın ardından bakmaya çalışır, konuşmaları dinlerdim. Öğrenmek isterdim çünkü. Merak ederdim. Daha sonra lisede daha sık gelmeye başladım hatta bu babamın da hoşuna gitmeye başlamıştı. Elinin altında dola-
nır ona yardım ederdim. İşi ilerletmiş ve bilgilerimi arttırmıştım. Lise ikinci sınıftayken bu işte artık iyi sayılmaya başlamıştım. Haftanın en az dört günü sanayideydim. Ve lise bitince gözüm ne üniversite görmüş ne de annemin tepkilerine kulak asmıştım. Liseyi bitirmiştım ya artık herkes bana yetişkin gözüyle bakacak sanıyordum. Beni kabullenecekler sanıyordum ama yanılmıştım. Bir ay geçti. İki ay geçti. Üç ay geçti. Derken bir yıl oldu ve arkasından iki yıl. Bugün hâlâ kimsenin beni kabullendiği yoktu. Babam bir şey demiyordu ama bana sahip de çıkmıyordu. Hiçbir halt bilmeyen, çalışmayan Mehmet'i sırf erkek diye ustam yapıyor, maaşını arttırıyordu ama bana gelince sadece aşağılanma ve azar işitme söz konusuydu.

Artık bıkmıştım.

“Asla özür dilemeyeceğim!” dedim babama dik dik bakıp bakışlarımı karartırken.

“Beren dedim! Uzatma! Benim canımı sıkma!”

“İster canın sıkılsın baba ister kendince kurduğun o itibarın

zedelensin. O adam haklı falan değil. O kadar saçma bir çıkış yaptı ki bunu görmüyorsun. Hemen beni haksız, adamı haklı buluyorsun. Neden baba? Kadınıym diye mi? Kadınsam sözümün değeri yok mu? Benim sözümünden önce müşterinin sözü mü? Bir erkeğin sözü mü?”

Babamın hiddeti gittikçe artıyordu ama benim de artık sabrım kalmamıştı. Bıkmıştım artık bu kadın erkek ayrımından.

“Beren derhâl kes sesini. Yoksa...” babamın sözünü kestim

“Yoksa ne olur baba? Beni eve mi postalarsın? Kadın kısmı işte diyerek benim yerime sen mi özür dilersin?” Üzerimdeki tulumu çıkarmaya başladım. Zaten altında eşofmanım ve tişörtüm vardı. “Ne var biliyor musun baba? Ben gidiyorum. İster kovdum de ister sürdüm, istersen de kendisi gitti de. İşine ne geliyorsa onu yap.”

Babam şaşkınlıkla bana bakıyordu. Hatta tek bakan o değildi. Çıraklar, sesimizi duyan dükkân komşularımız ve müşteriler. Hepsi bize bakıyordu. Mehmet durumu toparlamak ister gibi bize doğru geliyordu, o gelmeden ben çantamı askıdan aldım ve omzuma attım. Ellerim yağ içindeydi ama umursamadım.

Postallarım beton zeminde ses çıkarıyordu.

“Alın işte, gidiyorum. Kurtuldunuz. Lokma döktürün, afiyetle yiyin!”

Kimse konuşmuyordu. İbonun yüzüne baktığımda gözlerinin dolduğunu görünce gözlerim tekrar yanmaya başladı. Onunla çalışmaktan ne kadar da büyük zevk aldığımı düşündüm. Bu sanayide sanırım beni bir tek o sahiplenmişti.

Tam dükkândan çıkacakken müşterinin bakışları çarptı yüzüme. Ne kadar da arsızdı. Hiç pişman görünmüyordu.

“Bundan iki ay önce geldiğinde debriyaj setinin eskidiğini söylemiştim sana, yıllardır cimrilikten ufak ufak bakımlar yaptırıp gidiyorsun. Arabadaki ses bu yüzden. Oldukça da pahalı bir sorundur. Erkek gibi arabana bile binemiyorsun, herhâlde. Yazık!” dedim ve moraran yüzünü geride bırakarak dükkândan çıktım.

“Alın aptal sanayinizi başınıza çalın. Yeter be, benimki de can. Pislikler. Hepinizden nefret ediyorum. Yıkanmayı bile bilmiyordunuz. Sizinle aynı odada duracağıma gres yağı dolu havuza atlasam daha az midem bulanır. Esas ben kurtuldum ulan sizden!”

Ve söylenerek sanayi sınırları içinden çıkar çıkmaz bir köşeye geçip ağlamaya başladım.

Bugün evde geçen ikinci günümdü. Olaydan sonra direkt eve gelmiştim ve odama girmiştim. Evden çıkmak bir yana odamdan bile çıkmamıştım. Olayın şoku zaman geçtikçe azalır gibi gelmişti ama her geçen gün artıyordu.

“Yemin ederim, kendimi atacağım şu bahçe katı penceremden!”

Elime telefonumu belki yüzüncü kez alıp tekrar bıraktım. Odamdan çıkma zamanım gelmişti çünkü duş almam gerekiyordu. Zaten öğlene geliyordu ve evde ne babam ne de Mehmet vardı.

Odamdan çıkar çıkmaz küçük evimizde ses yankılandı, annem oturma odamızdan başını uzattı.

“Pes mi ettin?”

Ona cevap vermedim. Şu an annemin memnun olduğundan emindim. Evin tek kızı inadı bırakıp erkek işinden vazgeçmişti. Benim ne kadar acı çektiğim kimin umurundaydı ki?

“Kahvaltı hazırlayayım mı sana? Ekmek de kızartırım.”

İşte beni dibe çeken en büyük durum buydu. Duygularımı umursamayan ailem yaşamsal ihtiyaçları kullanarak beni duygu karmaşasına sokuyorlardı.

Merhametle, anlayışsızlığın çeliştiği o nokta benim akıl hastanesine yatma sebebim olabilirdi. Anneme cevap vermedim ve banyoya geçtim. Ben kapıyı kapatırken annem hep yaptığı gibi benim hakkımda mırıldanmaya başlamıştı.

Hızlı bir duş aldım. Odama geçer geçmez elime ne gelirse giy-

meşe başladım. Lacivert bir eşofman altının üzerine kırmızı bir kapüşonlu giyerek odamdan çıktım. Saçlarım ıslak olduğu için kapüşonumla koruma altına aldım. Vestiyerden arabamın anahtarını, cüzdanımdan bir miktar para ve hesap kartımı alıp cebime attım. Başka bir şeye gerek yoktu.

“Nereye gidiyorsun?”

“Korkma!” dedim annemin telaşlı bakışlarının ne anlattığını çok iyi biliyordum. “Sanayiye gitmiyorum. Bir daha girmem ben oraya. Hava alacağım. Akşama gelirim.”

Annem hırkasının ceplerine ellerini sokup bana baktı.

“Kızım ne bu surat. Bak gözlerinin altı çökmüş. Altı üstü bir sanayi için. Aldın işte hevesini, bu kadar önemliyse babanla konuşurum ben, ara sıra yine gidersin. Baban affeder seni.”

Annemim dediklerine gülmekten başka yapacağım bir şey yoktu.

“Beni bu kadar iyi tanıman inan çok mutlu etti anne. Doğru diyorsun, heves. Sıkma sen o güzel canını benim için. Ara arkadaşlarını çekiştir beni, rahatla, hadi ben gittim. Akşama görüşürüz.”

Mutfağın olduğu tarafa yönelip arka kapıdan çıktım. Arabam her zaman olduğu gibi beni bekliyordu. Onu yıllardır biriktirdiğim paralarımı almıştım. Ben aldığımda neredeyse bir hurdaydı ama yıllardır her bir köşesini ellerimle tamir etmişim.

Honda arabama binip anahtarını kontağa taktım ve çevirdim. Araba titrerken ben de titredim ve gözümünden düşen birkaç damla yaş hızlıca sildim.

“Nereye gidelim bakalım?”

Yasemin okuldaydı o yüzden onu aramadım bile. Zaten son iki gündür ağızma lokma girmediği için çok açtım, önceliğim kahvaltı etmektir. Aklıma sanayi tostı gelince karnım guruldadı ama oraya gitmem mümkün değildi.

Kafelerin yoğun olduğu caddeye gelene kadar durmadım hatta yolu biraz uzatmıştım. Araba sürmek benim için bir terapiydi. Arabamı park ettikten sonra ilk gördüğüm yere oturdum. Garsondan

sıcak kahveyle ve kendisinin seçtiği bir tatlıyı bana getirmesini istemiştim. Şu an menüyle ilgilenecek durumda değildim ama tatlı yemek belki daha iyi hissettirir düşüncesindeydim. Garson beyaz fincanın içinde krema kıvamındaki kahveyi masaya bıraktıktan sonra kocaman çikolatalı pasta dilimini masama koydu.

“Belçika çikolatalı yaş pastamız, efendim. Afiyet olsun.”

“Teşekkür ederim.”

Hızlıca pastayı yerken dışarıyı izliyordum. Hava kapalıydı, belli ki yağmur yağacaktı.

“Tam bir sonbahar dramasına döndü hayatım. Birazdan içeriye uzun trençkot içinde yakışıklı bir beyefendi girerse şaşırمام.”

Ben kahvemden koca bir yudum aldığım da kafenin kapısı açıldı, gözümü ayırmadan kapıya bakıyordum. İçeri orta yaşlarda hamile bir kadınla elinden tuttuğu on yaşlarındaki oğlu girince tekrar camdan dışarıyı izlemeye başladım.

“Kaldık mı işsiz güçsüz. Evlenmede zaten gözümüz yok. Okumak desen bizlik değil, bizim zanaatımız var çok şükür. Peki ama ben ne yapacağım?”

Pastanın son kalan kısmını da ağzıma tıktım.

“Acaba kendime dükkân mı açsam?” Geriye yaslandım “Birincisi bunun için arabayı satman gerekiyor Beren, ikincisi zaten sanayide kadın olduğun için tefe kondun, ha senin dükkânın ha babanın. Linçlenmeye devam edeceksin, değişen bir şey olmayacak ki.”

Dakikalar saatleri kovalamış, neredeyse iki saat geçmişti. Akşamüstü gibi yağmur iyice bastırmış hava soğukluğunu arttırmıştı. Yasemin’i aradım. Üniversiteden çıkmak üzereydi, konuşup anlaştıktan sonra onu almak üzere yola çıktım.

Yasemin beni üniversitenin önünde, onlarca kişinin yağmurdan korunmak için sığındığı otobüs durağının altında bekliyordu. Arabamı görünce hemen içine atladı.

“Seni bana Allah gönderdi, Beren!” Ben çoktan ilerlemeye

başlamıştım. “Hayırdır, bu saatte neden işte değilsin? Hasta mısın yoksa?”

“İşten ayrıldım.” dedim bir çırpıda ve Yasemin’in ufak çığlığı kulaklarımı doldurdu.

“İyi misin?” Yasemin’in ilk sorusunun bu olması onun, benim için ne kadar da doğru bir arkadaş olduğunu gösteriyordu. Gözyaşlarım ve hıçkırıklarım boğazıma dizilirken başımı olumsuz anlamda salladım. Kendimi tutamamış ve ağlamaya başlamıştım bile. Yasemin’in direktifiyle birlikte müsait bir yerde arabayı sağa çektim ve olanları anlatmaya başladım. Yasemin beni hiç susturmadan dinledi. Destek olmak için sürekli kolumu okşuyor ve akan gözyaşlarım için peçete veriyordu.

“Bu gerçekten çok kalp kırıcı,” dedi her şeyi anlatmayı bitirdiğimde.

“Şu an ne yapacağımı inan bilmiyorum. O kadar büyük bir boşluktaym ki bunu anlatmaya kelimeler yetmez. Çok emek verdim, çok çalıştım ve hepsinden önemlisi bu işi seviyorum fakat hiç takdir edilmedim. Hele bu son yaşananlar sanki özellikle yapılmış gibi. Babam beni kovamadı ama resmen orayı bırakmam için elinden geleni yaptı. Bana hiç üzülmedi. Beni asıl üzen şey Bu kadar değersiz olmak.”

Yasemin dudaklarını birbirine bastırdı. Hem çok üzgün hem de çok sinirliydi. Bunu görebiliyordum.

“Kadın olmak! Kadın olduğun için ayrıştırılmak! Erkeklerin bunu kendilerine hak bilmesi! Hatta bazı hemcinslerimizin de bu görüşe katılması. Kadın yapamaz, kadın gülemez, kadın dediğin evinde oturur çocuğuna bakar, kadın eşinden izin almadan kafasını pencereden çıkaramaz, orada çalışamaz, burada bulunamaz. Hatta okuyamaz. Hastaysa erkek doktor bile muayene edemez! Ve eğer bir erkek yaşamamasını istiyorsa yaşayamaz bile! Bu korkunç sistem yıllardır dönmeye devam ediyor, başa çıkamıyoruz ve kayboluyoruz. Sana düşen de istediği işte çalışamaz kısmı oldu maalesef ki! O kadar sinirli ve o kadar doluyum ki Beren. Senin adına, kendi adıma... Bu istismara maruz kalan tüm kadınlar için üzgünüm. Hatta sırf ki-

bar bir insan olduğu için linçlenen erkekler için de üzgünüm. Mağdur edilen çocuklar için üzgünüm. Elimden bir şey gelmiyor fakat keşke gelse.”

Akan burnumu içime çekince Yasemin bir peçete daha uzattı.

“Nasıl bir çözüm bulacağız, bilemiyorum ama pes etmemek zordurasın. Sevdiğin işi yapabilmelisin. Ben her zaman öğretmen olmak istedim mesela ve okuyorum. Çok zor bir yoldayım ama başarmak için elimden geleni yapacağım. Senin de sevdiğin işi yapmaya hakkın var. Bir yolunu bulacağız.”

“Hiç sanmıyorum, Yasemin. İnan çok yoruludum.”

Yasemin beni neşelendirmek için “İyi ya yıllık izne çıktın diye düşünelim o hâlde. Dinlen ve biraz keyif çat. Bu sırada senin için ne doğru ne yanlış onu düşünürüz,” dedi.

Arabayı tekrar çalıştırdığımda artık bu konu hakkında konuşmak istemediğimi biliyordum.

“Aç mısın?”

“Hem de nasıl! Sen?”

“İki gündür yemek yememiştım, birkaç saat önce bir dilim pasta yedim o kadar.”

“O hâlde ben ısmarlıyorum. Kebapçıya gidelim mi? Sınırsız kanat yeriz mesela. Yanma da acılı şalgam.”

Güldüm.

“Oradan da çıkar kahveye gider tavla oynarız, karbonatlı çay içeriz.” Yasemin de güldü.

“Yaparız tabii! Bizim yaşlı amcalardan neyimiz eksik? Hatta fazlamız bile var. Bak tırnaklarımıza. Bu tırnaklar kimde var? Kadın olmayı seviyorum!”

“Şimdi de feminizmi savunmaya çalışan ama işi batıran Amerikan filmlerine döndük.”

“Hiç de bile! Hangi Amerikalı uzun pembe tırnaklarıyla kanat yemeye gidiyor ki? Sür bakalım, şoför! Rotamız belli!”

Ve Yasemin her zaman yaptığı gibi en sevdiğimiz şarkı listesini açarak söylemeye başladı.

Saatler sonra eve gelmiştim. Ev sessizdi.

Zihnimse oldukça kalabalıktı.

Geçen hafta tövbeler ettiğim o günahı bu gece de işlemeye gidiyordum.

Gıcırdayan yatağımdan dikkatle kalkıp üzerimdeki bol eşofmanımı çıkarıp altındaki siyah dar pantolonumu açığa çıkardım. Yine içime giydiğim siyah boğazlı kazağın üzerine attığım eşofman ceketini çıkarınca ferahladığımı hissettim.

“Madem bu kadar korkuyorsun Beren, ne işin var senin yarışlarda?” Sesli bir şekilde düşünüp cevabı içimden verdim.

Baş kaldırı! Kuralları yıkmanın verdiği haz ve heyecan. Özellikle yasaları değil de ailemin koyduğu kuralları yıkmanın vermiş olduğu o anlamlandıramadığım his beni, buna yapmaya itiyordu.

Dolabımdan bol deri ceketimi alıp başıma da aslında son derece uyumsuz soluk kırmızı bir bereyi geçirdim. Bunun beni kamuflle etmesi bir yana umarım daha fazla etiketlemezdi. Ama elimde olan şu an için buydu.

Odaman camını açıp postallarım elimde camdan atladım. Ayakkabılarımın ses çıkarmasını istemediğim için evden neredeyse yüz metre uzaklaşınca giydim.

“Yemin ederim, ben delirdim. Allahım, sen affet. Annem beni öldürecek! Babam benim yüzüme bile bakmayacak!” Koşar adım sessiz gecede ilerlerken adrenalinin etkisi ile kıkırdadım.

“Mehmet duyarsa kesin sinirden kudurur. Ve ona söylemediğim için benimle ömür boyu küser.”

Köpeklerin havlama sesi gelince telefonuma sarıldım ve taksinin numarasını tuşladım. Yürümeye devam ederken taksi dura-

ğı bir türlü cevap vermeyince buralara yakın olan ama mahalleye yabancı bir taksi durağının numarasını buldum. Tek çalışta açtığında yüreğime âdeta su serpilmişti. Adama adresi verdiğimde on dakikaya geleceğini söyledi ve gerginlikten titreyen bedenim biraz sakinleşti.

Ama biraz!

Gecenin sonuna kadar bu adrenalın seviyesinin benimle olacağım biliyordum.

Taksi geldiğinde hemen içine atlayıp yolu tarif etmeye başladım. Tam olarak açık adres vermiyordum çünkü beni götürmemesinden korkuyordum. Gittiğim yer hiç de tekin değildi. Bu düşünce boğazımın kupkuru olmasma neden oldu.

Taksici yavaş yavaş huysuzlanmaya başladığında benim de sırtımdan bir ter damlası yuvarlandı.

“Neresi ablacığım burası?”

“Biraz daha ileride abi,” derken sesimi uslu bir kız çocuğu edasında çıkarmaya gayret ettim.

Taksici arabayı aniden durdurdu.

“İn arabamdan abla. Çocuklarım var benim. Girmem ben bu sokağa. Hatta bence sen de girme, yazık olur bak gencecik yaşma.”

“Abi valla yanlış bir şey yok. N’olur en fazla arabayla on dakika kaldı.”

“Anlaşıldı!” derken taksici abi sinirlenmişti. “Hadi abla istiyorsan para da verme bana. İn arabamdan.”

Adama ısrar etmemin bir anlamı yoktu. Taksi ücretini ödeyip, arabadan indim. Taksi anında dönerek gözden kayboldu.

Yol karanlıktı, tek bir ışık dahi yoktu. Bir ara telefonumun flaşını açmayı düşündüm ama bunun çok dikkat çekeceğini biliyordum. Ay ışığı tek yoldaşımdı, anlaşılmıştı.

Kırıklarla dolu asfalt yolun her iki kenarı da ağaçlıktı. Bir tarafı daha sık ağaçlarla çevriliyken diğeri daha sakindi. Görünmemek için karmaşık ağaçların arasına karışmaya karar verdim. Yoldan geçen tek tük arabalar hızla yanımdan geçiyordu. Aralarında ol-

dukça lüks araçlar da vardı, en alt segment mimlenmiş modeller de.

Korkmayı bekliyordum ama düşündüğümünden çok daha az etkilenmiştim. Ormandan en fazla birkaç hayvan çıkardı, o yüzden rahattım fakat önümdeki yol yürüyerek yarım saatten fazlaydı. Hızlanmam gerektiğini bildiğimden hafif tempoda koşmanın bana yardımcı olacağını düşündüm.

“Hadi kızım Beren, tabana kuvvet.”

Soğuk orman havası yüzüme vururken yoldan geçen arabaların motor sesleri kulaklarımı dolduruyordu. Şaşırdığım bir diğer şey şu olmuştu. Hiçbir arabadan müzik sesi gelmiyordu. Bunun bir kural olduğunu anlamıştım.

Saatim 00.45’i gösterirken ben alana varmak üzereydim. Artık bazılarının arabalarını yolun sağına ve soluna park ettiklerini görmeye başlamıştım. Bu yüzden ormanlık alandan çıktım ve yolun kenarında sanki bunu hep yapıyormuşum gibi yürümeye devam ettim. Az önceki sessizlik ve karanlık yerini solukta olsa renkli araba farklarına ve uzaktan gelen müzik sesine bırakmıştı.

“Hadi bakalım, yerli hızlı ve öfkeli. Başını belaya sokmamaya bak ve kimsenin dikkatini çekmemeye çalış.”

Alandan içeri girerken bakışlarım hep ileriye dönüktü. Birkaç göz üzerimde gezinse de kimse bir şey dememişti. Alana yaklaştıkça gözlerim sanırım tanıdık bir yüz aradığından Kutay’ı bulmaya çalıştım.

“Hey kırmızılı!” Birinin bana seslenmesiyle birlikte tüylerim diken diken olmuştu. Yavaşça arkamı dönecekken sürücünün uyan niteliğinde verdiği gazla yerimden sıçradım.

“Yavrum, derdin ne senin? Kenara çekil, ezip geçerim seni.”

Sürücü koltuğunda oturan benden en az on yaş büyük bir ser-seri, beni baştan aşağı süzünce sessizce hemen kenara çekildim ve yönümü değiştirdim. Ona karşılık verecek kadar aklımı kaçırmıştım.

Yarışın başlamasına neredeyse saniyeler kalmıştı ve ben karmaşanın ortasına ancak yeni gelebilmişim.

“Sonunda!” derken derin bir nefes aldım.

Geçen haftadan tanıdığım araçlar yine aynı yerlerinde duruyorlardı. İyi bir hafızam vardı. Şu köşede duran mavi, yere neredeyse sıfır olan araba geçen hafta iki kişiyi yenmişti ama bir diğer yarışta oldukça geride kalmıştı. Onun ilerisinde duran sarı spor arabaysa oldukça kuvvetli bir araba olmasına rağmen sürücüsü berbat araba kullanan bir ergen olduğu için hiçbir yarışı kazanmamıştı. Alanın en ilerisinde duran yeşil modifiye BMW’yi hemen tanıdım. Yanlarına siyah çizgilerinin olduğu arabanın sol kapısındaki kunduz çıkartması göze çarpıyordu. Yani bu Kunduz’un arabasıydı. Kutay hemen oralarda bir yerlerde olmalıydı. Arabanın etrafındaki insan kalabalığını görsem de kimseyi ayırtıramıyordum. Usulca yürümeye başladım. Saat 01.00’i vurmuş olmasına rağmen yarışlar başlamamıştı. Acaba saatte bir değişiklik olabiliyor muydu? Meraklanmışım.

Elli metre kadar daha yürüdükten sonra tekrar durdum. Kutay’ın üzerinde beyaz bir forma vardı. Altına her zaman olduğu gibi bir kot pantolon giymişti. Geçen hafta beni görmesine rağmen yanıma gelmemişti. Sanki sözünü tutmak ve beni rahatsız etmek istemiyor gibiydi.

Burası iş yeri değil sonuçta, diye düşündüğümde kendime inanamadım.

“Zaten son zamanlarda pek de normal davrandığın söylenemez, Beren” diye mırıldandım. Yanımdaki çocuk dönüp bana baktı göz kırptı. Mimik oynatmadan yüzümü çevirip yürümeye devam ettim. Kimseye bulaşmamalısın, diye tekrar hatırlattım kendime.

Yaklaşık yirmi dakika geçmesine rağmen hâlâ yarış başlamamış ve bu herkesin dikkatini çekmişti. Uğultular çoğalırken bir şeylerin ters gittiğinden artık emindim.

Kutay ve grubuyla aramda artık sadece otuz metre gibi bir mesafe vardı. Sürekli birilerini arıyor ve Kunduz’u sakinleştirmeye çalışıyordu. Dikkat kesilip dinlemeye başladım. Bu kadar yüksek sese maruz kalırken cümleleri tam anlamak imkânsızdı fakat birkaç kelime seçebilmişim.

“Araba... Arıza... Çabuk olun...” ve birkaç küfür.

Sanırım yarışa katılacakları araba bozulmuştu. Birkaç dakika daha izledikten sonra neler döndüğünü anlamamla birlikte âdeta kalbim sıkışmaya başlamıştı.

Sorunlu araç Kunduz’un arabası değildi. Bize gelen ve Mehmet’in yaptığı arabaydı. İç güdüsel olarak yaklaştırmaya başladım. Sorunu neydi acaba? Mehmet bir şeyleri yanlış mı yapmıştı? Ya araba yine de yarışa katılır ve kaza yaparsa, diye düşünmeden edemedim. Böyle bir şey yaparlar mıydı? Ama gördüğüm sahneyle asıl korkmam gerekenin bu olmadığını anladım. Kunduz Çağatay’a yumruk atınca, Çağatay geriye doğru savruldu ve dengesini kaybederek yere düştü.

“Size dikkatli olmanız gerektiğini söylemiştim. Kimse beni rezil edemez. Bu gece bu araba yarışa katılacak.”

Birkaç kişi Çağatay’ı düştüğü yerden kaldırdı ve anında uzaklaştırdı. Kutay’ın yüzü kıpkırmızıydı. Çok gergindi, bunu görebiliyordum. Duruşunu hiç bozmuyor ve Kunduz’a karşı dik duruyordu. Kunduz onu görünce dişlerini sıkarak yaklaştı, kavga büyüyecekti.

“So-sorun nedir?”

“Kimsin sen? Kim soktu lan bunu dibime?”

“Arabanın sorunu ne? Yardım edebilirim.”

Kutay’a bakmamaya çalışıyordum çünkü ona bakarsam yakalanacakmışım gibi hissediyordum.

Kunduz önce beni dikkatlice süzdü ardından başıyla gel işareti yaptı.

“Sorun nedir?” diye sorarken otomatik olarak arabanın direksiyonuna geçtim ve kontağı çevirdim.

“Araba vites geçirmiyor,” dedi Kunduz. Ayağımı debriyaja koyduktan sonra vitesi boştan bire geçirmeye çalıştım. Araba âdeta benimle kavga ediyordu ve geçmemekte ısrar ediyordu. Bu sefer ikiye almaya çalışım, zorla da olsa geçtikten sonra şiddetli bir ses duyunca durdum.

Arabayı durdurup hemen üzerimdeki deri ceketimi çıkardım ve

arabanın kaputuna fırlattım. Telefonun flaşını açıp ağzıma koydum ve arabanın altına girdim. Girerken Kutay'la göz göze gelmişim. Hâlâ benim kim olduğum hakkında açık vermemişti.

Arabanın altına girmek âdeta işkenceydi, yerler toz topraktı. Ama biraz olsun rahatlamıştım çünkü sorunun balatalar olduğunu düşünmüştüm. Kunduz denilen herifin sorunun balata olduğunu öğrendiği taktirde Mehmet'in peşine düşeceğinden emindim çünkü.

Üst bedenim arabanın altındayken daracık alanda telefonun ışığıyla arızalı olduğunu düşündüğüm yere bakmaya başladım. Tam tahmin ettiğim gibiydi. Küçük bir damla motor yağı yüzüme damlayınca aşağıdan bağırdım.

“Sorunu buldum.” Ben arabanın altından çıkmaya çalışırken birisi “Dikkat et!” diye uyardı ve beni bacaklarımdan tutup çekti.

Bu tabii ki Kutay'dı. Göz göze geldikten sonra mecburen, “teşekkürler,” demek zorunda kalmıştım.

“Kaputu açın. Muhtemelen birisi sizinle uğraşmak istemiş.” İsmi bilmediğim bir çocuk kaputu açınca hemen yağ çubuğunu çıkarıp kontrolünü yaptım.

“İçinde bir gram yağ kalmamış. Hem depoyu boşaltmışlar hem de küçük bir delikle depoyu delmişler. Vites tabii geçmez çünkü sistem şu an kaskatı. Tüm sistem takır tukur birbirine vuruyor da diyebiliriz.”

Kunduz okkalı bir küfür savurunca sinir seviyesinin en üst noktaya çıktığını anlamış oldum.

“Bir şişe motor yağı getirirseniz yarışı idare eder çünkü delik fazla büyük değil.”

“Bu yarışa ne olursa olsun katılmak zorundayım.”

“Ben hemen yağ bulayım,” dedi bir çocuk ve ortadan kayboldu.

“Saat kaç?” Soru Kutay'a gelmişti.

“01.33”

“En geç on dakika içinde o yarışa başlayacağım. Yeterince rezil olduk zaten. Yarışları açamadım, insanlar sinirli. Bu arabaya ve

bana bu gece kaç kişi bahis oynadı, senin haberin var mı? Bir kere gözden düşersen bir daha kurtaramazsın.”

Kutay cevap vermiyor öylece bekliyordu.

Yaklaşık beş dakika içinde bir şişe motor yağı bulundu. Telaştan ellerim titrerken sakın kalmaya çalışıyordum. Kimsenin dikkatini çekmemeye yemin etmiş ben, şimdi esas adamın yarışacağı arabayı yapıyordum.

Yağ doldurmayı bitirir bitirmez kaputu kapattım, Kunduz çoktan direksiyon başına geçmişti.

“Sakın bir yere ayrılma,” dediğinde bu nezaketten uzak bir emirdi.

Tüm ilgi yarış pistine döndüğünde terleyen ellerimi üzerime sildim. Herkes coşkuyla bağırıyor ve yarışın başlaması için âdeta çıldırıyordu.

“Söz verdirmiştin ama kendi sözünü sen bozdun.”

“Korktum. Sorunun Mehmet’ten dolayı olduğunu düşündüm. Adam tam bir baş belası. Sana vurmaya geliyordu ama sen geriye bile çekilmedin.”

Kutay başına bir ağrı girmiş gibi elini alnına götürüp sıktı.

“Arabanın sorunsuz çalışacağından emin misin?”

“Büyük bir sorun olacağını düşünmüyorum. Biraz zorlanacak ama idare eder.”

“Eğer bir pürüz çıkarsa Kunduz’u üzerine saldın demektir. Başımı belaya sokacaksın.”

Onlara yardım ettiğim için bana mı sinirleniyordu yoksa ben yanlış mı anlamıştım?

“Başını beladan kurtardım,” diye düzelttim “Sayemde dayak yemeyeceksin.”

“Orası pek belli olmaz. Dua et araba yarışı atlatsın, yoksa önüne atlamak zorunda kalacağım.”

Gözlerim iri iri açılırken korkarak Kutay’a baktım.

“Cidden bana vurur mu?”

“Sakin ol,” dedi benim yüzümdeki şok ifadesini verirken. “Buna izin vermem.”

“Ben gidiyorum.”

Arkamı dönmeye çalışmamla birlikte Kutay kolumu tuttu.

“En başında müdahale etmeyecektin, şimdi yanımdan ayrılma ve sakın olup yeteneklerine güven. Sorun olmaz diyorsan, olmayacaktır.”

Buraya gelmekle aptallık etmişim hatta aptallığı geçtim büyük bir eşeklik etmişim. Ben kimdim ki yasaya kafa tutan adamlarla dolu bir alana geliyordum. Trafikte yaptığım en büyük hata parkın yasak olduğu bir yere park etmekti!

Deliler gibi terliyordum, saçımdaki berenin artık bir önemi kalmadığı için çekip çıkardım.

“Kamuflaj tarzına hayran kaldım.”

“Şimdi hiç sırası değil, Sarı Kafa!”

“Korkuyorsun ama bakıyorum da huyundan vazgeçmiyorsun, Beren Ustam.”

“Beni tanıdığını söyleyecek misin?”

“Hayır,” derken oldukça ciddiymi.

Beni tanıdığını söylemesini istemiyordum, ne değişecekti bilemiyordum ama istemiyordum işte.

“Çağatay söylerse?”

“Onu şu an burada görüyor musun? Ben göremiyorum. Bu gece bir daha gelmez. Sen de bu geceden sonra bir daha gelmeyeceksin. Sana buranın adresini hiç vermemeliydim.” Siniri bozulmuş gibi güldü. “Ama inan bana bu kadar kısa bir sürede kendini ortaya atacağını tahmin etmemiştim.”

Haklıydı, diyecek hiçbir şeyim yoktu.

Biz Kutay’la konuşurken yarış başlamıştı. İçimden bildiğim bütün duaları okumaya başladığımda hâlâ olumsuz bir durumda hangi tarafa kaçmam gerektiğini düşünüyordum.

Her iki araba yan yana başladığı yarışa yolun eğimiyle birlikte

alanın sağ tarafına doğru dönüp gözden kaybolarak devam ediyordu. Burası profesyonel bir alan değildi, ilerledikleri yolun oldukça tehlikeli olduğunun; kireç, çakıl ve daha bir sürü taşlarla dolu olabileceğini o an fark ettim. Belki yağ bu kadar kısa bir sürede depodan sızmazdı ama yerden o hızla sıçrayan bir taş depoya denk gelirse çatlak byyeyebilirdi.

Bu zor bir ihtimaldi ama ihtimaldi işte.

“Annemle babamdan helallik bile alamadan ölüp gideceğim,” derken elimi saçlarıma geçirdim.

“Sakin ol!” diye bir kez daha uyardı Kutay ve bunun beni rahatlatmaktan çok dikkat çekmemek için olduğunu anladım.

Arabaların dönüş yoluna kitlenmiş bekliliordum. İnsanlar deliler gibi bağınıyor ve hangi arabanın kazandığını merak ederek haykırıyorlardı.

“Geliyorlar!” dedim sanki hayatımda ilk defa araba görüyor gibi fakat şu an önde olan aracın hangisi olduğu hakkında bir fikrim yoktu. Farlar karanlık alanda gözümü almaktan daha öteye geçmiyordu çünkü.

Saniyeler içerisinde her iki araba da başladığı noktaya varmıştı. Ben daha ne olduğunu anlayamadan insanlar çığlık atarak Kunduz diye bağırmaya başlamışlardı. O an öyle bir rahatlamıştım ki aklımda kurduğum kendi cenaze senaryom, annemin ağlamaları, babamın ve Mehmet’in başları önünde cenaze namazımı kaldıkları sahnelerin hepsi nihayet silinip gitmişti.

Kunduz arabadan inip elleri havada kalabalığı coştururken utanmasam ben de çığlıklar atıp mutluluktan bağıracaktım.

Kunduz bir diğer yarışın başlaması sinyalinin verdiğinde hemen bir sonraki arabalar yan yana dizildi. Son bahisler oynandıktan sonra yeni yarış anında başladı. Saat oldukça ilerlemişti ve yarışların bir an önce tamamlanması gerekiyordu, bunu anlamıştım.

Kunduz bize doğru gelirken biraz daha rahatlamış olduğum için omuzlarımı dik tutmam daha kolay olmuştu.

“İsmin ne?” diye sordu Kunduz oldukça keyifliiyken.

“B...” diye başlamışken Kutay benden önce atılarak, “Eren!” dedi. “Adı Eren’miş.” Kunduz lafım kesildiği için biraz rahatsız olsa da fazla üstelemedi.

“Bir kız için alışıldık bir isim değil.”

“Olur mu, canım!” derken inandırıcı olmaya çalıştım “Şu kız grubunda bile ismi Eren olan bir şarkıcı var.” Kunduz bana tuhaf tuhaf bakınca sesimi kesmem gerektiğini anladım.

“Çantamı getir Kutay!” Kutay yeşil arabanın arka koltuğunu açıp siyah bir spor çantasını eline aldı. Kunduz Kutay’ın elinde tuttuğu çantanın fermuarım açtı ve para dolu çantanın içinden bir tomar para çıkarıp bana uzattı.

“Bu senin.”

“İstemem,” dedim panikle.

“Elimi havada mı bırakacaksın?” deyip bundan hoşnut olmadığını belli eden bir ses çıkardı. Ben âdeta tutulmuş gibi elimi kaldırmıyordum çünkü bu parayı istemiyordum. Kutay hızlıca ama dikkat çekmeden parayı alıp ne ara elime aldığımı dahi unuttuğum deri ceketimin cebime koydu ve gözlerime bakıp itiraz etmemem gerektiğini belli eden bakışlar attı.

“Kimlerle geliyorsun buraya?”

“Tek başımayım.”

“Buraya tek gelen yoktur.”

“İkinci gelişim.”

“Bizi kimden duydun peki?”

İşte şimdi okkalı bir yalan atmam gerekecekti.

“Eski sevgilim bu yarışlardan bahsedip duruyordu, beni terketti. Onu bulmak için geldim.” Kunduz inanmış gibiydi.

“Arabalarla alakan nedir?”

“Sadece bir merak. Küçüklükten beri televizyondaki araba restorasyon programlarını izleyen bir tipim. Lisede de otomasyon okudum. Sanayide birkaç ay çıraklık yapma fırsatım oldu.”

Kunduz usulca başını salladı.

“Kendini geliştirmişsin belli. Sevdin mi bari buraları?”

Avuçlarımı sıktığımda uzun tırnaklarım etime battı.

“Ne bileyim, güzel sanırım ama ben anlamam zaten böyle şeylerden.”

“Sevdiysen seni misafirimiz edelim. Yarışlardan önce arabaların bakımını yap. Yarış sırasında sorun çıkmayacağından emin ol. Eski sevgilin koş a koş a tekrar kollarına gelir, fena mı? Bir taşla iki kuş.”

“Nazik teklifin için teşekkür ederim ama kabul edemem. Sizi mağdur etmek istemem. Siz daha profesyonel birileriyle ilerleyin isterseniz.”

Kunduz kirli sakalını kaşırken çarpık bir şekilde güldü.

“Bazen profesyonelle çalışmaktansa, ‘açılın ben tamirciyim,’ diye bağır an bir kızla çalışmayı yeğlerim. Benim için önemli olan cesarettir. Tabii sadakatten sonra.”

Gülümsedim ama tamamen sahte bir gülümsemeydi, koşarak kaçmak istiyordum.

“Yarışı yendiğiniz için mutluyum. İltifatlarınız için de teşekkür ederim. Umarım benden çok daha cesur birilerini bulursunuz.”

Kunduz yanıma gelip elini omzuma koydu.

“Gecenin tadını çıkar.” Kutay’a döndü, “Bu tatlı kızla ilgilen, aslanım. Sonra da şu arabayı kim bu hâle getirmiş onu konuşalım. O deponun şans eseri delinmediği ortada.”

Kunduz uzaklaşır uzaklaşmaz oldukça sesli bir nefes verdim. Cebimdeki telefonumu çıkarıp saate baktığımda 03.00’e yaklaştığını gördüm. Daha geç olmadan eve dönmeliydim. Geldiğim yoldan fazlasını yürüyüp bir taksi durağı bulmalıy dım.

Beremi tekrardan başıma taktım ve yürümeye başladım.

“Beren!” diye bağırdı Kutay ama ona dönüp öyle bir bakış attım ki durmak zorunda kaldı.

“İsmim Eren! Unuttunuz sanırım.”

“Nereye gidiyorsun?”

“Bu Allah’ın belası yerden uzak en güvenli yere gidiyorum. Evime. Resmen annemin babamın ahı tuttu! Şu başıma gelenlere bak.”

Ben tekrardan yürümeye başladığımda Kutay da benimle geliyordu.

“Sana o adresi hiç vermemeliydim!”

“Buraya hiç gelmemeliydim!”

“Araban nerede?”

“Evde!” derken sesim oldukça mutsuzdu.

“Buraya nasıl geldin? Araban yok mu yoksa?”

“Arabam var ama çok ses çıkaracağı için çalıştırmaya cesaret bile edemedim. Taksici abi de buraya girmek yerine bir uçurumdan aşağı atlamak isteyeceğini oldukça açık bir şekilde belli etti.”

“O taraftan değil.”

Kutay kolumdan tuttuğunda ona baktım, anında elini geri çekti. İzinsiz bana dokunamazdı. Aynen Beren, şu an oldukça nezih bir alandayız, o yüzden böyle düşünmen çok normal, diye geçirdim içimden. Yine de Kutay rahatsız olduğumu anlayarak elini çekti.

“Benim arabamla gidelim. Seni eve bırakayım. Emin ol eve ulaşmadan güneş doğar ve yakalanmış olursun.”

“Ben başımın çaresine bakabilirim.”

“Bakamazsın demedim ki. Sadece yardımcı olmak istiyorum, kendimi suçlu hissediyorum.”

Deri ceketimi giyerken sızlandım.

“Hissetmelisin. Babam size yol verdikten sonra bir daha dükkâna gelmemeliydiniz.”

“Haklısın.”

Kutay’ın bu tavrı sinirimi bozuyordu. Onu parçalamama engel oluyordu ve benim şu an sinirden birilerini parçalamaya ihtiyacım vardı.

“Bakma bana öyle. Suçlu olan benim. Sen değilsin. Seçim benimdi, kimse zorla sürükledi sonuçta.”

Kutay'ın gösterdiği tarafa yürümeye başladım.

“İnsanın kendisini dövmesi mümkün olmalı çünkü şu an sağlam birkaç tokat hakediyor gibiyim. Ne işim var ki benim burada? Yahu, ben kırmızı ışıkta bile geçmem!”

Kutay güldü.

“Korkma hâlâ bir şeylere bulaşmış sayılmazsın.”

“O kokarcada dikti bana gözlerini gel de gel, arabalarımızı yap da yap. Cesaretmiş! Ulan ben Mehmet arabayı yapamadı sandım da attım kendimi ortalara. Ne cesareti?”

“Sen az önce Kunduz’a kokarca mı dedin?”

Kutay gülünce ben de güldüm.

“Bence çok daha uyumlu bir lakap oldu.”

“Sen öyle diyorsan!” diye destekledi beni Kutay.

Arabaya binmeden önce deri ceketimi giydim ve cebindeki para elime çarpınca içim tekrardan huzursuzlukla kaplandı.

“Bunu istemiyorum.”

“Ver bana.”

Arabaya binmeden önce parayı Kutay’a uzattım ve yolcu koltuğuna geçtim.

“Ne yapacaksın o parayla?”

Kutay cevap vermedi.

“Anladım. Cepleyeceksin. Neyse beni ilgilendirmez.”

“Evin ne tarafta?” Kutay sorularıma cevap vermemekte ısrarcıydı.

“Sanayiye çok yakın.”

Kutay gaza bastığında emniyet kemerimi takamamıştım bile. Arabayı hızlıca kullanırken yarım saatte yürüdüğüm yolu neredeyse iki dakika gibi kısa bir sürede aşmıştık. Şehrin gece ışıkları gözlerime çarptığında rahat bir nefes aldım.

“Senin bu adamlarla ne işin var anlamak zor.”

“Nedenmiş o?”

“Yani insanları iyi tanıdığımı falan iddia etmek istemem ki hiç öyle bir tip değilimdir, sadece ne bileyim, kötü biriymişsin gibi gelmiyor. Ayrıca potansiyel bir manyağın arabasında tek başıma olduğumu düşünmek de pek rahatlatıcı bir seçenek değil.”

“Sana zarar verecek değilim. Beni kırmayıp getirdiğim arabaları yaptığın için bir teşekkür kabul et.”

“Neden ismimi söylememe izin vermedin?”

“Gerek yoktu.”

“Ama neden?”

“Bak Beren. Sen normal hayatı olan normal bir kadınsın ve Kunduz gibi bir tipin senin ismini bile öğrenmesine gerek yok. Nasıl olsa bir daha birbirinizi görmeyeceksiniz.”

“Sana bir şey yapar mı? Yani bilemiyorum o adam gözü dönen birine benziyor. Arkadaşın gibi durmuyor. Samimiyetiniz ne seviyede bilmiyorum ama araba yüzünden üzerine gelecek gibi duruyor.”

“Beni düşündüğün için teşekkür ederim, Beren Usta ama bana bir şey olmaz, merak etme sen. Ben kıcını kurtarabilen bir tipim.”

“Ama yarın sabah kalktığımda üçüncü sayfa haberi olarak fotoğrafını görmek biraz travmatik olurdu.”

“Abartma!”

“Doğru söylüyorsun, sonuçta devlet dairesindeki memur sana kafa tuttu, ben abartıyorum!”

“Yarın sabah sana mektup yollar ve iyi olduğumu söylerim o hâlde. İnan bana bunu düşünmene gerek yok. Rahatça uyu ve işine git.”

Bakışlarımı cama çevirdim.

“Birincisi artık uyuyabileceğimi bile sanmıyorum ve ayrıca artık çalışmıyorum.”

“Ciddi misin sen?”

“Evet. Ayrıldım.”

Kutay dudaklarını üzgün bir ifade ile kıvrıdı.

“Üzüldüm. Orada eğleniyor gibiydin. O işi sevdiğini sanmıştım.”

“Seviyordum ama oradakiler beni pek sevmiyordu.”

“Senin için daha iyisi olmasını dilerim. Başının çaresine bakabilecek biri gibi duruyorsun, yanılmıyorumdur bence.”

“Tabii ki kendi başımın çaresine bakabilirim.”

“Buna sevindim.”

Artık mahalleye yaklaşmaya başlamıştık.

“Sanayiye girmeden düz devam et, lütfen. Daha sonra sağa dön ve ben ineyim. Evin önüne kadar götürmene gerek yok. Kunduz’dan kurtulmuş olabilirim ama annemin elinden kurtulamam.”

Kutay güldü.

“Anneler her zaman daha tehlikelidir.”

Vişne rengi araba dediğim gibi sağa döndü ve biraz daha gittikten sonra durdu.

“İyi olacağın konusunda endişelerim devam ediyor.”

“Emin ol, iyi olacağım ama aklın bu kadar bulanıyorsa sana numaramı vereyim.” Tam karşılık verecekken Kutay beni susturdu.

“Senin bana numaram vermene gerek yok. Telefonum gizli numaralara açık. Yarın sabah kahvaltını ederken beni ara ve üçüncü sayfa haberi olup olmadığını gör.”

Dikkatlice Kutay’a bakarken ilk defa gözlerim yüzünde bu kadar oyalanıyordu. Telefonumu çıkarıp kilidini açtım ve ona uzattım. Elimden aldığı telefona numarasını tuşlayıp, kaydetti.

“Artık sorun yok. Sana iyi uykular, Beren Ustam.”

“Yarın sabah o telefonu aç, Sarı Kafa!”

“Basit bir iş gibi duruyor, sanırım halledebilirim.”

“Teşekkür ederim,” dedikten sonra arabadan indim ve Kutay birkaç saniye bana camın ardından baktıktan sonra arabasını geriye alarak girdiğimiz yoldan hızlıca geri çıkıp gözden kayboldu.

Artık gerçekten rahat bir nefes alabilirdim.

Ölmemiştim.

Karakolluk olmamıştım.

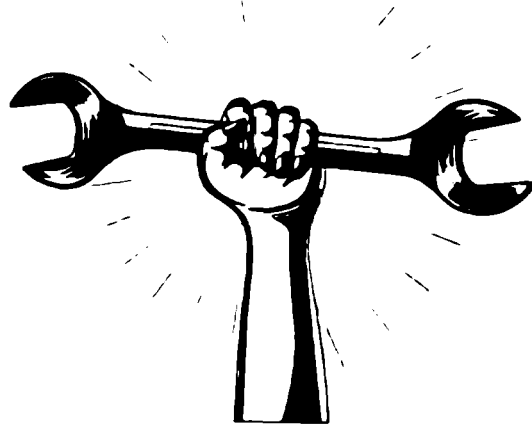

Bir yerimde kırık yoktu.

Güvendeydim.

Dikkatli bir şekilde yürürken etrafıma bakındım, kimse yoktu. Arka bahçeye dolanıp açık olan pencere camımdan girmeden önce önümü görebilmek için telefonumu elime aldım. Telefonun flaşını açmadan önce ekran kilidini açtım ve ekranda Kutay'ın numarası belirdi.

Kendini 'Sarı Kafa' olarak kaydettiğini görünce gülümsemem yüzümü aydınlattı.

Bölüm 7

Bile Bile Lades

Hayat bir dengeden ibarettir!

Aynı anda iki yerde olamazsın.

Seçimlerden ibarettir çoğu zaman!

Ve aynı anda iki yoldan gidemezsin.

Kalbin budalalık edip önüne çıkan tüm seçenekleri aynı anda istiyor olabilir, kafan karışabilir ama ruhun ait olduğu yeri bildiği sürece güvendesindir.

Hayatı yaşamak basittir aslında...

Yaşamak tıpkı araba sürmek gibidir, aynı anda debriyaj ve gaza yüklenirsen araba bocalar. Olduğu yere çakılır kalır. Debriyajdan ayağını usulca çekip gaza basmakta gecikirsen de eh sonuç yine farklı olmaz, araba ilerlemez.

Diyorum ya hayat bir dengeden ibarettir. Hangi noktada geriye çekilip hangi noktada ileri atılman gerektiğini bilmen gerekir. Benim gibi ikircikli yaşıyorsan hayatı, vay haline!

Örneğin ruhum, sanayi için yalvarırken bedenim altın gününe hapsolup kalmıştı.

Durumumun iç karartıcı olduğunu farkındayım. Bol şekerli

ayımından bir yudum alırken yediğim onuncu sarmadan mı yoksa Nilgün teyzenin sorusundan mıdır nedir, nefes alamadığımı hissetmeye başlıyordum.

“Beren’e bir talip buldum!”

“Aaa!” Kadınlar hep bir ağızdan bağrıışmaya başladılar.

“Kimmiş o?”

“Yakışıklı mı?”

“Aman yakışıklı olsa kaç yazar önce adam olsun.”

“Bu devirde aşk karın doyurmuyor.”

“Mesleği neymiş?”

“Bizim mahalleden mi?”

“Maddi durumları nasılmış?”

Şok içinde aralarında dönen muhabbeti dinliyordum. Yanımda oturan Yasemin, gülmekten kıpkırmızı kesilmişti. Dirseğimi karnına geçirdiğimde öksürük krizine girdi. Yasemin olmasa şöyle ortamlara hiç bulaşmazdım ya!

Ah yasemin ah! Yaktın beni.

Nilgün teyze cilveli bir şekilde gülerek ballandıra ballandıra anlatmaya başladı.

“Bizim Nazan var ya hani,” herkes Nilgün teyzenin yüzüne boş boş bakınca ayrıntı vermek zorunda kaldı.

“Kardeşimin eltisi Nazan şekerim...”

“İlahi Nilgün teyze!” diye atıldı Yasemin, “Senin kardeşinin eltisini biz nereden tanıyalım?” Ama kadınlar aynı fikirde değildi hepsine aynı anda jeton düşmüş gibi yüzlerinde bir aydınlanma belirdi.

“Ay yoksa bu kırkında doğuran Nazan mı?”

“Aynen o şekerim.” Yasemin de benim kadar şok olmuş hâlde bana bakıp, susmaya karar vermişti. Bu kadınlarla yarışılmazdı, FBI gelip altın günü teyzelerinden taktik öğrenmeliydi bence.

“İşte bizim bu Nazan’ın karşı komşusunun oğlu, doktormuş. Doğum riskli ya o vesileyle tanışmışlar.”

Herkesten birkaç yakınma belirten sesi çıktıkran sonra tekrar dinlemeye devam ettiler.

“Oğlan, Nazan ablacığım sen sakın üzülme biz seni bir güzel doğurturuz demiş. Nazan doğurana kadar tüm takiplerini yapmış, çok zeki bir çocuk yani...”

“İyi de bizim kız üniversite okumadı ki!” Annem iyiden iyiye havaya girmişti, bir de beni yakıştıramıyordu çocuğa, iyi mi!

Hey Allahım...

Sanayi meğer ne büyük nimetmiş. Sanayide amcalardan yediğim laflar bunların yanında hiç kalırmış hiç!

“Oğlan önce insanlığa değer veriyor, şekerim. Beren’de iyi kız yani, biraz kaba ama idare ederiz. Hele bir randevulaşsınlar buraya yazıyorum tüm adab-ı muaşeret kurallarını bizzat ben öğreteceğim!”

Sonra kadınlar senkron bir şekilde bana döndüler.

“Berenciğim ne dersin Behzat’la tanışmak ister misin?”

Çatalımda duran sarma anın gerilimine daha fazla dayanamayarak ikiye ayrıldı ve yarısı tabağıma düştü. Kalan yarısı hâlâ elimde duran çatala saplanmış vaziyetteydi.

“Şey...” Ne diyeceğimi bilemiyordum. Reddedeceğim kesindi tabii ama onlarca tehlikeli teyze, ölüm timi gibi yüzüme bakarken insan ufaktan bir korkuyordu.

“Benim yaşım daha çok küçük!” diye atıldım. Kimsenin bu cevabı beklemediğinden oldukça emindim.

“O ne demek o? Kocaman kız oldun,” diye yapıştırdı Nilgün teyze!

“Yahu daha üniversite okuyacağım ben.”

Yasemin kıkırdıyordu.

“Sus, Yasemin! İşler her an çirkinleşebilir.” Yasemin’i dürtükledim ve fısıldamaya devam ettim. “Hemen beni destekle... Ben yatarsam seni de yakarım bilmiş ol.” Yasemin oturduğu yerde dikleşti.

“Kız haklı be Nilgün teyze. Hem bu Behzat kaç yaşındaymış?”

“Otuz!”

“Yuh!”

“Beren sakın ol kızım almayayım seni şimdi ayağımın altına!” Annem dudaklarını büzmüştü. Bu hareketi iyi biliyordum çocukken de misafirlikte onu rezil edince aynen böyle gözlerini bayıp dudaklarını büzüştürürdü.

“Ne olmuş otuz yaşındaysa, güzel kızım. Erkekler geç olgunlaşır. Birkaç yaş büyüğünle evlenirsen daha rahat edersin.”

“Ben almayayım, Nilgün teyze, sağ ol.”

Şimdi sanayide gösterdiğim performansın aynını burada gösterip bir sinir krizi geçirmem yok muydu? Nasıl rahatlardım ama... Kadınların kalbine indiririm diye en iyisi bu konuyu ustalıkla kıvrıp kapatmaktı. Derken annem düşündüklerimi sezmiş gibi yerinde kıpırdanıp, “Biz bu konuyu babasıyla görüşelim,” deyip ortalığı yatıştırdı. Anneme müteşekkireceğim hiç aklıma gelmezdi doğrusu.

Öğlenden beri her beş dakikada bir değişen gündem yine değişip, bana yöneltilen delici bakışların ağırlığı üzerimden kalkınca gönül rahatlığıyla tabağıma gömülmeye devam ettim.

Dönüş yolunda hava yine yağmurluydu. Önce Yasemin ve annesini evlerine bıraktık. Annem arabada tek kalınca sessizliğini bozup konuşmaya başladı.

“Beren ne demeye beni arkadaşlarımla yanında rezil ediyorsun?”

“Ben mi seni rezil ettim? Sen bir de sanayide kopan kıyameti görseydin... Bak sana kıyak geçtim yine saygımı bozmadım.”

“Sanayi konusunu hiç açma. Babanı rezil etmişsin, yetmedi bir de beni rezil etseydin için soğurdu herhâlde.”

“Siz de beni saçma sapan ortamlara sokmayın o hâlde.”

“Ne var yani şu Behzat denen çocukla bir çay içsen, ölür müsün? Ne güzel doktormuş hem de en efendisinden...”

“Doktor diye hemen efendi etiketini yapıştırmakt da tam senlik hareket anne! Belki delinin teki, ne biliyorsun?”

“Çocuk deli miymiş?” Annem şaşkınlıkla gözlerini ayırmıştı
“Tanıyor musun yoksa? Nilgün sana bula bula onu mu bulmuş?” Bu
kez şaşırma sırası bendeydi.

“Anneciğim, lafın gelişi söyledim ben onu. Bak belki dedim, bel-
ki! Efendi de değil deli de değil. Bunlar sadece varsayım.”

“Madem deli değil çocuğun adım ne demeye çıkarıp benim yū-
reğime indiriyorsun? Beren sen çok fena bir kız oldun. Seni kimse
almaz bu gidişle...”

Sinirle direksiyona vurdum.

“Bana yakıştırdığın sıfatlar gözlerimi yaşartıyor gerçekten. Sa-
tın alınması gereken, değeri çoktan biçilen bir mal muamelesi yap-
madığın kalmıştı.”

“Bak bak laflara bak... Hemen çarpıt sen konuyu.”

“Bu konuyu çarpıtmak değil, bir kadın olarak bana yapıştırılan
kokuşmuş etiketleri ve vasıfları reddetmek. Gerçekten bazen aynı
yüz yıl içerisinde yaşadığımıza şaşıyorum. Eşitlikten. Kadınların
da erkekler kadar her alanda çalışabileceğinden, erkeklerin kadın-
lar üzerinde tahakküm sahibi olmadığından bahsetmek neden size
'ayıp' geliyor anlayamıyorum. Üstelik sen de bir kadınsın! Bunu na-
sıl yapabiliyorsun?”

“Bana bak, Beren! Daha fazla böyle entel dantel konuşup beni
dellendirme. Kimse senin tavuğuna kışt demiyor, insan gibi sana
kısmet buluyoruz burada! Sen şimdi feminizm de dersin.”

Sinirim bozuk bir şekilde güldüm.

“Olur mu anne? Nasıl sana böyle bir iyilik yapabilirim! Allah
korusun feminizm falan, aman komşular duymasın.”

Annem homurdanınca ben de daha fazla uzatmadım çünkü
bazen konuşmak anlamsızdı. Ben ne kadar her insanın özgür ira-
desi olduğundan, mutluluğun belli kalıplara bağlı olmadığından,
erkeğin de kadının da eşit haklara sahip olduğundan, nasıl bir er-
kek evlilik sürecine alınmıyorsa, kadının da alınamayacağından
çünkü insanların bir ürün değil de kendi iradeleri ve duyguları
olan canlılar olduğundan bahsetsem de karşı taraf bunu anlamak

istemiyorsa belki de susmak ve kendi çizgimde kalmak en iyisiydi.

Eve gelince akşam yemeğine kadar odamdan çıkmadım. Son zamanlarda odamda fazlaca vakit geçirmeye başlamıştım. Hoş, yemek vakitlerinde de odamdan çıktığım söylenemezdi. Herkes yemeğini yiyip çekildikten sonra mutfakta fare gibi dönüp duruyor, hızlıca ayaküstü atıştırıyordum. Bugünse altın gününde sıkıntıdan yediğim tüm o yemeklerden sonra canım hiçbir şey istememişti. Odamda sıkıntıyla dönüp durduktan sonra Playstation'ımı açtım ve araba yarış oyunlarındandır birinde karar kıldım.

Görüntüde bir araba tasarlamam gerekiyordu. Daha önce tasarladığım arabaları hızla geçip bordo bir Audi yapmaya çalıştım. Hatta vişne çürüğüne en yakın rengi tutturmak için tam kırk beş dakikamı harcamıştım. Yine de bu durumdan fazlasıyla memnundum.

En azından kafam dağılıyordu.

Altın gününde madara edildiğim anları unutabiliyordum.

Ama ekranda parlayan Audi'yi gördükçe de aklım tekrar tekrar Kutay'a kayıyordu. Defalarca onu aramak isteyip aramamıştım. O günden sonra iyi olacağına dair bir haber almak istiyordum ama daha fazla o batağa batmak da istememiştim. Kendimi o dünyaya kaptırmak fazla kolaydı çünkü... Tekrar o yarışlara gidebilecek miydim? Korkuyordum.

Bu korku, altın gününde münasip bir koca adayına önerilmek gibi bir korku değildi. Behzat'la çay içme fikrinin yarattığı iç gıcıklayıcı o his gibi değildi. Çünkü çok iyi biliyordum; Behzat'la çay içme teklifi bir kez daha tekrarlanırsa vereceğim cevap çok belliydi. Koskocaman, içinde asla tereddüt barındırmayan bir hayır.

Oysa araba yarışları öyle miydi? Mesela Kunduz yine çağırırsa, ona aynı netlikle hayır diyebilir miydim? Kutay ve çevresi hiç tekin adamlar değildi ama ben onlara ve yarattıkları, kendilerine ait o dünyaya korkudan çok heyecanla, belki de aptal cesaretiyle yaklaşıyordum. Yani aslında onlardan korkmuyordum ben. Onlara hayır diyememekten korkuyordum.

Kapım tıklandığında irkildim, ardından oyun konsolunu bir kenara bıraktım ve ekranı kapattım.

“Girebilirsin.”

Kapıdan girmesini en son beklediğim kişi girmişti içeri, babam!

Yanıma geldiği için çok şaşırmıştım ama şaşkınlığımı belli etmemek adına sandalyemde doğrulup saçma sapan eşyaları düzeltiyor gibi yaparak oyalanmaya başladım. Komodinimin üzerine dizdiğim minik araba koleksiyonumun tozlandığını fark edince elime geçirdiğim ıslak bir mendille arabaları tek tek parlatmaya başladım. Babam birazcık daha beni inceleyip konuşmasaydı yarısı soyulmuş ojelerimin kalanını da ben soyacaktım.

“Beren Ustam nasılsın?” Kendi söylediğine kendisi güldü. Ustam kelimesi onun ağzından bir şaka malzemesi gibi çıkıyordu. Sevecen davranmaya çalıştığının farkındaydım ama onun küçük kızını avutmak için kullandığı basit bir kelimeye benim ne kadar değer verdiğimi bilmemesi yüreğimi sızlatıyordu.

“İyiyim.”

Babam yatağıma oturunca bu kez de halının desenlerini incelemeye koyuldum.

“Annen bugün bir şeyler anlattı. Bir doktor mu ne varmış?”

Tabii ya!

“Ciddi olamazsın baba!”

Babam homurdanır gibi güldü.

“Korkma babam korkma! Seni kimselere vermem ben.”

Babam gülünce ben de gülümsedim ama oldukça buruk bir gülümsemeydi benimki.

“Beren ne zaman bitecek bu küslük? Yanımıza gelmiyorsun. Onu geçtim soframıza oturup bizimle yemek bile yemiyorsun. Üzülüyorum kızım.”

“Ben de üzülüyorum baba.”

“Elbet üzülüyorsun. Olanlar çok can sıkıcıydı ama bitti gitti. Bu zamana kadar sana hiç bağırdım mı? Bir fiske bile vurdum mu sana? Hep eksiklerinizi gidermeye çalıştım, bak yıllardır çalışıyorum. Kimin için babam? Sizin için. Sizin iyiliğiniz için.”

Babamın bu şekilde bir tavır takınmasını hiç beklemiyordum, elbette ki babam iyi bir insandı. Deddiği gibi bize hiç kötü bir muamelede bulunmamıştı ama çok yumuşak huylu da sayılmazdı. Kaldı ki yaşanan durumdan sonra bana böyle sakin davranmasına çok şaşırmıştım. Kalbim heyecanla çarparken sanırım değerimi anlamış diye düşünmekten kendimi alamıyordum.

Olabilir miydi?

Babam benden özür mü dileyecekti?

Amanın!

Ondan böyle bir şey beklemiyordum. Sadece hata yaptığını ve benim haklı olduğumu, o sanayide çok fazla baskıya maruz kaldığımı kabul etse yeterdi.

“Bak Beren, sen üzül istemem. Her zaman seçimlerin bana uymasa bile büktüm boynumu ve ses çıkarmadım. Seni kırmak istemedim. O sanayiye geleceğini söylediğinde nasıl arada kaldım anlamam. Sanayi erkek yeridir kızım, yine de seni kırmak istemedim. Arabalara meraklıydın, hakkın var güzel de öğrendin, çalışkansın. Hep çalıştın.”

Babam fazlasıyla akıl karıştırıcı konuşuyordu.

“Her şeye göz yumdum, Beren ama o gün yaptığın saygısızlık gerçekten sabrımı taşıran son damlaydı. Baban yaşında adama öyle terbiyesizce bağırınca yerin dibine girdim. Tövbe estağfurullah, yani benim kızım böyle biri olamaz, diye düşündüm. Bir kadın, bak özellikle bir kadın nasıl bağırabilir? Öyle erkeklerin içinde, olacak iş değil!”

Başımdan aşağı kaynar sular dökülmüştü.

Yemin ederim, o an kalbimin ortadan ikiye ayrıldığımı hissetmiştim.

“Bak kızım, gel dön dükkâna ama evvela şartlarım olacak. Bir daha kimseyle tartışmayacaksın. Daha sakin olacaksın. Her işe de elini atmayacaksın. Abinin sözünü dinleyeceksin. Hatta ben şöyle düşündüm. Her gün değil de haftada birkaç gün gelersin, annen de evde tek. Diğer zamanlarını annene yardım ederek geçir. Biraz

hanımlık öğren.” Çok büyük bir teklif yapıyormuş gibi omuzlarını dikleştirdi. “Hatta üniversite sınavlarına hazırlan. En azından iki yıllık bir bölüm oku. Şöyle dizimizin dibinde, güvenli bir şekilde. Eğer zorlanıyorsan seni kursa da gönderirim. Kazanamamaktan...” diye babam lafına devam ederken ben kahkaha atmaya başlamıştım. Gülerken aynı zamanda gözümden yaşlar boşalıyordu. O kadar yoğun bir şekilde ağlıyordum ki babamı göremez olmuşum.

“Beren kızım, iyi misin?”

“İyiyim baba!” derken hem ağlamaya hem de gülmeye devam ediyordum. “Hatta hiç bu kadar iyi olmamıştım, inan.”

Babamın asabı bozuluyordu. Beklediği tavır bu değildi.

Ne kadar da aptaldım. Gerçekten hatasını anladığımı ve haksız yere kopan kavganın suçlusunun ben olmadığımı anladığımı sanmıştım. Onu geçtim iş yerinde kimsenin çalışmadığı kadar çalışıyordum, bunu sevdiğim için yapıyordum üstelik. İşe ite kaka giden Mehmet sırf erkek olduğu için yeniden işe dönersem benim ustam olacaktı üstelik!

“Beren artık kendine gelir misin?”

“Ben gayet kendimdeyim,” derken gözyaşlarımı sildim.

Ayağa kalktım, babam şaşkındı.

“Keşke bu odaya hiç gelmeseydin, baba! Keşke öylece iş yerinde yaşadığımız bir olay yüzünden küsmüş olarak kalsaydık! Senin böyle ayrımcı, gözü kör olmuş bir adam olduğun gerçeğiyle yüzleşmeseydim. O kadar emek, o kadar kurulmuş hayal... Hepsi boşmuş!” Elimi saçlarımın arasından sertçe geçirdim.

“Oysa ben bir gün beni anlayacağınıza ne kadar inanmıştım! Bu işi ne kadar çok sevdiğimi görecektiniz, çalışkanlığım ve azmim sizi hayran bırakacaktı. Nereden bilebilirdim ki sırf kadın olduğum için geriye kalan her şeyin ikinci plana itileceğini.”

“Beren kendine gel!”

Bağırdığımı o an farketmişim. Annem ve Mehmet de kısa sürede kapıda belirmişlerdi.

“Kadın olduğum için yeteneklerimi, ilgimi, sevgimi göz ardı et-

mem gerektiğini söylüyorsunuz. Hatta kadın olduğum için hakkımı bile savunamam! O gün sadece dalmıştım ya! Aklım karıştı! Hiçbir şey demeden adam bana saldırdı. Aynı şu an senin yaptığın gibi beni kadın olduğum için azarladı, aşağıladı. Hiçbiriniz buna ses çıkarmadınız! Mehmet sana yalan attı, tüm gün bütün işleri ben yaptım, dükkânı çekip çevirdim. Tek bir sorun bile yaşamadım. Taktir edilmedim. Bir teşekkürü bile bana çok gördün.”

“Kızım sakın ol!” dedi annem.

“Abiciğim sussana!” diye onu destekledi Mehmet.

“Susmuyorum!” diye bağırdım. “Kimin ne düşündüğü umurumda bile değil. Mademki kimse benim duygularımı, düşüncelerimi umursamıyor o hâlde ben de kimseyi umursamıyorum.”

Babama döndüm.

“İşin de oğlun da cahil düşünceleriniz de sizin olsun, baba! Bir daha beni o dükkânın önünden geçerken hatta adını ağzıma alırken bile duyamayacaksın, göremeyeceksin. Şimdi çıkın odamdan. Bunu sizden rica bile etmiyorum. Nasıl olsa ben sizin gözünüzde, arsız, terbiyesiz, sınırlarını ve haddini bilmeyen bir kızım. O yüzden, hemen çıkın odamdan.”

Babam kaşlarını çatmıştı, yüzü hiddetden mosmordu. Annem elini ağzına kapatmış beni kınıyordu. Mehmet’se sadece susuyordu. Bir şeyler demek istiyor gibiydi ama diyemiyor o yüzden susmayı tercih ediyordu.

Babamın odadan çıkmasının ardından annem ve Mehmet de beni yalnız bıraktı. Onlar odamdan çıkınca kendimi yatağıma bıraktım. Ağlayacağımı ve bağırarak sinir krizi falan geçireceğimi düşünüyordum.

Fakat düşündüklerimi söylemek, bazı şeylerin artık tamamen koparıp atıldığını bilmek beni rahatlatmıştı.

Üzgündüm, kırgındım ve tabii ki çok öfkeliydim ama artık omuzlarımdan büyük bir yük kalkmıştı.

Kapının arkasındaki askıya asılmış deri ceketimi alıp sırtıma geçirdim. Altımda saçma sapan eski, rengi solmuş bir çiçekli pijama

vardı. Üzerimdeyse lise yıllarından kalma bir sweat ama umursamadım. Gittiğim yerde kimse benim nasıl görüldüğümle ilgilenmiyordu. Gideceğim yerde insanlar benim yeteneklerimle ilgileniyordu. İşimle, başarımla dikkat çekiyordum orada.

Odamdan hiç sakınmadan çıktım. Kapıda duran spor ayakkabılarımı ayağıma geçirip telefonumu bile almadan sadece arabamın anahtarlarını alıp bahçeye fırladım.

Ön kapıdan çıktığım için arabamın yanına, arka bahçeye doğru yürümeye başladım. Annem arkamdan gelse de hızıma yetişememişti.

Gaza yüklenip son hızla ilerlemeye başladım. Gözüm saate kaydığında gece yarısına bile daha iki saat olduğunu gördüm.

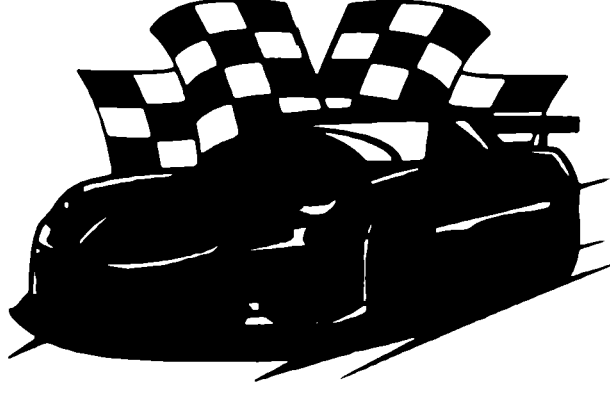
Umurumda değildi.

Yarış alanına gidiyordum.

Kunduz'a teklifini kabul ettiğimi bizzat kendim söyleyecektim!

Ninova

Bölüm 8

Kendi Yolum Kendi Hatalarım

Honda arabam tozlu orman yolunda ilerlerken düşündüğüm iki şey vardı.

Birincisi bu ayrımcılığı hak ediyor muydum?

İkincisiyse pijamayla apar topar dışarı çıkmak gerçekten akıl kârı mıydı?

“Yani Beren, bu kadar fevri olmasan aslında iyi kızsın. Artık duş başlığı ile kavga etsen bornozla fırlayacaksın evden, o kıvama geldin!”

İçimdeki siniri ve öfkeyi doğru yönlendirmeye çalışıyordum. Bu konuda pek başarılı değildim bence çünkü direksiyonuma vurup durmaktan başka bir şey yapmıyordum.

“Acaba kendimi mi dövsem? Ağzımı burnumu kırsam. Hem kendimden şikayetçi de olamam! Başım belaya girmemiş olur.” Bu aralar kendimle bir alıp veremediğim vardı, doğru.

Kendi söylediğime kendim gülünce korkuyla durdum.

“Tövbeler tövbesi. Delirdim sonunda! Allahım sen sonumu hayret.”

Bu duam illegal bir yarış tutkunu ve bahisçinin iş teklifini kabul etmeye giderken edilebilecek en son duaydı.

Geri dönmeyi düşündüm.

Geri dönüp ne yapacaktım?

Ailemin bana sahip çıkmadığını, beni desteklemediğini hissediyordum. Sinirle ve hırsla çıktığım o eve asla boynum bükük geri dönmeyecektim.

Dönemezdim.

Ayağımı debriyaja bastırdım ve vitesi arttırdıktan sonra tekrar gaza yüklendim. Madem onlar hayallerime saygı duymuyorlardı o hâlde ben de kendi başımın çaresine bakacaktım.

Yarış alanına geldiğimde, tek başıma olmayı bekliyordum ama yanılmıştım. İnsanlar çoktan gelmeye başlamışlardı. Kocaman varillerin içinde yanacak ateşler daha tam anlamıyla tutuşmamıştı ama kalabalık çoktan kaynaşmış gibi görünüyordu.

Arabamı alanın tam içine yanaştırmamıştım ama yine de gözümün göreceği bir yerde olmasına dikkat etmiştim. Sonuçta burada kimse devlet memuru değildi.

Arabadan inmek konusunda kararsızdım, pijamalarla çok fazla dikkat çekeceğimi düşünüyordum.

“Hadi kızım Beren, bunun seni durdurmasına izin verme.”

Hareketli bir Türkçe rap müzik kulaklarımı doldururken ben de etrafta tanıdık yüzler arayamaya başladım.

Kutay!

Kunduz!

Çağatay!

Henüz hiçbirisi ortalıkta gözükmiyor, diye düşünürken arkamdaki nefesi hissetmemle birlikte neredeyse çılgık atacakken kendimi tutarak arkamı döndüm. Bu sırada refleks olarak yumruklarımı sıkıştırmıştım.

“Böyle bir gecede çiçekli pijama seçimi yapmış biri için oldukça korkutucu görünüyorsun.”

“Kutay!”

“Beren? Burada ne işin var?”

Kutay beni tepeden tırnağa incelerken bu gelişimin hayra alamet olmadığını hissetmiş gibiydi.

“Ben...” dedikten sonra durdum. “Ben Kunduz’u görmeye geldim.”

“Kunduz’u mu?”

Kutay’ın kaşları yavaşça çatılırken niyetimi anlamış gibi bana baktı.

“Yapmayacaksın.”

Cevap vermedim.

“Buraya gel,” derken Kutay beni kolumdan tutarak çekiştirmeye başladı.

“Kolumu bırakır mısın?”

“Şu an gerekli olmasa inan bunu yapmazdım. Şimdi sus ve gel.”

Kutay beni sessiz bir köşeye çekene kadar ona karşı koymaya çalışsam da başaramamıştım. Bu fiziksel fark beni epey düşündürüyordu. Burada elbette ki sorunlar olacaktı, kendimi koruyabilecek miydim?

Biber gazı almalıydım.

“Şimdi neler oluyor, anlat bana.”

“Ne zamandan beri bu kadar samimi olduk? Seninle değil Kunduz’la konuşmak için geldim.”

“Beren senin şu an evde olman gerekiyor, böyle tehlikeli bir yerde değil.”

“Ben hâlimden memnunum.”

“Kunduz’un teklifini kabul edemezsin. Onun tarafına geçmek istemezsin, inan bana bu yaptığın büyük bir hata. Burası sana uygun değil.”

“Birilerinin bana ne yapıp yapamayacağımı söylemesinden bıktım. Sana fikrini sormadım. Madem bu kadar namuslu birisin, senin ne işin var burada? Neden o arabaları bizim dükkânımıza getirdin. O notu cebime sen koydun.”

“Özür dilerim, hataydı. Lütfen, buradan git, Beren.”

“Abartıyorsun. Ben sadece işimi yapmak istiyorum. Kunduz’a bazı şartlar sunacağım. İlegal bir işlem yapmayacağım. Basit şeyler. Yağ değişimi, genel bakım, tekerler, motor falan. Kimsenin arabasına NOS bağlayacak değilim.”

“Saçmalıyorsun. Evine git.”

Kutay gergin gözüküyordu. Açık havaya rağmen alnında ter damlası görünce kafam karışmıştı.

“Bak Kutay. Benim hayatım, benim doğrularım veya hatalarım. Seni ilgilendirmez.”

Kutay beni dinlemek istemiyor gibiydi, omuzlarımdan tutarak beni olduğum yere sabitleyince şok oldum.

“Beren sorun ne bilmiyorum ama buna izin vermem. Seni buradan götüreceğim. Sen burada olmaya uygun değilsin. Burası senin gibi bir kıza uygun değil. Beni dinlemek zorundasın. Kötü bir gün geçirmişsin belli ama çözüm burada değil. Sana yemin ederim sen burada yapamazsın.”

Kutay şu an beni ikna etmek için kendince etkili bir konuşma yaptığını düşünüyordu ama ayaklarımdan ucundaki kan bile o an tepeme fırlamıştı.

“Bana neyin uygun olup, neyin uygun olmadığım söyleme.”

O kadar keskin ve soğukkanlı bir şekilde söylemiştim ki ben bile kendimden çekinirdim.

“Beren!”

“Bir daha kararlarımın yanlış olduğunu, neyi yapıp ney, yapamayacağımı bana söyleme. Sana sormuyorum...” bağırmaya başlamıştım, “...kimseye sormuyorum. Ben yapabilirim diyorsam, yapabilirim. Kimsenin beni desteklemesine ihtiyacım yok. O yüzden bir daha bana akıl verme.” Kutay âdeta donmuştu.

“Şimdi beni rahat bırak çünkü Kunduz denen herifi bulup onunla anlaşma yapacağım. Sonra da buradan çekip gideceğim.”

Kutay’ı arkamda bırakıp yürümeye başladığımda zangır zangır titriyordum. Öfke sanki beni ele geçirmiş gibiydi.

“Yapamazmışım. Size soran oldu mu be?”

Deri ceketime sarınırken yüzüme gelen saçları kulağımın arkasına sıkıştırdım. Etrafta deliler gibi yürüyor ve Kunduz'u bulmaya çalışıyordum. Saat ilerlemişti.

Nihayet Kunduz'un arabasını gördüğümde hiç düşünmeden adımlarımı hızlandırdım. Aklım da kalbim de bana geri dönmem gerektiğini haykırıyordu ama onları bastıran öfkem adımlarımı hızlandırmam gerektiğini haykırıyordu.

“Kunduz!”

Kunduz beni görür görmez gözleri pijamama takıldı.

“Şuna baksana, bizim tatlı Erenimiz gelmiş. Hem de kendisi kadar tatlı pijamalarıyla.”

“Konuşabilir miyiz?”

“Tabii,” derken yanıma yaklaştı. Aynı anda arkamdan esen rüzgârla birlikte Kutay'ın orada olduğunu anladım. Parfümü burnuma gelmişti.

“Teklifin hâlâ geçerli mi?”

“Elbette!” derken beni tekrardan şöyle bir süzdü. “Ne bu telaş? Üzerini giyinmene bile mâni olacak ne yaşadın? Başımız belada mı?” Bunu söyledikten sonra deliler gibi bir kahkaha attı.

“Teklifini kabul ediyorum.”

Kutay arkamda hiç de sessiz olmayacak bir şekilde nefesini bıraktığında Kunduz'un gözleri ona kaydı.

“Ama bir şartım var.”

Kunduz dudaklarını büzerek gözlerini gözlerime dikti.

“Hatta bir değil, birden fazla şartım var.”

“Demek şartların var. Bu özgüven beni etkilemeli mi? Yoksa kızdırmalı mı? Karar vermek zor.”

Yutkundum.

“Ben iyi bir tamirciyim.”

“Öylesin,” derken Kunduz kollarını önünde birleştirdi.

“İşimi iyi yaparım. Düzenliyimdir, disiplinliyimdir.”

“Ne ahlaklı hareketler bunlar! Tam ihtiyacım olan şeyler.”

Benimle alay ediyordu ama devam ettim.

“Oldukça sadık biriyimdir. Ağzım sıkıdır.”

“İşte hikâyenin etkileyici kısmı.”

“Özgürlüğüme de oldukça düşkünümüdür. Gitmek istediğimde ısrar edilmesini istemem. Yapmak istemediğimde, yap diye diretilmesinden hoşlanmam.”

“Güzelim bu tam bana göre duruyor.”

“Ayrıca sabit bir ödeme istemem. Yaptığım işe göre fiyat biçirim ve hakkım neyse onu almak isterim. İllegal bir işe bulaşmak istemem. Genel araba bakımı, benim işim budur.”

“Tam da bizim aradığımız şey,” diye bir kez daha onayladı beni Kunduz.

“Bunları kabul ediyorsan seninle çalışabilirim. Yok kabul etmiyorsan...”

Kunduz yanıma gelip elimi avucunun içine alınca cümlem yarıda donup kaldım.

“Bunlar oldukça adil sözleşme maddeleri gibi görünüyor, güzelim.”

Bana ‘güzelim’ demesi sinirimi bozuyordu ve bunu özellikle yaptığını düşünüyordum.

“O hâlde anlaştık mı?” Omuzlarımı dik tutmaya çalışıyordum.

“Tabii ki anlaştık. Senin kadar güzel, yetenekli...” kıyafetlerime baktı, “...başına buyruk bir ustayı ben başka nerede bulacağım!”

“O hâlde tamamdır. Ne zaman istersen başlayabiliriz, yalnızca tüm ekipmanı senin sağlaman gerekecek. Hiçbiri benim olmayacak sadece senin işlerin için kullanacağım.” Başım salladı “Ve bir dükkâna ihtiyacım var. Arabaları yapmak için bir yerim yok.”

“Benim galerim oldukça uygun.”

“Orası olmaz!” diye itiraz ettim, benimle aynı anda Kutay da itiraz etmişti. Kunduz Kutay’a bakınca Kutay gerildi.

“Kız belli ki gizli takılmak istiyor. Ben anladım. Ona daha **sakin** bir yer bulsak iyi olur.”

Kunduz'un üst dudağı seğirince panikledim.

“O haklı.” Kutay'ı tanıımıyormuş gibi yapıyordum. O benim için geçen sefer burada gördüğüm bir çocuktü o kadar. “Senin yanında olmak istemiyorum. Kalabalıkta rahat çalışmam. Ayrıca basit bir çalışan olmak istiyorum. Senin yanında görünmek işimi zorlaştırır.”

Kunduz boynunu sağa sola çevirince duyabileceğimiz bir ses çıktı.

“Öyle olsun, Eren Usta!” Ardından Kutay'a döndü. “Ona sen yardımcı olmak ister misin? Bu iş için pek hevesli görünüyorsun.”

“Sen öyle diyorsan.” Kutay Kunduz'a açık bir şekilde boyun eğecek bir insan değildi ama şu an yaptığı buydu. Cidden Kutay'ın burada ne işi vardı ki?

Onun da benim için aynı şeyi düşündüğü düşünülürse bu pek manidar olmuştu.

“O hâlde en kısa zamanda tamirhaneyi kurun. Kaybedecek vaktim yok. Arabalar sürekli bakım istiyor. Şu birkaç günde iyi dinlen güzelim, artık buna pek vaktin olmayacak çünkü.”

Kunduz tam anlamıyla ikinci sınıf mafya dizilerindeki en aptal yan karakterlere benziyordu.

“Şimdi yarışları başlatmam gerek. Tekrar görüşmek üzere.” Kunduz tam arkasını dönmüş gidecekken geri döndü. “Bir dahaki sefere seni gece elbisesiyle bekliyorum, nasıl olsa kuralları pek takan bir yanın yok. Her ne kadar sen aksini iddia etsen de!”

Kunduz arabasına binip uzaklaşırken öylece arkasından baktım.

Yapmıştım.

Kunduz denilen herifle anlaşmıştım.

Bana tek bir soru bile sormamış, ne dersem kabul etmişti. Bu kadar kolay olması iyi miydi? Kötü mü?

Burada artık bir işim kalmadığı için ve üzerimdeki saçma kıyafetlerle daha fazla ortalıklarda gözükmek istemediğimden hemen arabama gitmek istiyordum.

Ayrıca içimdeki saçma huzursuzluğu yok etmeliydim.

Ben kötü bir şey yapmıyordum.

Basit araba bakımları yapacaktım ve karşılığında hak ettiğim kadar para alacaktım. Buna kimse karışamazdı. Arabama gitmek için arkamı döndüğümde Kutay gayet morali bozuk ve gergin bir şekilde bana bakıyordu.

“Bakma bana öyle, vicdan azabı gibi!”

“Demek bir vicdanın var!”

“İkimiz de çizginin aynı tarafına geçtik diye bana kızamazsın. Kaldı ki böyle bir hakkın yok.”

Arabama doğru giderken Kutay da peşime takıldı.

“Cidden benimle mi geleceksin?”

“Araban yok!” derken geçen seferki gibi taksiyle geldiğimi düşünmüş olmalıydı. “DITT!” diye tiz bir ses çıkardım. “Yanlış cevap, arabamla geldim.”

“Başına aldığın iş hakkında hiçbir fikrin yok ve hâlâ şaka yapmanın derdindesin.”

“Ne yapmaya çalışıyorsun? Fikrimi değiştirmek istiyorsan bu ‘yapamazsınlar’ ben de işe yaramıyor haberin olsun.”

Arabamın yanına geldiğimde Kutay’a karmaşık duygularla dolu bir bakış atıp, bindim.

“Sorun ailen mi?”

“Terapi mi yapmaya başlıyoruz?”

“Bak, bu yaşlarda herkese olur. Ailenin seninle uğraştığını, sana karşı olduğunu düşünürsün ama aslında sadece senin iyiliğini isterler.”

“Konunun ne olduğundan da ailem ve benim hakkımda da hiçbir fikrin yok. Bu yaşlar diyorsun ama şöyle bir bakınca seninle çok da bir yaş farkımız olduğunu göremiyorum. Şimdi beni rahat bırak ve iş için olmadığı sürece beni rahatsız etme.”

Kutay son çıkışının da başarısız olmasından dolayı sanırım iyice çökmüştü.

Onu kırmak istemiyordum ama çok bilmiş şekilde sürekli bana akıl vermesine katlanamıyordum.

Ailem hakkında ne biliyordu ki konuşuyordu?

Onlar benim üzerime basıp, hayallerimi ayaklar altına alıyorlardı. Beni ben olduğum için sevmiyorlardı resmen.

Beni 'ben' gibi olduğum için eleştiriyorlardı.

Gaza basıp arkamda kocaman bir toz bulutu bırakarak ilerlemeye başladım.

Dikiz aynama baktığımda Kutay toz bulutunun içinden gerçekten de vicdan azabı çeker gibi bana bakıyordu.

Bu saçmaydı çünkü o ve ben aynı kulvardaydık.

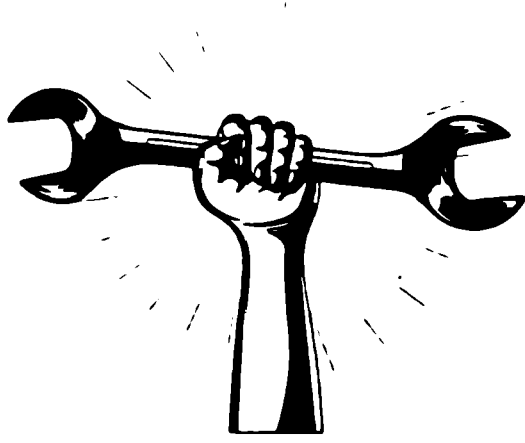
Değil mi?

Düzenleme

Ny.ozlem

Ninova

Bölüm 9

Çıracak: Sarı Kafa

Sabah erken kalkmaya alışmış biyolojik saatim beni yine altı gibi uyandırdı. Anlaşılan o ki yılların alışkanlığı kolay kolay bırakılamıyordu. Babam mutfakta kendine kahve pişirmekle meşguldü. İşe giderken vaktimiz varsa ve babamın canı kahve istediye, o kahveyi hep ben yapardım. Bazen birlikte içtiğimiz de olurdu. Mehmet uyanana kadar yapılacak işleri konuşur, arabaların sorunları üzerine kafa patlatırdık. Hayatımın geri kalanında artık o sanayiye tekrar dönemeyeceğimi düşünüyordum. En azından babamla değil. Hani, hayatının dönüm noktası ne diye sorsalardı babamla tartıştığımız o günü söylerdim.

Tabii sonrasında Kunduz'a evet demek de cabasıydı...

Babamın mutfaktan çıkmasını beklerken spor taytımı ve kapüşonlumu üzerime geçirdim. Biraz sakinleşmek için koşuya çıkacaktım. Sanayi hayatım bittiğinden beri, araba yarışlarına gitmek dışında pek bir aktivitem kalmamıştı.

Fakat Kunduz'un teklifini kabul ettiğim için tekrar araba yapmaya başlayacaktım. Bu da demek oluyordu ki ait olduğum dünyamdan artık uzak kalmayacaktım.

İçimdeki ses bu başarı hakkında kuşkuluydu ama ben aşağılan-

maya alışmış bir insandım. Bunu huy edindiğimi düşünüyordum. Psikolojik olarak 'başaramazsın' olarak kodlanmışım. Bunun başka bir açıklaması yoktu...

Umarım!

Tek başıma sorunları çözmek pek kolay olmayacaktı ama iyi bir ekipmanla hızlı ilerleyebileceğimin farkındaydım. Sonunda Mehmet'in gölgesi olmadan yeteneklerimi konuşturabilecektim. Tek başıma çalışmak...

Hayal gibiydi!

Babam mutfaktan çıktıktan hemen sonra ben girdim ama arkasını dönüp bakmadı. Oldukça sesli hareket ediyordum ve özellikle bakmadığının farkındaydım.

Dükkândaki tartışmamızda bana pek kırılmadıysa bile evde yaşanan olaylardan sonra bana karşı oldukça olumsuz hisler beslediğinden emindim, ilginç bir şekilde umurumda değildi.

Ben de kendime güzel bir kahve demledim ve yanıma aldım. Koşudan sonra iyi giderdi. Etrafım gece boyu yağmur yağdığı için mis gibi toprak kokusuyla sarmalanmıştı. Evimizin bir kilometre kadar ilerisinde büyük, ormanlık bir alan vardı. Bu saatte oldukça yoğun olurdu. Koşu parkurunda yürüyen emekli teyze ve amcalarla sohbet etmek favori aktivitelerimden biriydi. Parkura gidene kadar hafif tempoda koşmaya başladım. Telefonum cebimde titrediğinde beş yüz metre ancak koşmuştum. Kulaklıklarımı çıkarıp telefonu açtım. Arayan Kutay'dı.

"Saat henüz yedi bile değil farkındasm, değil mi?"

"Öyle mi? Hiç farkında değilim." Gülümsediğini anlayabiliyordum ama cevap vermeyerek devam etmesini sağladım.

"Senin bu saatte uyanık olacağını biliyordum."

"Peki bu saatte arama sebebin nedir? Aramızdaki kırgınlık bitti mi?"

"Kunduz." Diğer soruma cevap vermemişti. Ama sesinden gergin olduğunu anlayabiliyordum.

Kunduz'un adını duyar duymaz sırtımdan bir damla ter süzül-

dü. Saçmalama Beren, korkmanın zamanı değil. Kararından şüphe duyamazsın!

“Tehlikede misin yoksa?” Endişeyle dudaklarımı ısırdım.

“Kunduz’un adını hafızana tehlike olarak kazıman çok hoşuma gitse de hayır tehlikede değilim ama akşama kadar Kunduz’un iki arabası hazır olmazsa asıl tehlikede olan sen olabilirsin. Sonuçta o teklifi kabul ederken tüm bunların farkındaydın, değil mi?”

“Ne demek akşama kad... bana bak sen benimle alay mı ediyorsun?” Tekrar hafif tempoda koşmaya başlamıştım.

“Endişelenme!” Sesinden yeni uyandığı belliydi. Benimle konuşurken aynı zamanda araba sürdüğünü de duyabiliyordum. “Birazdan seni almaya geleceğim, detayları görüşürüz.” Telefonu kapattı.

Zihnim acil durum diye çılgınlık atarken elimden geldiğince sakin kalmaya çalışıyordum.

Yirmi dakika sonra parkta kahvemi içip soluklandığım sırada Audi’nin motor sesini duydum. Bordonun en güzel tonundaki araba, gri havayla kontrast oluşturmuştu. Kutay arabasını yol kenarına park edip arabadan indi. Ağaçların ardında kaldığım için bir müddet etrafına bakındı, koşu yoluna girer girmez beni gördü ve sırtıttı. Saçlarımı tepeden topladığım için pişmandım. Soğukta bir kilometrelik yolu koştuğum için de. Yanaklarım Kutay’ın arabasından daha kırmızıydı. Telefonun ekranına ara ara bakıp kendimi görmeye çalışıyordum. Saat henüz sekiz olmamasına rağmen Kutay toparlanmış görünüyordu. Uykulu bir hâli yoktu. Saçları bugün daha koyuydu. Güneşte parlayan altın hareleri yoktu. Hafif nemliydi. Üstüne onda görmeye alışık olduğum türden kısa kollu bir tişört ve açık mavi kot geçirmişti.

“Ben de sana kahve almıştım,” dedi arabayı işaret ederek “İstersen arabada konuşabiliriz. Tabii kitabı kapağına göre yargılamaman bittiyse...”

“Ne?”

“Diyorum ki beni baştan aşağı süzdün, beğendin mi bari?” Dudakları ince bir çizgi şeklinde kıvrıldı.

“Saçmalık!” Öfkeyle ayağa fırladım. “B-ben dalmışım, tamam mı? Farkında bile değilim, arabaları nasıl yetiştireceğimi...”

Koluma dokunup kahkaha attı. “Açıklama çabana hayran kaldım.”

Kolumu anında çektim. “Kitabı kapağıyla beraber kafana fırlattırım benden söylemesi!” Önden yürümeye başladım. Bir yandan da sırtıyordum. Uzun adımlarla beni yakaladığında bir şey söylemeden yürümeye devam etti ama yandan bakış attığımda onun da güldüğünü görebilmişim. Arabanın yanına geldiğimizde kapıyı benim için açtı. Sağ koltuk prensesi olmaya pek alışkın değildim ama yolun keyfini çıkarmak da hiç fena sayılmazdı, değil mi?

Kendi kahvemi bırakıp onun aldığı taze kahveyi içmeye başladım. Arabayı hızlı sürmesini bekliyordum ama sabah trafiğinden mi yoksa kendi tercihi mi bilmiyorum, kurallara uyuyordu.

“Şimdi,” diye söze girdi. “Senin bu işe bulaşmanı asla ama asla istemezdim. Ama madem bulaştın...”

Sanki bu cümleleri hiç söylememiş gibi yine aynı şeyleri tekrarlaması beni sadece daha fazla geriyordu!

“Neden istemezdin? Kadın olduğum için mi...”

Güldü. “Arabada gördüğün bir NOS tüpünden korkup bizi dükândan kovan sendin. Kunduz gibi biriyle anlaşman tuhafıma gidiyor. Hani senin bizim gibilerle işin olmazdı?”

İtiraz etmedim. O zamanlar öyleydi. İnsan iki günde değişebiliyordu demek ki.

“Uzun hikâye...” diye mırıldandım. İçimdeki hırsı, babama karşı öfkemi dindiremediğimi söylesem bana nasıl bir tavsiye verirdi kim bilir! Belki o da diğerleri gibi evde oturmam gerektiğini söylerdi.

“Bak seni buna ne sürükledi bilmiyorum ama yine söylüyorum, yol yakınken geri dön.”

“Kunduz’un buna tepkisi sence ne olur?” Gerçekten merak et-

miştim. Böyle bir karardan dönmek istesem Kunduz hemencecik yol verir miydi bana? Sanmıyorum.

Sinirle dudaklarını birbirine bastırdı. “En azından yolun başındayken ayrılırsan öfkesi büyümeden olay kapanır.”

Kollarımı birbirine baēladım. “Hayır, böyle bir şey olmayacak. Ben kararımdan çok eminim.” Deēildim. Yine de stelemediēi için minnettardım. Biraz daha Kunduz’la alakalı bir şeyler söylerse vazgeebilirdim.

“Sana bir garaj ayarladım. Kunduz bile yerini bilmiyor. Arabaları ben götürüp getireceēim. Kimse orada alıřtıēını bilmeyecek, bugün de gerekli malzemeleri almaya gidelim. ēlene kadar halledersek hemen tamire başlarsın.” Cebinden telefonunu çıkardı.

“Araba kullanırken telefonla konuşulmaz,”

Bana alaycı bir bakış attı. “Kanunların adamı gibi bir hâlim mi var?” Gazı kkleyerek bir arabanın saēından geçti. Yol geniş ama trafik azımsanmayacak derecede çoktu. Yine de bu durum Kutay’ı engellemiyordu. Az nceki kurallara uyan tarafı tamamen gitmiş yerine yarış pistinde görmeye alışık olduēum rahat tavırları gelmişti. Esas şov şimdi başlıyordu anlaşılan. Öyle ani frenler yapıyordu ki kahvem bardaēın içinde çalkalanıp köpürüyordu.

“En azından kahveme saygı göster!” Sinirle bardaktan elime damlayan kahveyi işaret ettim. “Bu eller haşlanırsa sana hiç faydası olmaz.” Ayaēını gazdan çekerken ellerime baktı. zerimden torpidoya eēilip peçete çıkarmaya çalıştı. Başı neredeyse gēsme deēiyordu. Parfüm kokusu yine hissedilir olmuştu. Fazla güzeldi. Geri ekildiēinde peçeteleri kuaēıma bıraktı. En fazla on saniye oyalanmıştı.

“Bana söyleseydin alırdım,” abartılı şekilde i çektim.

Yine komik bir şey söylemişim gibi güldü. “Torpedo biraz zor açılıyor da...” Tekrar yola odaklanmıştı. Ve yine kurallara uyan versiyonuna geçiş yapmıştı. Torpidoyu açıp kapattım. Kapak biraz zorlanıyordu, bu doēruydı.

“Bir ara getir de bunu da yapalım.”

“Emriniz olur, Ustam,” göz kırptı.

Güldüm.

Ben gülünce Kutay’ın yanağındaki gamzesi açtı.

Gamzesini gören gözlerimse dünyayı daha renkli görmeye başladı. Bu hisse şaşırsam da dünyanın daha renkli olması ilgimi çekmişse benziyordu. İtiraz etmedim.

Yolun kalanında Kutay’la konuşmadık ve tamir için malzeme bulabileceğimiz bir dükkâna geldik. Bizim sanayiden özellikle uzak bir yeri seçmesi gözümünden kaçmamıştı. En azından bu ayrıntıyı düşünecek kadar zeki biriydi.

“Ne lazımsa alabilirsin,” dedi.

İçeriye girdiğimizde daha önce bu kadar büyük bir yedek parça deposu görmediğimi fark ettim. Bu kadar düzenlisini de hiç görmemiştim.

Bizim Mesut amcanın elli metrekarelik dükkânını düşününce kıkırdadım. Kutay neye güldüğümü anlamadan etrafa bakındı. “Babamın alışveriş yaptığı esnaf aklıma geldi de...” dedim. “Mesut amcanın dükkânına bir girsen bir daha çıkış yolunu bulamazsın, öyle karışık.”

“Burayı beğendin mi?” Kutay beklentiyle bana bakıyordu.

“Bayağı iyi, bayağı...” parlayan metallerin, en kaliteli yağların arasında dolanırken tanıdık bir yerlerde olmanın verdiği paha biçilmez hissin tadını çıkarıyordum.

Deponun çalışanlarından biri yanımıza geldiğinde Kutay cebinden bir kart çıkardı. “Kunduz’un selamı var bize ayrı bir hesap açmanızı istiyor.” Adam elinde elektronik bir ekranla peşimde dolaşmaya başladı ve söylediklerimi tek tek not almaya başladı. İşin en eğlenceli kısmı sanırım buydu. Araç parçaları, markalarına göre ayrılmıştı. İşimize en çok yarayacak parçaları saymaya başladım.

“Hız yapan arabaların sık sık yağ ve fren bakımına girmesi gerekir. Özellikle de yağ bakımı... Geçen Kunduz’un arabasına ne olduğunu bulabildiniz mi?”

Kutay hazırlıksız bir soruya yaklanmış gibi omzunu silktilti. “Hangi araba?”

“Şu siyah BMW var ya, Çağatay’la o araba yüzünden birbirlerine girdiler hani... Depodaki yağı kim boşaltmış öğrenebildiniz mi?”

“Kunduz’un düşmanı çoktur, bilemeyiz. Arabayı da sanayide başka bir ustaya götürdüm. Malum sen o sıralar bizi kovmakla meşguldün.”

“Kovmadım, sadece o an öyle olması gerekiyordu.”

O an babama hâlâ içimde bir yerlerde saygı duyuyordum. Onun bana göstermediği saygıyı ben ona gösteriyordum. Tabii Kutay’a böyle bir açıklama yapmak istemiyordum.

“Neyse,” diye mırıldandım “Biraz da elektrik malzemelerine bakalım.” Depoda çalışan genç adam ben parçaları saydıkça tuhaf tuhaf yüzüme bakıyordu.

Kutay yanıma gelip, “Adam şaşırdı baksana,” diye fısıldadı.

“Neyine şaşıyor acaba?”

“Senin kadar güzel bir usta görmediğine şaşırmış olabilir.”

Bu cevabı beklemediğimi itiraf etmeliydim. Kutay benim yavaşlamamı umursamadan önden yürümeye başladı. Ampul ve far modellerinin dizili olduğu rafı inceliyor görünüyordum ama esasen Kutay’a bakıyordum. Bir karşılık vermeli miydim? Örneğin, “Ben de hayatımda senin kadar yakışıklı, karizmatik, havalı bir illegal yarışçı görmedim,” desem çok mu abartmış olurdu? Kendimi tokatlama isteğine karşı gelmek çok zordu. Neler saçmalıyordum?

Kutay on adım ötemde durdu. “Ustam kısa devre mi yaptın? Kalakaldın öyle!” Yine gamzelerini göstere göstere sırıtıyordu.

Hemen kendimi toparlamam gerekiyordu. Burada oyun oynamıyorduk sonuçta. “Çok konuştun Sarı Kafa, gel de şu kolileri taşı, boyunun ölçüsünü görelim.”

Arkamda yığılı duran yağ kolilerine baktı.

“Bunları taşımak bana koyar mı sandın?” Kolundaki kasları işaret etti. “İzle ve gör.” Az sonra Kutay’ın yeni bir özelliğini keşfetmiş

olacaktım. Yapamazsın gibi olumsuz söylemler onu gerçekten gaza getiriyordu.

Tanıdık geldi mi, Beren Ustam!

İçimdeki ses homurdandı.

Ben de öyle düşünmüştüm, diye kendime bir güzel de karşılık verdim.

Kutay elli koli yağı tek başına taşıdı. Üstelik etrafımızda dönen çalışanlara izin bile vermedi. O taşırken ben de depo çalışanlarının bana ikram ettiği Türk kahvesini büyük bir keyifle yudumladım. Saat öğleden sonra biri gösterirken oradan ayrıldık. Telefonum tekrar tekrar çaldığında açmak zorunda kaldım, o sırada Kutay'ın ayarladığı garaja gidiyorduk.

Arayan tabii ki annemdi.

“Neredesin sen Beren?”

“Dışarıdayım, işlerim var.” Annem hiçbir zaman işim var cümlesiyle yetinebilecek biri değildi. O işin ne olduğunu bulana kadar rahatsız ederdi.

“Ne o gizemli gizemli konuşuyorsun, yoksa sanayiye gidip milletin yanında işe falan mı girmeye kalkıştın? Bak, eğer öyle bir şey denemeye kalkarsan baban rezil olur, anladın mı beni? Adamı esnafa rezil edeceksin.”

“Öyle bir şey yapmıyorum anne!” Sinirlenmişim “O sanayiye bir daha gitmeyeceğimi söyledim size!” Kutay yine yan gözle bana bakıyordu. Elimden gelse onun yanında asla telefonu açmazdım ama el mahkûm açmak zorundaydım. Annemi akşama kadar idare edebilecek bir yalana ihtiyacım vardı. Hatta sonraki günlerde de evden çıkışıma bir bahane bulmalıydım ama bunlar öyle geçici bahaneler olmamalıydı.

“Ben...” aniden aklıma gelen parlak fikirle yerimden sıçradım “Kurs araştırmaya gittim, akşama kadar gelmem.”

“Ne kursu kız? Ay yoksa geçenlerde söylediğim dikiş nakış kursuna mı yazılacaksın?”

“Hayır tabii ki! Üniversite sınavına hazırlanmaya karar verdim.” Kutay gözlerini ayırdı.

“Ayaküstü kırk yalan, sevdim.” Kutay güya sessizce konuşmuştu ama annemin kulakları bir baykuş kadar keskindi.

“Kim var yanında!”

Kutay’a sinirle baktım. Sadece dudaklarımı kıpırdatarak susmasını emrediyordum ama o hiç oralı değildi.

“Şimdi bir dershanedeyim, öğretmenlerle görüşüyorum.”

“Sakın karşıma saçma sapan bir bölüme kafayı takarak gelme Beren! Git sen de öğretmen ol Yasemin gibi.”

“Sonra konuşuruz anne,” dedim sabırsız bir şekilde. Neyseki bu attığım ufacık yalan çok işe yaramıştı. Annem daha fazla sorgulamadan telefonu kapattı. Biz de o sırada şehrin batısına doğru ilerliyorduk.

Kutay ağzını açmış konuşacakken sinirli bir şekilde, “Sakın tek kelime etme!” dedim.

Sözümü dinlemişti fakat yüz ifadesi gülmeye her an hazır gibi duruyordu. Yollar altımızda kıvrılırken şehrin çıkışında bulunan bir gölün etrafından dolandık. Genel olarak piknik alanı olarak kullanılan ormanlık alanların az ilerisinde, tek tük villalar görünmeye başlamıştı.

“Çok uzakmış,” diye mırıldandım.

Nedense böyle ıssız bir yere geleceğimizi tahmin edememiştim. Kutay’a güven duyuyordum ama belki de duymamalıyım. Sonuçta onu saçma sapan bir nedenden dolayı çok kısa bir zamandır tanıyordum. Her an harekete geçmem gerekebilirmiş gibi yerimde doğruldum. Yanımda çantam veya cüzdanım bile yoktu. Şuracıkta kaybolsam kimliğimi bile bulamazlardı.

“Geldik sayılır.”

Tedirginliğimi hissetse de yorum yapmadı. On dakika sonra gölü karşıdan gören bir villanın garaj yoluna arabasını çekmişti. Burası tamirhane olabilecek en son yerlerden biriydi. Oldukça lükstü

bir kere ve bahçesi metrelerce alana uzanan meyve ağaçları ve ortaya inşa edilmiş bir havuzla süslenmişti.

“Dünyanın en lüks tamirhanesi,” dedim.

Kutay gülümsedi. Bagajı açıp içinden gerekli malzemeleri aldı.

Bugün sadece iki arabaya yetecek kadar malzeme getirmiştik. Kalan malzemeleri küçük bir kamyona yüklemişlerdi. Aldığımız malzemelerin değeri tahminimce iki yüz bini geçiyordu. Kunduz’un yarışlar dışında da iyi bir kazancı vardı sanırım. Kendi başma bir depo kurabilecek kadar güçlüydü. “Bu para onun tek gecelik kazancı bile değil,” demişti Kutay. Evin Kunduz’a ait olup olmadığını merak ettim ama daha sonra burayı sadece kendisinin bildiğini söylediği aklıma geldi.

Kutay kucağına bir koli aldı. Ben de kalan malzemelerden iki poşeti çekip çıkardım.

“Sen taşıma, ben hallederim.”

Bu kez alayla gülme sırası bendeydi. “Gerek yok daha ağırlarını da taşıdım.”

Prenses gibi davranmanın âlemi yoktu, durumum ortadaydı ve ben bu durumdan gayet memnundum. Kutay evin arka tarafında bulunan garajın kapısını uzaktan kumandayla açtı.

İçeride hiç pencere yoktu. Dışarıyı aydınlık olduğu için kapıyı açtığımızda içeri giren gün ışığı ortamı aydınlandı. Kutay elindeki koliyi bırakıp elektrikleri açtığında etraf tamamen görünür hâle geldi. Küçük bir garaj dedikleri yer en az yüz metrekare boş bir alandı. İki araba rahatlıkla sığardı. İçeriye basit bir lift düzeneği kurulmuştu. Bu kadar kısa sürede böyle bir düzeneği kurabilmeleri hayret vericiydi.

“Eee, ne düşünüyorsun?”

“Etkileyici,” dedim. Malzemeleri bir kenara bıraktıktan sonra etrafı gezmeye başladım. Lift dışında pek bir şey yoktu. Kenara istiflenmiş eski eşyalar ve bir köşeye park edilmiş oldukça pahalı motor dışında hiçbir şey yoktu hatta.

“Burası Kunduz’un evi mi?”

Bu soruyu özellikle sormuştum. Sanki kimse bilmiyor dediğini unutmuş gibi yapıyordum.

“Hayır!” Neredeyse tiksindir gibi bir tavırla söylemişti bunu.

“Sen de buradan kimseye bahsetmeyeceksin.” Şimdi de emir veriyordu.

“Kimse derken? Zaten kimseyi tanımıyorum ki.”

“Kunduz da bilmeyecek.”

Bu oldukça kafa karıştırıcıydı işte!

“Peki, bir gün görmek isterse ne olacak?”

“Görmeyecek.”

“Ev senin mi yoksa?”

Cevap vermedi. Bu fikrin daha önce aklıma gelmediğine şaşır-
mıştım.

“Cidden zengin bebesiymişsin, Sarı Kafa,” diye lafı uzatmaya çalıştım ama Kutay oralı olmayınca sustum.

Eğer bu işe bulaştıysam çoğu zaman susman ve işime bakmam gerekecekti, farkındaydım.

“Acıktın mı?”

Hâlâ şaşkınca etrafa bakınırken uyandığımdan beri sadece kah-
ve içtiğimi ama bir şeyler yemediğimi fark ettim.

“Burada bekle, içeride konserveler olacaktı.” Garajdan çıkmak
için arkasını döndü fakat kapıda bir an duraksadı “Peşimden gelme
sakın!”

“İyice paranoyaya bağladın sen de. Unutma, burada korkması
ve çekinmesi gereken bir kişi varsa o da benim!”

Kutay ortalıktan kaybolmadan önce, “Onu işi kabul etmeden
önce düşünecektin,” dedi ve gitti.

Sanki Kutay’ın buraya gelince o sevecen tavrı bir anda sönüver-
mişti. Onda daha önce hiç fark etmediğim bir ruh hâline bürünmüş-
tü. Sinirliydi.

Nedeni neydi acaba? Sorsam söylemezdi, o yüzden kendi ken-
dime söylendim.

“Sanki çok meraklıyım evine, Sarı Kafa!”

Bulduğum bir yağ kolisinin üzerine oturup beklemeye başladım. Beş dakika sonra elinde sahiden konservele geldi.

“Yaprak sarma ve barbunya konservele kalmış, biraz da geçen kıştan kalan tütsülenmiş et var.” Almak için bir hamlede bulunmadığımı görünce açıkladı. “Merak etme son tüketim tarihlerine daha çok var, baktım.” İki konserveyi bana uzattı. Eti de uzatıyordu, istemediğimi belirttim. Daha önce böyle bir şey yememiştim.

Et deyince benim aklıma kebab geliyordu! Kavurma geliyordu!

Tütsülenmiş etmiş!

Burun kıvrıdım.

“Keyfin bilir.” Diğer yağ kolisinin üzerine kendisi kuruldu ve iştahla konservele kaşıklamaya başladı.

“Arabaları kim getirecek?”

“Az sonra Çağatay birini getirecek. Sonra benim arabayla dönüp diğerini alacak.”

“Çağatay’ın buradan haberi var yani?”

“Evet ama sadece Çağatay.”

“Peki Kunduz’a ne söyledin? Yani olur da tekrar karşılaşsak, nerede çalıştığımı sorarsa ne cevap vereceğim?”

“Sanayide boş bir dükkân bulduğumu söyledim. Sen de aynı söylersin. Hem tekrar karşılaşmamanız için elimden geleni yapacağıma emin olabilirsiniz.”

“Ondan bu kadar nefret ediyorsan neden onun için çalışıyorsun?” Açtığım konservele bir yaprak sarması alıp ağzıma attım. “Ayrıca yarışlarda zaten onu göreceğim.”

“Yarışlarda seni takmaz bile. Akli fikri bahislerde ve ortada dönen parada onun.”

“Peki, sen bu işi neden yapıyorsun?” Kolundaki saate gözüm kaydı. Oldukça pahalı bir markaydı. Hâli tavrı da hiç öyle diğerlerine benzemiyordu.

“Yanlış anlama altındaki araba... Bu yaşta elde etmesi zordur. Ya baba parası yiyorsun ya da araba sana ait değil.”

Yine güldü ve konuşmaya başladı.

“Yani senin için iki seçenek var; baba parası yiyen bir zengin bebesi ya da illegal yollardan parayı cebine indiren bir serseri.”

İkincisi olmaması için dua ediyordum. O sırada rahat görünme çabam da devam ediyordu, plastik kaşığımı barbunyaya daldırdım. Pek güzel kokmuyordu ama önümde fazla da bir seçenek yoktu. Sorusuna cevap vermemeyi tercih ettim.

“Araba benim,” dedi. “Ama inan bana şımarık, baba parası yiyen bir velet değilim.”

“Bana kendini açıklamak zorunda değilsin.” Aynen Beren böyle güzelce aklını karıştır çocuğun. Açıklama yapmak zorunda değilmiş! Meraktan çatlıyorum desene sen!

“Sana katılıyorum. Ama nedense sana açıklama yapmak zorunda hissediyorum. Ayrıca inan bana, şu anda ne düşündüğünü deliller gibi merak ediyorum. Sadece bu konu için değil. Genel olarak neler düşünüyorsun, bilmek istiyorum!”

Demek tek meraklı ben değildim.

Sorusu karşısında önce bocaladım, sonra şaşırdım. Birkaç cevap düşünmüştüm ama hiçbirini ona açıklayacağım şeyler değildi.

İnsan bir şey saklamaya çalışınca hep çuvallardı. Bilinçaltı ona ihanet eder ve çok saçma biçimde en olmadık isteğini mırıldanırdı. Kendimi kontrol etmeye ve düşüncelerime hâkim olmaya çalıştım. Ben çalıştıkça düşüncelerim çığırından çıktı. Ben sakın kalmak istedim, düşüncelerim kendini sağ lobumdan sol lobuma doğru vurmaya başladı.

O an en söylenmeyecek şeyi söyledim.

“Burada bana yardım edip edemeyeceğini düşünüyordum.”

Salak Beren!

Böyle bir şey düşünmüyordun!

Tek başma çalışmayı ama aynı zamanda Kutay'ı düşünüyordun.

Saçmaladın!

Çuvalladın!

“Nasıl yani, çırak gibi mi?” Şaşkınlıkla konservesini bir kenara bıraktı. Bu yalanı uzatmaktan başka çarem yoktu.

“E-evet, tabii istersen, yani ben tek başıma bunca işin altından kalkamam. Bir çırağın varlığı iyi hissettirebilirdi.”

Hayatımda duyduğum en neşeli kahkahalardan birini attığında dayanamayıp ben de güldüm. Üstelik bunu yaptığımı çok sonradan farketmiştim.

Gülüşü oldukça bulaşıcıydı.

Ya da çekici...

“Şu senin çırak... neydi ismi?”

“İbo!” diye atıldım. İbo’yu düşününce modum hemen düşmüştü. Serhat’ı azarlamayı bile özlemiştim.

“Hah İbo! Ne yani ben şimdi senin için İbo gibi çırak mı olacağım? Oldu olacak bir de Sarı Kafa diye çağır beni!” Sitemle karışık şakacı bir tavıra büründü.

“Sarı kafa, bu harika bir lakap oldu sana! Tabii ya!” Coşkuyla konuşuyordum çünkü içimdeki heyecan her geçen dakika artıyordu. Bu hissi anlamlandıramıyordum. Benim için çok yeniydi. Yabancıydı.

Kutay ayağa fırladı. Göreve hazır bir asker edasıyla bana selam çaktı. Sahte bir reverans gösterisinde bulunarak eğildi. “Çırak Sarı Kafa emrinize amade o hâlde!”

“Ne yani bu kadar kolay mı? Şimdi gerçekten ben usta sen çıraksın, öyle mi?” Hiçbir karşılık istemeden öylece kabul etmişti. Mehmet olsa hır gür çıkarırdı.

O erkekti sonuçta, hep öyle demiyorlar mıydı?

“Ben senin usta olduğunu ilk gün kabul etmiştim, hatırlamıyor musun?”

Dükkâna geldiği ilk gün aklıma gelince gülümsedim. “Doğru, kabul etmiştin.”

Tekrar güldü. Hâinden gerçekten de memnun görünüyordu.

“Anlaştık,” ona birkaç adım yaklaşıp elimi uzattım.

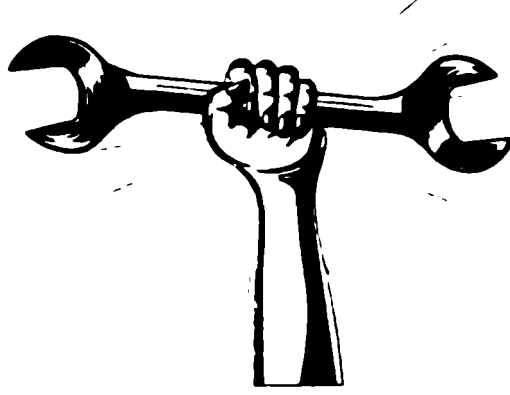
Hiç tereddüt etmeden elimi yakaladı. “Anlaştık,” diye mırıldandı. Ela gözleri parlıyordu. Elim avuçlarının içinde olması gereken uzun kaldığında geri çekilmedim. Ta ki gür bir motor sesi garajın sessizliğini bölene dek.

Elimi aceleyle çekince Kutay eli havada öylece kalakaldı.

“Çağatay geldi sanırım,” derken bakışlarımı hemen garajın girişine çevirdim. Kutay arkamdan yaklaşıp kulağıma doğru eğildi.

“O hâlde başlayalım, Ustam!”

Bölüm 10

Büyük Bahis, Büyük Yarış

“Bir kapı kapanırsa diğeri açılmış!” Annem tabağıma makarna doldururken ilk kez benimle gurur duyuyormuş gibi konuşuyordu. “Seni hep öğretmen olarak hayal etmişim, şimdi aklın başına geldi işte.”

Mehmet iştahla tabağındaki yemekleri tıktırırken, “Hangi kursa yazıldın?” diye sordu. Daha doğrusu sormaya çalıştı çünkü ağzında yemek varken sadece boğulur gibi sesler çıkarıyordu. Cevap vermedim.

Son bir haftadır sabah erkenden araba tamir etmek için evden çıkışlarıma kılıf uydurmak için bulduğum bu etkileyici yöntem, aile içi huzursuzluklarımızı resmen sona erdirmişti. Eskisi gibi sofraya oturuyordum. Babamla hâlâ konuşmuyorduk ama ben nedense umursamıyordum. Zihnim ve kalbim tamamen yeni işime odaklanmıştı.

Sahte de olsa annemin gururlu ve mutlu bakışlarıyla karşılaşmak da ruhuma iyi geliyordu. İnsan yaptıklarından dolayı çevresinden saygı görmek istiyormuş meğer... Ben yalnızlığa ve kendimi avutmaya o kadar alışmışım ki bir başkasının sırtını sıvazlaması nasıl bir duygu, çoktan unutmuştum. Özellikle sanayide geçirdiğim

günlerin annemle arama kocaman bir set çektiğini de hiç fark etmemişim. Şimdi annem bana karşı her gün biraz daha ilgili ve yaptığımı sandığı işlere heyecanla bakarken ben de bu ilginin tadına varıyordum.

“Kızım söylesene, hangi kursa yazıldın?”

“Sanki söylesem bileceksin! Yasemin’in önerdiği bir kurs işte.”

“Parayı nereden buldun?”

Annem tüm tabakları doldurduktan sonra yerine geçip oturdu.

“Çaldım.”

Çok komik bir şaka yapmışım gibi annem kahkaha attı. Eskiden hiçbir esprime gülmezdi. Özellikle de akşamları eve gelince, babam ve Mehmet’le sanayi hakkında yaptığımız şakalardan ve dedikodulardan nefret ederdi.

“Biriktirmiştım,” diye açıkladım. Babam öksürdü.

“Kurs parasını ben veririm. Sen paranı boşa harcama.”

İşte bu gerçekten ilginçti. Tüm ailem ilk kez gözlerini bile kırpmadan beni destekliyordu. Sinirle güldüm. Sonra hemen kendimi toparladım. “Teşekkür ederim ama gerçekten param var.”

“Eee, gerçekten öğretmen mi olacaksın?” Mehmet bugün gözlerimi yaşırtıyordu. Birdenbire kibarlaşmıştı. Bir ilgi bir alaka sürüp gidiyordu. Neredeyse şımarık bir kız çocuğuna dönüşmüştüm.

“Karar vermedim,” makarnamı hızlı hızlı yiyip bitirmeye çalışıyordum.

Akşam ders çalışma bahanesiyle odama kapanacaktım. Yarış saati gelene kadar sabredecektim. Duyduğuma göre bu gece yapılan yarışlarda bahisler oldukça yüksek olacaktı. Bu da ortamın daha gergin olacağına işaretti. Taksiyle uğraşmamak için arabamı evin karşısındaki araziye park etmişim. Arabayı garaja değil de sokağa park etmem babamın özellikle de Mehmet’in dikkatinden kaçmıyordu ama yine kursa gitme bahanesini öne sürerek onları geçiştirmiştim. Nasılsa gecenin bir vakti evden çıktığımı asla tahmin edemezlerdi.

“Öğretmen olacak, okulda da kendi gibi bir öğretmen bulur.

Oldu bu iş.” Annem neşeyle el çırpı. Sahte bir gülümsemeyle sırtı. Beni o kadar az tanıyordu ki sırtışı. olumlu bir şeymiş gibi kabul etti.

Odama döndükten sonra yıllardır oturmadığım çalışma masamın başına geçip bir okuma kitabı aldım önüme. Annemler odaya girerse diye tedbir amaçlı bir şeyler yapmak zorunluluğunda hissediyordum. Ayrıca iki üç gündür de kitap bayağı sarmıştı. İtiraf edemesem de bu hayatı da özlemiştim.

Yarım saat sonra annem elinde bir meyve tabağıyla çıkageldi. Ben de kitaba dalmış hızlı hızlı okuyordum. Başkarakter sarı saçlı, mavi gözlü bir şövalyeydi. Aklıma direkt gamzeli gelmişti. Ama Kutay’ın gözleri mavi değildi. Ela ve kahve arasıydı. Ela mı açık kahve mi karar veremiyordum.

“Şu televizyonun sesini kısın! Kız ders çalışıyor.” Annem beni masanın başında bir kitaba gömülü hâlde bulunca yine neşelenmişti. Ne okuduğuma bile bakmıyordu.

“Ayşen Hanım bakın ben bu kibarlıklara alışkın değilim.”

“Ayıp ediyorsun ama Beren. Ben sana ne zaman özen göstermedim? Lisedeyken her gün hazırlardım bu tabaktan.”

“Doğru söylüyorsun ama ne zaman lise bitti, ben sanayiye gittim, o günden sonra göremez olduk böyle ince davranışları.”

“Sanayi konusunu açma şimdi gece gece, keyfim kaçıyor.”

Annem sanayi kelimesini duyar duymaz odadan kaçmanın bir yolunu bulmuştu. Ben de kitabıma tekrar gömüldüm. Gündüzleri araba tamir eden Beren, geceleri tatlı, romantik şövalye hikâyelerine tav oluyordu.

Telefonum bildirim sesiyle çınlayana kadar da okumaya devam ettim. Saatin nasıl geçtiğini pek fark etmemiştim. Mesaj Kutay’dandı. Sırtıtmaktan kendimi alamıyordum. Geçtiğimiz haftayı sürekli beraber geçirdiğimiz için aramızdaki bariyer biraz daha yıkılmıştı.

Sarı Kafa: *Büyük yarış için hazır mısın?*

Telefonda yüz ifademi göremediği için çok mutluydum. Mesela

şu an kulaklarıma kadar kızardığımı, heyecanla tırnaklarımı kemirdiğimi görse eminim dalga geçerdi.

Beren: *Yarışı yapan kendim değilsem heyecanlanmanın ne âlemi var?* diye cevapladım onu. Yazıp yazıp siliyordu. Karşılık veremediğini görünce kendimi yatağın üstüne fırlattım. En azından ne karşılık vereceğini düşünüyordu.

Sarı Kafa: *O işi unut.*

Hayalkırıklığıyla yattığım yerden doğruldum. Son birkaç gündür yarışlara katılmak konusunda ısrar ediyordum.

Beren: *Ben de Kunduz'a söylerim.*

Tekrar yazıyor göründü fakat hemen sonra çevrimiçi yazısı ekrandan kayboldu. Az önce hayal kırıklığı mı demiştim? Şimdi yaşadığım neydi? Birkaç dakika daha ekrana öylece bakakaldım. Sonra telefonu bir kenara bıraktım.

Artık kitap okuyabilmem mümkün değildi. Odanın içinde dolanmaya başladım. Dolabın karşısına geçtim. Yarışlara giderken genelde ne giyeceğimi düşünmüyordum ama bu gece bir farklılık yaratmak istiyordum. Kıyafetlerim tam bir fiyaskoydu. Renk renk eşofmanlar, kapüşonlular, düz tişörtler... Adamakıllı dikkat çeken tek bir parça kıyafetim yoktu.

Yarışlarda diğer kızların oldukça iddialı parçalar tercih ettikleri dikkatimden kaçmamıştı. Buz gibi havaya rağmen giyilen şortlar, askılılar hatta elbiseler... Abartılı makyajları da cabasıydı. En son ne zaman makyaj yaptığımı hatırlamıyordum.

Dolabımdan siyah bir taytı çekip aldım. İçime ne giydiğimin bir önemi yoktu her halükârda mont giyecektim. En azından saçımda bir değişiklik yapsam, belki bir iki takı taksam fena olmazdı.

“Saçmalama, Beren! Elime geçirdiğim saç maşasını yerine bıraktım. Orada acil bir durumda arabalara bakmak için bulunuyordum. Yarışlarda erkek arkadaşına destek olmak için gelen ya da sırf eğlencesine orada yarışan kızlar için durum farklıydı tabii. Ben bir nevi görevli konumundaydım.

Uzun saçlarımı iki hamlede enseme topladım. Tekrar kapım

açıldığında aynanın karşısında göz pınarlarımı siyah kalemle boyamakla meşguldüm. Bu kez gelen Mehmet'di.

“Uyudun mu diye bakmak istedim.” Tamirhaneden ayrıldıktan sonra Mehmet gerçekten uysallaşmıştı. Ben ona laf atmadığım müddetçe kavgaya pek meyletmiyordu. Elindeki su bardağını komodini-me bırakıp kapıda dikilmeye devam etti.

“Ne var Mehmet?”

“Dışarı mı çıkacaksın?”

“H-hayır be!” Telaşla göz kalemini bıraktım “Sanki çıksam bir ton laf etmezmişsiniz gibi. Sadece kendi kendime takılıyordum.”

“Biz senin dışarıya çıkmaya ne zaman laf söyledik?” Şöyle bir düşününce gece çıkamazsın gibi bir tavırla hiç karşılaşmamıştım ama gece yarılarında onun gibi rahat girip çıkmayı da hiç denemiştim doğrusu. Çünkü erken saatlerde çıktığımda bile hep eve ne zaman döneceksin gibi sıradan görünen ama alttan alta baskı altında hissetmeme sebep olan sorularla karşılaşmıştım.

“Söylemediniz çünkü bu saatte çıkmadığımı biliyorsunuz.”

“Beren, bence sen bu kadın erkek eşitliğini kafanda çok kuruyorsun. Her olayda hatta bazen sıradan konuşmalarda bile illa bu lafı araya sokuşturan sensin. Bana göre eşitliğin var olabileceğine bizden çok sen inanmıyorsun.”

“Mehmet böyle bir konu hakkında üç kelimedenden fazla konuşabiliyor olman beni gerçekten çok şaşırttı ama seninle bu konuyu ciddi tartışmak istemiyorum.”

“O nedenmiş? Sen çok zekisin de biz değil miyiz, anladık en modern sensin, en eşitlikçi sensin ama hesaba katmadığın şeylerin olabileceğini de kabul et. Mesela sen de her defasında beni ezmeye çalışıyorsun. Sırf erkeğim diye hayatımda kendi başıma başardığım ne varsa bana değil erkek olmama bağlıyorsun. Aslında Mehmet bu konuma gelemezdi, sırf erkek olduğu için saygı görüyor, diye düşünüyorsun. Yani sen de erkekleri eziyorsun.”

“Ama gerçek olan bu abiciğim.” Acımasızdı belki ama bu düşüncemden beni kimse vazgeçiremezdi. “Bu konuyu seninle konuş-

mak istemiyorum çünkü zenginlerin dünyada yoksulluk olmadığına inanması gibi bir şey bu. Sen erkeksin ve kadınların neler çektiği hakkında konuşmaya hakkın yok elbette.”

“Senin eşitlikten bihaber olduğunu düşünüyorum.” Ben tepki vermeyince devam etti. “Üzgünüm ama bu böyle. O tamirhanede kadın olduğun için değil, karakter olarak böyle bir işe uygun olmadığın için tutunamadın.”

Yutkundum.

“Mesela ben de erkek olduğum için başarmıyorum çünkü gerektiği yerde engin başlı olmasını biliyorum.”

“Bu söylediklerine gerçekten inanıyor musun?” Güldüm. “Değil tamirhane komple sanayideki en başarılı tamircilerden biri bendim. Bir erkeğin gururu incinmesin diye oradan resmen sürüldüm.”

“Olabilir ama her şey zekâ değildir kardeşim. Bu da salağın teki olarak gördüğün abinden sana bir tavsiye: Başarı sadece disiplin ve çalışmakla gelmez. Nerede nasıl konuşacağını kestirmek de bir başarıdır.”

Su bardağını tekrar eline alıp kapıyı kapatırken, “Biz yatıyoruz, fazla oyalanma sen de uyu,” dedi ve odadan çıkıp gitti.

Mehmet’le yaptığım en uzun konuşmalardan biri olabilirdi. Onunla sohbet etmeyi sevmiyordum çünkü tıpkı şu anda olduğu gibi ne düşüneceğimi şaşıırıyordum. Bunu uzun zaman önce fark etmiştim. Mehmet birine bir fikri aşlamak istiyorsa bunu karşısındaki kişiyi zan altında bırakarak yapardı. Şu an gerçekten en başında neyi savunduğumu bile unutacak hâle gelmiştim.

Kutay’dan sonra Mehmet de moralimi bozmuştu. Biri susarak diğeri konuşarak başarmıştı bunu. Sol gözüme de kalem çekmek için tekrar kalktım ama elim titrediği için simsiyah kalem gözümün dışına da bulaştı ve korkunç bir görüntü oluştu. Böylece makyaj fikrinden de vazgeçmiş bulundum. On beş dakika boyunca gözümü ovmama rağmen silik çizgiler hâlâ gözümü çerçeveliyordu.

Saç, makyaj ve biraz da kafa karışıklığıyla beraber gece yarısı

yaklaşmıştı. Evde son yarım saattir tek bir ses yoktu. En azından bu yönden şansım tamamen açıktı.

Botlarımı ve montumu alıp kapıdan usulca sıvıştım. Sokağımızdan hâlâ geçen tek tük arabalar olduğu için arabamın gürültülü motor sesi beni korkutmuyordu. Babamlar asla anlamazdı. Araba çalıştığında dikiz aynasından geride kalan evimizin pencerelerini bir süre izledim. Perdelerde tek bir gölge yoktu. Sonra gaza yüklendim ve son hız yarış pistine doğru sürmeye başladım.

Yarışlar henüz başlamamıştı. Arabamı uygun bir köşeye park ettikten sonra insanların arasında dolaşmaya başladım. Kutay ve Çağatay yine ortalarda yoktu. Gözlerimle Audi'yi aradım ama bu gece Audi de ortalarda görünmüyordu.

Huzursuzca telefonumu çıkardım, son konuşmamızdan bu yana bir mesaj bile gelmemişti. Aramayı düşündüm fakat o esnada yapılan anons tüm dikkatimi piste yönlendirmeme sebep oldu. Yarışların az sonra başlayacağı, acilen pistin boşaltılması gerektiği söyleniyordu. Aracı pist üzerinde bulunan bir grup insan hızla arabalara dağıldı ve ortalıkta birden fazla araba aynı anda çalışınca motor sesleri birbirine karıştı.

Pistin yanındaki bankoya grubuyla gelen Kunduz ilk bakışta beni görmedi. Elindeki yüklü miktarda parayı saymakla meşguldü. Sonra paraları bankodaki genç çocuğa emanet etti. Telaşlı bakışlarla etrafına bakarken öylece ortada dikildiğim için beni fark etti. Başımınla selam verdim ama eliyle beni yanına çağırınca mecburen ona yanına gittim. Kutay'a yarışlar için blöf yapıyordum ama bir an aklımdan Kunduz'a yarış mevzusunu açmak geldi. Yüzde yüz izin verecekti. Hem bu yarışlara katılmak için sadece adımları yazdırıp küçük bir miktar para vermem yeterliydi. Kunduz'a bile söylemesem olurdu.

“Eren, ben de seni aratacaktım.”

Hâlâ bu yeni isim olayı aklımı karıştırıyordu.

“Bir sorun mu var?” Korkuyla etrafıma bakındım. Hafta boyu yaptığım araçlar için öyle özenli çalışmışım ki bir sorun çıkmasına imkân yoktu.

“Yok, arabalar tıkr tıkr. Haftalık ödemeni al diyecektim.” Sahiden değişik bir çekiciliğe sahipti. Fazla uzun değildi. Belki benimle arasında on santim vardı. Ben çok uzun sayılmazdım. Kunduz, bir erkeğe göre kısa sayılırdı. Sarı saçları doğal olamayacak kadar açıktı. Platin sayılırdı ama bu renk ten rengiyle hiç sırtıtmıyordu. Teni hiç güneş görmemiş gibi beyazdı. Gözleri de küçük ve yeşildi. Tüm bu özellikler bir araya geldiğinde, özellikle burnuna taktığı hızma ve kulağındaki bir ton piercingi hesaba katarsak alıştığımız kabadayı görünümünden çok uzaktı gözümde ama heriften korkmayan yoktu. Konuşurken bile herkes pür dikkat onu dinliyordu. İllegal bir yeraltı yarışını belli ki senelerdir idare eden de yine oydu. Benimle konuşurken bir kez bile sesini yükseltmemişti. Neredeyse babacan bir tavrı vardı. Kutay’ın ondan bu kadar çekinmesine şaşırıyordum. Çekinmekte değil, âdeta nefret ediyordu.

“Gel,” dedi “Yarışları birlikte izleyelim.”

“Bu gece sen yarışmayacak mısın?”

“Bu gece misafirlerim var, büyük bir eğlence bizi bekliyor.” Beraber yarış pistinin kenarına yürümeye başladık. Patika yolu durduğumuz yerden ayıran bir şerit çekilmişti. Kutay ve Çağatay hâlâ ortalarda yoktu. Şeridin arkasında Kunduz’un ve diğerlerinin oturabilmesi için üçer katlı seyyar, metal stantlar kurulmuştu.

“Boş bulduğun yere oturabilirsin,” dedi sırtımı sıvazlayarak. Normalde kimsenin bana dokunmasından hoşlanmazdım ama Kunduz’un bunu umursamaz bir şekilde yaptığı çok belliydi. Ev sahibi rolüne kendini iyice kaptırmıştı.

Seyyar stantların yanında iki adam bekliyordu. Takım elbiselilerdi ve en önemlisi orta yaşlılardı. Kunduz’dan bile yaşlı. Kırklarının ortalarında olduklarını düşünüyordum. Kunduz ikisiyle de el sıkıştı. Bahsettiği misafirler bunlar olmalıydı. Kunduz ve misafirlerinin oturduğu standı başka kimse oturmadı. İki sıra ötelerinde boş

bir standın en alt basamağına tünedim. Metal plakalar aynı anda en fazla üç dört kişiyi taşıyabilecek kapasiteye sahipti. Yanıma iki oğlan geldi. Usulca oturdular. Elllerinde çekirdek ve kola vardı. On beş, on altı yaşlarından büyük göstermiyorlardı ama bu yarışlara on sekiz yaşından küçükleri almadıklarını biliyordum. Belli ki kuralların işlevi falan yoktu.

“Çekirdek yer misin abla?” Afacan tavırlı, zayıf oğlan bana çekirdeğinden uzattı. Gülmemek için zor duruyordum.

“Kaç yaşındasınız siz?” Ses tonları bile ben ergenim diye bağıyordu.

“On altı.”

“Burada ne işiniz var?”

“Kuzenimizle geldik. O da yarışacak.”

“Peki, öyle olsun.” Uzattığı çekirdekten bir avuç aldım. Madem gösteriye gelmiştim ben de keyfini sürerdim.

Yarışların iki dakika içinde başlayacağı anons edildiğinde yarışacak arabalar başlangıç çizgisine geldi. İlk grup dört arabadan oluşuyordu. Sarı Mazda yine aralarındaydı. Ayrıca turuncu bir Honda, gri bir Nissan ve bordo renk bir Opel yan yana dizildi. Opel’in boyası güneşten yer yer açılmış ve dökülmüştü. Araba taş çatlasın 2000 modeldi. Ayrıca yarışmayı bırak, düz yolda zor gidecek bir hâli vardı. Resmen dökülüyordu. Yarış arabası bile değildi.

“Hiç şansı yok,” dediğini duydum Kunduz’un. Bordo araba için konuştuğunu düşünüyordum.

Burada profesyonel yarışçı kesinlikle yoktu. Tamamen mahalle gençlerinden oluşan, amatör gruplar akın ediyordu. Bu tipler şehir içinde de fazlaca bulunurdu. Bir anda sağınızdan ve solunuzdan hızla geçip trafiği ve kuralları hiçe sayan ergenlerden ibaretti. Bu insanlar belki bunu eğlence olarak görüyorlardı ama her hafta para kaybetmekten başka bir halta yaramıyordu anlaşılan. Yanımda oturan oğlanlardan biri, “Abim bu işte,” dedi Nissan’ı işaret ederek. “Geçen hafta kazandı.”

“Şansı bol olsun!” diyebileceğim başka bir şey yoktu.

Bir kız arabaların tam ortasına geçti. Eline aldığı megafonla **gen** sayım yapmaya başladı. O an tüm nefesler tutuldu.

“Üç, iki, bir!” Yarışa başlamak için işaret verildiğinde **Mazda ve** Nissan fırladı. Honda ve Opel hemen arkalarındaydı. Doğrusu **Hon-**da’nın şoförü ilk virajı alamayıp yoldan taştığında yarış **kimin kaza-**nacağı hakkında ufak da olsa bir fikir edinmiştim.

Bir iki dakika sonra tahminlerimde yanılmadığımı anladım. Nissan hızla başladığı çizgiye geri döndü. Beni şaşırtansa ikinciydi. Opel nasıl başardıysa Mazda’yı geride bırakmıştı. Honda ve **Mazda** aynı anda girdiler. Honda bu kez de frenleyemedi ve neredeyse **se-**yircilerin arasına dalacaktı. Çocuklar neşeyle metal stanttan kalkıp el çırpıyorlar. Sonra da koşa koşa gri arabanın yanına gittiler. Kunduz pür dikkat izlemeye devam ediyordu.

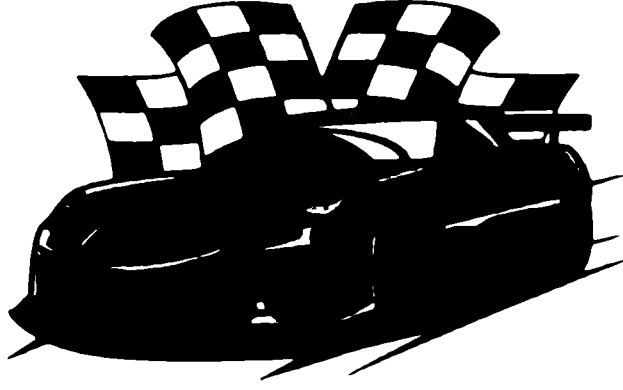
“Sıradaki yarış **iyi izle güzelim, tanıdık yüzler yarışacak.**”

Kunduz oturduğu yerden bana seslendi. Yüzünde hain bir sırıtış peyda olmuştu. Dehşetle yeni yarışacak arabalara baktım. Kutay arabasını en sağa tam da önüme çekmişti. Arabanın camını indir-diğinde bakışlarımız birbirini buldu. Ona sormak istediğim bir ton soru dilimin ucunda birikti. Bana söylemek istediği birçok söz **du-**daklarında kilitli kaldı. Yarışın bir dakika sonra başlayacağı anons edildiğinde kendimden hiç beklemediğim bir hamle yaparak piste atladım.

Ninova

Bölüm 11

Siren

Kutay'ın arabasına yaklaşıp sağ kapıyı açmak için zorladım fakat kilitliydi.

“Beren, çekil şu pistten!”

Şimdi dehşet içinde kalan oydu. Yüz ifadesi şaşkınlık doluydu.

“Ben de gelmek istiyorum. Ayrıca Beren deyip durma! Unuttun mu, adım Eren?” Arka tarafımızda oturmaya devam eden Kunduz'a bakma cesaretinde bulundum. Öne eğilmiş merakla bizi seyrediyordu. Yüz ifadesinden bir şey anlamak mümkün değildi ama daha çok eğlenir gibiydi. Can havliyle, “Ben de binmek istiyorum,” diye bağırdım. Kunduz'dan destek istemek tam bir aptallıktı ama o anki heyecanım beni bir uçurumdan atlamaya da ikna eder gibiydi.

Fakat Kutay kapıları açmıyordu. Bu çocuk nasıl buralara düşmüştü cidden? Sanki birisi onu zorla tutuyordu.

“Çekilsene kızım şuradan şimdi yarış başlayacak.” Yarış için geri sayımı yapacak kız da dahil herkes bize bakıyordu. Kunduz Kutay'a eliyle kapıları açmasını söyleyen bir hareket yapınca Kutay sınırdan patlayacakmış gibi bir yüz ifadesiyle kilidi açtı. Ben de anında arabaya atladım.

“Derdin ne senin?” Camı tekrar kaldırıırken elleri sinirle titriyordu.

“Yarışa odaklan,” resmen bağıırıyordum ama bunun sebebi adrenalindi. “Çalıştır şu arabayı.”

Kutay dediğimi ikiletmeden marşa basıp iki kez gaz verdi. Motor kuvvetle titredi. Yanımızda Çağatay’ın kullandığı siyah BMW vardı. Sola doğru üçüncü araba siyah, kaymak gibi bir Porshe’du. En soldaysa kırmızı bir Lamborghini duruyordu. Arabaların sahiplerini merak etmiştim doğrusu. Genelde her araba kendi dengiyle yarışır-
dı, o yüzden şimdiki düzen bana biraz saçma gelmişti. Kutay’ın arabası iyi olabilirdi ama geçmesi mümkün değildi.

“Kunduz bahsini sana mı yatırdı? Aptalın tekiymiş. O Lamborghini’yi ancak bir uçak geçebilir.”

Kutay kendini yarışa odaklamış gözüküyordu.

“Şimdi de alenen aşağılanıyorum yani, öyle mi?”

Geri sayım başladığında sustum. Kutay tekrar gaz verdi.

“Üç, iki, bi...” geri kalanını duyamadan araba yerinden fırlamıştı. Emniyet kemerimi takmayı akıl ettiğim için memnundum.

Kutay dar ve kıvrımlı yolları ezbere biliyor gibi ustalıkla sürüyordu arabayı. Hız ibresi anında iki yüzü aşmıştı. Lamborghini’yi ilk kıvrımda gözden kaybetmiştik. Porshe’u görmek zaten mümkün değildi. Tozu dumana katmıştı. Yarışın kaybedeniyse Çağatay olacaktı. Hemen ardımızdaydı. Bilerek geride kalıyor gibiydi. İstese bizi geçebileceği geniş virajlar vardı ama hızını sabit tutuyordu.

Kutay ayağını gaza hızla bastığında virajı yeni almıştık. Tam gaz devam ediyorduk. Sola doğru savruldu. Pür dikkat karanlık yola bakıyordu. Bir anda arabada değişik bir akım oluştu. Motorun sesinden bile belli oluyordu. Kalkarken öne fırladığımızı iddia ettiğimde yanıldığımı anladım. Araba şimdi resmen şahlanmıştı. Ani bir güçle tekrar öne atıldık. Hız ibresi 250’de sabit görünüyordu ama hızımız çok daha yüksekti.

“NOS!” diye bağırdım. Arabanın içi kulakları sağır edecek kadar gürültülüydü. “NOS’a bastın değil mi? Ama arabada...” daha önce

arabasını yaparken NOS tüpleriyle karşılaşmamıştım. Bu da demek oluyordu ki tüpleri yeni bağlatmıştı.

“Sus artık!” Direksiyonu tutan elleri gerildi. Tekrar sağa dönerken bu kez başımı cama çarpacak kadar şiddetle savruldu. Porshe az önümüzdeydi. Kutay Porshe’un sağından girmeye çalıştı. Arabanın arka tamponu Porshe’un kışına değdi. Yol iki arabayı kaldıracak kadar geniş değildi.

“Kutay saçmalama!”

Audi’nin kıcı kuvvetli bir darbeye Porshe’u yoldan sürükledi. Sürücüyü tebrik etmek istiyordum çünkü anında toparlanarak kendini yola çekti. Kutay bu kez hızını kesmeye başladı ve Porshe’nin tekrar izini kaybettirmesine izin verdi.

“Mahvettin güzelim arabayı.”

“Bu yola bir kez girdiysen her riski kabullenmişsin demektir.”

“Ne demek istiyorsun? Bu yaptığın suç.”

“Öyle mi?” Dalga geçer gibiydi. “Yarış yapmak yasal da bu mu suç?”

Aniden güzergâh dışında kalan tarlaya bodoslama girdi.

“Şimdi ne yapıyorsun?”

Tekrar gaza yüklendi.

“Mesafeyi kapatıyorum.”

Yolumuzu neredeyse yarı yarıya kısaltacak olan araziye çarpazlamasına geçiyorduk. Ne yapacağını az çok tahmin etmiştim ama bu kurallara aykırıydı. Ayrıca tarlada ekili olan sebze tarhlarının çoğunu ezerek heba etmişti. Kuralların ne olduğunu bilmesem de bunun kabul görmeyeceği barizdi. Metrelerce alana yayılan tarlayı saniyeler içinde aşmış, tekrar yola çıkmıştık. Bitiş çizgisine varmak üzereydik. Lamborghini’nin çoktan yarışı bitirdiğini varsayıyordum.

Kutay tekrar tekrar gaza yüklendiğinde NOS yine devreye girdi. Son dönemeçteydik. Artık yarış alanını dolduran insan kalabahğı ve ışıklar tekrar belirmişti. Arkamızdan yakılan selektörler gözümüzü doldurunca panikle arkamı döndüm. Lamborghini ve Porsche sağı-

mızdan ve solumuzdan bizi sıkıştırıyorlardı. Yanılmışıtm. Araziden geçmek bizi onların önüne atmıştı.

“Ne? Lamborghini arkamızda.” Kutay cevap vermedi. “Bittik biz. Kunduz seni mahvedecek.” Lamborghini sağımızdan yanaşmak istediğinde Kutay direksiyonu sağa kırdı. Arabanın sürücüsü panikle boş araziye kaçtı.

“Bu salaklar arabalarına kıyamaz.” Gaza yine yüklendi. Gaz pedalından ayağını hiç çekmedi desem daha doğru olurdu.

“Tekrar NOS sistemini çalıştırma motor alaşağı olur, kaldıramaz,” diye bağırdım. NOS tüplerinden gelen sesi tekrar duyduğumda beni dinlemediğini anlamıştım. Motorun tüm blokları eriyecekti. Arabayı intihara sürüklüyordu resmen. En iyi ihtimalle tüpler bitecekti. Tüm endişelerim bitiş çizgisinden geçmemizle kayboldu demek isterdim ama Kunduz ve diğer adamların bizi ayakta beklediğini görünce ellerim titremeye başladı. Araba durunca motorun tüm gürültüsü de sustu ama kulaklarımda yankıları hâlâ devam ediyordu. Hayatımda daha önce bu kadar hızlı bir arabada hiç bulunmamıştım.

“Bu arabaya asla binmemeliydin,” dedi Kutay dişlerinin arasından. Titreyen vücudumu durduramıyordum. Onun bana kızmasına lüzum yoktu, ben zaten bildiğim tüm küfürleri kendime saydırıyordum. Bu kadar korkutucu olmasını asla beklemiyordum.

“Arabadan in ve hemen ortalıktan kaybol.” Onun bu yanıma görmek de olaya tuz biber ekmişti. Kabaydı, sinirliydi ve umursamazdı. Tanıdığım Kutay gibi değildi. Bir başkasının hakkını gasp etmekten bir an bile çekinmemişti. Onunla tanıştığım günden beri bu illegal dünyadan ayrı bir yerde tutuyordum onu gözümde. Sanki burada olmayı o seçmemiş gibiydi ama düşününce onu ne kadar tanıyordum ki? Sadece basit bir yarış deneyimleyeceğimi düşünerek heyecanla o koltuğa oturmuştum ama olaylar hiç de beklediğim gibi gelişmemişti. Şu zamana kadar arabaların yarışa başladıkları anı görmüş, daha sonra bitiş çizgide durduklarına şahit olmuştum. Yarışın ortasında yaşananlar benim için hep muammaydı. Sadece biraz hız yaptıklarını düşünmem ise benim hatamdı.

“Hadi,” diye emretti. “İşler karışmak üzere. İn arabadan.” Tam da bu noktada arabanın kapısını biri tutup açtı. Ben ne olduğunu anlayamadan bir el beni dışarı çekti. Kaba ellerin arasında çırpınıyordum. Sonra tanıdık bir ses sakin olmamı söyledi. Çağatay beni resmen sürükleyerek pistin gerisine götürüyordu. Bankonun arkasına geçtiğimizde omuzlarımdan bastırarak beni yere oturttu. Kendi de benimle beraber çöktü. Bankoyu bekleyen çocuğa, “Kaybol,” dedi. Oğlan bir iki itiraz edecek gibi görünse de anında tüydü.

“Bana bak sakin ol! Ne bok yediğini bilmiyorum ama ortalık sakinleyene kadar sakın buradan çıkma. Anladın mı beni? Sakın!”

“Çağatay dur!” gitmeye çalışan Çağatay’ın kolundan yakaladım. “Kutay’a bir şey yapacaklar mı?”

Cevap vermedi. “Sen karışma bu işlere. Hadi eyvallah.”

Yanımdan koşarak uzaklaştı. Buraya ilk geldiğim gün de gerek yarışanların gerekse izleyicilerin arasında gerginlik çıktığını görmüştüm. Birbirini darp edenler elbette ki olmuştu ama hep çok uzamadan kapanan anlık olaylardı. Neden şu an aynısını hissedemiyordum?

Bankonun arkasında oturmaya dayanamayacaktım. Başımı biraz çıkararak etrafta olan bitenleri izlemeye başladım. Kalabalık yarış pistine doluşmuştu. Arabaların etrafı büyük bir insan çemberiyle sarılmıştı. Kutay’ın bordo Audi’sini görmeye çalıştım fakat başaramadım. Tartışma sesleri yükseldiğinde sinerek bankonun ardına tekrar çöktüm. Yapabilecek bir şeyim olmalıydı. Kutay tehlikedeydi. Saatime baktım neredeyse üç olmuştu.

“Allah kahretsin!” Babam iki saate uyanacaktı. Kutay tehlikede olabilirdi ama iki saat içerisinde eve dönmemiş olursam ben de tehlikede olacaktım. Telefonumu çıkardım. Polisi aramak en mantıklısı olacaktı. Kunduz’un sesi yükseldiğinde başımı tekrar bankonun ardından çıkardım.

“Adamıma sakın dokunma lan, anladın mı? Sakın!”

İşler daha da karşıyordu. Polisi aramak için tereddüt etmemeliydim ama ararsam herkes tehlikeye girecekti. Üstelik Kunduz beni

öldürebilirdi. Evet, bu işin artık şakası kalmamıştı. Farklı bir şeyler yapmam gerekiyordu. Benim bulunduğum tarafta kimseler kalmamıştı. Neredeyse tüm kalabalık kavganın olduğu tarafa akın etmişti. Şu an sadece bağırıyorlardı. İş fiziksel şiddet boyutuna geçmemişti. Bankonun arkasından fırladım ama hemen sonra kararımдан pişmanlık duyarak geri döndüm. Bankoyu ve paraları koruyan oğlan Çağatay'ın emriyle gittiğinde paraları öylece bırakmıştı. Ortada öylece duran kilitli kutuyu alıp tekrar koşmaya başladım. Arabaların arkasından dolaşarak kalabalığa yanaşıyordum. Zaten şu saatten sonra kimse beni önemsemezdi ama yine de tedbirli olmakta fayda vardı. Kalabalığın arasına karışmadan bir arabanın arkasında olan biteni gözlemeye başladım.

“Bu hile sayılmaz,” diye gürledi Kunduz. “Asıl hileyi siz yaptınız. Lamborghini getireceğinizi söylemediniz. Biz burada adaletli iş yaparız. Üst segment arabayla diğerlerini bir tutmayız.”

“O zaman, bunu yarış başlamadan önce söyleyecektiniz.” Takım elbiselilerden biri Kutay'ı işaret etti. “Adam arabama zarar vermiş buna ne diyeceksin?”

“Senin adamın salaksa ben ne yapayım? Bu iki salağı şoför diye karşıma getirmeseydiniz. Ben hiçbir şey yapmadım. Yola sığmadı geldi bana çarptı.”

“Ulan sarı piç, seni anandan doğduğuna pişman etmezsem şerefsizim!” Adamlar bir anda Kutay'm üzerine çullanınca Kunduz ve adamları da kavgaya karıştı. Çağatay arkadan koşup kalabalığın içine resmen döner tekme atarak daldığında çığlığını bastıramadım. Şimdi tüm yarışçılar birbirine girmişti. Kızlar çığlık atıyor, seyircilerin çoğu arabalarına ulaşmak için koşturuyordu ama resmen izdiham oluşmuştu. Korkuyla etrafıma bakındım. Bir şeyler yapmazsam bu işin sonu çok kötü bitecekti. Panikle düşünmek zordu ama odaklanmalıydım.

Bankonun yanına tekrar koştum. Masanın altında duran dizüstü bilgisayar otomatik olarak hoparlöre bağlıydı. İnternete, “Polis siren sesi” yazdığımda ilk çıkan videoya dokundum. Bir an müzik kesildi. Hemen sonra etrafı siren sesleri sardı. Sesi hoparlöre veren

kişi ben olmasaydım gerçekten de polislerin burayı bastığını düşünürdüm. Arada gelen silah sesleri ve telsiz konuşma sesleri de olayı daha gerçekçi hâle getirmişti.

Kavga saniyesinde dağılmaya başlamıştı, kimse kendini riske atmak istemiyordu. Herkes arabalara koşturmaya başladı. Keyfim öyle bir yerine gelmişti ki ılık atıp yerde tepinmemek için zor duruyordum. Kunduz hatta Kutay bile anında arabasına davrandı. Koşarak ben de arabama gitmeliydim ama video her an bitebilirdi, birileri aniden kesilen siren sonrası yiyecek reklamı duyarsa olay bırakılamayacağı daha da alevlenebilirdi. Burada saklanmaya mecburdum. Tek istediğim kalabalığın hızlıca dağılmasıydı.

Arabalar peş peşe son hızla alandan uzaklaşırken bankonun altında, kucağında para kutusuyla saklanmaya devam ettim. Yaklaşık on dakika sonra ortamda çıt ses duyulmuyordu. Bir müddet daha orada öylece bekledim. Kocaman bir alanın ortasında elimde bir çanta parayla sessizce bekliyordum. Buz gibi hava terlememe engel olamıyordu.

Gerginlikten ölmek üzereydim.

Nihayet kendimi çıkmaya ikna ettiğimde usulca siren sesini kapattım ve bankonun altından ıktım. Alanda sadece varillerde yanan birkaç ateş, benim arabam ve Kutay'ın Audi'si kalmıştı.

Kutay'ın arabasına bindiğini gözümle görmüştümdü ama her nedense araba kapıları açık vaziyette öylece duruyordu. Sessiz adımlarla o tarafa yürümeye başladım.

Alanda benden başka kimse olmadığı için etraf çok sessiz ve ürkütücüydü. Tekrar gelip gelmeyeceklerini bilmiyordum. Kutay'ın arabasını incelemeye başladım. Yarış yüzünden arka tamponunda çizikler oluşmuştu. Porsche'un siyah boyasının izleri çiziklerle beraber gamzelinin arabasını mahvetmişti. Güzelim bordo rengin aynısını tutturabilmek zordu ama daha da fenası motorun patlama boyutuna gelmiş olmasıydı.

“Ah gamzeli ah, mahvettin güzelim arabayı.” Olumsuz sesler çıkararak arabanın etrafından dolandım. Muhtemelen araba çalışmadığı için Kutay terk edip gitmişti. Şoför koltuğuna oturup anahtarı

çevirdim. Marşa bastım fakat araba boğuk bir ses çıkarıp titredikten sonra tamamen sessizliğe gömüldü. Kontağı kapatıp arabadan çıktım. Kapıları kilitledim. Burada daha fazla oyalanmanın âlemi yoktu. En geç bir saate evde olmalıydım. Hoparlörü kapattım ve etrafta bulduğum birkaç bidon suyu ateşlerin üzerine döktüm. Normale göre burası fazla dağınıktı ama benim yapabileceğim bir şey yoktu. Muhtemelen Kunduz hallettirirdi zaten.

En azından sabaha kadar dikkat çekmezdi burası.

Telefonumun ışığını yakarak arabama yürüdüm. Etrafa son kez göz gezdirdim. Arka taraftan gelen bir far ışığı dikkatimi çektiğinde hiç düşünmeden korkuyla arabama atladım. Camlarım filmli olduğu için karanlıkta görünmeyeceğimi umut etsem de şoför koltuğunun dibine çökmüştüm. Kafamı ellerimle koruyup kendimi olabildiğince sakınmaya çalıştım. Araç sesi giderek yaklaştı ve farlar resmen aracıma doğru konumlandı. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki bir an duracağını sandım. Gelenin Kunduz olması için bildiğim tüm duaları ediyordum. Araçtan inenler kapıları kapattılar. Bir değil birden fazla kişi vardı, bunu ayak seslerinden anlayabiliyordum. Kutay'ın tanıdık sesi kulaklarıma dolduğunda rahat bir nefes verdim.

“Eren burada yok, nereye gitmiş olabilir?” Kafasını cama yaslayıp arabanın içini görmeye çalışıyordu. Çok komik görünüyordu ama gülmek için doğru bir zaman değildi. Burnu cama yapıştığında, “Nerede bu kız?” dedi. Usulca oturduğum yerden doğrulup cama burnumu yapıştırdım. Saçlarım alnımdan dökülüyordu. Kutay okkalı bir küfür savurup geriye sıçradı.

“Orada bir şey var!”

Kapıyı açıp arabadan indim. Kahkahalarım boş arazide yankılanıyordu. Sinirlerim çok bozulmuştu. Kutay'ı öyle cama yapışık görünce korkutmak gibi bir fikrim olmasa da olan olmuştu bir kere.

“Allah belamı versin, Samara sandım seni!” Kutay beni gördüğü için rahatlamıştı ama korkudan yüzünün rengi atmıştı.

Kunduz ve diğerleri şaşkınlıkla bana baktıkça gülmeyi durduramıyordum.

“Af-afedersiniz -çok korkunç bir gece, değil miydi? Ben hiç iyi değilim.”

“Polisler seni nasıl bulamadı?” Kunduz’un gayet ciddi bir tavırla sorduğu soru beni daha çok güldürdü.

“Siz gerçekten polisin geldiğini mi sandınız?” Yeniden bir gülme krizine yakalanmamak için dudaklarımı sımsıkı bastırmak zorunda kaldım.

“O siren sesleri...” Kunduz sakalını sıvazladı “Yoksa?”

“Bana kızacaksınız belki ama elimden başka bir şey gelmedi.” Bankodan alıp sakladığım para kutusunu çıkardım. “Bu sana ait.” Kunduz’a uzattım. Çağatay aptal aptal suratıma bakıyordu. Bankodaki oğlanı kovduğunu elbette Kunduz’a sylemeyecektim.

“Bankodaki ocuk kaçınca parayı saklamak iyi olur diye düşündüm.” Kunduz’un şaşkınlığı gittikçe artıyordu.

“Nasıl yani? Polis falan yok muydu?” Gruptaki oğlanlardan biri şaşkıınca etrafa bakındı.

“Baktım kavga büyüyor ben de dikkatleri dağıtmanın iyi olacağını düşündüm. Eğer yapmasaydım yaralanabilirdiniz.” Bunu söylerken istemsizce Kutay’a dönmüştüm. Ona zarar gelmesi ihtimali nedense kötü hissetmeme sebep oluyordu. Kalbimdeki belli belirsiz sızıyı şimdilik rafa kaldırmıştım ama gelecekte başıma bela olacağını düşünmek beni çileden çıkartıyordu.

“Bakmayın yle... Sahte bir siren sesi bulup açtım.”

“Tüm o silah sesleri bizi dağıtmak için değil miydi?”

Gruptakiler kendi kendine konuşuyorlardı. Kunduz’a döndüm. Yine ifadesizdi. Bir yorumda bulunmamıştı. Bir elindeki kutuya bir bana bir de etrafa bakıyordu. Söylediklerimin doğruluk payını ölçmeye çalışır gibiydi. Belki de bana sinirlenmişti.

“Hem güzel hem zeki!” Para kutusunu ağatay’a uzattı ve sessizliğimizi alkış sesleri böldü. O alkışlamaya başlayınca grubun geri kalanı da bir anda alkışlayıp tezahürat yapmaya başladı.

“Alkış falan istemem. Lütfen durun!” Kimseden tebrik beklemi-

yordum. Elimde olsa hiç bulaşmazdım ama Kutay'ın kavganın ortasında oluşu yaptırmıştı bunu bana.

Bir usta çırağını kollamalıydı, değil mi?

Ben şaşkınlıkla etrafıma bakarken gözüm Kutay'a kaymıştı. Kutay ne alkışlamış ne de tezahürat yapmaya tenezzül etmişti. Öylece bana bakıyordu. Bu çok kötüydü.

Kunduz herkese tek tek baktı. "Bugün kışınızı bir kadın kurtardı, farkında mısınız? Utanmadan bir de işi eğlenceye vuruyorsunuz. Kavga çıktığında delikanlı olsaydınız da hepiniz bir deliğe kaçmasaydınız. Üç dört adamı savamadınız başımızdan." Bu yorum her ne kadar hoşuma gitmese de sustum. Kadın olduğumun belirtilmesi tüylerimi diken diken etmişti.

"Sizi adam diye yanma alanda kabahat! Şimdi zevzekliği bırakın da etrafı temizleyin." Kunduz Kutay'a döndüğünde tüm olanlar yüzünden onu suçlayacağım sanmıştım ama Kunduz tam aksine Kutay'a karşı oldukça sakindi.

"Kutay, arabayı çektirelim koçum. Eren Usta arabayı tamir eder." Bana baktı. "Güzelim, yaparsın, değil mi?" Kutay'ın yüzü buruşunca Kunduz'un bana karşı tavrından rahatsız olduğunu anladım.

"Hayır," dedim. "Sorun benim yapabileceğimden çok daha büyük. Motor bitmiş vaziyette. İyi bir motor ustasına götürmeniz gerekecek. Ayrıca o tüpleri derhal söktürün arabaya ciddi zarar vermiş."

"Aslında tahmin edebiliyordum. Neyse, sen kalan işlerle uğraşsın zaten." Sonra bana doğru yürüdü ve elindeki para dolu kutuyu kucağıma bıraktı.

"Bu para senin. Cesaretin, dürüstlüğün ve sadakatin için." Otuz iki diş sırttı. Tavşan dişlerinin arasından parlayan metali görünce irkildim. Halka piercing diş etine geçirilmişti.

"Tabii zekânı da es geçmemek lazım. Aramıza hoş geldin." Öylece şaşkınlık içerisinde Kunduz'a bakıyordum ama Kunduz'un elinin havada kalması onun için kabul edilemezdi. Bana öyle bir bakış attı ki korkuya kapılarak elimi açtım ve kutuyu kucağıma bırakmasına izin verdim.

Kunduz adamlarının yanına giderken biz Kutay’la baş başa kaldık. Saat neredeyse beş olmuştu.

“Eyvah,” dedim “İşte şimdi yandım. Babam uyanmıştır.”

Kutay gülümsedi. Gülümseyişi samimiyetten çok uzaktı.

“Olsun, sen kıvrak zekânla onu da halledersin.”

“Ne saçmalıyorsun sen ya?”

“Bravo! Kunduz’un yalakası olmayı başardın. Bundan sonra istesen de seni bırakmayacak, mutlu oldun mu?”

“Kutay insanı sinir etme, mecburdum! Ben senin kıcını kurtarmak için...” pisti gösterdim, “Kunduz umurumda mı sanıyorsun, ya sana bir şey olsaydı... Kunduzmuş!” Ne söylediğimi fark ederek sustum.

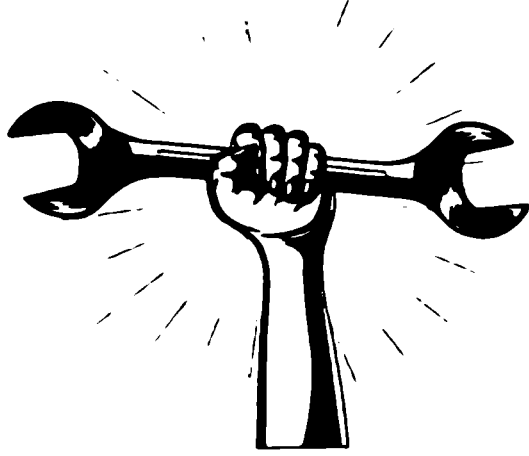
Arabama ilerlerken Kutay da arkamdan geldi ama kapıları çoktan kilitlemiştim.

“Beren kapıyı aç!”

“EREN!” diye bağırdım. “Benim adım Eren, unuttun mu?”

Camı art arda tıklatsa da oralı olmadım. Kontağı çalıştırıp gazı kökledim. Utançla dikiz aynasından geriye baktım. Kutay orada öylece dikilmiş bana bakmaya devam ediyordu. Bu çocuğu bir sebepten hep arkamda bırakıyordum ama çok geçmeden hep yanımda oluyordu.

Neden?

Bölüm 12

Kıskanç

Bazen bazı yol ayrımlarına geldiğinizde bir seçim yapmak zorunda kalmak sizi endişelendirebilir. Çünkü her tercih farklı bir sonucu her sonuç da farklı bir yolu doğurur. Birbirini tekrar eden kısır bir döngüye hapsolmak gibi bu... Geleceği göremezsiniz. Bazen bir elmayı dalından koparmak yalnızca elmayı koparmak değildir. O elma sizin cennetten kovulmanıza ve tüm insanlığın dünya denilen sınava tabii tutulmasına neden olur.

O yüzden bazen seçimlerimiz basit bir eylemden çok daha fazlasıdır.

Adrenalin dolu upuzun bir gecenin ardından gözlerimi güvenle evimde açtığım için mutluydum. Yataktan doğrulurken gerindim. Yarış alanına giderken giydiğim taytım ve tişörtüm hâlâ üzerimdeydi. Odamın perdeleri kapalıydı, içeri hiç gün ışığı sızılmıyordu. Hatta ortalık epey kasvetli ve karanlıktı. Duvardaki saate baktım. Tahminlerimde yanılmamıştım, akşamüzeriydi. Neredeyse on saattir uyuyordum. Uzun zamandır ilk kez bu kadar deliksiz uyumuştum. Stresten dolayı ip gibi gerilen vücudum gecenin sonunda kendini bırakmıştı.

Sabaha karşı eve girerken dünyanın en sessiz adımlarını atmış-

tım. Gıcırdayan bahçe kapısını duyduğumda etrafımda atom bombası patlamış gibi irkilmiştim. Neyseki babam tam da odama girip kendimi yatağa bıraktığım andan sonra uyanmıştı. Onun mutfığa giden gürültülü ayak seslerini duyduktan sonra kendimi uykunun güvenli kollarına bırakmıştım. O saaten beri de yatağa mihlanmıştım âdeta.

Perdemi hafifçe araladım. Neden bilmiyorum, o an aklıma Kutay geldi. Sanki perdeyi açtığım an bir anda karşımda belirecekti. Arazide park hâlindeki arabam dışında, evimizin sokağı bomboştu.

Odamın içindeki karanlık perdeyi açınca bile dağılmamıştı. Karanlığın sebebini camımı aralayınca anladım. Hava buz gibiydi. Bulutlar tüm gökyüzünü kaplamıştı. Oldukça kasvetli ve karanlık bir gökyüzü vardı dışarıda. Bahçemizdeki ağaçlar bile sararmıştı. Hangi ara bu kadar sarardıklarını bilmiyordum. Son birkaç haftadır tek derdim yarışlar olmuştu. Eskiden hoşuma giden ne varsa bu aralar hepsini hayatımdan çıkarmış gibiydim. Camı kapatıp odadan çıktım.

Banyoya girecektim, annem bahçe merdivenlerinin başından ayak seslerimi duyunca seslendi: “Beren! Uyandın mı kızım?” Hızlı hızlı merdivenleri çıktığını duydum. Sonra görüş alanıma girdi. Ellerini minik bir el bezine kuruluyordu. “Bugün misafirlerimiz var, sen de uyudukça uyudun yahu! Bütün gece bilgisayar başında oyalandın, değil mi? Doğruyu söyle, ne yaptın?”

Boğazım zaten kupkuruydu. Bir de annemin sorusu üzerine iyice konuşamaz hale gelmiştim.

“Ne demek ne yaptın?”

“Uyumamışsın şu hâline bak zombi gibisin. Ne yaptın he söyle bakalım?”

“Ne yaptın derken?”

“Kızım sen papağan mısın, aynı şeyleri sorup duruyorsun? Doğru söyle bak, dizi izledin, değil mi? Neydi o vampir mi neydi? Kardeşinin sevdiğini çalıp duruyordu.”

“Anne sen o diziye nereden biliyorsun ya?” Derin bir oh çektim. Annem yanlış anda doğru soruları sormayı nasıl beceriyordu, çok merak ediyordum.

“Kızım izleme öyle şeyler! Vampir de olsan namuslu olacaksın.”

“Ay anne, o öyle bir şey değil!” Kahkaha attım. Sinirlerim zaten bozuktur. “Hem ben dizi izlemedim, ders çalıştım.”

“Ah, affedersin yavrum. Ama sakın gece çalışmaya alışayım deme. Geceleri beyin hücrelerin...” annem konuşurken banyoya girip kapıyı arkamdan çarptım. Sanayiye bıraktığımdan beri bana melek gibi davranıyordu.

“Aferin!” Kapıya iki kez vurdu. “Aferin, annenin yüzüne kapı kapatıyorsun. İleride bunu bir de kayıinvalidene yap da görelim!”

Kapıyı tekrar açtım. “Sana bravo!” Alkışladım. “Konuyu vampirlerden açıp evliliğe getirebilecek tek insan sensin şu dünyada!”

“En azından senin gibi boş boş konuşmuyorum, kızım.”

Az önce anneme melek gibi dediğim için kendimi çok saf bulmaya başlamıştım. Kunduz’a bile kafa tutan ben, anneme yeniliyordum.

“Akşam yemeğine misafirlerimiz var. Ona göre çabucak duşunu al, güzelce giyin. Hadi bakalım, mutfakta seni bekliyorum.”

“Kim gelecek ki?”

“Gülseren halan ve Hasan eniştenler gelecek. Hasan eniştenin yeğeni Almanya’dan tatile gelmiş. Yazık, yavrucak sıkılmasın diye geziyorlar birlikte. Ben de bize yemeğe davet ettim.”

“Gülseren halam mı? Olmaz. Ben bu gece Yasemin’le kütüphanede sabahlayacağım.”

“Hayır.”

Annem net bir şekilde tavrını koymuştu. Son kozumu oynamak içi bir an önce cümleye girmem gerekiyordu. “Anne ama ben gece ders çalışabiliyorum. Eğer sabahlamazsam nasıl öğretmen olurum?”

“Sınava daha aylar var, bir gece çalışmazsan ölmezsin.” Son sözünü de söyleyip gittiğinde banyonun önünde öylece kalakalmıştım.

Akşam yemeği vaktinde Gülseren halalar geldiğinde annemin yavrucağı diye bahsettiği kişinin yirmi sekiz yaşında koskocaman bir adam olduğu ortaya çıkmıştı. Ayrıca öyle sıkılmış gibi bir hâli de yoktu. Daha çok eniştesinin akrabalarını gezmekten sıkılmış olabilir, diye düşünmeden edemiyordum. Halamlar geldiğinde babam ve Mehmet hâlâ işten çıkabilmiş değildi. Ev sahibi görevini annem üstlendiği için etrafta helikopter misali dört dönüyordu. Neyse ki biz yemeğe oturmadañ babamlar da teşrif etmişti. Onlar gelene kadar annem atıştırmalıklarla misafirlerini şımartıp durmuştu. Halamı da normalde sevmezdi ya! Bazen kafasının içinde ne tilkiler döndüğünü anlamak çok güç oluyordu.

Yemekte Mehmet bana sürekli kaş göz yapıp durduğu için masanın altından ne var der gibi bacağını dürttüm. Tam karşımda oturuyordu. Ben ayağımın ucuyla onu dürttüğümde lokmasını yutamayıp öksürmeye başladı. Çocuk az kalsın benim yüzümden tahtalı köyü boyluyordu. Patlıcanlı meze soluk borusuna kaçmıştı. Yemeğin sonuna kadar mosmor bir suratla karşımda oturmaya devam etti. Ama bir daha değişik değişik hareketlerde bulunup bana kıs kıs gülmedi. Bulaşıkları toplarken Gülseren hala elindeki tabağı tezgâha bırakıp fırına yaslandı.

“Berenciğim, maşallah annene çekmişsin, görmeyeli boyun çok uzamış. Tabii benim tercihim bize çekmen olurdu. Nalan halanın da benim de boyumuz gayet ideal. Deve gibi değiliz yani.”

Sabır çekerek elimdeki bulaşık süngerini fırlattım, tabii halam bunu fark etmişe benzemiyordu, konuşmaya devam etti. “Minyon sayılırız hatta... Eh, kadına da yakışıyor minyonluk ama neyse alınma, sen de çok güzelsin. Sana deve dediğimden değil yani... En azından yüzün babaannene benziyor... Maşallah. Tü... Tü... Tü...”

“Ay karışmadığınız bir boyum kaldı. Ayrıca sen minyon değil, bildiğin Hobbit’sin.”

Bunu sesli bir şekilde söylediğimi sonradan farketmiştim. Allah'tan halam fazlasıyla arsız ve umursamaz bir tipti.

“Hobbit ne kız, ilahi! Sen onu boş ver de Halit nasıl? Yakışıklı çocuk, değil mi? Bak o da aynı Hasan enişten gibi boylu boslu, maşallah. Almancası da var, zeki çocuk. Almanya’da yüksek lisans yapıyor.”

“Halacığım bana ne Halit’den...”

“Kızım terbiyesizleşme! Azıcık alıcı gözle bak, baş göz edelim sizi. Fena mı olur Almanya’da bizim dizimizin dibinde yaşar gider-siniz...” Cebimdeki telefon arka arkaya titremeye başladığında sinir-den köşeye fırlattığım bulaşık süngeri misali köpürüyordum. Mehmet mutfağa girip alaycı bir bakış attı.

“Annem dedi ki bize kahve pişirmeliymişsin.”

“Baristaya benzer bir hâlim mi var? Kalksın kendisi pişirsin, hem ben bulaşıkları yıkıyorum. Sen de bu evde yaşıyorsun. Sen yap o hâlde!”

“Ay Mehmet, yakışıklı oğlum, bu kız ömür törpüsü vallahi, ne güzel kısmet ayağına gelmiş tepiyor.”

“Sen ona bakma halacığım.” Mehmet yapmacık bir tavırla hala-ma sarıldı. “O öyle edepsizdir. Halit iyi bir çocuğa benziyor. Beren’in tipine bakıp kanmasın sakın. Yazık olur çocuğa.”

“Ben sana bunu ödetmez miyim?” Bulaşık süngeri alıp Mehmet’e fırlattım ama Mehmet reflekslerini kullanarak erkenden çekilip kendini süngerin hışmından kurtarmayı başarmıştı. Sünger bir hedefe denk gelmişti ama ne hedef! Halit mutfağın kapısında durmuş şaşkın şaşkın bize bakıyordu. Sünger zavallının alnına çarpıp yumuşak bir düşüşle yeri boyladı.

“Aman Allah’ım!” Halam âdeta feryat ediyordu.

“Halit kusura bakma çocuğum, gel alnına su turalım.”

Utansam da belli etmedim. “Abartma hala sanki mermi isabet etti, altı üstü köpük.” Sonra Halit’e peçete uzattım. Halit şaşkınlığını attıktan sonra kibarca gülümseyip peçeteyi aldı “Kusura bakma,” dedim. “Hedefim sen değildin.”

“Olur mu öyle şey? Rica ederim.” Çocuğa da kızamıyordum, belli ki onun da görücüye çıktığından haberi yoktu. Halit ve Mehmet mutfaktan çıkarken Mehmet Halit’i işaret edip imalı imalı gülüyordu.

“Eh be Mehmet, ben de intikamımı almazsam.”

Halam da ketum suratımdan bıkp mutfağı terk ettiğinde sonunda yalnız ve mutsuz her genç kız gibi bulaşıkların içinde boğulmaya devam ettim. Bir gün erkekler de bulaşık yıkayacaktı. En azından Mehmet bunu yapacaktı. Eee, ne demişler dünyayı değiştirmek istiyorsan önce çevrenden başlayacaksın. Bir tarih kolay yazılmıyordu, değil mi? Mehmet’in bulaşık yıkaması da tarihe geçecek bir olaydı neticede!

Sarı bezimi kendime siper ederek savaş alanı gibi görünen mutfağı yarım saatin sonunda derleyip toplamıştım. O sırada cebimde hararetli bir şekilde çalan telefonu ancak mutfaktan çıktıktan sonra hatırlayabilmişim. Arayan Kutay’dı. Üç kez aramıştı. Gamzelinin adını bile görünce kalbim saatte yüz seksen hıza bağlıyordu! En çok da bundan nefret ediyordum.

Kutay bana yalaka demişti!

Yalaka...

Ben de aptal gibi onu önemsediyimi söyleyerek karşılık vermişim. Üstelik bu fikre ben bile alışamamıştım. Telefona dönüp dönmek konusunda kararsızdım. Her ne kadar Kutay’ı böylece cevapsız bir çağrı olarak bırakmak istesem de Kunduz bir araba yapmamı istiyor olabilirdi. Kutay bunun için aramışsa ve ulaşamazsa Kunduz’un bana değil Kutay’a sinirleneceğini biliyordum. Ve bunu istemezdim.

Sarı Kafa yazısının üzerine basar basmaz kulağıma götürdüm. Telefon ilk çalışta açıldı.

“Beren?” Ona dönmemi beklemiyormuş gibi şaşkındı.

“Efendim?”

“Telefonlarımı bilerek açmadığını düşünmeye başlamıştım. İşin mi vardı?”

“Yoo! Sadece, ben, şey...” Saçmalamam işten bile değildi. “Sadece savaş alanındaydım.”

“Savaş mı?”

“Evet, düşman hattı oldukça kuvvetliydi.”

Kutay bana ayak uydurmaya başladığında dudaklarımda bir gülümseme belirdi.

“Ee? Kazanabildin mi bari savaşı?”

“Hâlâ çabalıyor sayılırım. Karşı taraf çok kalabalık ama benim yandaşlarım da kendime göre oldukça kuvvetli. Mesela köpüklü bulaşık süngerini bana çok yardımcı oldu. Siperim de sağlamdı, sarı bez...”

Kutay gülünce kalbimden aşağıya doğru sıcak bir sıvı akmaya başladı. Saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıp ben de güldüm.

“Düşman için üzüldüm!”

“Neden? Benim gibi bir yalaka ile savaştıkları için mi?”

“Bu konu hakkında emin ol ki çok...”

Kutay’ın konuşmasına izin vermedim.

“Bu konuyu bence direkt geçelim. Neden aramıştım?” Kutay sesime yüklediğim tavrı anladığından sustu.

“Biliyorum saat epey geç oldu ama bir arabada sorun var. Acaba seni alsam gelip bakabilir misin?” Başımı salona doğru uzatıp gelen giden var mı diye kontrol ettim. Kimsecikler görünmüyordu.

“Kutay...” ne cevap vereceğimi bilemiyordum. “Ben bu gece gelemem. Biliyorsun geceleri çalışmıyorum. Ayrıca misafir var.”

“Kunduz’la beni uğraştırma, Beren. Yani istersen takım çantasını yanıma alırım, araba gidebiliyor zaten. Mahallene bile getiririm, şu sizin üst sokakta eminim kısa bir zamanda halledersin.”

“Ama misafir var, annem beni parçalar.”

Tam bunu söylediğimde annem mutfığa girdi.

“Kız Beren! Sen beni deli mi edeceksin? Hani kahveler? Görücü geldi diyoruz, seni koca kız yerine koyuyoruz ama sen mutfakta dedikodu peşindesin. Kapat şu telefonu, yap kahveni. Vallahi

çocuk içeride seni bekliyor. Anladım ben, beğendi seni. Benden kaçmaz!”

Annem güya fısıldıyordu ama dibime girmiş kısık sesle haykı-
rıyordu aslında. Anında kupkuru olan boğazım yutkunmakta zorluk
çekti.

Kutay her şeyi duymuştu.

Rezil olmuşum!

“Bakma bana öyle ölü balık gibi Beren! Hadi anneni sinirlendir-
me de yap getir kahveleri.”

Annem mutfaktan çıkınca kulağımda duran telefona konuşmak
neredeyse imkânsız olmuştu. Kutay o kadar sessizdi ki bir an kapat-
tığını sandım.

“Kutay? Orada mısın?”

“Buradayım.”

“Benim işim var. Yani aslında pek benim işim de sayılmaz da...
Nasıl desem, ben...”

“Ben seni daha fazla tutmayayım. Annenle de aran bozulsun is-
temem. Sana...” durakladı “Kolay gelsin.”

Ve telefon kapandı.

Ulan anne!

Ulan anne!

Yaktın beni!

Görücü nedir ya?

Oldu olacak söz, nişan, bohça, çeyiz de konuşun kendinizce!

Rezil olmuşum! Hem de Kutay’a.

“Yarabbim! Ben ne günah işledim de bana bu zulmü reva gördün?”

Telefonumu öylece tezgâha bırakıp sırf kurtulabilmek için kah-
veleri yapmaya başladım.

“Hepsini zıkkım gibi acı ve köpüksüz yapayım da görün siz!”

Bu da benim pasif agresif eylemimdi işte, elimden başka bir şey
gelmiyordu.

“Acaba babam beni başından mı atmak istiyor?”

Olabilir miydi?

Kavga ettiğimiz gece –tüm o olaylar olmadan önce– vermem ben kızımı kimselere demişti ama ya kavga fikrini değiştirdiyse?

“Allahım n’olur öyle bir şey olmasın!” diye kafamı tavana kaldırıp dua ettim. Hatta haykırdım da diyebiliriz.

Kahveleri yaptıktan sonra eskisinden daha da asık bir yüzle servis ettim. Halamın ve annemin yargılayıcı bakışları arasında bunu yapmak zordu ama şu an moralim o kadar bozulmuştu ki bunu engellemem mümkün değildi.

Misafirlerin yanında oturmamak için sürekli mutfakta iş yapıp duruyordum. Telefonum tekrar çaldığında arayanın Yasemin olduğunu düşünerek elime aldım ama arayan Kutay’dı. Gözlerim kocaman olurken hızlıca telefonu açtım.

“Alo?”

“Beren ben sizin mahalleye geldim sayılır, arabayı senin yapman lazım.”

“Kutay saçmalama!”

“Kunduz kesinlikle senin yapmanı istiyor. Kusura bakma, eğer onu reddetmek istiyorsan bu senin bileceğin iş! Ben onunla uğraşamam. İstiyorsan sana numarasını atarım, arar Kunduz’a çok önemli işlerin olduğunu söylersin.”

Sesinde büyük bir sinir mi vardı, yoksa bana mı öyle geliyordu?

“Yemin ederim, herkes bu geceyi buldu! Senin de *seni Kunduz’a karşı koruyacağım* nidaların yalanmış, anlamış olduk. Önce yalaka şimdi de beni Kunduz’a bulaştırma demeler!”

Kutay cevap vermedi.

“Mahallenin girişinde bekle. Sakın içeri girme. Geliyorum.”

Telefonu kapattığım gibi mutfaktan fırladım. Odama giderek liseden kalma sırt çantama saçma sapan şeyler doldurdum. Tek mak-satım dolu gözükmesiydi. Üzerimi değiştirmek için zamanım yoktu. Annemi susturması için siyah bir pantolon üzerine kırmızı bir tül

bluz giymiştim. Saçlarımsa duşan çıktıktan sonra kendi hâlinde kurumuş ve dalgalanmıştı.

Mecbur böyle gidecektim. Kombine pek uymasa da spor ayakkabılarını elime aldım. Annemler ön bahçede gecenin kapanışı için sohbete tutulmuşlardı.

“Beren?”

“Anne ben kütüphaneye gidiyorum.”

Annem dudaklarını büzüp, gözlerini kısarak bana baktı.

“Geç içeri kızım, misafirlerimiz var. Yarın gidiverirsin.”

“Hayatta olmaz. Bir kere taviz verirsem bir daha çalışamam sınavı. Çalışamazsam, kazanamam.”

Babam oturduğu yerde doğruldu.

“Saat epey geç oldu.”

“Arabamla gideceğim. Yasemin de gelecek. Anlamadığım bir konuda bana yardımcı olacak. Söz veriyorum en fazla iki saat sonra evde olacağım.”

Ve kimsenin cevabını beklemeden arka kapıya doğru koşturdum. Annemin veya Mehmet’in arkamdan gelmesine fırsat vermeden arabama bindim ve kıvrak bir manevrayla yola çıktım.

“Kunduz başıma bela olsa daha iyiydi. Annem beni öldürecek!”

Çok kısa bir zaman sonra mahallenin girişinde bekleyen bir araba olduğunu gördüm. Araba gri renk bir Honda’ydı. Benim arabam da aynı marka ve modeldi ama bu benim arabamdan sonra çıkan, yeni modellerdendi.

Arabadan inmeden aracın yanına yaklaştım. Kutay camı açık bekliyordu.

“Beni takip et!”

Cevap vermedi, kaşları çatık, dudakları kilitli bir şekilde başını salladı.

Ben gaza yüklenip mahalleden çıkınca o da beni takip etti. Amacım mahallenin çıkışındaki boş araziye doğru gitmekti. Orada rahatça bakabilirdim arabaya.

Nihayet geldiğimde Kutay da benimle birlikte arabayı durdurdu. Onu beklemeden indim. Sanki beni delirtmek istiyordu. Ben inmiş ona bakarken o ağır ağır inmeye başladı. Neydi bu şimdi? Onlara akşamları çalışamayacağımı söylemiştim. Gece olsaydı yine daha rahat olabilirdim ama saat şu an dokuzdu. Ailem uyumadan evden çıkmam hep çok zor olacaktı, bunu bir güzel söyleyecektim.

“Kaputu aç!” Aç derken ben de onun kadar sinirliydim. Kutay önce beni baştan aşağı süzdü, ardından kaputu açtı.

“Neyi var?”

Klasik birkaç bakım ritüelini yaparken Kutay konuşmamakta kararlı gibiydi.

“Anlaşıldı!” dedim sürücü koltuğuna giderken. Arabayı çalıştırıp birkaç kez gaz verdim. Sesi oldukça iyi durumdaydı. Köşede bekleyen Kutay’a aldırmadan arabayı biraz sürüp incelemeye karar verdim. Kaput açık bir şekilde hız yapmadan sürünce arabanın teker tarafından ses geldiğini duydum. Tekrar durduğumda aklım karışmıştı. Bu arabanın lifte çıkması gerekiyordu. Kutay bunu bilmeyecek birisi değildi. Ne diye arabayı getirmişti ki?

“Bu arabanın lifte çıkması lazım.”

“Çıkar o zaman!”

“Delirdin herbâlde? Etrafta lift görüyor musun?”

“Bak Beren bu işe bulaşan sendin. Bu arabanın yapılması lazım. Satışa gidecek.”

“Kutay şu an nerede olduğumuzun farkında mısın? Ve saatin kaç olduğunun? Size akşamları çalışmam demiştim.”

“Bence şu an sıkıntı olan şey saat değil. Geceleri çıkabiliyorsun hatta sabaha karşı eve dönüyorsun ama şimdi mi sıkıntı?”

Buz gibi havadan dolayı üşüdüğümü hissedince kollarımı önümde birleştirdim. Fakat sinirden de yapmış olabilirdim.

“Sen ne demeye çalışıyorsun? Sen dürüst olsana, buraya araba için mi geldin yoksa kavga etmeye mi?”

“Sen niye dürüst olmuyorsun? Geceni mahvettiğim için sinirli olan sensin!”

“Gecem zaten bok gibiydi! O telefonda duyduklarından ne anladın bilmiyorum ama sana açıklama yapmak zorunda değilim. Senin beni sorgulama hakkın yok.”

“Var!”

“Yok sen cidden bu gece bir tuhafsın.”

“Evleniyor musun?”

Boğuluyormuş gibi gülerken Kutay’ın çat diye sorduğu soru karşısında neredeyse küçük dilimi yutacaktım.

“Kutay, hayırdır? Neler oluyor?”

Kutay gittikçe sinir bozmaya başlıyordu.

“Evleniyorsan her şey değişir.”

“Ne mesela?” derken üzerime bir ceket almadığım için pişman olmaya başlıyordum.

“Çalışamazsın! Ne de olsa evli birinin çalışmasına mücadele edecek bir ailen yok! Kunduz da böyle işlerle uğraşacak bir adam değil.”

Artık iyice sinirlenmiştim. Tam anlamıyla bana savaş açmıştı. Bunu görebiliyordum.

“Sen benim canımı acıtmaya mı çalışıyorsun? Yoksa benim canımı sıkmaya mı? Yoksa her ikisi mi?”

“Sadece soruyorum!” derken bana yaklaştı “Evleniyor musun? Bugün seni...”

“Sana ne oldu böyle, Kutay? Beni hiç mi tanımadın? Bu soruyu sorduğuna bile inanamıyorum. Ne kadar saçma bir konu. Ben ne peşindeyim, sen benim hakkımda ne düşünüyorsun. Neden açıklama yaptığımı inan bilmiyorum ama şu hâlin ve tavrın gerçekten canımı sıkıyor. Evlenmiyorum. Annemin saçma işlerinden birisi. Ama diyelim ki ben de tanışmak istiyorum, bundan sana ne?”

Kutay’ın nihayet bakışı yumuşuyordu ama ben sinirlenmiştim şimdi de.

“Yani evlenmiyorsun?”

“Hayır!” derken dişlerimi sıkıyordum. “Evlenmiyorum. Bir daha söyletirsen arabaya binerim ve üstüne sürerim.”

“Tamam!” derken ellerini havaya kaldırdı. “Özür dilerim, yanlış anlamışım.”

“Sen benimle cidden dalga geçiyorsun.”

“Sormak zorundaydım.”

“Neden sormak zorundaydın? Sana ne!”

“Kunduz için,” derken yalan söylediğini anlamak çok kolaydı. “Ya öyle bir şey olsaydı? Bunu bilmek isterdi.”

“Gecenin bu saatinde öğrenmek istemeni normal mi karşılayayım yani?”

“Beren tamam, sinirlenme!”

Güldüm. Ama delirmek üzereydim.

“Ne o? Yoksa benden sonra sen mi Kunduz’a yalaka olmaya karar verdin?”

“Bak o konuya gelecek olursak...”

“O konuya falan gelme Kutay. Çünkü şu an bu yangını körüklemek olur. Sana ne oluyor anlamıyorum. Benim seçimlerimi sorguluyorsun. Senden önüme set olmanı ben istemedim ama sen öyle davranıyorsun. Beni korumanı falan istemiyorum.”

“Bak şu an bunu konuşmak istemiyorum.”

“Ama ben istiyorum. Belli ki araba muhabbeti de yalan. O haâde gerçek bir şeyler hakkında konuşalım.”

“Seni koruduğum için suçlu olacağımı bilmiyordum,” diye cevap verince başladığımızı anladım.

“Sen beni koruyabiliyorsun ama ben seni koruyamıyorum, öyle mi? Ben seni koruyunca neden Kunduz’a yalakalık oluyor? Ayrıca sen ailemle aramdaki konuyu bile merak edebiliyorsun fakat ben o evin garajından öteye hâlâ geçemedim? Buna teşebbüs bile etmedim çünkü sana saygı duymayı seçtim. Sen neden beni böyle sorguluyorsun?”

Kutay bana yaklaşmak için adım attı.

“Bak Kutay, sana bu son kez söylüyorum. Benim seçimlerim, benim hatalarım. Benim yaşantım. Bir daha bana sakın böyle davranma.”

“Konunun buralara gelmesini istememiştim. Sana tabii ki saygı duyuyorum... Ben sadece...”

Rüzgâr öyle bir esmişti ki dişlerim soğuktan birbirine çarpacaktı. Kutay bana bakıp üzerindeki ceketini çıkardı. Gözleri gözlerimden bir saniye bile ayrılmadan ceketı getirip omuzlarıma bıraktı.

“Ben sanırım seni kıskandım!”

Gözlerimi kırpıştırırken Kutay’ın dediğini algılamaya çalıştım.

Düzenleme

Ny.ozlem

Bölüm 13

Şans Meleği

Soğuktan titrerken yarışa katılacak arabayı tamir etmeye çalışıyordum. Üzerimde kısacık, askılı bir gece elbisesi vardı. Kunduz'un bana bir dahaki sefer gece elbisesiyle gel dediğini hatırlıyordum. O yüzden mi giymiştim? Aklım karıştı. Arabanın tüm parçalarını söküp takmaya çalışırken ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Yarış başlamak üzereydi, biliyordum ama etraftan çıt ses çıkmıyordu. Bu oldukça tuhaftı. Gerginliğim gittikçe artarken soğuktan moraran ellerim bana hiç yardımcı olmuyordu.

"Neyin içine düştüm ben?"

Kendi kendime sorduğum bu sorunun cevabını Halit verince arabayı unutup anında doğruldum.

"N'oluyor ya?"

"Nişanımıza geç kalacağız, Beren."

"Nişandan önce mezarlığa uğraman gerekir!"

Bu sefer de Kutay belirmişti yanımda.

"Beren hemen arabayı yap, yoksa sonuçları çok kötü olur."

Bunu söyleyen de Kutay'dı.

Soğuktan kaskatı olmuş bir şekilde ellerimi kendime sardım. Boynumda müthiş bir ağrı vardı.

“Yarabbim beni ancak sen kurtarırsın. N’olur al canımı!”

“Beren!” diye gaipten bir ses duyunca korkuyla gökyüzüne baktım.

“Tövbe bismillah. Onca dua ettim Rabbim, bu mu kabul oldu? Yanına mı geliyorum?”

“Beren!”

“Ben gidiyorum. Hem de tahtalı köye! Görüşürüz Kutay!”

Kutay hiç ses çıkarmadan bana bakarken aniden abim Kunduz’un yanında belirdi.

“Sen ölünce yerine ben geçeceğim, Beren. Bunu da elinden aldım.”

“İzin vermem! Hayır! Allahım ne olur yaşamama izin ver. Dua-mı geri alıyorum. Ölerken bile rahat yok bana!”

“Beren kız kalk vallahi seni geberteceğim şimdi.”

Annemin kolumu dürtüklemesiyle birlikte aniden uyanım.

“Kapı pencere açık, odan buz gibi. Yok sen adam olmayacak-sın. Ben de kabahat, seni evlendirmeye kalkıyorum. Elin adamına yazık!”

“N’oluyor ya?”

“Saat öğlene gelmiş sen hâlâ uyuyorsun. Kalk kızım kalk. Odanı temizleyeceğim, benim işime de engel oluyorsun.”

“Anne beni neden rahat bırakmıyorsun?”

Yatağımdan kalkarken aslında oldukça rahatlamıştım. Az önce gördüğüm kâbus çok korkutucuydu.

“Asıl sen beni rahat bırakmıyorsun. Evimin düzeni kalmadı. Yattığın saat belli değil. Kalktığın saat belli değil. Komşularım kah-veye gelecek ben hâlâ temizlikle uğraşıyorum.”

“Kahveyi herhâlde benim odada içeceksiniz!” Banyoya doğru ilerlemeye başladım.

“Beren oraya gelirse terliği kafana geçiririm kızım!”

“Tamam anne sultan ya, ne kızılıyorsun. Sustum.”

Banyoya girerken neşem gayet yerindeydi. Ölmüyordum. Annem dünkü kaçışımı uzatmamış ve benden sonunda vazgeçmişti. Ayrıca Kutay beni kıskandığını söylemişti.

Kutay’ı düşününce dudaklarıma kocaman bir sırıtış kondu.

“Madem böyle itirafların var, niye daha önce söylemiyorsun, Sarı Kafa?”

Kendi kendime güldüm.

“Yahu bir araba meraklısı olalım dedik, konu nerelere geldi!”

Hâlimden memnundum. Tabii tek başımayken. Kutay’ı görünce kesinlikle elim ayağım birbirine dolanacaktı. Dün akşam beni kıskandığımı söyledikten sonra öylece kalakalmış, ardından arabama binip kaçmıştım.

“Hadi bugün de kaç görelim, Beren. O garaja mecbur gideceksin.”

Banyodaki işlerimi hallettikten sonra çıktım ve odama geçtim. Annem nihayet odamı ve beni rahat bırakmıştı. Hemen üzerime eşofmanlarımı geçirip saçımı tarayıp sıkıca topladım. Kahvaltı etmeye vaktim yoktu. Bir saat sonra garajda olmam gerekiyordu. Normalde Kutay’la buluşup gidiyorduk ama kısa bir mesajla tek başıma geçeceğimi haber verdim. Onunla neredeyse yarım saat sürecektir bir araba yolculuğuna hazır değildim.

Anneme seslenip anında evden çıktım.

“Allah be, şu arabanın güzelliğine bak! Canım oğlum. Uzun zamandır seni ihmal ettim. Bugün güzelce yıkasam ne iyi olur.”

Arabaya binince aç karnım guruldamaya başladı. Yoldan hızlıca bir kutu karışık börek aldıktan sonra hiç hız kesmeden yoluma devam ettim. Villaya yaklaştıkça kalbimin atışları hızlanıyordu. Kutay’dan olumlu veya olumsuz bir cevap gelmemişti. Bugünü tek geçirmek istiyordum. Umarım istediğim gibi olurdu.

Nihayet villaya çıkan dönemece girdiğimde radyomun sesini kısıtım. Sanki biri varsa dönmem mümkünmüş gibi!

Ben her ne kadar Kutay'ın burada olmayacağı ihtimaline yoğunlaşmış olsam da işler hiç de istediğim gibi gitmemişti. Kutay çoktan garaja giriş yapmış etrafı süpürüyordu. Ona bir çırak olarak bunu yapmasını söylediğim anı hatırlayınca güldüm. Kutay başını kaldırıp arabaya doğru bakınca hemen kendimi topladım.

“Sakin ol, kızım. İsteddiği kadar konuyu açmaya çalışsın. İzin vermeyeceksin. Hem nereden belli kışkandığı. O bile son anda farketti. Anlık bir şey de olabilir.”

Kendi kendime arabanın içinde konuşurken Kutay bana bakıyordu. Börek poşetini alıp arabadan indim.

“Günaydın, Beren Usta!”

“Günaydın, Sarı Kafa!”

“Ooo Ustam, börek mi aldın?”

“Karnım acıkmıştı da. Kahvaltı etmedim. Sen erken geldin herhâlde. Yorulmuşsundur, dön istersen. Ben hallederim işleri tek başıma.”

Kutay elimdeki poşeti alırken güldü. O gözlerimin içine bakıp gülerken benim aklım âdeta yukarı doğru havalanıyordu.

“Bugün beni başından atmak istiyorsun, sanırım. Sabah mesaj, şimdi bu teklifin. Hayırdır? Bir sorun mu var?”

Hemen başımı çevirip montumu çıkarmak için askıların olduğu tarafa yöneldim.

“Ne sorun olacak, iş güç az diye öyle dedim ben.”

“Ne bileyim, ben de sandım ki benimle konuşmaktan kaçırıyorsun.”

Sesim hırıltılı çıkmasın diye bir iki kez öksürdüm.

“Ben senden neden kaçacakmışım ki? Laflara bak. Saçmalık. Hem sen çay demledin mi, Sarı Kafa?”

“Demledim, Ustam. Hatta kahvaltı etmedim, seni bekledim.”

Etrafıma bakındım.

“Ee nerede kahvaltı, çay falan?”

“İçeride.”

“İçeride mi?”

“Evet.”

“Bildiğimiz içeride mi yani? Hani şu evin içi olan içeride?”

Kutay güldü.

“Dün,” dedikten sonra durakladı ve tepkimi bekledi. Sadece terdirgin bir şekilde yutkundum. “Hani şey dedin ya. Sen daha o evin içine geçmeme bile izin vermiyorsun diye. Haklı olduğunu düşündüm. O yüzden artık istediğin gibi içeriye girip çıkabilirsin. Kahvaltıyı da mutfağa hazırladım. Garajdan geçiş var.”

Daha ben duyduklarımı sindiremeden Kutay elimi tutup beni çekiştirmeye başladı.

“Hemen bir kat yukarı çıkıyorsun. Hatta bir bile sayılmaz. Giriş biraz karmaşık, birkaç merdiven sonra direkt bir hole çıkıyorsun oradan da mutfağa geçiş var.”

Biz merdivenleri çıkarken konuşmaya devam etti.

“Mutfak kısmı oldukça büyük. Bir üst kat ise ana giriş. Salon tarafı da diyebiliriz ama salon demek bile yetersiz kalır. Biraz geniş ve karmaşık.”

Kutay’ın bahsettiği holden geçip mutfağa giriş yapmıştık.

“Hadi be!” dedim kendimi tutamayarak.

“Beğendin mi?”

“Yani burası bayağı büyük. Onu da geçtim aşırı güzel. Ev dışarıdan güzel görünüyordu ama içerisi çok daha etkileyici. Burası çok şey gibi... Nasıl anlatsam...”

“Huzurlu mu?” Kutay bana bakıyordu ve doğru söylüyordu. Mutfak sıcacıktı resmen. Koyu kırmızı renge çalan mutfak dolapları harikaydı. Buna tezat bir şekilde krem rengi mutfak tezgâhı ortamı ferahlatıyordu. Tezgâhın üstü bir sürü ıvır zıvır doluydu. Mutfağın bir duvarı boydan boya camdı ve kimse görmeyecek olmasına rağmen düz tül perdenin iki yanına çiçekli koyu vişne rengi fonlar asılmıştı. Bu camın önüne konmuş kare şeklinde ahşap masa ise resmen mutluluğun resmi gibiydi.

Üzerinde Kutay'ın hazırladığı kahvaltılıkler vardı.

"Daha önce böyle bir ev görmemiştim. Nasıl desem, sadece büyük veya lüks bir yer değil. Hatta bu kelimelerden çok uzak. Sıcacık. Hani bazen bir fotoğraf görürsün. Bir evin mutfakı veya oturma odasıdır. Hah dersin, işte ev bu. Aile dediğin böyle bir yerde oturmalı. Tam olarak bu hissi veriyor."

Kutay ses çıkarmadan beni dinliyordu.

"Bu ev senin değil, değil mi?"

Kutay merakla sorduğum bu soruya cevap verdi.

"Değil."

Şüphelerim devam ediyordu.

"Yemin ederim. Bir arkadaşımın evi."

"Burada yaşamıyorlar mı?"

"Artık değil."

"Yakın arkadaşın herhâlde, sana tahsis ettiğine göre."

"Öyle. En yakın arkadaşım."

İçimdeki merak gitgide artıyordu.

"Merak ettim doğrusu."

Kutay ocakta kaynayan çaydanlığı eline alıp çoktan masaya yerleştirdiği bardaklara doldurmaya başladı.

"Sen otur hadi, bekleme."

Kutay'ın dediğini yaparak kendime bir sandalye çektim. Sofra çok kalabalık değildi ama sıcak bir çay ve bu mutfak bile insanı doyurmaya yetiyordu. Ve bir de gamzeler...

"Sen bu çiraklık işini kıvırdın gibi."

"Ustam bu kadar harika olunca, çirak olmak daha kolay oluyor. İnsan işini sevmeli dedikleri bu olsa gerek."

Ağızma bir tane domates tıktırıp hemen ardından da bir böreği gönderiverdim. Ağızım dolu olursa buna cevap vermem gerekmezdi, değil mi? Kocaman lokmamı çiğnemek oldukça zordu.

"Bugün pek fazla iş yok."

Başımı salladım.

“Dünkü arabanın sorununu ben sabah hallettim.”

Kutay’a soru dolu bir bakış attım. “Nasıl hallettin?”

“Meğer tek sıkıntısı tekere sıkışmış küçük bir taşmış.” Çayından büyük bir yudum alıp geriye yaslandı.

“Dünkü tantana boşunaydı yani. Harika gerçekten.”

“Boşuna mı? Kalbimi kırıyorsun, benim için unutulmaz bir geceydi.”

Kutay tekrardan öne eğilip masanın üzerinden bana odaklandı. Elimde kocaman bir böreğin saplanmış olduğu çatal ile öylece kalamış kaldım.

“Anladım.”

Cidden tek cevabım bu muydu?

“Anladın?” derken Kutay gülüyordu. Gamzesi benim için gül bahçesinden farksızdı...

Ne?

Bunu ben mi düşünmüştüm?

“Ben de anladım...”

Böreği tam ağızma atacakken durakladım. Tekrardan gözlerinin hapsindeydim.

“Neyi anladın? Ay neden böyle esrarengiz konuşuyorsun?”

“Seninle daha fazla vakit geçirmek istediğimi anladım. Arabalar, Kunduz veya yarışlar olmadan. Sadece gerçek Beren’le gerçek Kutay’ın olduğu bir an yaşamak istiyorum.”

Böreği önümdeki tabağa bırakırken gözlerimi kırpıştırdım.

“Gerçek Kutay mı?”

Başını salladı. “Ve gerçek Beren. Kulağa mükemmel geliyor.”

“Kulağa biraz şey gibi geliyor...” dedikten sonra sustum. Çünkü bunu söyleyemezdim. Söylemenin tam eşiğindeydim ama kendimi susturmayı başarmıştım. Bu Kutay bana gözlerini dikmiş bakarken oldukça zordu ama başarmıştım.

“Bu kulağa sana buluşma teklif etmişim gibi geliyor.”

Gülmüyordu. Keşke gülseydi. Eğer gülseydi önünde bu kadar kendimden geçmezdim ama öylece bana bakarken, o ela gözleriyle bana odaklanmışken yemin ederim bayılacağımı sanmıştım.

“Beni reddetmeyeceksin, değil mi?”

Kutay öylece cevap beklerken ben konuşmıyordum. Kafam karışmıştı, hem de çok fena şekilde. Bulunduğumuz durum ortadaydı. Kunduz, yarışlar, ailem ve benim kendimle olan problemlerim arasında bir buluşmaya çıkmak ne kadar mantıklıydı ki?

Kutay’m alnı kırışıp bakışları hayal kırıklığına doğru evrilirken sonunda cevap verebildim.

“Türk çayı mı bu? Bir farklılık var çünkü. Samrım bergamotlu? Veya markası farklı. Ama oldukça güzelmiş. Sanayide en iyi çayı babam yapar, biliyor musun? Yemin ederim, benim babam olduğu için söylemiyorum. Bütün dükkân komşuları bize çay içmeye gelir. Ben aslında çay bağımlısıyım, hele yanında çırağın beş dakikada alıp geldiği şerbetli bayat bir tatlı varsa on bardak çay yine içerim. Tamam bayat tatlı dememe takıldın sanırım ama orası sanayi... Tatlıcılar sabah toptan tatlıları çıkarıyor, akşama kadar satıyor. Yani aslında bozulmaması lazım ama bayatlıyor işte. Ben en çok bayatlamış tulumba tatlısını severim. Donunca içi böyle katır kutur oluyor ya? Hey işte o yüzden. Ayy! Saate bak! Kaç olmuş! Hemen işe başlamamız lazım. Madem çok iş yok o hâlde hemen yapalım hemen evimize gidelim. Yemin ederim çok yorgunum.”

Masadan kalkar kalkmaz dışarı fırladım. Saniyeler içinde garajda bir arabanın kaputunu açmış kontrollere başlamıştım. Kalbim gümbürdüyordu. Yağ çubuğunu çıkarmaya çalışırken ellerimin titremesine engel olamıyordum.

Dakikalar geçmiş ama Kutay yanıma gelmemişti.

Kalbi mi kırılmıştı?

Kalbinin kırılmış olma ihtimalinin beni tedirgin ettiğini hissedince gerginliğim arttı.

“Yasemin şu an burada olsa yemin ederim beni öldürürdü.”

Garajda zaten iki tane araba vardı. Ben birinin bakımını bitirdikten sonra sıra diğetine gelmişti. Yaklaşık kırk dakikadır Kutay’dan bir iz yoktu. Artık endişelenmeye başlıyordum. Gitmiş olmazdı çünkü geldiğı araba burada duruyordu.

Sonunda arkamda bir hareketlenme hissettiğimde geldiğini anladım. Bana seslenmesini bekledim ama o sessiz olmaya çalışıyor gibiydi. Seslerden anladığım kadarıyla takım çantasını düzenliyordu. Ona bu işi iki gün önce ben vermiştim. Minik tornavida sesleri ve çeşitli aletler şıngırdıyordu.

Dayanamayacaktım.

“Kutay?” Kutay’a doğru dönünce tahminimde yanılmadığımı anladım.

“Efendim?” derken işine devam ediyordu.

“Bu araba bitti. Bir sorunu yoktu, genel bir bakım yaptım.”

“Tamamdır.”

“Şimdi diğetine bakıyorum.”

“Kolay gelsin o hâlde.”

“Sen ne yapıyorsun?”

“Bana verdiğin işi hallediyorum.”

“İstersen sana filtre değişimini gösterebilirim?”

“Aslına bakarsan bence seni dinleyip işleri hallettikten sonra dağılsak daha iyi olacak.”

“Peki.”

Daha fazla konuşmayı uzatmanın âlemi yoktu. Benimle konuşmak istemiyordu. Ne diye öyle saçmalamıştım ki? Kabul etmesem bile kendimi açıklayabilirdim sonuçta. Fakat o an, Kutay bana öylesine yoğun bakarken gerçekten de dilim dolanmıştı. Onu kırmak istememiştim. Hatta böyle hissettiğimi bile o an anlamıştım.

Aklım karmakarışıkı.

İşime dönüp odaklanmaya ve Kutay’ın varlığını unutmaya çabaladım. Yaklaşık bir saatin sonunda işlerim bitmişti. Kutay o

kadar sessizleşmişti ki bir an yine ortalıktan kaybolduğunu sanmıştım.

Ellerimi yıkayarak motor yağının çıkması için çabaladım. Oldukça inatçıydı. Kutay içeri gittiğinde arkasından bakakaldım. Saatlerdir konuşmamıştık. Delirmek üzereydim. Kendimi suçlu hissediyordum, bunda o buluşmaya gitmek istememin bir payı var mıydı? Kendimi aklımla düşünmeye zorladığım için reddetmek doğru olan gibi gelmişti. Ama ruhum ne diyordu?

Kutay tekrardan geldiğinde telefonunda birisiyle mesajlaşıyordu.

“Kutay.”

Anında bana baktı.

“Şey ben...”

Kutay telefonunu aşağı doğru indirirken bakışları yine beni buldu. Bana odaklanmıştı.

“Arabalar bitti.”

Beren sen gerçekten adam değilsin...

“Güzel.”

“Yani gidebiliriz.”

“Sen gidebilirsin, benim biraz işlerim var.”

“Arabanla mı alakalı? İsterse sana...”

“Hayır. Arabalarla alakalı değil. Sen gidebilirsin.” Gülümsemişti ama oldukça ruhsuz bir gülümsemeydi. Tamamen nezakettendi. Hissizdi.

“Tamam o hâlde. Yarın görüşürüz.”

“Tamamdır.”

Ve tekrardan telefonuna döndü.

Sabah duvardaki eski bir askıya astığım ceketimi alıp giydim. Telefonum cebimdeydi. Arabamın anahtarları ise kontağın üzerindeydi. Yapacak başka bir şey yoktu. Gidecektim.

Arabama binip boşa aldığım vitesten sonra anahtarı çevirdim. Araba sesli bir şekilde çalıştı. Dikiz aynamdan Kutay'ı aradım ama

gözükmüyordu. Vitesi bire aldıktan sonra gaza ayağımı sakince bas-
tım. Araba garaj yolunda ilerleyip taş yola gelene kadar Kutay'ı göre-
medim fakat tam garaj görüş açımdan çıkarken ela gözleri gözlerime
çarptı. Üzgündü... Bunu görebilmişim.

Vitesi çoktan ikiye atmıştım ve ilerliyordum.

Onu istemediğim için reddetmemiştim. Dün gece beni kıskan-
dığını söylediğinde kaçıp gitmişim çünkü ilk defa birinden duy-
duğum bu kelime beni resmen yerden alıp gökyüzüne çıkarmıştı.
O karanlık gecede o kadar hararetli bir şekilde kavga ederken o an
tüm gerginlik silinip gitmiş yerine koca bir toz pembe bulut gel-
mişti.

Bu duyguyu anlayamamıştım.

O bulut neydi?

Adını koyamıyordum.

Yumuşacıktı, bunun farkındaydım. Onun beni sarmalamasını
isteyeceğim kadar huzurlu ve rahat görünüyordu ama ne olduğunu
bilmiyordum. Dün yaşanan olayın üzerine bugün buluşma teklif et-
mesi sadece daha fazla karışıklığa neden olmuştu.

Ama şimdi bunların hiçbir önemi yok gibi geliyordu.

Akıl?

Mantık?

Kalp?

Ruh?

Her ne şekilde düşünüyordum bilmiyorum ama aklımda sadece
Kutay'ın gamzesinin soluğu ve dikiz aynasından bana bakan üzgün
gözleri vardı.

Onu birçok kez arkamda bırakıp gitmişim ama ilk defa geri
dönmeliymişim gibi hissediyordum.

Henüz ana yola çıkmamıştım. Ne önümde ne arkamda kim-
se yoktu. Arabayı ne ara dördüncü vitese aldığımı bilmiyordum
fakat direksiyonu sola kırarken frene bastım ve vitesimi küçült-
tüm. Araba az önce geldiğim yolda ilerlemeye başladığında her

şey daha doğru gelmeye başlamıştı. Hissettiğim bu yeni duygunun bünyemde yarattığı gerginlikle birlikte alt dudağımı dişimin arasına aldım.

Ben tekrardan garaja vardığımda Kutay ne telefonla ilgileniyor ne de herhangi bir iş yapıyordu. Garajın önüne çektiği bir taburenin üzerinde ellerini iki dizene dayamış bir şekilde bomboş gözlerle etrafa bakıyordu.

Aklından ne geçiyordu?

İlk defa bu kadar merak etmiştim.

Beni görünce hemen ayağa kalktı. Arabadan inmedim. Bacaklarım titriyordu. Zaten Kutay endişeli bir şekilde yanıma geldi. Arabanın camı açıktı.

“Sorun nedir? Neden döndün?”

“Sorun sensin.”

Kutay karşılık vermeden devam ettim. Bunu ancak bir kere yapabiliyordum. Kalbimi ancak şimdi dinleyebiliyordum. Aklımın devreye girmesine saniyeler vardı, ya da benim bu gözler karşısında aklımı da duygumu da kaybetmeme...

“Saat şu an dört buçuk. Eve gittiğimde beş olur. Hazırlanmam gerekiyor. Altı buçuk gibi hazır olurum. Kalabalık mekânlarını pek sevmem. Genel anlamda çok insanla iletişim kurduğum için hep sakin yerlere kaçmayı tercih ederim. Eğer seni sıkarsa istediğin yeri seçebilirsin. Uyum sağlarım. Çok lüks olmasın yeter çünkü rahat hissetmem. Yemek yiyebiliriz. Çay ve kahve de olur. Çikolatalı her tatlıya varım. Mahallenin çıkışında dün geceki arazinin oralarda seni beklerim. Arabamı almadan gidersem annemler şüphelenir o yüzden arabayla evden çıkar daha sonra senin arabana geçeriz. İstersen benimki de olur tabii. Bu arada en fazla gece on bire kadar dışarıda kalabilirim. Ona göre bir plan yaparsın.”

Ben aklıma gelen her bilgiyi Kutay’a aktarıırken o şaşkın bir şekilde bana bakmaya devam ediyordu.

“Kutay?”

“Efendim?”

“Neden konuşmuyorsun? Eğer vazgeçtiysen...”

“Hayır. Hayır ben sadece. Şaşırdım.”

“Anladım.” Bu sefer ben onun cevabını bekliyordum. Dudağımı biraz daha ısırırsam kanayacağından emindim. Ama inanılmaz gerilmiştim.

“Altı buçukta orada olacağım,” dediğinde güldüm. Ben gülünce Kutay da güldü. Arabayı tekrar yola çıkardığımda Kutay’ın gözlerini yine dikiz aynasından görebiliyordum ama bu sefer mutlu bakıyordu.

“En son sanayide çalışmaya başladığım ilk gün böyle heyecanlanmıştım. Geçen gün kavga çıktığında bile daha sakinim. Allahım yardım et!”

Dolabımın önünde ne giymem gerektiğine karar vermeye çalışıyordum ama bu imkânsızdı. Kafama kocaman havluyu sarmıştım. Sütyen ve külotla öylece giysilerime bakıp aklımı kaybetmemeye çalışıyordum.

“Elbiselerimden birini giyersem donarım. Siyah kot ve siyah kazak giyersem inamlmaz özensiz gözükürüm. Yasemin’i arayıp yardım istersem başımın etini yer ve yine geç kalırım. Sanırım pijamalarla gitmek zorunda kalacağım.”

Yatağıma çöküp omuzlarımı düşürdüm.

“Sakin ol, Beren! Başarabilirsin. Hem ne var canım kazak giymekte. Hava soğuk. Dua etsin de eşofman giymiyorum.” Tam kendimi dünyanın en sade kombinin yamaya ikna etmişken yine vazgeçtim.

“Ya çok şık bir yere gidersek. Rezil olurum.”

Saate bakınca kendimi resmen gardrobun içine fırlattım. En ıssız köşelerden uzun zamandır gün yüzü görmemiş kıyafetlerimi ç-

karmaya başladım. Elime geçen her parçaya hızlıca bakıp sağa sola fırlatıyordum. Tam umudumu kestiğim anda son çekmecedan elime geçen penye bluzla birlikte âdeta gözlerim parladı.

Aslında oldukça sade bir bluzdu ama şık bir şekle dönüştürülmeye çok müsaitti. Sırtı ve göğüs kısmı oldukça geniş bir şekilde açıktı. Bu normalde sorun olabilirdi ama altına giymeyi planladığım göğüs kısmı dantelli kırmızı atletimle birlikte harika bir görüntü oluşturacaklardı. Hem sade olacaktım hem de şık gözükecektim.

Buluşma saatine yaklaşırken hızlanmam gerektiğinin farkındaydım. Altıma giydiğim siyah kot pantolonun üzerine atletimi onun üzerine ise siyah dekolteli bluzumu giydim. Aynadaki görüntü oldukça iyi hissettirince devam ettim. Saçlarımdaki havludan kurtulup hemen saçlarıma bolca yağ sürdüm ve kurutmaya başladım. Düzleştirmek için vaktim yoktu. Hâlâ nemli olan saçımı düzgünce ayırdıktan sonra spreyledim ve sıkıca tepemden topladım. Kulağıma önce halka küpelerimi geçirmeyi düşündüm ama daha sonra küçük bir inci küpenin bana daha uygun olduğuna karar verdim.

Deri ceketimi giyip tam odadan çıkacakken yüzüme hiç renk vermediğimi hatırlayarak geri döndüm. Kirpiklerime sürdüğüm rimel bakışlarımı belirginleştirirken, dudaklarımsa uzun zamandır sürmediğim vişne çürüğü rengi rujumu sürdüm. Bu ruju Yasemin ile aldığımız günü hatırlıyordum. O kadar çok aramıştık ki bu rengi, bulduğumuzda sevinçten deliye dönmüştük. Böyle bir günde, böyle bir tesadüfle süreceğim hiç aklıma gelmezdi.

“Anne ben çıkıyorum. Geç gelirim.”

Babamla Mehmet daha gelmemişti. Annem mutfakta akşam yemeği hazırlıyordu.

“Nereye bu saatte?”

“İşim var.”

“Kız bu ne süs?”

Annem dibime girip incelemeye başladı.

“Arkadaşla buluşacağım.”

“Hangi arkadaş bu?”

“Anne bak, yemek yanıyor. Hadi, sen işine bak. Akşam gelirim, on bir gibi.”

“Bak sen küçük hanıma! Topuklu ayakkabı mı giyiyorsun? Bu sanayiden kurtulmak sana yaradı resmen.”

“Anne!”

“Tamam, tamam. Hadi bari babanlar gelmeden git. Akşam vakti diye uzatmıyorum sonra soracağım kimle nereye gittiğini.”

“Koca bulmaya gidiyorum anne, oldu mu?”

“Ay, hadi inşallah. İnşallah!” Annem dua eder gibi ellerini açıp ardından mutfığa kaçtı.

Topuklu botlarımı da nihayet giydikten sonra yine çanta almak yerine arabamın anahtarını elime alıp telefon ve küçük kartlığımı cebime sıkıştırdıktan sonra nihayet evden çıktım. Beş dakika sonra saat altı buçuk oluyordu. Yetişmiştim.

“Yasemin olsa kesinlikle vaktinde gitmeme izin vermez, illa geç kalmam gerektiğini söylerdi. Geç kalmak kadınlığın şanıdır derdi.” Kendi kendime konuşurken arabama bindim. Ben tam arabamı çıkarırken Mehmet’le babam göründü. Mehmet anında keskin bakışlarını bana dikerken babam daha sakın gözüküyordu. Mehmet çılgınlar gibi el kol sallayıp beklememi işaret ediyordu ama beklemeye niyetli değildim. Beni sorguya çekecekti. Onunla uğraşamazdım.

Hızlıca vitesimi arttırdım ve asfalt yolda ilerlemeye başladım. Hava kararmıştı. O yüzden mahallede görünmek adına daha rahattım.

Arabam nihayet dediğim yere geldiğinde Kutay’ın vişne çürüğü arabasını gördüm. Dudaklarımı birbirine sürterek rujumu kendimce yeniledim. Kutay kaputu dayanmış elleri ceplerinde beni bekliyordu. Bu hâliyle tam olarak bir film afişinden fırlamış gibiydi. Üzerinde siyah boğazlı bir kazak vardı. O da tıpkı benim gibi siyah kot giymişti. Bu basit ama tatlı uyum kalbimin çarpmasına neden oldu.

“Hoş geldin.” Ben arabamı köşeye düzgünce park edip ona doğru yürürken o yaslandığı arabadan ayrılıp doğruldu.

“Merhaba!”

Sesim mi titremişti? Yok artık. Hemen kendini toparla kızım.

“Tam zamanında.”

Kutay gibi gülümsedim.

“Ben senin bildiğin kızlardan değilim.”

Gülüşü kahkahaya döndü.

“İnan, bana bunu hatırlatmana gerek bile yok.”

Kaşlarım havaya kalkarken arabanın kapısını açtım.

“Demek çok kız tanıyorsun. Yazdım bunu bir kenara.”

Kutay şah yaptığını düşünürken onu mat ederek şoka uğratmıştım. O şaşkınlık içinde bana bakarken ben arabaya bindim.

“Nereye gidiyoruz?”

“Bu kadar kısa sürede yemek yemeye fırsatın olmamıştır diye düşünerek yemek yemeye gidelim derim.”

“Bana uyar.”

Kutay arabayı çalıştırdığında resmen oturduğum yerde tüyle-
rim diken diken olmuştu.

“Bu kadar kısa bir sürede arabayı yaptırmış olman gerçekten şok edici.”

“Oldukça pahalıya mâl oldu ama onu o hâlde bırakamazdım.”

“Tahmin etmek zor değil. Yine de o yarışa iyi dayandı.”

“Çizikler hâlâ duruyor. Sadece motor halledildi.”

“Hadi ya!” derken gerçekten üzgündüm.

“Arabaları neden bu kadar çok seviyorsun?”

Müzik sistemini kurcalarken dudaklarımı büzdüm.

“Demek sorgu başlıyor.”

“Eğer öyle düşünüyorsan...”

“Şaka yapıyorum, Kutay. Sadece kendimi rahatlatmaya çalışı-

yorum. Biraz gerginim de.” Telefonumu ses sistemine bağladığında sevdiğim bir şarkıyı açtım. Son zamanlarda bu şarkıyı ne kadar çok dinlediğimi hatırlamıyordum.

“Sevdiđin bir řeyi dűřün. Onu neden sevdiđini tam olarak açıklayabiliyor musun? İllaki nedenler sayabilirsin. Ama tam olarak aıklayamazsın. Ruhuna hitap eden bir řey için açıklama yapmak zordur hatta nedense imkânsız geliyor bana. O yűzden sana tam olarak bir cevap veremem. Sadece seviyorum. Bana iyi geliyor. Hatta benim için çok kolay. Oyun gibi.”

İşıklı caddeleri geçerken şarkı gerçekten de beni rahatlatmayı başarmıştı.

“Sanırım haklısın. Sevgiye neden aramak, aptallıktır.”

“Belki de kadın olduğum için sana daha tuhaf geliyorumdur.”

Kutay bana dűndű.

“Bunun doğru olmadığını biliyorsun. Hadi ama Beren, beni o kadar tanımış olman gerekiyor.”

“Aslına bakarsan seni gűrdűđűm ilk gűn bu konuyla hiç ilgilenmediđini anlamıřtım. Bir řekilde bana o hissi verdin. Normalde beni araba tamir ederken gűren her erkek önce kitlenir ve beni izler. Ardından iř kendi arabalarına gelince itiraz ederler.”

“Arabamı senin yapman için űstűne fazladan para vermeye bile razıyđım.”

Gűldűm. Kahkaham geceye ve řarkının melodisine karıřıyordu. Kutay’ın bakıřları tekrardan bana dűndű. Kısacık iki saniyede dilim tutulmuřtu. Hemen kendimi toparladım.

“Abartma istersen, o kadar da iyi bir tamirci değilim.”

“O yűzden deđil ki!” derken ıřık yeřile dűnműřű. Araba tekrar hızlandı ve sola dođru yolu takip etti.

“Yani iyi bir usta değil miyim?”

Bu soruyu özellikle sormuştum. Konuyu farklı bir noktaya çekmeye çalışıyordum. Ama Kutay ısrarcıydı.

“Ne demek istediğimi biliyorsun. Konu sensin. Sen ve sana ait olan her şey.”

Kulaklarım gerçekten bunu işitmiş miydi? Viraja hızlı giren bir araba gibi hissediyordum kendimi. Savrulmamak için direksiyona sıkıca tutunmaya ihtiyacım vardı.

“Acıktım. Umarım tatlı olarak çikolatalı pasta vardır.”

Kutay derin bir nefes aldı. Dönüp bakmaya cesaretim yoktu. Elimi dikkat çekmeden kalbimin üzerine koymaya çalıştım. Derim yırtılıp da kalbim dışarı çıkmasın diye etkisiz bir tepkiydi. Ama doğaldı. Tıpkı Kutay’la aramızda hissettiğim çekim gibi.

Kutay tam da istediğim gibi bir mekân seçmişti. Oldukça özenli ve temiz bir yerdi ama fazla dikkat çekmiyordu. Yürürken dengemi kaybetmemeye çalıştım. En son ne zaman topuklu ayakkabı giymiştim acaba?

Boş masalardan birine oturduk. İçeride ısıtıcı çalıştığı için deri ceketimi çıkardım. Kutay sarı saçlarını dağınık bir şekilde şekillendirmişti. Hep gördüğüm hâlindeydi aslında ama bu gece gözüme daha değişik geliyordu. Neden böyle olduğunu düşünürken buldum kendimi. Bu gece ne farklıydı? Aklımda kimseyle bir randevuya çıkmak yoktu, hayatımın en karmaşık dönemindeydim. Peki o zaman, neden hayır diyememiştım? Kutay’ın hayal kırıklığı neden beni bu kadar üzmüş ve huzursuz etmişti?

Sonuçta bu ilk defa birini reddedişim değildi. Diğerlerine karşı tavrım sabit kalmışken Kutay için beş dakika bile dayanamamıştım.

Kutay’ın ela gözleri bana bakarken ben bunları düşünüyordum. Nihayet garson yanımıza gelince rahatlamıştım.

“Hoş geldiniz, efendim. Aklınızda bir şey var mı? Yoksa menü mü getireyim?”

Kutay bana döndü.

“Pizzanız var mı?”

“Tabii. Pizzanızı nasıl arzu ederdiniz?”

“Margarita olsun lütfen. İçecek olarak sade soda rica edeceğim, içinde limon dilimi ve bol buz olursa sevinirim.”

Garson benim ardından Kutay'a döndü.

"Ben makarna alayım. Tavuklu ve kuru domatesli olsun lütfen."

Garson siparişleri girerken, "İçecek ister misiniz, efendim?" diye ekledi.

"Ben de arkadaşım gibi soda alabilirim. Aynı şekilde bol buzlu ve limonlu olsun lütfen."

Garson resmî bir gülümsemenin ardından yanımızdan ayrıldı.

"Güzel bir yere benziyor."

"Beğenmene sevindim."

Gülümsedim.

"Son olaylardan sonra Kunduz'un sinirleri yatıştı mı? En son bıraktığımda..."

Kutay başını sağa sola salladı.

"Bu gece kesinlikle bu konulardan konuşmak yasak. Sadece sen ve ben."

"Bu kuralı kabul ettiğimi hatırlamıyorum."

"Gerçekten konuşmak istediğin şey bu mu? Kunduz mu?"

Dudaklarımı büzdüm. Kutay'ın bakışları dudaklarıma kaydı.

"Tamam, madem öyle istiyorsun, senin istediğin gibi olsun."

"İşte istediğim cevap."

Yemeklerimizin gelmesine vardı ama içeceklerimiz masaya gelmişti. Bir yudum taze limonlu soda yudumladım. İçimin yandığını hissetmemiştim. Buz gibi soda boğazımdan aşağıya süzülürken Kutay bana bakıyordu.

"Sessiz sinema oynamayalım istersen. Konuş?"

"Sessiz sinema oynamıyorum ki. Seni izliyorum. Tanımaya çalışıyorum. Bu Beren'i anlamaya çalışıyorum."

Soda bardağına masaya bıraksam da parmaklarımı üzerinde gezdirmeye devam ettim.

"Sana bugüne kadar farklı görüldüğümü düşündüren nedir? Yani giyinişim falan mı?"

Kutay bana hayretler içinde baktı.

“Cidden ben sana bu kadar sığ mı görünüyorum? Yoksa sen biraz fazla mı ön yargılısın?”

“Görünüşüm dışında bir farkım yok ama? Sadece biraz süslen-dim o kadar.”

Kutay da sodasından koca bir yudum aldı. Daha önce sodayı böyle içmediğini düşündüm çünkü tadını analiz ediyor gibi birkaç saniye bekledi.

“Öncelikle çok güzel görünüyorsun.” Tepkimi bekledi.

“T-teşekkür ederim! Sen de çok şıksın!”

“Ama bahsettiğim şey görünüşün değil. Belki gözlerin, bakışla-rın, duruşun. Bilmiyorum o garaja tekrar geldiğinde ne kadar şaşır-dım anlatamam. Neden geldiğini merak ediyorum. Seni azıcık tanı-yorsam, verdiğin bir fikirden dönmen neredeyse imkânsız. Ama sen döndün.”

Kutay’ın benim hakkımda yaptığı bu kısa ama etkili yorum doğ-ruydu. Ama sorusuna verecek bir cevabım yoktu. Daha doğrusu var-dı ama ona söylemeli miydim? Bunu bilemiyordum.

“Gel seninle bu geceye bir kural daha koyalım, Beren. Düşünmeyelim bu kadar. Zaten her attığımız adımı fazlaca düşünü-yoruz. Gerçi sen kendini yarış başlamadan sağ koltuğuma atacak kadar çılgınsın ama onu geçiyoruz. Genel anlamda aklımızla ha-reket ediyoruz. Gel seninle kalbimizle hareket edelim. Duygula-rımızla.”

Alt dudağım yine dişlerimin arasına doğru kaydığında rujumun iddialı tonunu hatırlayıp vazgeçtim.

“Bu gece eğleneceğimizi sanıyordum. Sen beni zorlamakta ka-rarlısın.”

“Zorlanacaksın ama? Kabul ediyor musun?”

“Karşılığında bana bir söz verirsen neden olmasın?”

Kutay bu teklifi kabul edeceğimi düşünmüyor olmalıydı ki heye-canla öne doğru atıldı.

“Dinliyorum.”

“Yarışmak istiyorum. Önüme çıkmayacaksın.”

“Unut gitsin!”

Kutay o kadar hızlı bir cevap vermişti ki daha soruyu anladığını bile sanmıyordum.

“Senden izin almıyorum. Sadece önden haber veriyorum. İstersen de istemesen de yarışacağım. Sadece işime karışma istiyorum.”

“Beren sen aklım mı kaçırdın? Geçen gün neler olduğunu unuttun mu?”

“Öyle tiplerle yarışayım demiyorum ki. Alttakilerle yarışırım, tek istediğim o yarış duygusunu yaşamak. Tek başıma direksiyon başına geçmek istiyorum. Kazanmak umurumda değil. O yarış heyecanını yaşamak istiyorum.”

“Bu konuyu kapatalım. İstersen sorularıma cevap bile verme. Susuyorum.”

Ağzımı açmışken pizzam ve Kutay’ın makarnası gelince susmak zorunda kaldım. Garson gittiğinde pizzayı her ne kadar sade yemeyi sevsem de sosları inceleyerek oyalanmaya başladım.

“İnsanları üzme umurumda olmaz. Yani beni yanlış anlama. Kimseyi özellikle kırmaya çalışmam hatta bundan çekinirim. Fakat doğru bildiğimden şaşmam.” Kutay makarnasına çatal bile saplamamıştı ama ben pizzanın bir dilimini elime aldım. Bol peynirli pizzamdan duman çıkıyordu. Hafifçe üfleyerek soğutmaya çalıştım. Korkarak ısırduğım pizza biraz ılımış olsa da yine de dikkatli yenmeliydi.

“Dün o söylediğin şey. Beni kışkırdığını söylemen.” Kutay’ın yüzüne bakmaya cesaretim yoktu, o yüzden odak noktam pizzamdı.

“Onu düşünmeye bile fırsatım olmamıştı. Dün her ne kadar aklım karışık olsa da vücudum çok yorgundu. Nasıl uyuduğumu bile hatırlamıyorum. Sabah alarmı bile duymamışım, annem kaldırmasa muhtemelen akşama kadar uyurdum. Sen sabah randevuya çıkarılm dediğinde ben hâlâ dün duyduğumu sindirmeye, daha

doğrusu anlamaya çalışıyordum. Yanlış anlama sana kızmıyorum, bu kızılacak bir şey değil çünkü biliyorum. O yüzden tam o anda ne düşündüm inan bilmiyorum, sadece saçmaladım. Saçmaladım ve yanından kaçtım.”

Pizzadan koca bir ısırık alırken bu sefer Kutay’a baktım. Hâlâ makarnasına dokunmamıştı.

“Aslında seni reddetmedim. Sadece ne düşüneceğimi bilemedim. Arabaya bindim ve gittim çünkü sana verecek bir cevabım yoktu. Ama...” dedikten sonra durdum. Elime soda bardağını alsam da içmedim. Öylece diyeceğim şey için cesaretimi toplamaya çalışıyordum.

“Seni aynadan gördüm. Dikiz aynasından. Bakışların...” Kutay’a baktım. “Seni tanıdığımdan beri bana kızgın olsan bile, Kunduz’a sinir olsan bile veya sessiz olduğun anlarda bile gözlerinde hep bir ışık vardı. O an arabada öylece giderken ve seni arkamda bırakırken aynadan gözlerini gördüm. Seni üzdüğümü gördüm. Ve bu...” Bu sefer sodayı dudaklarıma götürdüm. “Gözlerinde anlayamadığım bir şey vardı. Belki üzül müştün, belki hayal kırıklığıydı, bilmiyorum, belki bana sinir olmuşsun ama o bakış beni geri çevirdi. Seni arkamda bırakmak istemedim.”

Kutay gözünü bile kırpmıyordu.

“Arkasını kolladığım birini, ardımda bırakmak istemedim.”

Kutay uzunca bir süre öylece bana baktı. Bu tuhaf sessizlik benim için korkutucuydu. Duygularımı ona aktarırken yargılanmak en büyük korkumdu. Veya yalnız hissetmek. Kutay’ın sessizliği bu yüzden kötüydü. Kesinlikle yanlış hamle yapmıştım.

“Arkasını kolladığım birini, ardımda bırakmak istemedim!”

Kutay benim ona söylediğim cümleyi tekrarlayınca önümdeki pizzanın her bir zerresini incelemek için başımı önüme eğdim. Yüzümün kıpkırmızı olduğuna emindim. Pişman olmuşum. Daha kurnaz olup Kutay’ın o tatlı gözlerine kanarak duygularımı bu kadar açmamalıydım. Gerçi söylediklerimin bazıları bana da şok olmuştu. İçimdeki toz pembe bulut hâlâ oralarda bir yerlerdeydi. Hatta

az önce neredeyse tüm göğsümü kaplıyordu ama şu an Kutay bana bakarken resmen griye dönecekti.

“Beren?”

Kutay’a baktım. Az önce pizzama kaçak bir mısır tanesinin düştüğünü tespit etmiştim. Bol kaşar peynirini kamuflaj olarak kullanmıştı. Ama onu yakalamıştım.

“Az önce söylediğin o cümle. Sanırım hayatımda duyduğum en güzel şeydi. Bu gece beni şaşırtan tek şeyin arabamla aynı renk olan dudakların olacağından emindim. Bunu asla beklemiyordum.”

Kutay yanakları gerilene kadar gülümserken bu sefer şok olma sırası bendeydi. Nihayet eline çatalına alarak makarnasını çatala dolamaya başladı.

“Sanırım en son ateşler içerisinde yanıp, tam kusacakken anem beni okuldan aldığı anda ve rezil olmaktan kurtulduğumda bu kadar rahatlamıştım.”

“Korkunç bir benzetme! Söylediğim cümlenin seni etkilediğini söylüyorsun ama bir kusmukla bir mi tutuyorsun?”

“Dua et ilkokulda altımı ıslatıp kendimi okul tuvaletine kapattığım günle bir tutmuyorum. Yemin ederim kâbus gibi bir gündü. Okul hayatımın bittiğine emindim. Hatta eve gider gitmez tüm ömrümü yorganımın altında geçirip, yemek yemek için bile oradan kalkmayacağıma.”

Dayanamayarak güldüm. Anın tuhaflığı bu söylediğiyle birlikte biraz olsun dağılınca rahatlamıştım. Onu etkilediğim için memnun muydum?

Öyle hissediyordum.

“Böyle bakınca ilk seçenek kesinlikle daha iyi görünüyor.”

Kutay elindeki çatalı bırakıp pizzama uzandığında kibarca geri çekildim.

“Umarım yemeklerini paylaşmakla alakalı bir sorunun yoktur.”

“Alabilirsin,” derken elimdeki dilimden yine kocaman bir lokma ısırdım. “Herkesi aynı hoşgörüyü göstermem ama senin için ayrıcalıklı davranabilirim sanırım.”

Kutay neredeyse pizzanın yarısını tek seferde ağzına atmıştı.

“Az önce benimle flörtleştin!”

“Saçmalık. Sadece sana iyi davranmaya çalışıyorum, yemeği ısmarlayan sensin. Bu yüzden. Ayrıca hepsinin bir karşılığı olacak. Yarın garajda canına okuyacağım.”

“Kulağa şiir gibi geliyor!”

Kutay çatalına doladığı bir parça makarnayı bana uzatınca hiç çekinmeden uzandım ve lokmayı ağzıma attım.

“Buraya bilerek mi getirdin? Bu insanda bağımlılık yapar, üstelik ben kuru domates sevmem bile!”

“Seni etkilemeye çalıştığım doğru. Normalde burası en az beşinci randevuya kadar getirilmeyecek kadar özel bir yer ama konu sen olunca işler değişiyor.”

Benden bu kadardı, daha fazla bir şey diyemeyecektim. Hâlâ ne yaşadığımı bile tam anlayamamıştım. Tek bildiğim o içimdeki duygunun gittikçe kabardığı ve kocaman büyüyerek içime yayılmaya başladığıydı.

“Ailenden bahsetsene?”

Kutay sakince, “Ne bilmek istiyorsun?” diye yanıtladı.

“Bilmem. Annenle babandan bahset mesela. Veya kardeşin var mı? Kaç yaşında?”

“Annem de babam da çalışıyor. Aslında onların bir yatırım şirketi var. Tek çocuğum. Kardeşim yok.”

“Bu kadar mı?”

“Sorduğun soruların cevabı mı? Evet.”

“Peki, sen ne okudun? Veya okuyor musun?”

“İşletme okuyorum. Tam olarak beş yıldır.”

“Tembel birine hiç benzemiyorsun.”

Sonunda doymuştum. Sadece sodayı yudumlamaya devam ediyordum.

“Değilim. Sadece bazı şeyler ters gitti diyelim.”

“Ne gibi şeyler mesela?”

Kutay makarnasını bitirmiş benim bıraktığım pizzanın son dilimlerine dadanmıştı.

“Sen neden okumadın?”

Cevaptan kaçtığını anlasam da üstelemedim.

“Bilmem. Hayalim değildi. Ben arabaları seviyorum, o kadar. Babamın yanında çalışmak benim için her şeyden daha güzeldi.”

“Bu kararından pişman mısın?”

“Pişman değilim. Ama son yaşadıklarına bakarsak bazen başka bir yolu var mıydı diye kendimi düşünmekten alamıyorum.”

“Ne yaşandı ki?”

“Ben sanayide hiçbir zaman istenmedim. En başta annem karşı çıktı. Kız dediğin hanım hanımcık olur naraları attı. Sonra Mehmet istemedi. Babam her zaman daha sakindi, engellemedi ama desteklemedi de. Müşterileri ve esnafı anlatmaya gerek bile yok. Onlar için hayattaki en tuhaf şeydim. Ben kendimi normal hissediyorum ama birileri insana sürekli anormalmiş gibi davranınca insan da kendi içinde çelişkiye düşmekten kurtulamıyor.”

“Benden cesaretli olduğun kesin. Ben işletme okumak istemediğimi aile söyleyemedim bile.”

“Neden?”

“Dinlemezlerdi çünkü. Kendimi açıklamaya çalışmak çok kötü hissettirecekti. En ufak bir direnç dahi göstermedim. Sadece kabul ettim.”

“Sen ne olsun isterdin peki?”

“Aslına bakarsan ben bu konuyu pek düşünmedim. Belki de kendi içime dönersem başka şeylerle karşılaşacağımdan hiç sorgulamamışımdır kendimi.”

“Yani kaçtığın bir konu var?”

Kutay kalan sodasını kafaya dikti.

“Enteresan bir olay değil aslında. İşkolik anne ve babanın, yal-

nuz büyüyen çocuğu. Bu duygudan kaçmak için hiçbir zaman derinlere inmedim, sanırım bundan dolayı da neyi severim neyi sevmem onu bile bulamadım.”

“Aile!” diyebildim sadece.

“Aile!” diye beni destekledi.

Sohbet sevdiğimiz dizilerden, filmlerden, küçükken yaşanan gerçek anlardan ve tabii ki arabalardan yana akıp gidiyordu. Sürekli bir konudan diğerine atlarken kendimi bir girdabın içinde hissetmiştim. Ama akıntıya kapılıp kendimi serbest bıraktınca bu his oldukça tatlı gelmeye başlamıştı.

Kahvelerimizi oturup içmek yerine karton bardağa koydurduğumuz bir kafeden almayı tercih etmiştik. Ben tabii ki bol çikolatalı tatlı da almıştım. Onu Kutay’la paylaşırken bu hissin böylesine sıcak hissettirmesi bana da sürpriz olmuştu.

Saat ona geldiğinde tekrar arabanın yanına dönüp eve doğru yola çıkmıştık. Birisi sabah bana gecenin sonunda eve gittiğim için üzüleceğimi söylese inanmazdım.

“Beren!”

“Efendim?”

“Bu gece, aramızda kalsın. Kunduz’un bilmemesi gerekiyor.”

Başımı usulca salladım. Kutay hangi sebeplerden dolayı böyle hissediyordu, bilmiyordum ama benim için de aynı şey geçerliydi. Kunduz’un bilmesini istemiyordum.

“Kunduz’u nasıl tanıdın?”

İşte, bu tam olarak bam teliydi. Kutay’ın direksiyonu sıkı ellerinden ve gerilen vücudundan bunu anlamak kolaydı. Kendisi farketmediğimi sanarak gülümsedi.

“Bu da başka bir randevunun konusu olsun. Tabii Kunduz bir randevu konusu olarak oldukça tatsız kalıyor ama sen randevu eşim olacaksan, varım.”

Eve yaklaşmıştık. Kutay mahallenin girişinde beni bekleyen arabamın yanında durdu.

“Olacak, değil mi?”

“Efendim?”

“Randevu diyorum. Bir sonraki. Olacak, değil mi?”

“Bir düşüneyim!” derken emniyet kemerimi çözdüm.

“Düşünmek yok demiştik. Kalbimizin sesini dinleyecektik.”

Gözlerimi kaçırdım.

“Görüşürüz.” Kutay tam gülecekken ekledim: “Yarın garajda. İş için. Ben gelmeden yerleri süpürmeyi sakın unutma, Sarı Kafa!”

Arabadan inip kendi arabama geçerken Kutay da indi.

“Beren bana kesin bir cevap vermelisin. Bu benim yaşamsal fonksiyonlarımın devam etmesi için bir mecburiyet. Böyle bir geceden sonra tekrarının olmayacağını düşünmek beni öldürür.”

Ben arabama binip kontağı çevirince farlarım Kutay’ın gözlerini aldı.

Önce kıvrak bir geri vites hamlesi yapıp daha sonra direksiyonumu yola doğru çevirip gitmeye başladım. Dikiz aynasından Kutay’ı görebiliyordum.

Sabahkinin aksine gözlerinin içi gülümsüyordu.

Tıpkı dudaklarımdaki gülümseme gibi.

Yaseminle buluşmalıyım. Keşke bu kadar geç olmasa diye düşünmeden edememiştim. Mecburen yarım bekleyecektim. Ona şu yarış meselesini de anlatmak istiyordum, artık çevremden birileri bilmeliydi. Ama Yasemin’in nasıl bir tepki vereceğini kestiremiyordum.

Eve yaklaşmıştım. Kendimi uzun zamandır olmadığım kadar mutlu hissediyordum. Özellikle son yaşananlara bakarsak bu oldukça şaşırtıcıydı.

Arabamı bahçeye park ettikten sonra henüz inememişken telefonuma gelen bir mesajla birlikte kaşlarım çatıldı. Mesaj kayıtlı olmayan bir numaradan gelmişti.

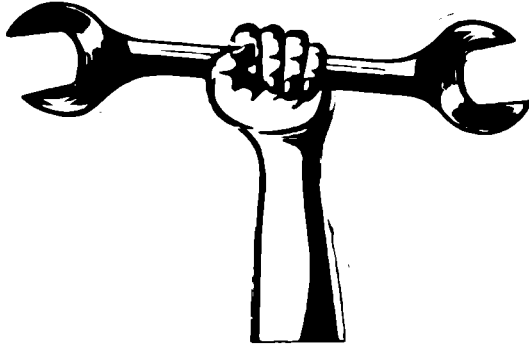
Mesajı açıp okuyunca tüylerim diken diken oldu.

Bilinmeyen Numara: *Demek Kunduz'un yeni şans meleği sensin!*

İşte bu mesaj beni gerçekten de viraja son hız girmişim gibi korkutmuştu. Üstelik ellerim titriyordu. Kaza yapacaktım!

Bölüm 14

Oyun

O gece hiç uyuyamamıştım.

Bu uykusuzluğun mutluluktan olacağını sanmıştım.

O mesaja kadar.

Tüm bunlar yetmezmiş gibi annem de beni sorularıyla bunalıp durmuştu. Sorgu meleklerinin annemden daha insafli olduğunu düşünüyordum. Kimle çıktınlar, nereye gittinler... Ben cevap vermedikçe o gözünde devasa derecede iyi, başarılı, temiz aile çocuğu hayallerini büyütüp önüme farklı seçeneklerle geliyordu. Kutay yerine hayal ettiği partnerlerim kimi zaman kapalı çarşıda bir kuyumcu, kimi zaman babam gibi esnaf, kimi zamansa doktor oluyordu. Bir ara Nasa'da görev alan astronot diyecek diye ödüm kopmuştu. Annemi başımdan savdıktan sonra pijamalarımı giyip yavaşça makyajımı çıkardım.

Tam kendimi gelen mesaja karşı sakinleştirmiştim ki tekrardan gelen bir mesajla tedirginliğim katlandı.

Bilinmeyen Numara: *Bizimle çalış!*

Ve ardından beni asıl korkutan son mesaj atıldı.

Bilinmeyen Numara: Kunduz'un en iyi yapabildiği bir garaj mı? Bunu kendine yapma!

Kimdi bu?

Garajdan haberi vardı.

Olmamalıydı.

Kutay o garajı sakınıyordu bu belliydi ama onun haricinde orası benim için gizli kalmalıydı. Kimse bana bulaşmamalıydı. Kendimi korumalıydım. Bunu yapabileceğime, gizlice sadece kendi işimi halledeceğime kendimi inandırmıştım. Ben yanlış bir şey yapmıyordum.

O zaman neden yanlış insanlar bana ulaşmıştı? Cevabını aslında biliyordum ama kendime itiraf etmem mümkün değildi. Şu an tek düşünebildiğim benim yanlış bir şey yapmadığımıdır.

Sabaha karşı gün doğmaya başladığında yorgunluğuma teslim olup ancak uyuyabilmişim. Telefonumu kapatmak tek çare gibi gelmişti.

Uyandığımda saatin çok geç olduğunu düşünsem de henüz gün batmamıştı. Telefonumu açtığımda Kutay'ın defalarca aradığını görüp küfrettim.

“Şimdi çocuk kendi üzerine alınacak!”

Kutay'ı aradım.

“Beren?” Arka planda çok rüzgâr vardı. Sesi gürültünün içinde kayboluyordu “İyi misin?” Kesik kesik gelen sesindeki endişeyi duyunca gülümsedim. Beni merak ediyordu.

“İyiyim,” dedim. “Ama hemen buluşmalıyız.”

“Korkmalı mıyım?” Şimdi rüzgâr sesi dinmişti. Belli ki kapalı bir mekâna geçmişti. “Sana ulaşamayınca yarınki yarış için hazır olması gereken arabaları sanayide başka bir ustaya getirdim. İşim yarım saate biter. Buraya gel derim ama... Babanlar görebilir,” diye fısıldadı.

“Yok,” dedim “Ben zaten tövbeliyim. Sen işini hallet öyle buluşalım.”

İşten ayrıldığım günden beri sanayinin bir sokak yakınından bile geçmemiştim. Gri iş tulumum askıda öylece duruyordu. Her zaman taktığım bandanamı bile artık takmıyordum. Hüzünle yatağıma geri çöktüm. En son Kutay'la yediğim pizzanın yerinde yeller esiyordu... Annem yine evde yoktu. Onunla karşılaşmamanın verdiği huzurla mutfağa yöneldim, Kutay'ı bekleyene kadar bir şeyler atıştırabilirdim. Tabii midemin kabul edeceğinden şüpheliydim!

Kutay söz verdiği gibi yarım saat sonra kapıdaydı. O vakte kadar annem henüz gelmemişti. Büyük bir rahatlıkla arabaya bindim. Ben arabaya biner binmez Kutay sessizce konuşmamı bekledi. Kesinlikle sorunun dün geçirdiğimiz gece olduğunu düşünüyordu, bunu gözle-rinden anlamak mümkündü.

"Dün gece!" diye söze girdim ama sanırım bu iyi bir başlangıç değildi, Kutay'ın omuzları biliyordum der gibi çökünce hemen devam ettim. "Dün gece biri bana mesaj attı." İşte şimdi Kutay farklı bir şeyler döndüğünü anlamıştı.

"Kim?"

"Bilmiyorum. Gizli numara. Tek kullanımlık hattan falan atılmıştır muhtemelen veya başka bir yolu var, bilmiyorum. Asla numara yazmıyor."

"Ne diyor peki?"

"Benden. Garajdan. Kunduz'dan ve ona çalıştığımдан bahsediyor. Hepsinden haberi var. Birileri beni Kunduz'dan ayırıp kendi yanına çekmek istiyor. Belli."

Kutay yumruğunu sıkıp direksiyona vurunca irkildim.

"Allah kahretsin."

"Sence kim? Tanıyor musun? Ne yapacağım? Bu işlere bulaşmak istemiyorum ben sadece..."

Kutay arabayı çalıştırıp hiddetle gaza yüklendi.

"O teklifi kabul ettiğinde hepsine bulaşmış oldun. Aklına gele-meyecek işlere. Sana söylemiştim. Seni uyardım ama beni dinlemedin."

Kutay dümdüz konuşuyordu. Bu keskinliği tüylerimin ürpermesine neden oldu.

“Nereye gidiyoruz?”

Cevabı beklenmedikti.

“Kunduz’a. Bu iş bizi aşar. Haberinin olması lazım. Seni tek koruyamam. Birileri onun sınırına girmek istediğini bilmeli.”

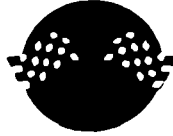
Panikle cevap verdim.

“Ama bu olayların kızışmasına neden olmaz mı? Kunduz öğrenirse çok sinirlenir. Ne yapacağı belli olmaz.”

Kutay tavrından bir adım geri atmadan vitesi arttırdı.

“Benim istediğim de bu. Kışkırması. Seni korumamız lazım.”

Kutay’m cevabıyla arabanın koltuğuna sindim. Sanırım eve dönmek istiyordum ama buradan geri dönüş yok gibi gözüküyordu.

Geldiğimiz yerin neresi olduğunu hemen anladım. Burası Kunduz’un galerisinin bulunduğu yerdi. Kutay arabayı özensiz bir şekilde kapının önüne durdurunca ona baktım.

“Bana biraz dramatik davranıyorsun gibi geldi!” Kutay öyle bir bakış atmıştı ki bu bakış sonrası susmamam olanaksızdı.

Biz içeri girdikten sonra cam kapıyı arkamızdan kilitleyen Çağatay, içeriden bir kumandaya basarak elektronik kepenklerin inmesini sağladı. Artık yoldan geçen herhangi biri içeride ne olduğunu göremeyecekti. O an Kutay’ın çoktan Çağatay’a bir şekilde ben görmeden mesaj attığını anlamış oldum. Kesinlikle an itibarıyla ikinci sınıf Amerikan çete filmlerinin içine düştüğümü anlamıştım.

“Bu taraftan,” dedi Kutay. Dikkatim hâlâ kapanan kepenklerde olsa da onu takip ettim. Artık içerideki arabaları pek önemsemiyordum. İçim içimi yiyordu. Üst kata çıktığımızda gayet sıradan gibi görünen ofislerin önünden geçtik. Kapıların üzerinde muhasebe, sa-

ış pazarlama ya da mutfak gibi alanları belirten tabelalar asılıydı. Hepsinin kapısı kapalıydı. Mutfakta kahve makinesinin fokurdadığını duydum.

Tüm bu normallikler bana Kunduz'un da etten kemikten bir insan olduğunu hatırlatıyordu. Bu iyi bir şeydi çünkü şu an normal hissetmeye ihtiyacım vardı.

Kunduz'un odasının kapısı açıktı. Kutay içeri girerken omzumdaki hafifçe tuttu. Bu hareketi bana destek olmak için mi yapmıştı yoksa sadece bir içgüdünün eseri miydi tartışılır fakat biraz olsun bana kendimi güvende hissettirmişti.

Biz gelince Kunduz oturduğu ofis sandalyesinden kalktı. İlk kez takım elbiseyle görüyordum onu. Böyle görününce yaşı daha da büyük gelmişti. Belki de otuzlu yaşlarından çok daha yaşlıydı. Burnundaki hızma ve kulağındaki piercingleri çıkarmıştı. Sadece kaşındaki demir halka duruyordu. Bugün illegal bir bahisçi değil, galeri patronuydu. Cidden bu kadar değişime gerek var mıydı düşünmeden edemedim.

"Güzelim, bu ne şeref!" Ellerini havaya açtı. Yanına doğru yaklaşmadım bile.

"Eren," diye düzelttim onu. Hitap şeklinden rahatsız oluyordum. Ama o bundan zevk alıyor gibiydi.

"Eee," dedi beni duymazdan gelerek. "Araba almaya mı geldin?" Kabkaha attı. "Sana hepsi feda olsun. Seç beğen al!"

"Hayır," bir koltuğa oturdum. Oturmasam bayılabilirdim. Kutay'ın ve Çağatay'ın sessizliği sinirlerimi bozuyordu. Kutay birazcık bile yardımcı olma eğiliminde değildi. Ayrıca etrafta neden bizden başka kimse yoktu?

"Ne içersin?" Kunduz Kutay'ı görmezden geliyordu.

"Hiçbir şey. Sadece bir şey söyleyip gitmek istiyorum. Daha doğrusu söylememi istiyor. O!" derken Kutay'dan bahsettiğimi biliyordu.

"Bu hoşuma gitmedi." Parmağını bana doğru salladı. Bir anda

karakter değiştirmişti. “Yani bu tavrın. Umarım yumurtlayacağınız şey canımı sıkmayacaktır. Kutay?”

Kutay Kunduz’a ifadesiz bir suratla baktı. “Biraz can sıkıcı.” Kunduz’un gözleri kısılnca ortamı daha normalleştirmek adına atıldım.

“Aslında bir kahve iyi giderdi.” Tatlı olduğunu düşündüğüm bir şekilde sııttım. “şekerli olabilir.”

“Tatlım inan bana kahvene şeker atmana ihtiyacın yok.” O da bana sııttı fakat eski ifadesinden çok uzaktı. “Sen zaten şeker gibisin ama konumuza geri dönelim, olur mu? Merak duygusunu hiç sevmem. Anlıyorsun, değil mi?”

“Aslında öyle büyük bir olay yok ortada. Dün gece kendi kendime takılıyordum.” Sanki bizim Kutay’la buluştuğumuzu anlayacakmış gibi ekledim. “Evde!”

“Yavrum!” derken artık sinirleniyor gibiydi “Uzatma.”

Kunduz sakince tütün tablasını çıkarıp tütün sarmaya başladı. Tütünü profesyonelce saran parmaklarını izlerken hipnoz olmaya başlamıştım.

“Devam et.”

“Bir mesaj geldi. Mesajda senin şans meleğin olduğumu yazmışlardı.”

Kunduz normalde bu söylediğıme vereceği en cıvık tepkiyi verirdi ama şimdi ufak bir onay mırıltısı ile geçiştirmeyi tercih etmişti.

“Başka?”

“Bir de onlarla çalışmam için teklif sunuyorlardı. Yani o an değil ama ben cevap yazmayınca mesajların ardı arkası kesilmedi.”

“Ne sundular sana?”

“Öyle bir şey değil. Sadece bizimle çalış yazıyordu. Bir de bazılarında hakaretler vardı.”

“Sen ne dedin?” Sardığı tütünü yaktığında oda anında duman altı oldu.

“Cevap vermedim dedim ya. Kutay’ı aradım ve sana geldik.”

Elini bana doğru uzattı “Telefonunu alabilir miyim?” Yeşil gözleri zehir gibi bakıyordu ama beni ürkütmemek için sanki gerçek tepkisini saklıyordu.

“Al,” dedim. Mesajlara bakacağını biliyordum. Telefonu dikkatle incelemeye koyuldu. Bir dakika sonra kaşları çatık bir şekilde telefonu bana geri uzattı.

“Çağatay,” bir kâğıda bir şeyler karalayıp Çağatay’a verdi. “Sorgulatan bakalım şu mesajları. Gizli numara ama sen piyasanın ağzını ara bakalım.”

İkinci sınıf bir Amerikan dizisinin tam ortasıdaydım demiştim ya şu anda polis gelip mekânı basmaya kalkışırса hiç şaşırmazdım. Kabullenemediğim fakat anlamam gereken bir gerçek vardı: Kunduz kesinlikle mafyaydı.

“Eren’e kahve getirin. Şekersiz olsun,” diye seslendi. Tekrar neşeli tavrına dönmeye çalışıyor gibi gözükse de pek başarılı olduğu söylenemezdi.

“Şeker konusunda söylediklerimi unutma, güzelim.”

“Ee,” dedim onun söylediğini umursamadan. “Bu kadar mı? Ne düşünüyorsun?”

“Bu şehirde illegal yarış düzenleyen sadece ben değilim.” Tekrar yerine oturdu. “En büyüğü benim düzenlediğim olabilir ama bu işle kendi çapında uğraşan bir sürü düşmanım var. Herhangi birileri olabilir. Belli ki niyetleri sen değilsin. Bana açıkça saldırmak istiyorlar.”

“Nasıl bir saldırı?”

“Sana yazmalarının tek sebebi huzursuzluk çıkarmak. Akılları sıra yediğin her boktan, attığın her adımdan haberimiz var diyorlar. Tabii çevremdekilerin sadakatini sorgulamaya çalışıyorlar.”

“Öyle,” diye onayladı Kutay “Eren’in seninle çalıştığını ancak üç beş kişi biliyor.”

“Ne demek istiyorsun?” Kunduz’un dudakları sinsi bir gülümsemeyle çarpıldı. Kutay’ın ne demek istediğini biliyordu.

“Hain,” derken çok ciddiydi. “Aramızda bir hain var.”

“Benimle aynı anda aynı şeyleri düşünmene bayılıyorum.” Kunduz tütünü söndürdü. O esnada kahvem gelmişti ama içmek istediğimi sanmıyordum.

“Al başına belayı. Yahu ben sizi drift atan, araba meraklısı man-yaklar sanıyordum. Mafyacılık oynayacağımızı söyleseydiniz, valla annem salmıyor beni, siz gidin derdim.”

Kunduz güldü. Hatta bu söylediğime Kutay bile gülmüştü.

“Biz saklambaç oynuyoruz güzelim. Özellikle karanlıkta ve ıssız bir ormanda. İp atlamak için yanlışı bir arkadaş grubuna girdin diyebiliriz. Fakat korkma...” Kunduz’un lafını böldüm.

“Korkmuyorum.”

Kunduz kendi kahvesinden bir yudum aldı.

“Güzel.”

“Ben artık gidebilir miyim?”

“Kahveni içmedin, güzelim.”

“Ben acı kahve sevmem. Zaten ortam tatsız, bir de o kahveyi çekemem.”

“Kahveni iç,” derken ciddiye di.

“Annem bekler,” diye sırtıp sıyrılmaya çalışsam da olmamıştı. Kalktığım yerime otururken fincanı elime aldım. Şekersiz kahve dünyanın en kötü şeyiydi. Ben bir şeker bağımlısıyım. Bari yanında bir parça çikolata olsa diye düşündüm ama sesli bir şekilde dile getirme hatasına tabii ki düşmedim. Kahveyi kusmadan içmek çok zordu ama başarmıştım.

“Artık gidebilir miyim?”

“Tabii.” Kunduz elindeki telefonla oyalanırken göz teması kur-muyordu. İncelediği şey her neyse önemli olmalıydı.

“Kutay, onu yalnız bırakma. Zaten bu iş uzun sürmez. En kısa zamanda halledeceğim.”

Kunduz’a nasıl halledeceğini sormak istesem de bunu yapma-dım çünkü duymak isteyeceğimi sanmıyordum.

Ayaklandım. Bir an önce bu galeriyi terk etmek istiyordum. Ku-

tay'da benimle kalktı. Saçları karmakarışık. Bugün çok somurtkandı. Biraz yorgun görünüyordu.

Kapıdan çıkarken "Dur," dedi Kunduz. "En önemlisini söylemeyi unuttum." Kutay meraklı bakışlarını bir bana bir Kunduz'a dikiyordu. Benim de ondan kalır yanımda yoktu.

"Yarışlara artık gelmeyeceksin."

Kendi yüz ifademi göremiyordum ama gözlerimin dehşetle irileştiğini biliyordum.

"Ama neden? Yani benimle çalışmak istemiyor musun?"

"Hayır," ellerini cebine koyup beni dikkatle süzdü "Çalışmaya devam edeceğiz. Sadece yarışlarda görünmeni istemiyorum. Zaten ortalık karışık, senin gibi temiz bir aile kızının yarış alanında heba olmasını istemeyiz."

"Çok komik," diye mırıldandığımda Kutay dirseğiyle beni dürttü.

"Şimdi çık. Ve mümkünse o hattı parçala."

"Yok artık!" Kutay'a bakınca onun da Kunduz'la aynı düşüncede olduğunu hissettim.

"Ama ben yarışları seviyorum." Bunu ilk defa dile getiriyordum bana da sürpriz olmuştu. "Hatta ben de yarışmak istiyorum. Orası benim kendimi..." Fakat devam etmedim. Zaten Kunduz itirazımdan rahatsız oluyor gibiydi.

"Madem yarışlarda yokum. Arabaları da başkasına yaptırın."

Galeriden çıkıp arabaya binene kadar tek kelime etmedim. Nihayet bu aptal yerden uzaklaştığımızda konuşmaya hazırlanıyordum ki Kutay benden önce davrandı.

"Kunduz'un bunu halledeceğini biliyordum. Rahatladım."

"Beni delirtmeye mi çalışıyorsun?"

"Beren cidden o yarışları bu kadar dert etmen normal değil! Şu an kendini düşünmelisin."

Sürekli ikaz lambası öttüğü için kemeri hışımla çekip bağlamaya çalıştım.

“O yarışları seviyordum. Orada olmak bana kendimi iyi hissettiriyor. Zaten yanımda bir sürü insan olacak...”

“Beren?” derken Kutay’ın sesi sakindi.

“Ne var?”

“Senden biraz mantıklı düşünmeni istiyorum. Duyguların belli ki çok yoğun. Şunu sakın unutma, orada olmasan da kendini ifade edebilirsin. Sen her zaman Beren’sin. Arabalar olmasa da. Seni asıl korkutan şeyin arabalardan uzak kalmak olduğunu anlıyorum fakat lütfen bu konuyu kişiselleştirme.”

Bakışlarımı yola çevirdiğimde gözlerim yanıyordu hatta sağ gözümünden bir damla yaş aşağı doğru yuvarlanınca hızlı bir şekilde gözlerimi kırptırdım.

“Bu doğru değil.”

“Amacım seni kırmak değil. Korkmadığını söylüyorsun ama korkmalısın. Sakın bu ortamın seni değiştirmesine izin verme.” Direksiyonu hafifçe sıkınca gözlerim Kutay’a kaydı.

“Bunu kendine yapanları gördüm. Sonları iyi olmadı.” Bunu o kadar gerçekçi söylüyordu ki yalan olmadığını anladım. Fakat ben herkes değildim.

“Ben orada bir kere bile yarışamadım. Bunu yapmak istiyordum.”

“Orası sana uygun değil.”

Bakışlarımı devirdim.

“Bunu bana söylememen gerektiğini sana söylediğimi hatırlıyorum.”

“Uslu durursan sonrası için belki düşünebiliriz.”

“Oldu olacak ağzıma emzik de ver, Sarı Kafa!”

Kutay güldü.

“Sana ‘güzelim’ dememi ister misin?” Bunu söylerken Kunduz’un güzelim tonlamasını kullanmıştı. Kendimi tutamayarak yüzümü buruştururken güldüm.

“Aman sakın şeker kullanma, güzelim. Parmağını daldır kahve-

ne, o zaten bal olur!” Bu söylediğime Kutay kahkahalarla gülerken ben de kıkırdıyordum.

“Cidden bu kadar itici olmayı nasıl başarıyor acaba?”

“Bana sorarsan bu bir zırh. Altındaki kötülüğü saklamaya çalışıyor.”

“Bazen Kunduz’un yanında çok geriliyorsun, ondan neden bu kadar korkuyorsun?”

Kutay’ın bakışları anında dondu.

“Korkmuyorum. Sadece onu sevmiyorum.”

“Neden yanındasın o zaman? Hatta oldukça önemli biri gibi duruyorsun.”

“Çıkarım var diyelim.”

“Çıkar mı?” Nedense bu çıkarın para olmadığından emindim. Yarışlara da pek ilgili birisi değildi. O zaman Kutay’ın Kunduz’dan çıkarı neydi?

“Bana da söylesene şu çıkarı?”

Kutay sessizliğiyle beni cevaplayınca tam da tahmin ettiğim gibi olayın çok başka olduğunu anlamış oldum.

“Nereye gidiyoruz?”

“Seni evine bırakıp Kunduz’un yanına gideceğim. Yarışlar için yeni bir düzen gerekiyor. Ayrıca şu hain kimmiş onu anlamaya çalışacağım.”

“Anladım.”

Kutay bana dönüp baktı.

“Cidden Beren evinde dur. Zaten kendimi çok kötü hissediyorum. Seni bu işe ben bulaştırdım. O kâğıdı cebine tıktırıp seni yarışa çağırdığımda ne bekliyordum acaba?”

“Kendini suçlama. Bu benim seçimimdi.”

“Ama suçluyorum.”

“Demek kendini kötü hissediyorsun...” derken yine bir hamle yapıyordum ve Kutay bunu anlamıştı.

“Tabii ki üzgün olduğum ve kendimi affettirmek istediğim için seni yarışlara sokmayacağım. Suçlu hissetmeyi tercih ederim.”

Yanaklarımı sıkıntıyla şişirirken cidden hırs yapmaya başladığımı hissediyordum. Sonunda mahalleye yaklaştığımızda Kutay arabayı durdurdu.

“Dikkatli ol ve en ufak bir şey hissedersen beni ara. Telefonu uçak moduna alıp sadece interneti kullanmaya çalış. Sana yeni bir hat getireceğim.”

Kutay’a cevap vermeden arabadan indim. Anında yürümeye başlayıp uzaklaştığımdan Kutay’da beklemedi ve gitti.

Arabanın uzaklaşma sesini duyunca dönüp baktım.

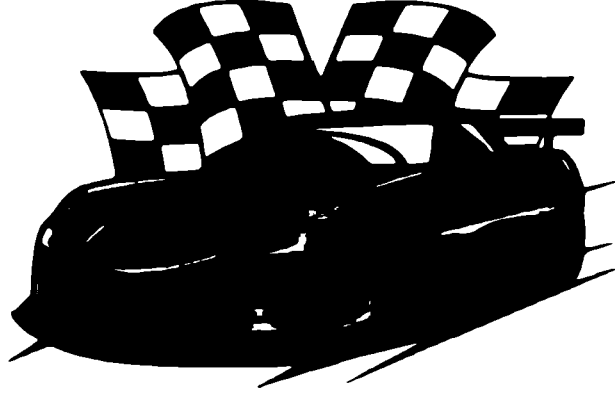
“Kimse beni oyundan atamaz!”

Yine yaptığımı biliyordum.

Hırslanmıştım.

Ne olursa olsun o yarışlara gidecektim.

Bölüm 15

Hain

İki gün boyunca Kutay'la sadece telefon üzerinden iletişim kurmuştum. Sadece yarışlar için engellendiğim söylense de bu gerçek değildi belli ki. Kutay şu sıralar beni olabildiğince saf dışı bırakmaya çalışıyordu.

Anlıyordum.

Yarışlara girişim Kunduz'un emriyle yasaklanmıştı, evet. Güya işi kabul ederken Kunduz'a racon kesip kuralları kendim koyacağımı söylemiştim. Beni istediği zaman oyuna dahil edip istemediğinde çıkarması canımı çok sıkıyordu. Cumartesi geceleri neredeyse bağımlılık gibi gelmeye başlayan yarışa gitmediğimi düşünemiyordum. Cumartesi gecesine geçmemiz için önümde koca bir gün vardı. Elime aldığım telefonumdan Yasemin'in numarasını tuşladım.

Kendimi oyalamalıydım.

Ve artık birileriyle konuşmalıydım.

Yasemin'le konuştuktan sonra en sevdiğim filmlerden birini açarak oyalanmaya devam ettim. Bir saat olmadan, filmin yarısına bile gelememiştim ki dış kapının açıldığını duydum. Ardından Yasemin'in sesi kulaklarımı doldurdu. Ben odamdan çıkamadan Ya-

semin odama girmişti. Buna memnun oldum. Annemin Yasemin'e benden yana dert yakınmasını istemiyordum.

"N'aber, güzellik!" Yasemin içeri neşeyle girmiş olsa bile seçtiği kelime yüzünden yüzümü buruşturmak zorunda kaldım.

"Bana öyle seslenme."

"N'oluyor?"

Yasemin anında ruh hâlimdeki karamsarlığı anlamıştı.

"Sana anlatmam gereken şeyler var."

Yasemin korkuyla yatağımın üzerine çökerken öylece ona bakmaya devam ettim.

"Başımız beladaysa yemin ederim seni öldürürüm."

"Ben sana çay getireyim."

Ve odadan çıktım.

Salaktım. Kesinlikle salaktım. Yasemin'e en ufak bir ayrıntı bile yeterdi. O eğer bir şeyden şüphelenirse kesinlikle ipin ucunu bırakmazdı. Eğer her şeyi ona anlatamayacaksam ne diye yumurtlamıştım ki?

Başım beladaydı, evet ama bunun sebebi mesajlar veya yarışlar değildi. An itibariyle Yasemin'di. Annem oturma odamızda televizyondan izlediği gündüz kuşağı programına aynı anda en yakın arkadaşı, yan komşumuz Handan teyzeyle telefonda dedikodu yaparak eşlik ediyordu. Dikkatinin bizde olmaması sevindiriciydi çünkü Yasemin beni boğarken çok ses çıkacaktı. Veya Yasemin sinir krizi geçirirken. Veya Yasemin polisleri aramaya çalışıp da ben onu durdurmaya çalışırken...

Tekrar odaya gittiğimde Yasemin'in hâlâ montuyla oturduğunu gördüm.

"Hava çok soğuktu herhâlde!"

"Arabayla geldim. Üşümedim, ta ki senin ortaya attığın bomba-ya kadar. Kanım çekildi."

"Abartma!" derken bir fincan çay uzattım.

"Konu sen olunca nedense abartmıyormuşum gibime geliyor."

“Araba sürmeye alıştın mı?”

Yasemin ehliyetini çok uzun zaman önce almış olsa da ailesi o kadar korkutmuştu ki ehliyetini tekte alan Yasemin yıllarca araba sürememişti. Önce benim arabamda yaptığı pratiklerle öz güveni yerine gelmiş daha sonra ailesine açtığı savaşı kazanarak babasının arabasını alacak kıvama gelmişti. O da birçok kadın gibi araba konusunda değersizleştirilenlerdendi.

“Alıştım. Yerler ıslak olunca biraz korkuyorum ama senin dediğin direksiyonu sıkı tut sözü aklıma geliyor, sakinleşiyorum.”

Yasemin montunu odanın bir köşesine attı, yatağına kurulup sıcak çaydan bir yudum aldıktan sonra dikkatlice bana bakmaya devam etti.

“Anlat bakalım. Neler oluyor?”

Lafı çevirme çabam tabii ki başarısız olacaktı, diye düşündüm. Anlatmalı mıydım? Buna ihtiyacım vardı, artık birileriyle paylaşmalıydım ama sonucun ne olacağını biliyordum. Yasemin çılgın görüşünün aksine oldukça korkak birisiydi. Panikle tüm olanları aileme anlatmamı söyleyip duracak, muhtemelen bunu ben yapmazsam kendisi yapacaktı. Acele ederek güzel bir yalan bulmalıydım.

Ya da...

“İşe girdim!” dedim hızlıca.

“İşe mi?”

“Evet. Kimse bilmiyor.”

“Neden saklıyorsun ki?”

“Çünkü yine araba tamiri ve annem bunu duyarsa beni parçalar. Eskiye döneriz. Ayrıca sınava hazırlanmayıp araba yaptığımı öğrenmiş olurlar.”

“Sınava hazırlanmıyor musun?”

Yasemin’in şok olduğunu görebiliyordum ama birazdan bu şok katlanarak artmaya devam edecekti.

“Hazırlanmıyorum. Uzun bir zamandır çalışıyorum. Bahane olarak da bunu bulabildim.”

“Benden sakladın mı yani? En yakın arkadaş olduğumuzu sanıyordum...”

“Dur küsme hemen, yoksa anlatmaya devam edemem.”

“Dahası da mı var?”

“Ayrıca birisiyle randevuya da çıktım!”

Yasemin tam da tahmin ettiğim gibi ufak bir çılgılığı basıvermişti.

“Beren sana inanmıyorum. Sevgilin mi var?”

“Hayır sevgilim değil. Patronum sayılır...”

“Ne?” Yasemin çay fincanını komodininin üzerine bırakıp ağzı açık bir vaziyette şekilden şekile girmeye başladı.

“Her ne haltlar yediysen baştan anlat şunu. Ben de seni hangi yöntemle öldüreceğimi seçebileyim.”

“Babamm dükkânına gelen şu sarışın çocuk. O bir iş teklif etmişti. Ufak bir tamirhanede basit işler. Babamla aram bozulunca kabul ettim.”

“Ela gözle mi çıkıyorsun?”

“Kimseyle çıktığım falan yok. Ayrıca çıkmak ne saçma bir kelime seçimi!”

“Başlatma şimdi kelime seçiminden, devam et.”

“Devam edecek bir şey yok aslında. O iş teklif etti, ben de kabul ettim. Arabalardan uzak kalmak istemiyordum, işin buralara geleceğini bilmiyordum.”

“Nerelere?”

“Şey...” bunu söylerken ne kastettiğimi ben de ilk defa farkettim. Bu sefer gözleri şokla kocaman olan bendim.

“Beren!” Yasemin ellerini ağzına kapadı. “Sen âşık mı oldun yoksa?”

“Ben âşık mı oldum yoksa?” derken bunu gerçekten de kendime soruyordum.

“Sen âşık olmuştun!” dedi Yasemin ayağa kalkarken. Az önceki tavrından eser yoktu, heyecanla ellerini çırpıyordu.

“Olamam!”

“Olmuşsun ama!”

“Olamam Yasemin. Olamam!”

Yasemin bir ayrıntıyı yeni farkediyor gibi bana baktı.

“Bir dakika, sen bu çocukların yarışçı olduğunu söylememi miydin?”

Sustum. Unutmamıştı. Tabii ki unutmayacaktı.

“Olamaz!” dedi suskunluğuma karşı. “Âşık falan olamazsın. Beren delirdin mi onlarla iş yapamazsın!”

“Ama yaptım!”

“İşler ne boyutta? Hay Allah’ım, başından beri hâkim olmadığım için aklım da karışıyor. Yani el ele mi tutuştunuz? Birbirinizi sevdiğinizi söylediniz mi? Ayrıca şu yarış işleri hakkında ne biliyorsunuz? Güvende misin?”

“Bu kadar soruyu aynı anda nasıl cevaplamamı bekliyorsun ki? Ayrıca senin olduğun kadar benim de aklım karışık, tamam mı? Bilmiyorum. Başım belada mı? Âşık mıyım? O beni gerçekten seviyor mu, bilmiyorum.”

Yasemin ne kadar üzgün olduğumu görünce tekrardan karşıma oturdu.

“Tamam, belki de biraz yavaş gidebiliriz.”

Başımı salladım.

“Öncelikle ne kadar yakınlaştınız? Onu konuşalım. El ele tutuştunuz mu? Birlikte sinemaya gittiniz mi? Sana sarılmaya çalıştı mı?”

Güldüm.

“Güvenliğimden önce bu konuda endişelenmen tam senlik bir hareket.”

Yasemin saçını savurdu.

“Evinde benimle birlikte oturuyorsun. Bu bana oldukça güvenli geldi, aşk konusunu halledelim önce.”

Çok ciddiydi ve bu durumu biraz komik bir hâle getiriyordu. Rahatladığımı hissettim.

“Bir kez randevuya çıktık. O dediklerinden hiçbirisi olmadı. Beni yemeğe davet etti...” durakladım.

“Ve?”

“Beni yemeğe davet etme nedeni şeydi...”

“Neydi Beren söylesene, beni çıldırtmaya mı çalışıyorsun?”

“Beni kıskanıyormuş.”

“Ay kimden?”

“Halit’ten.”

“NE! Halit’ten haberi mi vardı? Aferin Beren, harika bir taş oynamışsın.”

“Bilerek yapmadım ki. Ne olduğunu bile anlamadım. Birdenbire beni kıskandığını söyledi. Sonra da yemeğe davet etti.” Birlikte geçirdiğimiz akşam aklıma gelince gülümsemeden edemedim.

“Çok güzeldi, bana makarnasından yedirdi.”

“Elleriyle mi?”

Çarpık bir şekilde sırtıp ardından kahkaha attım.

“Elleriyle!”

“Yarabbim sana geliyorum.” Yasemin beklentiyle bana bakmaya devam etti.

“Çok güzel bir geceydi. Birlikte uzun uzun yürüdük. Kendimizden bahsedip durduk.”

“Nasıl hissettirdi bu peki?”

“Yani, güzeldi. İlk defa birini bu kadar merak ettim. Hatta anlatmadığı şeyler yüzünden merakım giderek artıyor.”

“Gizemli biri demek. Bayıldım!”

“Ama bu öyle bir gizem değil. Konuşmaktan kaçıyor, gözlerimin içine bile bakmıyor o anlarda. Bir şey var ama çözemiyorum.”

“Belki şu yarışlarla alakalıdır. Tehlikeli birisi olmasın?”

“Sanmıyorum. Hatta neden bu işlerle ilgilendiğini bile anlamakta zorluk çekiyorum. Aslında o ortama hiç yakışmıyor. Yanında-

ki tiplerden oldukça farklı. Ben bile daha tehlikeli kalıyorum denilebilir. Kesinlikle sakladığı bir şeyler var, eminim.”

“Beren?”

Yasemin'e baktım.

“Şu yarışlara gitmedin, değil mi? Veya saçma sapan herhangi bir şeye bulaşmadın?”

Başımı hızlıca salladım.

“Hayır, ben sadece araba tamir ediyorum. Oldukça basit işlemler. İlegal bir şey yok. Yemin ederim.”

İçimden çarpılmamak için dua etmeye başladım.

“Bana söz ver Beren, tehlikeli bir şey yapmayacaksın.”

“Söz!” derken çoktan yaptığım için geçerli olmadığını zaten biliyordum.

“İsmi Kutay’dı, değil mi?”

“Cidden hiçbir şeyi unutmuyorsun!”

“Unutmam! Hele ki konu aşk, kıyafet ve erkekler olunca asla unutmam.”

“Peki, ben ne yapacağım?”

“Bu konularda her ayrıntıya dikkat etmek, her birini ayrıca analiz etmek oldukça önemlidir. O yüzden bu gece burada kalacağım. Baştan sona kadar her bir olayı anlatacaksın. Tek tek analiz edeceğiz ve bu çocuk nasıl biri çözeceğiz.”

“Eldiven ve kanıt torbası da getireyim o hâlde.”

Yasemin dolabımdan hep yaptığı gibi pijama alırken ben de geleneksel yemeğimiz olan salçalı makarnanın suyunu kaynatmak için mutfaka doğru ayaklandım.

“Sen alay et Beren Hanım. Aşk hayatın benim ellerimde. Bu gecenin sonunda Kutay efendiyle kaderini çizmiş olacağım.”

“O zaman ben Kutay’ı arıyorum gelsin kendisini savunma hakkına sahip olsun.”

Yasemin tişörtlerimden birini bana fırlatırken son anda kapıyı kapatıp saldırıdan kurtulmuş oldum.

Annem hâlâ telefondaydı. Mutfak boştu. Tencereye suyu doldururken omuzlarımla gevşediğini hissettim. Kalbiminse daha ağır olduğunu.

Omuzlarım hafiflemişti çünkü az da olsa bir şeyleri Yasemin ile paylaşmak iyi gelmişti.

Kalbim ağırlaşmıştı çünkü Kutay'a karşı hislerim konusunda ilk defa böyle açıkça düşünme fırsatı bulmuştum.

Ben gerçekten de Kutay'a âşık olabilir miydim?

Nedense Sarı Kafa'yı düşünmek kalbimden aşağı bir sıcaklığın yayılmasına neden olmuştu.

Tencereyi alıp ocağa koydum ve tekrar Yasemin'in yanına döndüm.

Bütün bir gece Yasemin'e Kutay'la yaşadığım her anı tekrar tekrar anlatıp durmuştum. Tabii ki bazı ayrıntıları değiştirerek. İkili ilişkilerde her bir hareketin farklı anlamı olduğu gerçeğine inanmak istemiyorum. Bu çok saçmaydı. Görünüşe göre Yasemin ve Yasemin gibi olanlar için durum böyle değildi.

Gece yarısına yaklaşıyorduk. Yani yarışların başlayacağı o uğursuz saate... Her dakika içimdeki kıpırtı artıyor ve beni yerimde duramaz hâle getiriyordu. Neyse, ki Yasemin buradaydı yoksa kendimi tutmam imkânsızdı.

Yasemin'le bilmem kaçınıcı Türk kahvemizi içerken o artık pelte kıvamına gelmişti. Gerek günün yoğunluğundan gerekse düşünce yoğunluğundan dolayı çok yorulmuştu. En kötü kısım şuydu ki Kutay hakkında hiçbir kanıya varamamıştık. Yasemin bile pes ettiğine göre gerçekten durumum vahim olmalıydı.

Saat on iki olduğunda Yasemin yatağında yorganımın içine gömülmüş bir şekilde son kalan güç kırıntılarıyla beraber telefonunda vakit geçiriyordu. Onun gözleri bir açılıp bir kapanırken benimkiler sonuna kadar açıktı. Beynim yorgundu evet ama enerji doluydum. Normalde benim de Yasemin gibi uykunun tatlı kollarına kendimi bırakmam gerekirdi fakat bu mümkün değildi. Aklım fikrim yarışlardaydı.

Yasemin benim yatağımda yattığı için ben yerde yatıyordum.

“Beren?”

“Efendim?”

“İyi geceler.”

“Sana da!”

Ve Yasemin’in nefesleri saniyeler içerisinde ritmik bir harekete dönmüştü. Evdeki sesler çoktan kaybolmuştu. Saat bire geliyordu. O an hiç düşünmeden yattığım yerden doğruldum. Elim gardrobuma gitti. Hızlıca siyah, kapüşonlu, bana iki beden büyük bir eşofman ceketini alıp sırtıma geçirdim. Bunu yaparken çok sessiz olmaya çalışıyordum. Altıma da aynı şekilde siyah bir eşofman altı giymiştim. Bunu yaptığımı inanamıyordum ama yapacaktım. Yasemin’in babasının arabasının anahtarını alıp dikkatlice cebime koydum. Bu sefer camdan çıkamayacaktım çünkü Yasemin uyanabilirdi. Odamdan çıkarken dikkatliydim önce başımı kapıdan uzattım. Kimseler yoktu. Parmak uçlarımda arka kapıya doğru ilerlerken duraksadım ve vestiyere yöneldim. Mehmet’in buralar da bir yerlerde kar maskesi olacaktı. Birkaç kapağı açtıktan sonra bulmam çok da zor olmamıştı. Hemen arka kapıya yürümeye başladım. Kalbim yarışlara ilk gittiğimde bile böyle atmamıştı. Sanki birazdan bayılacaktım. Arka kapıdan çıktıktan sonra ayakkabıları giydim. Gecenin sessizliği güven veriyordu. Karanlık beni saklıyordu. Huzurlu hissettim.

Yasemin arabayı evin dışına park ettiği için şanslıydım. Hava soğuk olduğu için herkesin penceresi kapalıydı kimse arabanın çalışma sesini duyamayacaktı.

Araba tam bir aile arabasıydı. Bembeyazdı. Yarışlar için asla uygun değildi. Arabayı ne çok uzağa ne de çok yakına park etmemeliydim.

Arabayı çalıştırdıktan sonra gaza parmağımın ucuyla basarak temkinli bir şekilde sokağı terkettim. Yarışlara gidiyordum.

Tüm yol boyunca bunu neden yaptığımı düşünüp durmuştum fakat tam olarak cevaplandıramıyordum.

Birisi bana bir şeyi yapamayacağımı söylediği zaman tek istediğim onu yapmak oluyordu. Aslında bazen ben de yapmak istemiyordum hatta aklımın ucundan bile geçmiyordu fakat konu sen yapamazsın olunca gözlerim sadece hedefe kitleniyordu.

“Yapmalıyım!”

Arkadaşımın babasının arabasını kaçırmamalıyım!

Biliyordum.

Canımı tehlikeye atmamalıyım!

Biliyordum.

Burada işim bile yoktu, içimdeki ses Kutay’ı dinlemem gerektiğini haykırıyordu.

Onun beni korumaya çalıştığını biliyordum.

Ama istiyordum işte.

Arabayı gözden uzak bir noktaya parkedip indim. Kar maskesini yolun yarısında başıma geçirmiştım. Sanki Kutay’ın ela gözleri yol boyu üzerimde gibi hissetmişim. Rahatsız ediciydi.

Ellerim ceplerimde dikkatle yürümeye başladım.

“Sadece bakıp gideceğim.” Maskenin ardında güldüm. “Tıpkı ilk günkü gibi!”

Kutay’ın beni ilk gün nasıl da tanıdığını hatırlayınca ürperdiğimi hissettim. Ne olursa olsun beni farketmemeliydi.

Yarışlar çoktan başlamıştı, bizim grup her zamanki yerindeydi. Kunduz ortalıkta görünmüyordu. Çağatay bankonun yanında duruyordu. Gözümü hemen sola doğru çevirince Kutay’ı gördüm. Bir çocukla konuşuyordu. Bizim gruptandı, Kutay’ın karşısında oldukça korkak bir şekilde duruyordu. Bu dikkatimi çekti.

Kutay bugün uzun kollu bir forma giymişti. Hangi takım olduğunu bilmiyordum, özellikle böylesine kör bir ışıktaki renkleri anlamak oldukça zordu.

O ana kadar ışıkların normale göre çok daha fazla cılız olduğunu anladım. Bu iyi değildi. Bir sorun mu vardı?

Yolun ilerisinde iki araba görününce herkes bağırmaya ve te-

zahürat etmeye başladı. Anlaşılan gecenin son yarısına geçecektik. Bu iki arabayı daha önce görmemiştim. Çok lüks araçlar değildi. İlk defa katılıyor olmalılar, diye düşündüm fakat bu da bana tuhaf gelmişti. Çünkü haftalardır hep bilinen araçlar vardı. Ayrıca Kunduz neden burada değildi?

Kutay biten yarışın ardından hemen diğer yarışın başlama iznini vermişti. Sanki bir an önce kurtulmak istiyordu. Az önceki çocuk yanından ayrıldığı anda telaşla yürümeye başladı. Kutay bir baş selamıyla Çağatay'a talimat verince gerçekten de ortada dönen bir olayın olduğunu anladım.

“Sorun ne?”

Yanımda duran kız bana bakınca hemen uzaklaştım. Elimde değildi, Kutay'a doğru çekiliyordum. Yanma gitsem ne diyebilirdi ki? Çok sinirlenirdi ama artık beni tanıyordu ben buydum. Bu hâlime her ne kadar ben yabancı olsam da onun için ben buydum. İstedğim gibi şekillenebilirdim, değil mi?

Kutay'ın sırtı bana çevriliydi, birisiyle telefonda konuşuyordu. Tam yaklaşacağım sırada Kunduz yeşil spor arabası ile birlikte yanımdan geçti. Hemen yönümü değiştirdim. Kutay telefonunu anında kapatarak cebine koydu. Kunduz arabadan indi ama kapıyı kapatmadı. Bunu onun yerine bir başkası yapınca gözlerimi devirdim.

“Ciddi olamazsın?”

Kunduz Kutay'a bir şeyler anlatırken dakikalar geçiyordu. Ne konuştuklarını deliler gibi merak etsem de yapacak bir şeyim yoktu. Maskenin altında nefes almak çok zordu. Daralmaya başlamıştım. Kunduz bu sefer uzunca bir süre Kutay'ı dinledi. Yüzü sinirle gerilirken tatsız bir konudan bahsettiklerini anlamak kolaydı.

Kunduz bu gergin konuşmayı sonlandırıp bankoya doğru gittiğinde Çağatay tekrar görünmüştü. Bu gece ortam neden bu kadar hareketliydi ki? Anlamak çok güçtü.

Çağatay Kunduz'un yanma varıp bankodaki göstermelik para kutusunu ki bu para oldukça çoktu fakat artık bunun basit bir gösteriş olduğunu anlamıştım, saymaya başladılar. Tabii ki Kunduz öylece duruyordu. Para saymak onun için basit bir işlemdi.

Dikkatim yeniden Kutay'a kaydığında az önceki yerinde olmadığını gördüm. Nereye gitmişti?

Gözlerim ortamı süzerken sanki bir mıknatısın zıt kutbuymuş gibi onu yakaladım. Arabasına doğru gidiyordu. Erken mi gidecekti?

Kutay'ın arabasına gitmesini beklerken o geniş bir şekilde ve ara sıra birilerine selam vererek alanı yüz seksen derece dönüyor gibi dolanıyordu. Maskenin ardındaki yüzüm o kadar ısınmıştı ki gözlerimin kıpkırmızı olduğuna emindim. Kutay üçüncü bir kişiye daha selam vermeyi bitirdikten sonra arabaların parkettiği yola doğru devam etti. Ama Kutay'ın arabası orada değildi, girerken görmüştüm. Bankonun hemen ardındaydı. Kutay ne yapıyordu?

Kalbim sıkışmaya başlayınca uğursuzluğun kokusu burnuma geldi.

Kutay gözlerden uzaklaştığı an arkasına bakmadan ormanlık alana daldı. Bir an bile tereddüt etmeden arkasından ormana girdim. O koşuyordu, onun aksine ben hızlı ve sessiz adımlar atmak zorundaydım. Şimdi anlıyordum ki Kutay dikkat dağıtmaya çalışarak uzaklaşıyordu.

Peki ama neden?

Neyin peşindeydi?

Kimden saklanıyordu?

Ben alana yaklaşacağını sanarken o ormanlık alanın derinliklerine doğru yürümeye devam etti. Biriyle mi buluşacaktı? Artık maskenin ardından nefes almak imkânsızdı bu yüzden kar maskesini alttan yukarıya sıyrarak başımın üstünde topladım. Şu saatten sonra beni görmesi pek umurumda değildi çünkü bunu öğrenmek için ona soracaktım. Bu merakla duramazdım.

“Neden buraya gizlice geldiğim her an bir şey olmak zorunda?”

Kutay aniden durunca beni duyduğunu sansam da bir arabanın yanında durduğunu görünce olayın benden bağımsız olduğunu anladım.

Burada bir arabanın ne işi vardı ki?

Alandan çok uzaktı, uzak olmayı geç arabanın buraya girmesi için alan çok dardı. Her yer ağaçlarla kaplıydı.

Kutay kapıyı zorlamaya başladı. Kaşlarım çatılırken ne yaptığını anlayamadım. Arabanın etrafında dönerek herhangi bir kapıyı açmaya çalışıyordu ama başarısızdı. Belki de arabanın anahtarı kaybolmuştur diye düşündüm ama böyle bir şey olmadığının farkındaydım.

“Yoksa?” diye kıpırdayan dudaklarım Kutay’ın yerden aldığı bir taşı cama geçirmesiyle birlikte durakladı. Çıglık atmamak için kendimi çok zor tutmuştum.

Kutay kapıyı açıp hemen torpidoya doğru bir hamle yaptı. Hâlâ kendimce geçerli sebepler ararken Kutay’ın telefonla konuşmaya başlamasıyla birlikte son umudum da kaybolmuş oldu.

“Bu herif manyak. Bin yıl düşünsem dosyaları böyle bir yere saklamak aklıma gelmezdi.” Sustu ve çok geçmeden devam etti. “Sakın dikkat çekme. Birazdan dönmüş olurum. Evet, evet şimdi buldum. Birkaç dosya haricinde hiçbir şey yok. Kendimizi boşuna riske atmış olabiliriz.” Çok kısa bir aradan sonra tekrar konuştu. “Camı kırdım. Kunduz benim hain oluşumu anlarsa yanarız. Onu oyaltman lazım. Korkmanın sırası değil. Telefonu kapat ve doğal davran. Geliyorum.”

Kutay telefonu kapatır kapatmaz bulduğu kâğıdı katladı ve cebine koydu. Camı taşla kırsa bile eli kesilmiş en iyi ihtimalle çizilmiş olmalıydı ki küfrederek elini salladı.

Geldiği yöne doğru hızla dönmeye başlayınca panikle geriledim. Duyduklarımdan sonra kendimde değildim. Kutay haindi! İnanmak neredeyse imkânsızdı ama kulaklarımla duymuştum. Nasıl böylesine kandırabilmişti?

Herkesi?

Beni!

Gözlerim sıcaktan değil yaşadığım hayal kırıklığından dolayı yaşlarla dolmuştu.

Ona âşık olmuştum.

O ise beni kullanmıştı.

Beni kandırmıştı.

Hızlıca arkamı döndüm, sessiz olmak umurumda değildi. Koşmaya başladım. Kutay anında birisi olduğunu anlayarak bana bağırdı.

“Kimsin? Dur!”

Ama durmadım. Korktuğum için değil de öğrendiğim bu gerçekten kaçıyordum. Saçlarımı örmüştüm ama rüzgârla birlikte dağılarak arkamda savrulmaya başladılar. Kar maskesini yüzüme kapatırken bunun gözyaşlarımı gizlemesini umdum fakat sadece gözlerimin açık olduğı maske bu isteğim için tabii ki başarılı değildi.

Titreyen bacaklarım daha fazla koşmama yardım etmiyordu. Artık yolun ışıklarını görmeye başlamışken Kutay beni omuzlarımdan yakalayarak geri çevirdi. Savrulurken beni kabaca tuttu ve elâ gözleri benim koyu kahve ve gözyaşından ıslanmış gözlerime kitlendi.

“Beren?”

Konuşamadım.

“Senin burada ne işin var?”

Konuşamıyordum. Ağzımı açtığım an ağlayacağımı biliyordum. Sırtım bir ağaca yaslanmıştı. Kutay dibimdeydi. Yüzlerimizin arasında çok kısa bir mesafe vardı. Kutay maskeyi çekip çıkarırken sanki o maskenin altından benim çıkmayacağımı umuyor gibiydi.

“Beren ben...” ama devam etmesine izin vermedim. Zaten gözlerindeki o suçluluk duygusu benim için her şeyi açıklıyordu. Kutay’ın nefesi yüzüme çarpınca onu aniden ittim.

“Benden uzak dur.”

İşte olmuştu. Konuşmaya başlamamla birlikte gözyaşlarım akmaya başlamıştı.

“Hain!” derken deliler gibi bağıracacağımı sanmıştım ama sesim bir fısıltı gibi çıkıyordu.

“Beni kullandın! Resmen parmağında oynatmışsın. Ben nasıl bu kadar aptal olabildim? Gözümün heyecanla boyanmasına nasıl izin verebildim?”

Kutay bir şeyler söylüyordu ama dinleyecek durumda değildim. Kulaklarım uğulduyordu. Kan beynime hücum etmişti.

“Sakın arkamdan gelme! Yemin ederim seni Kunduz’un önüne kendi ellerimle atarım. Sadece benden uzak dur.”

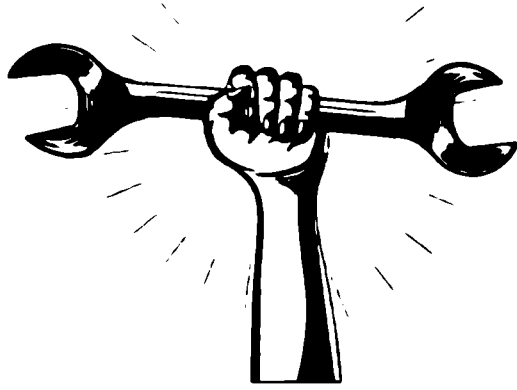
Koşarak kendimi caddeye attım. Yasemin’in arabasına gidene kadar başımı yerden kaldırmadım. Arabaya biner binmez anahtarı taktım ve saliselik bir hızla çevirip vitesi atarak gaza yüklendim. Tekerlerim çılgık atarken dikkat çektiğimin farkındaydım. Umurumda değildi. Buradan nefret ediyordum. Bir daha buraya gelmek istemiyordum. Kimsenin yüzünü görmek istemiyordum.

Yaptığım sert manevralar far ışıklarının aydınlattığı kadarıyla tozların havaya kalktığını gösteriyordu. İbre yüzün üzerine çıktığında gözyaşlarımı durdurmaya çalıştım. Kendimi dikiz aynasına bakmamaya zorlasam da çabam boşunaydı.

Dikiz aynasına baktım.

Kutay oradaydı.

Hain Kutay’dı!

Bölüm 16

Düğün

Kötü bir olay yaşadığında hissettiğin hayal kırıklığı dünyaya bakış açını değiştirebilir. Sen üzüntüyle yatağında kıvranıp durmak isterken etrafındakiler için durum bundan ibaret değildir. Dünyayı gördüğün o puslu camdan her şey oldukça karamsar durabilir fakat etrafındakiler o gün toz pembe at gözlüklerini takmışsa işler daha da karmaşıklaşır. Kısacası ben yatağında kıvranıırken ailem pürneşe etrafta dolaşıyordu.

Annemin biricik yeğeni, yerlere göklere sıgdıramadığı Nilay bugün evleniyordu.

Bu yüzden düğüne gitmek zorundaydım.

Düğüne gitmek için Mehmet'le alışverişe gitmek zorundaydım.

Bugün yatağında en acılı müzikleri dinleyerek kıvranmayı planlıyordum ama hayat bana davullu zurnalı bir fon müziği yazmıştı.

Acımı yabancı aşk şarkıları eşliğinde değil de kuzenim Nilay'm düğün adı altında planladığı evlilik konulu müsameresinde yaşamak zorundaydım.

Ağlamaktan şişmiş gözlerimi saklamak zorunda olduğum için odamdan güneş gözlüklerim takılı bir hâlde çıktım. Babam bugün

yine de işe gitmişti keşke ben de gidebilseydim. Eski hayatıma **karşı** özlemim de yaşadım olay sonrasında artmıştı. Bugün babasıyla işe giden, sanayi tostı yiyen, çırağı İbo ile dükkân komşularının **dedi-**kodusunu yapan Beren olmak istiyordum. Üstü başı yağ kokan ama kafası rahat olan Beren.

Şu an işte maruz kaldığım baskılar bile tatlı geliyordu. Her ne kadar bugün olduğum konumda olmamda en büyük payın o baskılar olduğunu bilsem de...

“N’apıyorsun kız? Teşvikiye’de ünlü cenazesine mi gidiyorsun? Ne o gözlük simsiyah?”

“Bu sabah benimle uğraşma. Hatta komple bugün benimle uğraşma. Hatta hayatım boyunca benden uzak dur!”

“N’oldu kız? Nilay’ı mı kıskandın.”

“Mehmet!”

“Tamam be... Hırlama hemen. Yürü, düş önüme gidiyoruz.”

Mehmet’in açtığı kapıdan çıkarken gökyüzüne doğru başımı kaldırıp konuştum.

“Yarabbim önceki hayatımda sana şirk mi koştum ki sen bana bunları reva gördün?”

Sanırım on iki yaşından bu yana Mehmet’le beraber alışverişe çıkmamıştık. Mor bir gece elbisesi denerken kabinin arkasından Mehmet’in telefonda maç izlediğini duyabiliyordum. İki saattir alışveriş merkezinde gezmemize rağmen ikimiz de istediğimiz gibi bir şeyler bulamamıştık. Hadi ben neyse de Mehmet birbirinin aynı olan takım elbiseler arasında nasıl kararsız kalıyordu, işte bunu hiç anlamıyordum.

Elbisenin fermuarını kapatması için seslendiğimde telefonda başını bile kaldırmadı. Son anda beni fark eden bir satış danışmanı gelip yardımcı oldu. Kabinden çıktığımda aynaya bakıp suratımı astım. O kadar iddialı bir renkti ki hayır yani patlıcan bu elbisenin yanında daha açık kalırdı. Ne diye denemiştım, bilmiyordum. Üstelik yakasından sarkan taşlar ve boynumu bir mengene gibi saran tül fular da elbiseyi gözümde daha da çirkinleştirmişti. Mehmet bundan

önceki beş denememde olduğu gibi başını hiç kaldırmadan, “Bok gibi oldun,” dedi.

“İyi de daha bakmadın ki!” Ellerimi birbirine bağlayıp tepesinde dikildim.

Başını yine kaldırmadı. “Bok gibi,” diye tekrarladı. Bana hakaret etmek için programlanmış gibiydi. Bir gece önce babamla şiddetli bir tartışma yaşadıkları için bugün daha da huysuzdu. Babamla yaşadıkları tartışmayı gündeme getirmek için can atıyordum. Yaşadıklarımın aynısını onun da yaşaması için Honda’mı bile verebilirdim. Kinimi her daim bu konuda diri tutacaktım.

“Bence hanımefendiye çok yakıştı.”

Bir başka satış danışmanı adam yanıma yaklaşıp bu sihirli cümleyi kurmasaydı Mehmet başını asla telefonundan kaldırmayacaktı. Satış danışmanının yaptığı yorum karşısında gerildi ama şükür ki herhangi bir rezillik çıkarmadan bana baktı.

“Bakıyorum tekrar...” Düşünüyormuş gibi yapıyordu. “Az önceki beş elbisene seni sinir etmek için bok gibi demiştim, buysa harbinden iğrenç.”

Elbisenin kötü durduğunu ben de biliyordum ama nedense o, elbiseye kötü deyince birdenbire almak istemiştim. Yine de ondan intikam almak için kendimi feda edemezdim. Elbise gerçekten korkunçtu. Sakince elbiseyi çıkarmak için kabine döndüm.

Bir sonraki mağazada Mehmet lacivert bir takım denedi. Takım fena durmamıştı. Somurtarak onayladım. Onun bana yaptığını ona yapmayacaktım. Benim daha eğlenceli planlarım vardı. Kabinasına girip babama karşı doldurmak da bir seçenektir. Zaten araları bozuktur. Mehmet lacivert takım elbiseyi aldı. Ben de bir sonraki mağazaya girdim. Şansıma geçen hafta görsem bayıla bayıla alacağım bordo bir elbise gördüm. Elbisenin fazla bir numarası yoktu ama rengi çok güzeldi. Tıpkı Kutay’ın Audi’si gibi... onun yerine siyah mini bir elbisede karar kıldım. Mehmet onaylayınca da içim tamamen rahat etmişti. Beli korseli, eteği fırfırlı, kare yaka, kalın askılı, saten bir elbiseydi. Gerçekten kelimenin tam anlamıyla şıktı.

“Sen sanayiye bırakınca yüzüne gözüne renk geldi. Harbi harbi yakıştı elbise!”

“Sen öyle görmek istiyorsun sanırım,” Mehmet dümdüz iltifat etseydi bu tepkiyi vermezdim ama sanayiye ve işi bırakmamı pardon, bıraktırılmamı işin içine katınca tavrım değişiyordu. Bunu pozitif etmelerine izin vermeyecektim.

Alışveriş merkezinden çıktıktan sonra Mehmet bana aç olup olmadığımı sormuş ve ardından arabasını bir pastaneye çekmişti.

Küçükken babam nadiren bizimle dışarı çıkar ve her defasında gün burada son bulurdu. İster yaz olsun ister kış her seferinde dondurma yerdik. Pastanenin kapısında Mehmet ile birlikte dikilirken ikimizde aklına bu gelmiş olmalı ki durakladık. Pastaneye girer girmez cam kenarında bir masaya yürüdük, dükkânın sahibi artık aramızda değildi. Onun yerine oğlu Serkan abi vardı. Zaten babamın müşterisiydi. Biz içeriye girer girmez gülümsedi.

“Oo gençler, bu ne sürpriz! Hoş geldiniz.”

“Hoş bulduk abi. Nasılsın?”

“Ben iyiyim aslanım, sizi sormalı. Beren geçenlerde dükkâna gittim, yoktun. Hayırdır?”

“Ayrıldım abi.”

“Hadi ya! Benim arabanın da balataları sıkıntılıydı, sana getireyim diyordum. Üzüldüm şimdi. Hayırlısı.”

Sesimi çıkarmadım, Mehmet’in yan gözle bana baktığını görebiliyordum.

“Size her zamankinden getiriyorum.”

İkimiz de küçük birer çocuk gibi başımızı salladık.

“Asmasana kızım suratını, ne güzel kurtuldun o dükkândan.”

“Yorum yapmasana sen bi kere de!”

“Bana sesini yükseltme Beren, ben senin abimim. İnsan gibi davranmaya çalışıyorum sana.”

“Abiymiş! Abi dediğin kardeşine sahip çıkar. Sürekli onun kuyusunu kazmaz.”

Mehmet cevap veremedi dondurmalarımız masaya gelmişti. Benimki her zamanki gibi çilekli ve limonluydu. Mehmet ise bitterli ve vanilyalı dondurma yiyordu.

“Kavga yok gençler. Kaç yaşına geldiniz hâlâ atışıyorsunuz. Neyi paylaşamıyorsunuz?”

“Dükkânı!” dedi Mehmet ve ekledi. “Sanki orada olmayı ben seçiyormuşum gibi davranıyor oysaki ben orada olmak istemiyorum.”

Serkan abi bana döndü.

“Ne tuhaf!” dedim kaşığımı dondurmaya saplarken. “Ben de orada olmak istiyorum!”

“Peki, bunun tam tersinin yaşanmasının sebebi nedir?”

İkimiz de aynı anda aynı cevabı verdik.

“Babam!”

Serkan abi yumuşak yüz ifadesini kormaya devam etti.

“Babanıza bu durumu hiç açıkladınız mı?”

“Açıklanacak bir durum yok ki Serkan abi, elli kere adama istemediğimi belli ettim. Anlamıyor.” Beni gösterdi “Bu da ha bire arabaları seviyorum diye saçmalayıp duruyor ama dinleyen yok!”

Mehmet’in omzunu ittirdim. Dondurma kaşığım ağzımdaydı.

“Bak düzgün konuş dedim sana!”

Serkan abi bi sandalye çekip oturdu.

“Öyle belli etmekle, olmaz. Olacak olsaydı bugün ben burada olmazdım. Bir sınıfta öğrencilerime ders veriyor olurdum.”

İkimiz de şaşkınlığımızı gizleyememiştik.

“Ben de pastane işletmek istemiyordum. Babama karşı çıkmadım. Kendimi açıklayamadım. Allah rahmet eylesin, o öldü gitti. Para olarak hiç zorluk da çekmedim, doğruya doğru ama içimdeki boşluğu hiçbir müşteri memnuniyeti dolduramadı. Yıllarım gitti. Benim de dilimde hep keşkeler kaldı.”

Mehmet’le birbirimize baktık.

“Keşke babama istediğim mesleğin öğretmenlik olduğunu söyleyebilseydim. Keşke risk alıp sınavlara girseydim. Keşke babama

karşı çıkabilseydim. Yanlış anlamayın, ben babanıza saygısızlık yapmıyorum ama neden isteklerinizi olduğu gibi söylemiyorsunuz ki?”

“Ama anlaması gerekiyor. Yani bir insanın tavırları çoğu şeyi açıklamaz mı?”

Dondurmam erirken ben de kaşıkla karıştırmaya devam ediyordum.

“Buraya geldiğinizde camekânın önünde durup tatlılar hakkında konuşursanız ama sonunda benden simit isterseniz ben size simit veririm. Bana istediğinizi açık açık söylemeniz lazım. Hayat bir şeyleri ima edip geri dönüş beklemek için çok kısa gençler. Ne ara yirmilerimdeydim, ne ara bu dükkânın başına geçtim, ne ara babam öldü de ben kırkların sonuna gidiyorum anlamadım.”

Derin bir iç çekişle birlikte geriye yaslandım.

“Babamın fikrini değiştirmek çok zor. Onu geçtim annem de başlı başına bir problem.”

“Zor olduğuna eminim. Benim babam da çok katı bir adamdı. Yanında nefes almaya korkardım ama imkânsız değildi. Hiçbir şey imkânsız değildir. Ben tektim, siz ikiniz birbirinize sahip çıkıp destek olabilirsiniz. Olmalısınız da! Kardeşsiniz siz. Baksanıza daha birbirinizden haberiniz yok. Oturun bir konuşun. Ne yapabilirsiniz düşünün. Düşüncede kalmayın eyleme geçin. Bakın görün hayatınız nasıl da değişecek.”

Ben Mehmet’e bakıyordum ama onun başı eğikti. Ayakkabılarını izliyordu. Tıpkı küçüklüğünde yaptığı gibi.

“Hadi siz şimdi dondurmalarınızı yiyin. Üzerine de yeni çıkan kadayıflı, Antep fıstıklı tatlıdan getireyim. Şu sıralar pek meşhur. Piyasadan geri kalmamak lazım.”

Ve Serkan abi tekrar kasa bölümüne ilerlemeye başladı.

Sessizlik boğucuydu. Dondurmamı hızlıca yemeye başladım. Zaten yeterince erimişti. Şikâyetim yoktu çünkü erimiş dondurmayı severdim. Ben limonlu ve çilekli dondurmanın tadını çıkarırken

Mehmet yememeye devam ediyordu. Masanın altından ayağına vurdum.

“Yesene!”

“Canım istemiyor!”

“Bak ben yerim dondurmanı!”

“Beren oldu olacak bana nanik de yap, iyice çocuklaştın.”

“Keyfimi kaçırıyorsun ama.”

“Hani keyifli değildin sen? Ayrıca o aptal gözlükler çıkınca şiş gözlerin belli oldu. Bütün gece ağladın herhâlde.”

Cevap vermedim.

“Sen bilirsin, yemezsen yeme.”

Mehmet kaşığı eline alır almaz dondurmanın yarısını kaşığa sapladı. Tam dondurmamı bitirmiştım ki Serkan abi garsonla birlikte bahsettiği tatlıyı masamıza yolladı. Yanında bol demli çay göndermeyi de ihmal etmemiştir.

Bu sefer kaşığımı tatlıya daldırırken Mehmet konuşmaya başladı.

“Sence işe yarar mı?”

Daldırdığım kaşığı tatlıdan çekmeden bakışlarım Mehmet’in üzerinde donup kaldı. Ne kastettiğini anlasam da cevap verecek cesaretim yoktu.

“Babamla konuşsak sence bizi dinler mi?”

“Ne konuşacağız babamla? Beren’i işe geri mi al diyeceksin?”

“Neden konu hep sen sanıyorsun? Gerçekten göremiyor musun?”

“Neyi?”

“Orada olmak istemediğimi?”

“Görüyorum! Ama benim duygularımın üstüne gidildiği dönemlerde bunda senin de payın olduğu için sana karşı sinirliyim.”

“Belli ki becerebildiğimiz tek şey bu! Sinirli olmak, tavrı almak.”

“Ne anlatmak istiyorsun?”

“Ne?”

“Anlat hadi...” derken ciddiymdim. “Dinliyorum.”

Mehmet dondurmasını bitirene kadar konuşmaya devam etmemişti.

“Akşama düğün var!”

“Eee?” dedim bıkkınlıkla.

“Gitmemiz lazım.”

“Şaka mı yapıyorsun?”

“Hadi Beren kalkalım. Söylediklerimi de unut.”

“Bir şey söylemedin zaten.”

“Hadi dedim!”

Mehmet Serkan abinin getirdiği tatlıdan yememişti. Serkan abiye ayıp olmasın diye kalan tatlıyı paket yaptırırken az önce asılan yüzü sahte gülücükler dağıtıyordu. O an Mehmet’e hiç bakmadığım gibi bakmayı denedim.

Bana sevdiğim işi yapma şansı verilmiyordu?

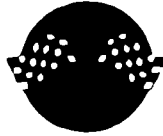
Peki Mehmet’e o şans verilmiş miydi?

İnadım benim duvarımdı.

Mehmet’in duvarı neydi?

Arsızlık mı? Memnunmuş gibi görünmek mi?

Pastaneden çıkıp arabaya bindiğimizde tekrardan gözlüğümü takmak zorunda kalmıştım. Mehmet’in kızarmaya başlayan gözlerini görmesini istemiyordum.

Kuafore gittiğimde Yasemin çoktan saçlarını maşalatmıştı. Burada olmamam gerektiğini biliyordum ama son olaylardan Yasemin’in haberi yoktu ve ona anlatamazdım. O uyanmadan eve girmek ve birkaç saat sonra hiçbir şey yapmamış gibi davranmak çok zordu. Bugün düğün olduğu için Yasemin kahvaltı bile etmeden evden ayrılmış bu yüzden de uyuduğumu sandığından bana hiç bu-
laşmamıştı.

Dün yetmezmiş gibi bugün de yaşadıklarım dengemi iyice bozmuştu. Yine de sabrediyordum. Tek istediğim bugünün bitmesiydi. Keşke bir motor bana çarpsaydı, bir gecemi hastanede tek başıma geçirmek hiç fena olmayacaktı.

“Beren sence topuz mu yapsaydım?”

Yasemin beş dakikada üçüncü kez fikrini değiştiriyor ve her defasında benden yorum bekliyordu.

“Bilmem ki aslında toplatsan hiç fena durmaz.” Yalandan ilgiliniyormuş gibi yapsam da bu Yasemin’i tatmin etmemiş olacak ki dudaklarını büzerek başkalarına sormaya başladı.

Bana uyardı!

Yasemin yeşil tonlarında gayet sade, şifon bir elbise seçmişti. Elbiseyle saçı uyumlu olduğu için toplatma kararından vazgeçmiş ve topuza dönmüştü.

Ben uzun saçlarımın hafifçe dalgalandırılmasını istemiştim. Elbisem siyah ve düzdü. Tek olayı kısa olmasıydı. Takı takmayacaktım. O yüzden saçlarımın açık olması daha iyiydi. Tabii ki ben evde yapılmış bir depresyon topuzuyla beraber, depresyon hırkası kombinimi tercih ederdim ama el mecbur buna kalmıştım.

“Bordo rujunu süreceksin mi?” Göz kırptı.

“Hayır.” Sesimi sert tutmak istemesem de istemsizce öyle çıktı. Selma makyaj için beni oturttuğunda yan masada da Yasemin oturuyordu. Gözlerimiz kapalı, makyajın yapılmasını bekliyorduk.

“Bana bak bozuştunuz mu çocukla? Yoksa ayrıldınız mı?”

Selma’nın elinin altından kurtulup Yasemin’i dürttüm. “Sen beni çıldırtacaksın, Yasemin! Sence biz hiç birleştik mi?”

“Of be Beren!” Yasemin acıyla yüzünü buruşturdu. “Elinin ayarı yok kızım senin!”

“Sen de saçma sapan konuşup beni delirtme.”

“En azından senin çekişmeli de olsa bir flörtün var. Ya ben? Şimdi işin yoksa yakışıklı çocuklarla düğünde halay çekerken, çifte-telli oynarken flörtleşmeye çalış.”

Yasemin cümlesini bitirir bitirmez kendimi tutamayarak gülmeye başladım. “İki dakika rahat dursana kız! Göz kaleminin çizgisi bozuldu, iyi mi?”

Selma’ya aldırmadan gülmeye devam ettim. “Yasemin seni bir düğünde halay çekerken görmek her seferinde çok anormal geliyor.”

“Vals yapanı bulduk da biz mi yok dedik?”

Selma kafamı sertçe sabitledi. “Canım benim sakin dursana sen... Aaa çıldırdım, ayol! Eğer durmazsan yarım bırakacağım mak-yajını!”

Vaktimiz de pek kalmadığından sonunda sesimizi keserek uslu durmaya başladık. Yasemin’in tüm ısrarlarına rağmen bordo rujumu sürmek istemediğimi söyledim. Çantamdaydı ama onu sürmek şu an için anlamsızdı. O ruj artık sadece bir ruj değildi...

O ruj vişne çürüğü bir Audi arabaydı...

O ruj içimdeki tuhaf histi...

O ruj nasıl da salak yerine konulduğumun ispatıydı...

“Aptal ruj!” diye çıkıştığım da Mehmet Yasemin’le beni almış düğün mekânına götürüyordu. Allahtan arka koltuğa oturmuştum. O yüzden kimse beni duymamıştı. Zaten Mehmet’le Yasemin sohbet edip duruyorlardı. Dikkatimi onlara verince Yaseminin kıkırdadığını Mehmet’in ise ona birkaç iltifatta bulunduğunu duydum.

“Saçmalama!” diye haykırdığımda Yasemin hemen arkasını dönüp bana baktı.

“Siz az önce cilveleşiyor muydunuz yoksa, bana mı öyle geldi?”

“Beren sen benim evdeki hayatıma bela oldun yetmedi, şimdi de aşk hayatıma mı bela oldun?”

“Yasemin?” derken ağzım açıktı.

“Ne alakası var, Beren! Biz öyle konuşuyorduk...”

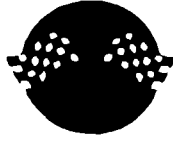
Yasemin’e gözlerimi koca koca ayırmış bakarken gerçekten de korkutucu olmaya çalışıyordum. En yakın arkadaşımın abim kurgusunun hiç zamanı değildi!

Siyah dumanlı göz makyajımla birlikte Yasemin'e uyarı dolu bakışlar atarken korkutucu olduğumu umut ediyordum. Kollarımı birbirine dolayıp geriye yaslandığımda Yasemin susmuş ve koltuğa gömülmüştü.

Düğün alanına geldiğimizde hava kararmıştı. Annem elli kere arayıp nerede olduğumu sorsa da ben hâlimden gayet memnundum. Keşke daha geç kalabilseydik, diye hayaller kurmuştum. Yasemin ve Mehmet benim aksime gayet heyecanlılardı.

Bazen yaşadığım çevrede en büyük problemin ben olduğumu düşünüyordum. Arabadan inmeden önce ayağımdaki spor ayakkabılarımı çıkarıp topukluları giydim. Gülseren hala Almanya'ya dönmeseydi bu kez bana takacağı lakap deve kuşu olurdu çünkü topuklu ayakkabıyla oldukça uzundum.

Acaba Kutay'ın boyuna yetişmiş miydim, diye düşünürken alana giriş yaptık.

Annem tam karşımda oturuyordu. Onun saçları benimki kadar uzun olmasa da omuzlarından aşağıya dökülüyordu ve saç renklerimiz aynıydı. Tek bir fark vardı annemin koyu kahve saçlarının arasında bolca beyazlık vardı fakat bu ona çok yakışıyordu. Yıllardır annemin saçını açık bıraktığını görmemiştim. Ama düğün için evde kendine fön çekmiş gibi görünüyordu. Kuaföre bile gitmeden oldukça düzgün bir fön çekmeyi başarmıştı. Bir zamanlar annemin de genç olduğunu hatırladım. Babamla buluşurken de saçlarına fön çekiyor muydu acaba?

Bu bana çok uzak geliyordu ama karşımda gördüğüm bu çift bir zamanlar genç ve âşıktı. Aslında bir bakıma çok şanslıydık çünkü annem ve babam severek evlenmişlerdi. Tartıştıkları olurdu ama asla şiddetli biçimde kavga ettiklerini görmemiştim şu yaşıma kadar. Bunun ne kadar büyük bir lüks olduğunun farkındaydım. Ben bunları düşünürken babam konuştu.

“Nikâh ne zaman başlayacak?” sıkıntıyla kravatını ~~çekti~~ çekti.
“Ben gelemem böyle şeylere bak.”

Annem masanın altından babamı dürtükleyip en ölümcül babasını yolladı. “Düğün bitimine kadar buradayız. Sakın gitmeye falan kalkma.”

“Helal be Ayşen teyze! Ailede ipler senin elinde demek.” Yasemin kıkırdadı. Annem tatlı tatlı Yasemin’i süzdü.

“Eh, Beren’in kime çektiği belli ya,” dedi babam. “Ana kız bizi eve sığdırmıyorlar.”

Babamla aramız hâlâ limoniydi ama eskisi gibi ondan kaçmıyordum. O da bana karşı hâlâ mesafeli olsa da bariz bir tavır sergilemiyordu. Yine de onunla konuşmayı, şakalaşmayı çok özlemiştim. Babam bana bakarken sanki ne düşündüğümü anlamış gibi hissedince gözlerimi kaçırdım. Aynı şekilde babam da bakışlarını pistte oynayanlara çevirdi.

Annem Yasemin’in annesiyle birlikte sürekli kim ne takmış, ne giymiş, kim kimin oğlu, kimin kızı onu tartışırken Mehmet bir saniye bile inmediği piste Yasemin’i de çekince tek başıma masada kalmıştım.

“İşte geliyorlar!” Annem heyecanla ayağa kalktı. Bu sırada pist boşalmış herkes tekrar masasına dönmüştü. Nilay büyük bir gururla merdivenlerden iniyordu. Yanında da müstakbel eşi vardı.

“Daha önce bu kadar abartılı bir gelinlik görmemiştim.” Bade, Nilay’ın duvağını taşıyordu. Duvak neredeyse üç metreydi. Bade’nin acı çekiyormuş gibi görünen yüz ifadesine gülmeden edemedim. Nilay’ın tam tersiydi. Benim kardeşim olsa ancak bu kadar iyi anlaşılabilirdik.

“Eminim o tacı Hürrem Sultan bile takmamıştır.” Yasemin bir taraftan alkışlayıp diğer taraftan yorumlarını söylüyordu.

“Şşş... Ön masada enişte beyin ailesi var, seni duymasınlar.”

Salona giriş töreni kazasız belasız hallolmuştu. Ortada koşturan çocukların sesi konfetilerin sesine karışıyordu.

“Ne zaman pasta yiyeceğiz?” Mehmet yanımıza gelip oturdu.

Dans eden çifti izlerken aniden pasta konusu açılınca durumun benim için çok vahim olduğunu düşündüm.

“Sen de bıktın değil mi bu romantizmden!”

“Çok sıkıcı kızım ya, bana göre değil bu işler. Biraz göbek atalım sonra pasta yiyelim dağılalım. Bizim çocuklar olsa daha eğlenceli geçerdi ama o da yok!”

“Biz yetemedik herhâlde!” diye çıkışan Yasemin’e normalde geri dönüşüm oldukça sert olurdu fakat o anda dikkatim titreyen telefonum yüzünden dağılmıştı.

İçimdeki tuhaf hisse engel olamadan masanın üzerinde ters bir şekilde duran telefonuma atıldım. Kutay’ın aradığını biliyordum. Tahmin ettiğim gibi ekranda onun ismi yazıyordu. Hiç düşünmeden reddettim. Avuçlarım terliyordu. Bir yanım telefonu açmak istiyordu aslında ama...

Açamazdım!

Açmamalıydım!

Tekrar telefonum çalarsa diye masadan kalktım ve dışarı çıkmaya karar verdim. Açmayacaksam buradan ayrılmamalıydım bunu biliyorum... O zaman bu ne anlama geliyordu?

“Nereye gidiyorsun? Şimdi nikâh kıyılacak.”

“Lavaboya gidip geliyorum hemen.”

Mehmet cevabımı umursamadan tekrar Yasemin’e döndü. Sık sık arkamı kontrol ederek kapıya doğru ilerlemeye başladım.

Dışarıya çıkana kadar Kutay tekrar aramadı. Kapının önü sakin. Herkes düğüne girmişti. Rahat bir nefes alarak bir köşeye geçtim. Ceketim Mehmet’in arabasındaydı. Yağmur durmuştu ama çatılardan süzülen sular çıplak tenime damladığında ürperdim. Hem kendime vakit kazandırmak hem de sakinleşmek amacıyla ceketimi almaya karar verdim. Yarı yolda telefonum tekrar titredi fakat bu kez ben açmadan ses kesildi. Çünkü Kutay aramamıştı. Ekranda Kunduz’un adını görünce şaşakaldım. Bana yarışlarda görünme dediği günden bu yana hiç konuşmamıştık. Kunduz sesli bir mesaj göndermişti. Heyecanla mesajı dinlemeye koyuldum.

“Yarım saat sonra alanda ol...” sesi kızgın mı çıkıyordu? Biraz keyifsizdi sanki. Ya da alaycı? Ben daha ilk mesajı sindiremeden ikincisi geldi.

“Hızlı ol, güzelim.”

Dudaklarımı fark etmeden dişlerimin arasına almıştım.

Ne yapacaktım?

Düğünden nasıl ayrılacaktım?

Kunduz’un yanına gitmem gerektiğini aksi hâlde sonuçlarının neler olacağını artık kestirebiliyordum fakat gidersem ve düğünden firar edersem aileme ne diyecektim?

Kalbim sıkışmıştı.

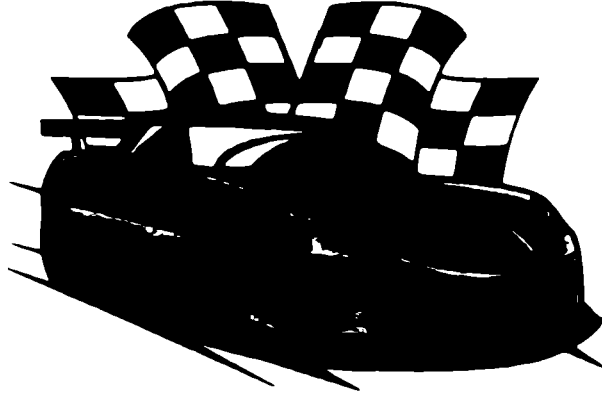
Arkamı dönüp düğün salonunun kapısına baktım. Müzik kapıdan dışarıya kadar taşıyordu. Ya geri dönecek ve içeri girecektim ya da önüme dönerek ilerleyecektim.

Adımlarım benden önce bana yön verince kaderim de çizilmiş oldu.

Kunduz’un alaycı sesi resmen zihnimde çınlıyordu.

“Bir dahaki sefere seni gece elbisesi ile bekliyorum, nasıl olsa kuralları pek takan bir yanın yok. Her ne kadar sen aksini iddia etsen de!”

Sonunda olmuştu. Gece elbisemle beraber yarışlara gidiyordum!

Bölüm 17

Baskın Basanındır

Telefonum sürekli çalıyordu. Umursamadım. Düğünden neden çıktığım ve ortallardan kaybolduğumu açıklamayı, bunun hakkında düşünmeyi hatta valeden Mehmet'in arabasını aldığım için Mehmet'in kafayı yiyeceğini için kıyametin kopacağını düşünmeyi bile sonraya bırakmışım.

Mehmet benim kadar olmasa da arabaları severdi. Ama o benim aksim tarzda bir insandı. Bu arabasından bile belli oluyordu. Araba sıfır değildi. Henüz geçen yıl almıştı ilk arabasını. *Hatchback* model arabayı kullanırken komik göründüğüme emindim. En azından beni tanıyan biri için!

Otomatik arabaları kullanmak benim için eğlenceli değildi. Arabayı spor moduna alırken kendimi çok daha rahat hissetmişim. Tabii Kunduz'un yanına gidiyor olmasaydım çok daha mutlu olabilirdim.

Ve Kutay...

"Boş ver şimdi Kutay'ı!" diye kendi kendime söylenirken bunun imkânsız olduğunun farkındaydım.

Gazı kökleyip öndeki iki arabanın arasından makas attığımda arkamdaki kornaları umursamadım. Yarış alanına yaklaştıkça çok

tuhaf bir şekilde sakinliyordum. Huzur dolu bir sakinlik değildi bu farkındaydım daha tehlikeliydi.

Ne ara bu duruma gelmişim?

Birkaç ay içinde bu şekilde değişmek mümkün müydü, bilemiyordum.

Ama olmuştu işte.

Alana neredeyse varmışım. Arabalar yine sıklaşmış, müziğin ve insanların sesi kapalı olan camın ardından bana ulaşmaya başlamıştı. Arabayla alanın tam ortasına ilerlerken hızımı olabildiğince yüksek tutarak insanların bana yol vermesini sağlamaya çalışıyordum.

Öyle de oluyordu.

Kunduz her zamanki gibi bankoya yakın bir yerde bekliyordu. Arkasında bir sürü lüks araba diziliydi. Nedense bunu özellikle yaptığını düşünmüştüm. Gösteri yapıyordu sanki.

Kutay arabasına yaslanmış başı aşağıda elleri ceplerinde öylece bekliyordu. Buraya gelene kadar sorun acaba Kutay mı diye düşünüp durmuştum fakat bir şekilde içim rahattı. Kutay'ı sadece ben görmüştüm ve bunca zaman Kutay Kunduz'a yakalanmamışsa böyle devam edeceğini biliyordum. Yine de ona bir zarar gelebilir mi düşüncesi içime kapkara bulutların çökmesine neden olmuştu. Onu yakalamıştım ama ispiyonlayan ben olmayacaktım. Akli varsa bir an önce Kunduz'un arkasından iş çevirmeyi bırakır ve çekip giderdi!

Arabadan inerken elimle eteğimi tuttum. Gerçekten buraya bu şekilde geldiğime inanamıyordum.

Kunduz beni görür görmez öyle bir kahkaha atmıştı ki resmen ortamdaki sestten sıyrılıp kulakları dolduruyordu.

"Güzelim!" derken gülmeye devam etti. "Senin kadar uslu ve söz dinleyen birini görmedim. Demek bu harika kıyafeti seçtin. Kutlama için harika bir seçim."

Hâlâ Kutay'a bakmıyordum ama gözlerinin üzerimde olduğunun farkındaydım.

“Neyi kutluyoruz?”

Kunduz gelip elini belime attı ve beni sertçe yanına çekti. Bu hareketinden rahatsız olsam bile kıpırdama izin vermiyordu.

“Haini bulduk, güzelim.”

Olduğum yerde kalakalmıştım.

“Haini buldun mu? Ama nasıl?”

Kunduz tekrar beni yürümeye zorladı. Çaktırmadan arkamızdan gelen Kutay’a baktım. İyi görünüyordu. Bir yerinde darbe izi yoktu.

“Benim elimden kimse kaçamaz, güzelim. Seni ona götürüyorum, birisi benim takımına bulaşırsa onlara ne olur sen de gör.”

Boğazım kururken esen rüzgârla birlikte titredim. Kunduz’un iri elleri belimin yarısını sarmıştı. Korku! Bunu hissediyordum.

Yarış alanından yavaşça uzaklaşıyorduk arka taraflarda bir yerlerde üç kişi görüyordum. Birisi dizlerinin üzerine çökmüş bekliyordu diğer ikisi yanında dik bir şekilde duruyordu. Yaklaştıkça yerde duran kişinin yüzü aydınlandı ve şişmiş sağ gözünü, kanayan kaşını, patlamış dudağını gördüm. Bu görebildiğim kısmıydı. Yarı baygındı.

Ellerim deliler gibi titrerken ağzımdan bir çığlık kaçarak gecede yankılandı.

“Bu!” dedim **“Bu... Bunu siz mi yaptınız?”** Kunduz’a döndüm. **“Gerek var mıydı? Bulduysan neden sadece uzaklaştırmadın?”** Adımların geri geri gidiyordu. Birisi sırtıma değince panikle geriye döndüm. Bu Kutay’dı. Bakışları sertti ama benim anlayabileceğim bir şekilde bana mesaj gönderiyordu.

Sakin ol! Buradayım!

Bunu dediğini görebiliyordum ama içinde bulunduğum durum karmakarışıktı.

Hain Kutay’dı. Onu görmüştüm. Arkamdan iş çevirenin o olduğundan emindim. Kunduz’un kuyusunu kazanın o olduğunu gözlerimle görmüştüm. Hakkında konuşmuştu. Fakat şimdi hain bambaşka birisi çıkıyordu.

Kutay'a nasıl güvenecektim?

Kunduz'dan nasıl kurtulacaktım?

Buradan gitmek istiyordum.

"Bunu görmek istemiyorum," derken Kunduz'a baktım. "Bırak gideyim. Burada olmak istemiyorum. Ben bunu kaldıramam. Lütfen onu bırak. Ben affediyorum. Kunduz lütfen."

Kunduz'un ruh hâli kapkaranlık olmuştu. Öyle ki tepemizde dönen geceden bile daha karanlıktı.

"Ben affetmiyorum, güzelim," dediği anda yanındaki iki kişi yerde duran çocuğa tekme ve yumruk savurmaya başladılar. Başım dolanıyordu. Kusacaktım. Yere düşen çocuk benden bile küçüktü. Küçüçüktü.

"Kunduz!" diye resmen çığlık atıyordum. "Yalvarırım yapma. Benim için. Bak biraz bile hatırım varsa. Ben bunu kaldıramam. Benim yüzümden olduğunu düşünürüm. Yalvarırım Kunduz!" Panikle Kutay'a döndüm. O an hiçbir şeyi umursayacak değildim.

"Kutay n'olur sen durdur. Size yalvarırım daha fazla vurmayın." Tam öne atılacakken Kutay beni kolumdan yakaladı. O an Kunduz bir baş hareketi ile durmalarını emretti. Kunduz çocuğun yanına giderek yere eğildi. Elinin tersiyle çocuğun yüzüne ittirdi.

"O şerefsiz patronuna selamımı söyle. Bir daha böyle bir şey olursa kapınıza direkt ben gelirim ve ellerimle öldürürüm o piçi!"

İki kişi çocuğu resmen bir un çuvalı gibi kaldırıp arkadaki arabaya bindirdiler. Çocuk arka koltuğa baygın bir hâlde yığılmıştı.

"Onu öldürmeyeceksiniz, değil mi? Kunduz ne olur bir şey söyle?"

"Bak güzelim, başım yeterince ağrıyor ve sen de o tiz sesinle daha fazla ağrımına neden oluyorsun. Eğlenceyi kaçırıyorsun. Kimsenin onu öldüreceği yok."

Ellerimle uçuşan uzun saç tutamlarımı dizginlemeye çalıştım. Kafayı yemek üzereydim, az önce gördüğüm manzara hayatım boyunca gördüğüm en kötü şeydi.

"Kime bana yamuk yapamaz. Hiç kimse Kunduz'u kandıramaz.

Onu öldürmedim çünkü bunu herkese anlatmasını istedim. Kimse bana kafa tutamaz. Bu piyasanın patronu benim.”

Karşımda gördüğüm yeşil gözlerde saf bir delilik vardı. Kısa kesilmiş saçları, kulağındaki delikler ve kaşındaki piercinglerle birlikte gözüme daha önce hiç bu kadar korkutucu gelmemiştir.

Şu an tek isteğim buradan gitmek bir daha da adımımı buraya atmamaktır.

Kunduz tekrar yarış alanına dönerken başka zaman sevinçten havalara uçacağım o ses kulaklarımı doldurdu. Bu uğursuz gecede daha kötü tek şey bir silah sesi olurdu. Kulağıma dolan polis arabalarının siren sesinden sonra Kunduz saniyesinde belinden bir silah çıkarmış ve havaya bir el ateş etmişti. Aklımdan geçen başıma geldi dedikleri sanırım tam olarak buydu. Kunduz tüm dikkatini bizim üzerimden çekmiş kendine odaklanmıştı.

“Siktir! Bunların burada ne işi var?”

Ve Kunduz saniyeler içinde arabasına koşup bindi.

Ben olduğum yerde dikilirken saçlarım yüzümü kapatmış rüzgârda savruluyordu. Keşke ben de rüzgârda savrulup kaybolabilseydim, diye düşünmeye başlamıştım. Düşüncelerimi bileğimi tutan bir el bölünce dönüp baktım.

Kutay!

Beni çekiştiriyor ve bir şeyler söylüyordu. Onu duymuyordum. Her yerde polis arabaları, kaçışan insanlar ve araba farları vardı.

“Beren! Kendine gel! Koşman gerek. Koş Beren, koş!”

Kutay’ın sözleriyle kendimi toparlamaya çalıştım ama topuklularla koşmak çok zordu. Mehmet’in arabası çok uzakta değildi.

“Mehmet beni öldürecek! Allah’ım ben ne yapacağım! Annem beni evden bir saniye bile dışarı çıkarmayacak. Babam...”

Kutay elimde tuttuğum minik çantamı çekiştirip içinde Mehmet’in arabasının anahtarını çıkardı. Bir yanan da beni göğsüne yaslayarak korumaya çalışıyordu. Bir silah sesi daha kulaklarımı doldurunca çılgınlık atmadan duramamıştım.

“Çağatay!” Kutay deli gibi bağıırıyordu. Beni Mehmet’in araba-

sının arka koltuğuna bindirip kapıyı kapattı. Bu sırada bize doğru koşan Çağatay'ı görmüştüm. Kutay elinde tuttuğu başka bir arabayı Çağatay'a attıktan sonra hızlıca arabaya bindi ve anında arabayı çalıştırdı.

“Bu araba otomatik mi? Bu iyi değil... Bu iyi değil...”

Kendi kendine konuşuyordu.

“Beren yere doğru çömel. Öylece dikilme. Bir kurşun arabaya isabet edebilir. Başını koru.”

Kutay'ın söylediklerini işitiyor ama anlamıyordum. Anlayamıyordum.

“Kutay...” ama devam edemedim. Kutay arabayı öyle bir kullanıyordu ki daha önce arabadan korktuğumu hiç hatırlamayan ben birdenbire arabanın içinde olmak istemediğime karar verdim.

“Hayır. Hayır. Hayır,” diye bağırان Kutay aniden ormanlık alana girmişti. Arkamızda bir polis arabası vardı, çok uzaktaydı ama yaklaşıyordu. Araba küçük olduğu için şanslıydık. Yoksa böyle bir yolda başka bir arabayla gitmek imkânsız olurdu.

“Plakayı görürlerse ben biterim. Araba abimin.” Ağlamaya başladığımın farkında bile değildim. Hıçkırıklar ve gözyaşları elimde olmadan içimden kopup geliyordu.

“Sana söz veriyorum bu geceyi atlatacağız.”

“Ben tam bir aptalım! Hiç bulaşmamalıydım. Hepsi benim suçum. Tamamen boka battım.”

Kutay gazı köklerken ibreyi sona yaslamıştı. Artık ormanlık alanın diğer tarafına geçmiştik. Arkamızda hiçbir polis arabası yoktu. Ben deliler gibi ağlarken Kutay hız kesmeden ilerlemeye devam etti. Kaç dakika geçmişti bilmiyordum ama araba durduğunda nerede olduğumuzu bilmiyordum. Yol kenarındaydık. Hiç ışık yoktu. Şehir uzaklarda kalmıştı.

Önce arabanın sürücü kapısı açıldı. Ben ağlayıp kendime küfürler savururken titrememe engel olamıyordum. Kulağımda Mehmet'in sözleri yankılanıyordu. Sen nerede durman gerektiğini bilmiyorsun, demişti bana. Haklıydı. İlk defa haklıydı. Yarışlara hiç gel-

memeli, Kunduz'un teklifini ne olursa olsun kabul etmemeliydim. İstedigim kadar ötekileştirilmiş olsam da kendimi böyle bir tehlikenin içerisine atmamalıydim.

Benim oturduğum tarafın kapısı açıldığında kıpırdamadım bile. Kutay beni tutup dışarı çektiğinde cansız bir varlık gibiydim.

"Geçti. Yemin ederim geçti, Beren!"

"Ben... bunu... korkuyorum." Ağlamaktan kesik kesik konuşuyordum.

"Seni evine götüreceğim. Kendini topla. Eğer ağlamaya devam edersen daha da kötüleşeceksin. Polisler plakayı görmediler. Çok uzaktaydılar. Başın belada değil."

"Kunduz!" Bu ismi korkuyla telafuz ettiğimde ağlamam daha da artmıştı. Kutay beni tutup kendine çekti.

"Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim. Gerekirse her şeyi itiraf ederim. Polislere kendi ayaklarımla giderim. Ama Kunduz'un yakalanması için her şeyi yapacağım."

Korkuyla Kutay'a baktım.

"Eğer hain sen değilsen, kimsin? Neden Kunduz'un yanındasın?"

Zorlukla konuşuyordum ama öğrenmem gerekiyordu.

"Anlatacağım. O şerefsizin benim elimden neleri aldığını, kimi aldığını, nasıl bir manyak olduğunu, hepsini anlatacağım. Ben hain değilim, Beren. Ben sadece bir arkadaşım. Arkadaşını Kunduz'a feda etmiş biriym o kadar."

"Arkadaşın mı?"

Kutay gözlerimin içine öyle bir bakıyordu ki düzensiz kalp atışlarımdan yeniden düzene girdiğini farketmiştim.

"Arkadaşımı kaybettim ama seni kaybetmeyeceğim. Sana zarar veremeyecek."

Kutay'ın bu itirafı tüm gece yaşadıklarımın daha beklenmedikti.

"Hadi arabaya bin ve kendini toparla. Seni eve götürmemiz gerekiyor."

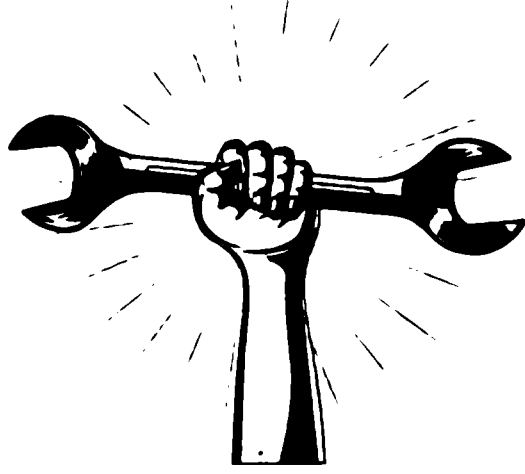
Tekrar sürücü koltuğuna doğru yürümeden önce saçlarıma dıladığı elini yavaşça aşağı doğru indirdi.

“Eğer normal bir gece yaşıyor olsaydık sana ne kadar güzel göründüğünü söylerdim ve muhtemelen seni öperdim ama biz normalden sanırım bir tık uzaktayız.”

Ve önce yolcu kapısını benim için açıp ardından kendini arabaya attı.

Ninova

Bölüm 18

Arkadaş

Babamın sesi odama kadar geliyordu. Düğünü terk edip gittiğim, Mehmet'in arabasını aldığım ve eve yüzüm gözüm şişmiş bir şekilde Kutay'la döndüğüm için sinirden deliye dönmüş durumdaydım. Onu suçlayamazdım. Haklıydı.

Kutay'la görüştüğümü tabii ki Yasemin'den öğrenmişlerdi. Babam ilk günden itibaren Kutay'dan hoşlanmamıştı. Hatta Kutay'la görüştüğüm aklının ucundan bile geçmeyecek bir ihtimaldi. Bunu öğrenmek babam için çok ağır olmuş olmalıydı.

Babam evin kapısının önünde bekliyordu. Mehmet, Yasemin ve annemse bahçedeydi. Annemle Yasemin ağlıyordu. Beni merak etmişlerdi. Mehmet bile beni görünce bağırmamış resmen rahatlamış görünüyordu.

Babam beni görünce tek kelime etmemişti. Yasemin bildiklerini herkese anlattığı için özür dileyen bir bakış atıp ortallardan kaybolduktan sonra kıyamet kopacağını düşünmüştüm. Hiç düşündüğüm gibi olmamıştı.

En azından tüm gece boyunca...

Hiç kimse odama dahi uğramamıştı.

Şu ansa sabahın erken saatlerinde durum çığırından çıkmıştı.

Babam odama daldığında yatağında oturuyordum. Dün gece-
den kalma koyu göz makyajımın izleri hâlâ gözümü gölgeliyordu.
Omuzlarım çökmüştü, gözlerimdeki ışıgın solduğunu biliyordum.
Babam odama girer girmez kıpırmızı olmuş suratıyla bana döndü.
Elinde olsa yüzümü görmek istemezdi, bunu biliyordum. Zaten göz-
lerime bakmaktan kaçınıyordu.

“Kalk, dükkâna gidiyoruz!”

Kıpırdamadım.

“Beren sana kalk dedim!”

“Baba ben...”

“Bana baba deme! Düş önüme.”

“Dükkâna gelmek istemiyorum.”

“Sana isteyip istemediğini sormadım, gidiyoruz.”

“Beni o dükkândan kovan sizdiniz.”

“Ben seni annenin yanına gönderdim. O zibidiyle gez dolaş diye
yollamadım.”

“Onun adı Kutay!”

“Beren beni çıldırtma! Sakın o oğlanın adını ağzına bir daha
alma. Düş önüme.”

Babam gözlerini kırpmadan bana bakmaya devam ediyordu. O
dükkâna bir daha gitmek istemiyordum. Hele şu durumda hiç ol-
mazdı. Dün akşamdan beri Kutay’la konuşamamıştım. Hâlâ almak
istediğim cevaplar vardı. Ayrıca Kunduz’un yanına gidip onunla ça-
lışmak istemediğimi söylemem gerekiyordu.

“BEREN!”

Babam boğazını yırtarcasına bağırınca yerimde sıçradım. Meh-
met odamın kapısında görününce bakışlarım ona kaydı. Mehmet’in
gözlerinde ne gördüm bilmiyordum ama ayağa kalkınca Mehmet ra-
hatlamış gibi nefesini bıraktı.

Üzerimde eşofmanlarım vardı. Saçım dağınıktı, başımın ağrı-

sından gözlerimi açacak durumda değildim ama yapacak başa bir şeyim yok gibi görünüyordu. Mutfaktan geçerek arka kapıdan çıktım ve babamın arabasının yanında durdum. Babam arabanın kapısını açınca hemen kendimi arka koltuğa attım.

Bir daha o dükkâna ayak basmayacağımı söylemiştim, şimdise içine düştüğüm durumdan dolayı kendi ayaklarımla gidiyordum. Çok can sıkıcıydı. Ama daha can sıkıcı bir şey varsa Kutay'la konuşmıyor oluşum ve Kunduz'la konuşmaya gitmezsem kapıma gelip hiç çekinmeden herkesin önünde konuşacak olmasıydı.

Babam neler yaptığımı öğrenirse ben biterdim. Kimse öğrenmemeliydi. Bunu halledecektim.

Ama nasıl?

Dükkânın önüne gelince babam arabayı park etmeden indim. Arka tarafta kimselerin olmadığı alana doğru ilerlerken beni görünce gözlerinin içi gülen İbo'ya bile bakamamıştım. Babam sanki bir şeyler yapacağımı biliyor gibi beni yanında getirmişti. Herhangi bir arabayı yaptırmayacağını biliyordum, o yüzden buradan çıkmamayı düşünüyordum.

Dükkânda ezberlediğim rutinlerle herkes çalışmaya başlarken ben hepsinin dışında bir şekilde duvarın dibinde bir taburenin üzerinde öylece oturuyordum. Eşofman ceketimin cebinde titreyen telefonuma elimi uzatıp çıkardım.

Ekranda 'Sarı Kafa' yazıyordu.

Kimselerin gelmediğine emin olduktan sonra telefonu kulağıma götürdüm.

"Alo?"

Kutay benen önce davranmıştı. Konuşmak için araladığım dudaklarım titreyince birbirine bastırdım.

"Beren. İyi misin?"

"Değilim."

Sessizce ağlamaya başlayınca elimi gözüme bastırarak durdurmaya çalıştım.

"Dün gece benden sonra neler oldu?"

“Arkadaşım o kadar uzun süre ortadan kaybolunca aileme bir şeyler anlatmış. Neyi ne kadar anlattı bilmiyorum ama babam deliye dönmüş durumda. Beni dükkâna getirdi. Gözünün önünden ayırmıyor.”

“Neler biliyor sence?”

“Bilmiyorum. Yasemin’le konuşmam lazım. Fakat ben zaten her şeyden bahsetmemiştim bu yüzden Yasemin’in anlattıkları sınırlı. Yine de ailem için oldukça fazla. Senin açıdan korkulacak bir şey yok, rahat olabilirsin.”

Kutay keyifsizce güldü.

“Kendim için endişelendiğim falan yok. Tek konu sensin.”

“Ben...” devam edemedim.

“Senin bu işe bulaşma sebebin benim, o yüzden ben halledeceğim.”

“Benim yüzümden kendini suçlamayı bırak. Sen beni yarışlara davet ettin o kadar. Kunduz’un özel tamircisi olmayı seçmek benim aptallığımdı. Bu benim konum. Halledeceğim. Sadece birkaç güne ihtiyacım var, Kunduz’a gidip artık onunla çalışamayacağımı söyleyeceğim.”

“Beren hâlâ anlamıyor musun? Kunduz öyle birisi değil, dün gözlerinle gördün. Kunduz’la iletişime geçme ben halledeceğim.”

“Nasıl halledeceksin, Kutay? Senin de söylediğin gibi ben dün gece Kunduz’u gördüm. Evet geç gördüm ama gördüm ve gördüğünden çok daha fazlası olduğunu da biliyordum. Benim yüzümden kendini tehlikeye atmanı istemiyordum. Gerekirse polise gideceğim ama ben...”

Kutay tekrardan lafımı kesince sustum. Bu sefer oldukça soğuk ve her kelimenin üzerine basarak konuşuyordu.

“Beren! Sana son kez söylüyorum. Kunduz ile alakalı hiçbir şey yapmayacaksın. Ben halledeceğim. Polis eğer yakalayabilseydi dün gece yakalardı. Bu adam polisten kurtulmakta bir usta, bu yüzden onun arkasından delil toplamaya çalışıyorum. Onu ele verecek bir şeyler arıyorum. İfşa olarak sadece kendini ateşe atarsın. Kunduz’un

içeri girmesi bile onu durdurmaz. Bu adam... Bu adam..." ama devam edemedi. Bir süre sustu ve nefes aldı.

"Beren senden tek istediğim sakince beklemen. Seni kaybedemem. Ben zaten birini bu adam yüzünden kaybettim, seni kaybedemem."

"Bana neler olduğunu anlat o hâlde."

"Anlatacağım, sen ne zaman istersen o zaman. Gel dediğin an gelirim."

"Babam yanımdan ayırmıyor."

"Telefonda anlatamam. Gözlerinin içine bakmam lazım."

Parmaklarımı karmakarışık olan saçlarımdan geçirdim.

"Bir saat sonra sanayide ol. Sanayinin girişinden ilk sola dön. Markette olacağım."

"Bana söz veriyor musun, Beren? Kendini koruyacaksın."

"Önce bana neler olduğunu anlatacaksın. Görüşürüz."

Ve telefonu kapattım. Streten oturamıyordum bile. Ayağa kalkıp telefonda Yasemin'in numarasını tuşladım. Babama ne kadarını anlatmıştı, öğrenmeliydim. Ona göre bir yol çizecektim. Telefon kulağımda çınlarken alt dudağımı dişlerimin arasına aldım. Dudağımı öyle bir ısırdım ki kan tadı dilime gelince ürperdim.

Yasemin telefonumu açtığında gökyüzü parçalanır gibi bir gürültü koparttı ve yağmur, kasvetin ruhumu doldurduğu gibi yeryüzünü doldurdu.

Yasemin ona anlattığım neredeyse her şeyi babama anlatmıştı. Zaten Kutay'ın yarışlarla alakasının olduğunu söylemesi babam için yeterince kötüydü. Bir de bunun üzerine başka bir işte çalıştığımı öğrenmişti. Delirmesine şaşmamalıydı.

Yine de tüm bu olanlara rağmen buradan çıkmalıyım.

"İbo!" Oldukça sessiz olmaya çalıştım. "Ulan İbo, buradayım!" Çırağın dikkatini çekmiştim.

"Buyur, Beren Ustam?"

"N'apıyosun?"

“Çalışıyorum, Usta?”

Çocuğun da aklı karışmıştı.

“Canın sarı kola çekmedi mi senin?”

“Çekmedi.”

“Çekti bence.”

“Çekmedi valla.”

“Ulan sana çekti diyorum. Köşedeki markete gidip alsana. Yanına da atıştırarak bir şeyler.”

Gözlerinin içine bakarken imamı anlamasını bekledim.

“Ha!” dedi sonunda “Çekti çekti. Ama Ustam izin vermez ki.”

“Verir verir. Birazdan ben ortalığa çıkacağım, o sırada sen çok susadım falan filan dersin. Market iznini koparınca birlikte çıkarız.”

İbo bana baktı.

“Beren abla, başım belaya girmez, değil mi?”

“Ustaya n’oldu lan? Korkma ben seni tehlikeye atmam. Birlikte gidip geleceğiz.”

İbo başını usulca salladıktan sonra yanımdan ayrıldı. Tam dediğim gibi birkaç dakika sonra arka taraftan çıktım. Babam Mehmet’e yine bir şeyler anlatıyordu ve Mehmet yine ilgisiz bir şekilde öğrenmeye çalışıyordu. Benim çıktığımı anladıklarında ikisinin de gözleri bana döndü ama hemen alet masasının yanında ellerimizi yıkamak için yapılan küçük lavaboda ellerimi yıkıyor gibi yaptım. Dikkatler tekrardan benim üzerimden kalktığında İbo’ya ufak bir bakışla birlikte harekete geçmesi emrini verdim.

“Ustam!” Babam cevap vermedi. İbo bana korkarak bakınca asıl korkması gerekenin ben olduğumu belli eden bir bakış attım. İbo çaresizce tekrardan babama seslendi. “Ustam!” Babam homurdandı.

“Ustam ben bir markete gidip gelebilir miyim? Susadım da...”

“Sular mı kesildi?”

“Yok Ustam, su akıyor musluktan.”

“O zaman gidip ağzını musluğa daya iç suyunu İbrahim.”

“Sarı kola alacağım ustam.”

“Başlatma şimdi sarı kolana!”

“Olmaz Usta, almam lazım. Babam para verdi, ölmüşlerimizin ruhu için herkes içsin, dua etsin dedi. Akşam sorunca almadım derssem çok sinirlenir. Dayak bile yerim valla.”

Babam bıkkın bir şekilde İbo’ya baktı.

“Oyalanayım deme sakın yoksa seni baban değil ben şamarlarım.”

“Sağ ol, Ustam. Hemen gidip geleyim, Ustam. Allah senden razı olsun, Ustam. Canın bir şey istiyorsa söyle ustam...” İbo daha devam ediyordu ama babamın İbo’ya doğru attığı bir adımla birlikte İbo anında dönüp yürümeye başladı.

İbo bana öyle büyük bir gururla bakıyordu ki sanırsın memleketi kurtarmıştı. Ben ellerimi yıkamış aletleri düzenliyor gibi yaparken herkesin duyacağı bir şekilde İbo’ya seslendim.

“Nereye gidiyorsun böyle?”

“Markete gidiyorum, Beren Ustam.”

“Dur bakalım İbo, ben de geleyim. Karnım acıktı, dönüşte bir tost alırım kendime.”

İbo’yla birlikte tam bir yapmacık oyunculuk sergiliyorduk. Babam “Sen nereye?” dediğinde çok fazla arkama bakmamaya çalıştım.

“Açım. Dünden beri yemek yemedim. Hemen döneriz.”

Babam memnuniyetsizce “Sakın geç kalmayın. On beş dakikanız var,” diye limit koyuverdi. Gözlerimi devirdiğimi İbo hariç kimse görememişti.

Dükkândan çıkınca olabilecek en hızlı adımlarla yürümeye başladım, Kutay markette olduğunu belli eden bir mesaj atmıştı.

“İbo sen de para var mı?”

“Var Ustam.”

“Bana bir karışık tost al. Sana sonra veririm. Ben de marketten içecekleri alayım.”

İbo bana itiraz etmek ister gibi bakıyordu.

“İbo vallahi döverim seni. Dediğimi yap.”

“Ama böyle olmaz ki herkes beni dövüyor, çırak olduk diye başınıza gelmeyen kalmadı.”

İbo'nun ensesine bir tane patlattım.

“Ustanla düzgün konuş!”

“Pardon, Ustam. Tostuna ketçap da sıkırayım mı?”

“Yollan İbo, yollan!”

Ve İbo koşarak tostçunun olduğu yöne gitmeye başladı.

Market kalabalık değildi. Birkaç küçük çırak haricinde neredeyse kimse yoktu. Sabahın erken saatleri olmasa bu kadar sakin olmazdı. O yüzden şanslıydım. Marketin kapısından girer girmez reyonların üstünden görünen sarı saçlar gözüme çarptı.

“Sarı Kafa!” diye mırıldanırken ellerimi cebime koydum ve kapüşonumu başıma kapattım. Rezalet bir hâldeydim.

Kutay alakasız bir şekilde makarnaların önünde duruyordu. Beni görünce hemen eline aldığı makarnayı yerine bıraktı.

“Beren?”

“Canın makarna çekti herhâlde,” derken bakışlarım Kutay'ın üzerinde değil de makarna kutularındaydı.

“Gözlerin şişmiş.”

“Çok fazla vaktim yok. Anlat lütfen.”

“Bak buranın uygun bir yer olduğunu düşünmüyorum.”

“Kutay, lütfen! Bilmem lazım, anlat.”

“Ben burada anlatmak istemiyorum.”

“Neden geldin o zaman?” Sinirlenmiştim.

“Seni görmem lazımdı. Sesin çok kötü geliyordu.”

“Evet, bok gibiyim. Sesim de bok gibi ben de bok gibiyim. Berbat hissediyorum. Dün gördüklerimden sonra iyi olmamı beklemen saçma. Ben dün neler yaşadım, sen beni anlıyor musun? Bunlar si-

zin için basit şeyler olabilir ama benim için değil.” Gözlerim yanmaya başlayınca yine dudağımı dişlerimin arasına aldım. Zaten yara olmuş dudağım sızladı. Kutay bana bakarken hiç alınmış veya sinirlemiş görünmüyordu. Aksine gözlerinde hiç olmadığı kadar yumuşak bir bakış vardı.

“Seni anlıyorum. Belki inanmayacaksın ama seni tahmin ettiğinden çok daha iyi anlıyorum. O şerefsizin gerçek yüzünü görmek, pisliğine maruz kalmak nedir çok iyi bilirim. Keşke bunlar hiç yaşanmasaydı ama yaşandı işte, bu saatten sonra seni bu işten olabildiğince uzak tutmam lazım. Kunduz için bir plan yaptım. Bir sonraki yarışlarda işini bitireceğim.”

“Kutay beni delirtme. Nasıl işini bitireceksin? Sen Kunduz’un adamı değilsen kimsin?”

“Ben Kutay’ım. Bu kadar. Kimsenin adamı falan değilim. Sana da bu konuda hiç yalan söylemedim, Beren.”

Keyifsizce güldüm.

“Hiç yalan söylemedin ama bana gerçeği de anlatmadın. Ya biz...” durdum. “O akşamı yaşarken ortada dönen her neyse bilmeye hakkım vardı.” Yemeğe çıktığımız gecedden bahsettiğimi anlamıştı.

“Senden sakladım çünkü duydukların seni korkutmaktan başka bir işe yaramazdı.”

“Şimdi korkmuyor muyum sanıyorsun? Bilmek istiyorum. Kunduz sana nasıl zarar verdi?”

Kutay konuşmak için dudaklarını aralamaya çalışıyordu ama bu onun için pek kolay değil gibi duruyordu. En sonunda dudaklarından o kelimeler döküldü.

“Kunduz...” derin bir nefes aldı. “Kunduz benim arkadaşımı...” tekrardan durakladı. “O bir katil, Beren.”

Kutay gözlerimin içine bakarken resmen zemin ayaklarımın altından kaydı. Elimle makarna reyonundan destek almaya çalışırken başarısız oldum ama Kutay beni belimden yakaladı.

“Beren, iyi misin?”

Kulaklarım uğulduyordu.

"Kunduz senin arkadaşını mı öldürdü?"

Kutay için bu cümleyi duymak oldukça can yakıcı olmalı ki gözlerini benden kaçırdı.

"Öğrendin işte. Neden onun yanında olduğumu. Neden onu ele vermeye çalıştığımı. Bir hain olmadığımı."

Kutay bana bakmıyordu ben de aksine bir dakika bile gözlerimi ondan ayırmıyordum. Duyacağım şeyin kötü olacağını biliyordum ama yanında çalıştığım kişinin katil olduğunu duymak benim için çok ağırdı.

Ben sadece Beren'dim!

Bir katilin yanında olamazdım. Olmamalıydım.

"Şimdi neden seni korumaya çalıştığımı anladın mı? Kunduz'dan neden bu kadar nefret ettiğimi? Sana dokunmasını bırak sana seslenmesinin bile benim için neden bu kadar ağır olduğunu anladın mı? O yüzden Beren, bu adamdan uzak duracaksın. Seni o yarışlara çağırdığım için ben suçluyum. Seni bir daha görmek istediğim için, kendime yenildiğim için seni yarışlara çağırdım. Bir daha gözlerini görebilmek için. Ama seni hiç bulaştırmamalıydım. Bunların yaşamanın tek suçlusu benim. Ve halledeceğim. O piçin kalemmini ellerimle kıracağım."

Karmakarışık bir ruh hâlinde olduğumu söylemek bile az kalırdı. Ne hissettiğimi, ne hissetmem gerektiğini ben bile kestiremiyordum. Kutay'ın başparmağı alt dudağıma bastırılınca gözlerimi kırptırdım. Kutay'ın soğuk eli yanan dudağıma buz etkisi yapmıştı.

"Dudağın," dedi gözlerimin içine bakarken. "Kanıyor." Ben cevap veremiyordum. Ne diyecektim ki? Duyduklarım karşısında ne denirdi hiçbir fikrim yoktu. Hareketsiz bir şekilde öylece dururken Kutay belimde duran elini çekti ve hızlıca reyonlar arasında kayboldu. Ne yaptığını algılamaya bile çalışmadım. Zihnimin içinde çanlar çalışıyordu. Kutay geri döndüğünde elinde açılmış bir peçete ve ıslak mendil paketi vardı. Paketten önce bir ıslak

mendil çıkardı ve alt dudağıma bastırdı. O an nerede olduğum, nasıl görüldüğüm veya bizi kimlerin görebileceği umurumda değildi. Kutay'ın gözleri tek odak noktamdı. Kutay narince tampon hareketlerle dudağıma baskı uygulayıp kanattığım dudağımı temizliyordu.

“Bunu nasıl başardın bilmiyorum ama dudağının canına okumuşsun. Bu senden korkmam gerektiği anlamına mı geliyor?”

“Korkmak mı?” diyebildim.

“Kendine bunu yapan bana neler yapmaz.” Kutay buruk bir şekilde gülerken ıslak mendilin ardından temiz bir peçete ile baskı uygulamaya devam etti.

“Bunu kendine yapma. O şerefsiz yüzünden kendine zarar verme. Tek bir gözyaşın bile onun için fazla. Şu görüntü bile onun boğazına yapışmam için yeterli bir sebep.”

“Yapma,” derken kendimi geri çektim. Kutay'ın eli havada kalmıştı. Parmaklarım dudağıma bastırırken canım acıyınca kaşlarımı çattım. Sanki tek canı acıyan ben değilmişim gibi Kutay'ı nda alnı kırıştı.

“Ona bir şey yapma.” Yutkundum. “Kunduz'a zarar verme, Kutay. Sen... Sen onun gibi...”

Kutay şimdi ne demeye çalıştığını anlamıştı.

“Onu öldürmeyeceğim. Yani bunun olmasını isterdim. Ölmesini... Ama ben onun aksine bir katil değilim. Onu polise gammazlayacağım. Tek istediğim bir açığını yakalamak fakat az kaldı. İnanıyorum.”

Kutay elindeki peçeteyi bana uzattığında aldım ve dudağıma bastırdım.

“Söz mü?”

Güldü. Gülüşü gamzesinin ortaya çıkmasını sağlamıştı.

“Söz veriyorum. Ellerimi onun boynuna geçirmeyeceğim.”

Sık nefesler alarak kendimi rahatlatmaya çalışırken Kutay konuşmaya devam etti.

“Ayrıca bunun yerine dudaklarımı senin dudaklarına bastırma-
yı yeğlerim. Hatta hiçbir şeyi bu kadar çok istememiştim.”

Aldığım nefes boğazıma takılıp kalınca bir öksürük krizine gir-
dim. Dudağım o kadar çok ağrıyordu ki öksürmek resmen işkence
gibiymi. Tekrar kanadığını hissedebiliyordum. Kutay yanıma gelip
elini sırtıma koyarak beni rahatlatmaya çalıştı ve bir kez daha ıslak
mendil çıkarıp bana uzattı.

“Fakat bunun için öncelikle iyileşmesi gerekiyor. Seni öptü-
ğümde canın acısın istemem.”

Kalbim durmalıydı.

Hemen şimdi kalbim dursa iyi olurdu. Aksi hâlde devam edecek
gücü kendimde bulamayacak ve bayılacaktım. Kutay bana yaklaşınc-
ca kaçır gibi yanından geçerek yürümeye başladım. Belki de sonra
bayılmalıydım. Kutay’ın olmadığı bir yerde.

“Beren?” Hızlı hızlı yürümeye devam ettim.

“Ben sarı kola alacağım.”

Bunu gerçekten demiş miydim? Kutay gülünce gerçekten dedi-
ğimi anlamış oldum.

“Demek sarı kola alacaksın.”

“Burası sanayi!” derken neyi kanıtlamaya çalıştığımı bilmi-
yordum.

“Evet!” dedi. “Burası sanayi. Hatırlattığın iyi oldu.”

İçecek bölümünden elime iki şişe aldıktan sonra hızlıca kasaya
gitmeye başladım. İbo daha ortalarda gözüküyordu. Kasada kim-
se olmadığı için hemen kasiyere şişeleri uzattım. Kutay’ın arkamda
olduğunu hissediyordum. Zaten ıslak mendil ve küçük peçete pake-
tini kasiyere uzattığında kesinleşmiş oldu. Elim cebime gittiğinde
yanımda para olmadığını hatırladım.

“Allah kahretsin!” derken dışarıya bakarak İbo’yu görmeyi
umdum.

Kasiyer ödemem gereken ücreti söylerken ben çıkış kapısını
acıp bakmaya devam ettim ama kimsecikler görünmüyordu.

“Beren?”

Kutay’a cevap vermedim.

“Bir dakika bekler misiniz acaba? Cüzdanım yanımda değil de.”

Kutay bu söylediğime alınır gibi hemen cebinden kart çıkartıp uzattı.

“Hayır, gerek yok ben şimdi hallederim.”

Bana öyle bir bakmıştı ki susman gerektiğini anladım.

“Bir dakika.” Kasa yanında duran dudak nemlendiricilerinden birini alıp kasiyere uzattı. Kasiyer tutarı tekrar söyledikten sonra kartını uzattı bu sırada da İbo göründü. Çıkış kapısını açıp bağırdım.

“Lan ben sana param yok demedim mi? Niye bana para vermedin? Neyle alacağım bunları öpücükle mi?” İbo neye uğradığını şaşırarak bana bakarken Kutay gülmeye başladı.

“Güzel bir ödeme yöntemi gibi duruyor. Aklıma kazıdım bunu.” İbo Kutay’ı görünce anında tanıdı.

“Düş önüme!” derken ensesine bir tane daha geçirmiştin.

“Beren abla, sakın ol ya!”

“Ulan abla değil, usta diyeceksin. Usta!”

“Ustam aman diyim...” derken bir daha daha patlattım. Kutay’ın gülüşü giderek artıyordu.

“Gülme sen de!”

“Ayıp oluyor böyle elalemin içinde, Ustam. Bak makara olduk adama!”

İbo bana alttan alttan bakarken ona haksızlık ettiğimi biliyordum.

“Tamam uzatma.”

“Uzatmam tabii, Ustam. Zaten İbo kim ki!”

“Tamam dedik. Kusura bakma, ben başka bir şeye şey etmiştim...”

İbo Kutay’ın uzattığı poşeti aldı.

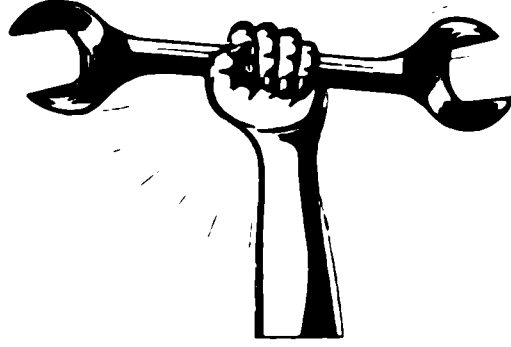

**“Dikkat et!” derken Kutay alt dudağını işaret etti.
“Sen de sözünü unutma, Sarı Kafa.”
Ve dükkâna doğru ilerlemeye başladım.**

/

Ninova

Bölüm 19

Dünyanın En Güzel Filmi

Evrenin benim için bir planı varsa benim de karşılığında muhakkak farklı planlarım olurdu. Karşı çıkmak, herkes bir yöne gidiyorken benim farklı yöne gitmem doğuştandı yani.

Mesela annem beni karnında taşıırken doktorlar sürekli erkek olduğumu söylemişler fakat doğum anı geldiğinde gerçek ortaya çıkmış; annemin aldığı tüm mavi tulumlar, Mehmet'ten kalan kıyafetler, bir sürü oyuncak araba beni uzun süre idare etmiş. Sanırım araba sevdam pek de tesadüfı olmuyor bu durumda.

Babam adımın hep Eren olmasını istemiş, kız olduğumda da bu fikrinden vazgeçmemiş ama annem başına ufacak bir harf getirerek ismimin Beren olmasını söyleyince el mecbur kabul etmiş. Tesadüf bu ya yirmi yıl sonra babamın isteği komik bir şekilde gerçek olmuştu. Kutay beni Kunduz'la tanıştıırken gerçek ismimi söylememek için Eren deyivermişti.

Yani kısa süredir adım Eren'di. Tabii sadece yarış pistine adım atınca Eren oluyordum. Kadınların sadece izlemekle yetindikleri, belki de izleme rolüne itildikleri o yarışlarda Kunduz'un bir numaralı adamı olup çıkmıştım. İçimden bir ses bu defa kendi yoluma

gittiğimi değil de sanki elimde bir kürek, yeri kazarak içine **girmeye** çalıştığımı söylüyordu.

Ağrıdan çatlamak üzere olan alnımı parmaklarımla masaj yaparak rahatlatmaya çalıştım.

Kunduz dün gecedan beri telefonumu mesaj yağmuruna tutuyordu. Kutay mesajları olabildiğince az kelimeyle cevaplamam gerektiğini tembihlemişti. Bir yeni mesaj geldiğinde yatağında doğruldum:

Kunduz: *İki gece üst üste yarış var. Hazır etmen gereken tam beş araba var.*

Benden yine araba tamir etmemi istiyordu. Normalde bu geceki yarış polis baskını sebebiyle iptal edilmişti. Baskınların arkasında onları isimsiz olarak ihbar eden Kutay vardı, ben de bunu tabii ki yeni öğrenmiştim. Artık yarıştıkları alan ifşa olduğu için yeni mekân arayışındalardı. Kunduz bu işi Kutay'a vermişti. Yani Kunduz yine yanlış ata oynuyordu ama Kutay'ın keyfi yerindeydi.

En azından şimdilik...

Kunduz ondan şüphelenmiyordu.

Bense çok gergindim. Kutay kadar rahat olmam imkânsızdı. Bu işin sonu gerçekten korkunç bir şekilde bitebilirdi.

Kunduz'u mecburen onaylayıp Kutay'ı aradım. Telefona cevap vermedi, kalbim anında sıkışırken dikkatimi kapımın tıklanması bozdu. Gelen Mehmet'ten başkası değildi. Babam hâlâ yüzüme bakmıyordu. Annemse evden markete bile çıksam gözlerini ayırıp dakika saymaya başlıyordu. Yani evde işler hâlâ oldukça berbat durumdaydı.

"Yasemin'i aradım," Mehmet bunu söyledikten sonra odaya girer girmez yatağımın üzerine zıplayıp yanıma oturdu. "Sinemaya davet ettim."

"Sen mi?" Ağzım bir karış açık kalmıştı.

"Evet, ben! Ne olmuş?"

"Senin sanayi dışında bir sosyal hayatın olabileceğini tahmin

etmezdim.” Aslında bunu Mehmet’in sürekli dışarıda olduğunu belli etmek için söylemişim ama Mehmet bunu anlayamamıştı.

“Kızım her hafta sonu halı sahaya gidiyorum ya?”

“Çok komiksin, Mehmet. Hah sahada toplanıp sadece futbol oynuyorsunuz. Bu sosyal aktivite sayılmaz.”

“Orası öyle. Daha çok spor sayılır.”

Gözlerimi devirdim.

“Sen hayırdır? Bu aralar bana karşı pek iyisin...”

“Çünkü mutluyum. Seninle uğraşmak bana artık anlamsız geliyor. Ben uğraşmasam da sen bir şekilde başını belaya sokuyorsun zaten.”

“Ne yani şimdi de beni küçümsüyor musun?”

“Bak kızım bana saldırmayı bırak.” Güldü. “Zaten bu evde sana adam akıllı güvenen bir ben kaldım. Ayrıca buraya kavga etmeye gelmedim. Bizimle sinemaya gelmen için seni davet etmeye geldim.”

“Babam evden çıkmama izin vermiyor, unuttun galiba?”

“Benimle olduğun için kimse karışmaz.” Mehmet’in bu söylediği saçımı başını yolma isteği getirse de sakın kalmaya çalışıp bu davetin altında yatan asıl sebebi öğrenmeye çalıştım.

“Bana doğru söyle, bu iyiliği neden yapıyorsun?”

“Abin olduğum için olamaz mı?” Mehmet şimdi bakışlarım aşağı indirmişti. Kaşlarımı çattım.

“Ben senin ne numaracı olduğunu bilmiyorum sanki! Ölüyorum desem bir yudum su vermeyecek adam karşıma geçmiş beni evden çıkarmak için annemle babamı karşısına alıyor, öyle mi? “Sen çıkar bakayım şu ağzındaki baklayı...”

“Yemin ederim...”

“Mehmet bak doğruyu söyle yoksa gelmem. Zaten hiç sinemaya gidecek havamda değilim.”

“İyi be tamam.” Mehmet toparlandı.

“Yasemin senin de gelip gelmeyeceğini sordu. Ben de aptal gibi heyecanlanıp geliyor dedim. Yani kalk ve giyin.”

“Anlaşıldı,” dedim ayağa kalkarken. “Yine bana muhtaçsın. Ben de saf gibi bir an bana destek olduğunu düşünmüştüm.” Kollarımı önümde bağladım. “Gelmiyorum, Mehmet Efendi! Kendi başının çaresine bak bakalım. Arkadaşımdan da uzak dur. Hem sen bu kıza âşık mısın? Nedir yani bu hâller. Bak Yasemin’i değil hayal kırıklığına uğratmak azıcık bile moralini bozarsan seni parçalarım...”

“Sus be sus... Şimdi annem duyacak.” Mehmet renkten renge giriyordu. En zayıf yönü çok utangaç olmasıydı sanırım...

“Sen gelmezsen ben de gidemem, anlamıyor musun? Kıza yalan söylemiş olurum.”

“Sen Yasemin’den gerçekten hoşlanıyorsun sanırım...”

Mehmet sustu. Sonra oturduğu yerden kalktı. “Anlaşıldı sen dalga geçmek dışında bir işe yaramayacaksın ben de aptal gibi babama günlerdir dil döküyorum sırf seni yeniden işe alsın diye...”

“Bir dakika sen...” Mehmet elleri cebinde gururlu bir şekilde bana bakıyordu. Ben ağzım bir karış açık bir şekilde onu izlerken o konuşmaya devam etti.

“Evet, sırf mutlu olduğun işte çalış diye annemle babamı ikna etmeye çabalıyordum. Böyle yamuk yapacağını bilseydim hiç uğraşmazdım. Hatta...”

“Hatta ne?”

“Ben işi bırakacağım hatta bıraktım. Şimdilik babamın haberi yok ama ortalık bir durulsun hemen söyleyeceğim.”

“Ne?!”

“Evet!”

“Bu kararı nasıl aldın? Emin misin? Ne yapacaksın? Babam kesin bizi toplu evlatlıktan reddedecek!” Hem sırtlıyor hem de şaşkınlıktan kocaman olmuş gözlerle Mehmet’i dinliyordum.

“İşte böyle renkten renge sokarım ben adamı. Sen anca kendini gör Beren Hanım. Etrafında neler oluyor neler!”

Mehmet sonunda ayakta dikilmekten vazgeçip sandalyeye oturdu.

“Ee ne yapacaksın şimdi? İşsiz mi kalacaksın? Yani bilemedim ama Mehmet sanki birazcık acele karar vermişsin gibi duruyor.”

“Cidden anlamıyorsun Beren!”

“Neyi?”

“Benim hayallerim var. Benim cidden o arabaları bilerek yapmadığımı, işten kaytarmalarımın aslında babamı bezdirme politikası olduğunu, yani her ne yapıyorsam bunu babamın benden vazgeçmesi için yaptığımı anlamadın!”

“Ben...”

“Sen sadece kendini gören birisin. Buna başlarda çok kızıyordum hatta hâlâ kızıyorum ama eskisi kadar değil. Keşke ben de birazcık daha erken bu cesareti bulsaydım ve babama karşı gelmeyi göze alabilseydim ama yapamıyordum. Cinsiyet kalıpları benim de canımı sıkıyor. Babasının mesleğini devam ettirecek düşüncesi bu yükü bindirdikleri çocuğa hiç sorulmadan üzerine atılmış bir erkeğim ben. Ama istemiyorum. İnanmayacaksın ama senin sırf araba tamir etmek için bu işlere bulaştığını duyduğumda hiç şaşırmadım. Hatta bana çok normal geldi. Çünkü sen Beren’sin. Kendini bağıra çağıra da olsa herkese tanıttın. O an herkes seni ararken benim tek düşünebildiğim, benim de kendi hayallerimin peşinden gitmem gerektiği idi.”

“Ben böyle düşündüğünü bilmiyordum. Ne diyeceğimi...”

“Senden tebrik almak için anlatmadım bunları. Aslında artık birilerine anlatmam gerekiyordu.”

“Peki, ne yapmak istiyorsun? Aklımdaki plan ne?”

Mehmet güldü. İlk defa yüzünün böyle aydınlandığını görüyordum.

“Polis olacağım.”

“Polis mi?”

“Evet, polis. Hatta sınavda geçmem gereken parkur için kurs

araştırmaya bile başladım. En geç haftaya babama söylemiş olacağım.”

“Yani ben hem çok şaşırdım hem de çok sevindim. Bunu şu an söylemem ne kadar anlamlı bilmiyorum ama arkanda dururum Mehmet! Senin mutlu olmanı ben de çok isterim.”

“Eyvallah!”

Ben başım önde başka ne diyeceğimi bilemiyordum. Mehmet ayaklandı.

“Şimdi senden tek istediğim bizimle sinemaya gelmen. Artık nasıl bir arkadaşsanız Yasemin tutturdu Beren de gelsin diye. Yoksa ben de pek meraklı değilim randevuma seni götürmeye ama kızlar işte...”

Kahkaha attım. Cidden gülmüştüm.

“Tamam geleceğim. On dakikaya hazır olurum.”

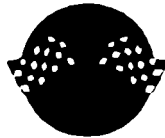
“Dışarıda bekliyorum, babamı sen düşünme ben hallederim. Ayrıca sakın başımı belaya sokma. Beni pişman etme.”

“Olur Ustam, sokmam.”

Mehmet kapıdan çıkarken gözlerini kıstı.

“Püü! Şimdi mi ustam diyorsun? Senden korkulur kızım!” Ama o da gülüyordu.

Mehmet odadan çıkar çıkmaz giyinmeye başladım. Hayat bu aralar hiç olmadığı kadar ilginç bir şekilde devam ediyordu. Sanırım biz az önce Mehmet’le hiç olmadığımız kadar kardeş olmuştuk. Ve ben hiç görmediğim gerçekleri görüyordum.

Bu hayatta her şey olacağımı tahmin ederdim ama bir çiftin yanında dolayan üçüncü kişi olacağımı tahmin etmezdim.

Kendime küfürler etmeme çok az kalmıştı. Yani ne işin vardı benim bu randevuda. Mehmet’e tamam dedikten sonra Yasemin’i

arayıp ikna edebilirdim. Ama yok benim aklım illa sonradan başıma gelmeliydi.

İş işten geçmişti ve sonuç olarak arabanın arka koltuğunda önde flörtleşen çiftimizle birlikte sinemaya gidiyordum.

“Yasemin valla ne iyi oldu beni de çağırdın. Maşallah bir dakika bile susmadım!”

Yasemin’i aldıktan sonra bana bir merhaba demiş o dakikadan itibaren Mehmet’le konuşup durmuştu.

“Ayıp ediyorsun ama Beren. Ben senin moralin bozuktı diye rahat bırakıyorum aslında.”

“Kesin öyledir.”

“Kız kara kedi girmesene aramıza. Bak orada ip yumakları olacaktı sen onlarla oyna.”

Tam Mehmet’e ağzının payını bildiriyordum ki telefonum titredi. Heyecanla gelen mesajı açtım. Mesaj Kutay’dandı.

Alışveriş merkezi oldukça sakindi. Normal bir zamanda olsaydık bu iyi bir şey olabilirdi fakat bu ortamdan sıyrılmam için kalabalık olması işime daha çok yarardı bu yüzden sakinlik beni hayal kırıklığına uğratmıştı.

“Sence hangi filme girelim, Beren?”

Yasemin bana döndüğünde umursamazca omuz silktim.

“Hadi ama oyunbozanlık yapma!”

“Siz bilirsiniz ne de olsa bu sizin buluşmanız.”

“Boş ver onu Yasemin, o şu an senin arkadaşın olan Beren değil. Görümce Beren. Çirkin yüzünü gösteriyor.”

Yasemin utanarak gözlerini kaçırınca şaşkınlıktan küçük dilimi yutacaktım.

“Saçmalama Mehmet. Altı üstü arkadaşça sinemaya geldik.”

Mehmet manalı bir şekilde gülüp dijital ekrandaki filmleri incelemeye devam etti.

“Ben buraya kardeşim ve seninle geldim. Benim için ortamda arkadaş diyebileceğim kimse yok.”

Yasemin Mehmet'in bu lafına düşer miydi bilemiyorum ama ben etkilenmiştim. Meğer Mehmet'te ne cevherler varmış, diye düşünmeden edemedim.

“En iyisi biz fantastik filme girelim. Başroller de oldukça iyi duruyor.”

Yasemin onaylayınca zaten benim onaylamamın önemi kalmıyordu.

“Ben mısır alacağım.” Yasemin, Mehmet biletleri alırken ondan önce davranıp mısırları alarak eşitlik sağlamak istiyordu. Mehmet itiraz etse de Yasemin durmadı. Onlar kendi aralarında mısır ve bilet parasının tartışmasını yaparken tuvalete gitmem gerektiğini söylemiştim ama duyan olmamıştı. O yüzden kendi başıma hareket etmemin daha iyi bir seçenek olacağına karar verdim.

Tuvaletten çıktığımda, seansın başlamasına son bir dakika kaldığını belli eden anons yapılıncaya ağır ağır hareket ederken adımlarımı hızlandırmaya başladım.

Salon genel anlamda boştu. En fazla yirmi kişi vardı. Mehmet biletleri orta sıralardan almıştı. Ben merdivenleri çıkarken salon karardı ardından dev ekranda filminden önce gösterilen reklamlar başladı.

Yasemin'in yanına oturunca içeceğimi aradım ama yoktu.

“Bana almadınız mı?”

“Ortalıktan kaybolunca istemiyorsun sanmıştık.”

“Cidden grubun üçüncüsü olduğuma inanamıyorum.”

“Ama vallahi...”

Alınmıştım. Ne ara böyle dışlanacak duruma gelmiştim.

“Film başlıyor. Sonra konuşuruz.”

Yasemin ile cidden konuşmamız gereken konularımız vardı fakat o gün bugün değildi. Mehmet'le samimi olması umurumda değildi hatta beni ilgilendirmezdi. Mehmet benim kardeşimdi, ondan bir zarar gelmeyeceğini biliyordum. Duygusal anlamda her ne kadar bu işin ne ara başladığını anlamasam da ne yaşarlarsa yaşa-

sınlar bu onların olayıydı, engellemek veya yargılamak gibi bir tav-
nım olmazdı. Yine de neden Yasemin'in bana daha önce bahsetme-
diğini anlamamıştım. Gerçekten sorun bende miydi? Eğer öyleyse
daha görmediğim neler vardı merak ediyordum. Tadım daha fazla
kaçabilirmiş gibi filmin dublaj olmasıyla birlikte yüzümü buruş-
turdum.

"İğrenç!"

Yasemin'le Mehmet fısır fısır bir şeyler konuşuyor sürekli gülü-
şüyorlardı. Filmin daha ilk on dakikasındaydık ama benim uykum
gelmeye başlamıştı. Mısıрім olsa en azından onu yiyebilirdim ama o
da yoktu. Tüm bunlar birleşince sinirle ayağa kalktım ve zaten beni
hem karanlık hem de kıkırdamaları yüzünden görmeyen çiftimizin
yanından ayrılarak uzak bir koltuğa doğru ilerledim.

Onlardan en uzak mesafeyi seçmiştim. En üst sırada ve en son-
daydım. Film o kadar berbattı ki bunun yerine yüzyıl önce izlediğim
favori türk dizimi bininci kez izlemeyi isterdim.

Dakikalar geçmek bilmiyordu. Ayrıca salona az önce giren kişi
yüzünden zaten odaklanmakta zorlandığım filmi izlemek çok daha
güç oluyordu. Filme neredeyse yirmi dakika sonra gelmişti ve kos-
koca salonda gezinip duruyor bir türlü yer beğenmiyordu. Elinde
tuttuğu telefonundan yayılan ışık resmen gözlerime yakıcı bir lazer
hissini yaşıtıyordu. Tüm izleyicilerin yanından, uzağından, yakı-
nından geçtikten sonra en sonunda benim iki koltuk uzağıma gelip
oturunca sinirim beş yüz kat daha artmıştı. Telefon ışığı anlık bile
olsa bana dönünce hiddetle gözlerimi bu kişiye çevirdim fakat ışık
hemen sönünce durdum.

"Geri zekâh!"

"Ben seni bulmak için tüm salonu dolanayım senin şu dediğine
bak. Ayrıca oturacak daha uzak bir köşe bulamadın mı? Keşke kol-
tuğun altına saklansaydın böyle kolay oldu çünkü."

"Kutay?"

"Ta kendisi, Beren Ustam!"

"Senin burada ne işin var?"

Filmin sesi oldukça yüksekti ama ben Mehmet görür korkusundan ve şoktan dolayı fısıldıyordum.

“Aslında biraz kırıldım,” derken elindeki mısır kovaşından bir mısır tanesini ağzına attı. Yan profilden gerçekten de baş döndürücü görünüyordu. “Beni de davet etmeni beklerdim. Çift randevusuna çıkabilirdik. Bu şansı kaçırdığıma inanmıyorum.”

“Abim senden pek hoşlanmıyor ama!”

Kutay bu söylediğime hiç takılmadan bana mısır uzattı. Dudaklarımı aralayıp mısırı yerken dibime girdi.

“Abin beni tanımıyor ki. Bilirsin cazibeme dayanılmıyor.”

Güldüm.

“Yaa! Ne demezsin.” Kutay da güldü.

“Beni nasıl buldun?”

“Sen sinemaya geldiğinizi söyleyince ben de seanslara baktım. Bu saatte sadece bu film gösterimdeydi. Çok zor dolmadı anlayacağın.”

“Demek Sherlock Holmes olmaya merak sardın. Sen bu zekâyla nasıl Kunduz’u alt edemedin ki?”

Kutay yine birkaç mısır tanesini uzattığında ağzımı açtım. Çok tuhaf bir duyguydu fakat çok değişik bir şekilde uyumluyduk. Bu ritmimize hâlâ şok oluyordum.

“Onun ipini çekmeme az kaldı. Gözümü kararttım. Bu yarışlarda kesinlikle onu polisin önüne atıyorum. Belge bulmakla zamanımı kaybetmeyeceğim. Olsaydı daha iyiydi ama artık zamanımız yok, bir an önce içeri girmesi lazım. Seni riske atamam.”

“Arkadaşın, ona ne oldu Kutay? Kunduz ona nasıl zarar verdi? Aradığın o belgeler bununla mı alakalı?”

Kutay hâlâ bana arkadaşından tam olarak bahsetmemiştii. Kunduz’un ona nasıl zarar verdiğini bilmiyordum.

Kutay gözlerini sinema perdesine çevirince ona birkaç saniye izin verdim. Burası yeri değildi ama şu an için daha uygun bir anımız yoktu.

“Arkadaşım bir araba kazasında öldü. Yarışta.”

“O da mı yarışlıyordu?”

**“Ben Kunduz’u da yarışları da onun sayesinde tanıdım. Bu işler pek benlik değildi ama o çok seviyordu. Arabalara karşı çok tutkulu-
luydu.” Bana baktı. Bir şey diyemedim. “Fakat hızı ve adrenalini de
seviyordu. Ne yaptıysam vazgeçiremedim.”**

“Adı neydi?”

**Bu ayrıntıyı hep atlıyordu, onun için çok zor olduğunu anlaya-
biliyordum.**

“Yağız!”

**“Güzel isim,” derken elimi onun omzuna koydum. “Onu çok sev-
diğini görebiliyorum. Senin gibi bir arkadaş olduğu için çok şanslı.”**

**“Ben de çok şanslıydım. Ailem her zaman çalışlıyordu. Birçok-
ları gibi yalnız büyümüşüm. Yağız ile tanıştığmda ortaokula yeni
geçmişim. O saatten sonra bir daha ayrılmadık. Ta ki geçen seneye
kadar...”**

**“Normalde seni vazgeçirmem lazım. Kunduz ile yolları ayır-
manı söylemeliyim ama ne kadar tehlikeli olursa olsun arkada
durmak istiyorum. Sana yardım etmek istiyorum. Keşke seni başta
dinleseydim, Kunduz’dan uzak dursaydım. Bunu itiraf etmek be-
nim için hiç kolay değil ama şu son günlerde çok değişik gerçekle-
re gözüm açılıyor. Bu sıralar kendimi çok kör görmeye başladım.
Dediğim gibi belki doğru bir şey değil ama intikamını almanı isti-
yorum.”**

**Kutay elini yüzüme koyup yanağımı okşayınca gözlerimi ka-
pattım.**

**“Bu söylediklerin için minnettarım ama şu an en önemli şey
sensin. Seni korumaktan ötesi yok. O yüzden bu sıralar ne arkam-
da ne önümde ne de etrafımda olmanı istiyorum. Sadece beklemeni
istiyorum. Kunduz’u kıskırtmadan bu işi halledeceğim. Tüm bunlar
bittiğinde seni kollarıma almak için sabırsızlanıyorum.”**

**Kutay bana ben Kutay’a bakarken elinin altındaki yanağım alev
alev yanıyordu. Gözlerime değen gözlerinden öyle bir duygu içime**

akıyordu ki neredeyse elimle tutabileceğim kadar gerçektir. Marketteki son konuşmamıza kadar ona hâlâ mesafeliydim, elimde değildi fakat o gün bir şey olmuştu. Bunu hissetmişim ama tam anlayamamışım. Bugünse artık emindim. Onu seviyordum. Ondan deliler gibi hoşlanıyor ve hep yanımda olmasını istiyordum. Bu hissin mümkün olması bana hep imkânsız gelmişti fakat şimdi bu duyguyu tam göğsümün ortasında hissediyordum.

Kutay bana bakmaya devam ederken ne yaptığımın farkında olmadan kendimi ileri doğru eğilirken buldum. Kutay'da tıpkı benim gibi yavaşça eğilirken gözleri, gözlerimden yanaklarıma oradan dudaklarıma kaydı.

“Ben...” diye fısıldadım ama Kutay tamamlamama izin vermeden dudaklarını dudaklarımın üzerine kapattı. Birinin beni öpebileceğini, benimse birini öpmek isteyeceğimi hiç düşünmemiştim ama şu an olmak istediğim başka hiçbir an yoktu. Kutay'ın yumuşak dudakları benim dudaklarımın üzerinde hafifçe baskı yaparken kalbimin bu duygu altında coşup kavrulmasına izin verdim.

Dudaklarımız birbirinden ayrıldığında hâlâ çok yakındık. Kutay gülümsediğinde gamzesini ilk defa bu kadar yakından gördüğüm için kendimi dünyanın en şanslı insanı gibi hissetmeye başlamışım.

“Ben...” dedi tıpkı benim az önce başladığım gibi fakat ben Kutay'ın sözünü kesmedim, bitirmesi için bekledim. Aynı şeyi söyleyeceğimizden bir şekilde emindim.

“Seni seviyorum!” dediğinde bu iki kelimenin beni olduğum kişiden çok başka bir kişiye çevirmesi sadece bir saniyemi almıştı.

Elimi kaldırıp gamzesinin üzerine koydum.

“Demek ki...” derken alt dudağımı ısırdım. “İkimiz de aynı şeyi düşünüyormuşuz.”

Kutay'ın karanlıkta yüzü âdeta parlıyordu. Onun da beni böyle görüp görmediğini merak ettim.

“İşte ben buna randevu gibi randevu derim.”

Kutay elini omzuma atıp tekrar mısırı bana uzattığında hiç düşünmeden dudaklarımı araladım ve başımı omzuna koyup artık benim için dünyanın en güzel filmini izlemeye devam ettim.

Bölüm 20

Kusursuz Plan Yoktur

Kusursuz bir plan yapmıştık.

Şu an yarışların olacağı geceye kadar önümüzde iki gün vardı. Kunduz benden arabaları tamir etmemi istiyordu, evden çıkmam yasak olsa da gidecektim. Dikkat çekmemeliydik, Kutay'la ilk anlaşmamız bunun üzerindeydi. İkinci olarak Kutay yarışlar başladıktan kısa bir süre sonra Kunduz'u ihbar edecekti. Çağatay'da ortalığın karışmasına yardım edecek böylece zaten yarış alanında kaos hâkimken polis baskın yapacak ve Kunduz'u tutuklayacaktı. Kutay'ın elinde çok fazla delil olmasa da yasa dışı bahis gibi suçlardan içeri girmesini sağlayacaktı.

Dün gece bu planı kafamda evirip çevirmiştim, tüm olmazlarını mümkün kılmaya çabalarken sürekli başka bir aksilik çıkmıştı karşıma. Gözlerim kapalı olsa bile beynim oldukça aktifti. Her türlü aksiliği hesaplamıştım kendimce. Ama hava durumunun planı boza-bileceği aklımın ucundan bile geçmemişti.

Ben kış insanıyım, kar yağması beni her zaman mutlu eder.

Basit biriyimdir.

Kalın atkılar takmak, renkli eldivenlerimin atından karı avuçlayan parmaklarımdan donması bana mest edici gelir. Fakat ilk defa

penceremden sızan beyazlık beni bu kadar üzmüş hatta dehşete düşürmüştü.

Okkalı bir küfür dudaklarımın arasından kaçıp gittiğinde anında telefona sarıldım ama Kutay benden önce davranmıştı.

“Şimdi ne olacak?”

Direk konuya girdim.

“Plan iptal olacak.”

Kutay sesini sakın tutmaya çalışıyordu ama sesindeki sinir ve gerginlik belli oluyordu.

“İyi yandan bakmak gerekirse Kunduz’dan kurtuldun. Muhtemelen arabaları yapmam istemeyecektir. Bu kar nereden baksan on gün kahr. En kötü bir hafta diyebiliriz. Tabii şimdi yağmayı bırakırsa. Hava durumu önümüzdeki beş gün boyunca devam edeceğini söylüyor. Ve hava eksilerde olacak.”

Ağzım açık bir şekilde kulağımda telefon yatağa çöktüm.

“Ne yapacağız? Öylece bekleyecek miyiz? Kunduz’dan bahsediyoruz, bizi her an yeni bir tehlikenin içine atabilir.”

“Beklemeyeceğim. Artık sınırları zorlamanın zamanı geldi. Ben girebildiğim her deliğe girerek ona karşı delil toplamaya çalışacağım. Ama b planı olarak şimdiki plana sadık kalacağız. Aklıma daha iyisi gelene kadar durum bu şekilde ilerleyecek.”

“Sanki evren bizi bir yola sürüklüyor gibi. İçimde çok kötü bir his var. Dün gece yüz kere uyandım durdum. Neden kendini ve Çağatay’ı tehlikeye atmak zorundasın ki? Çok daha temiz bir yolu olmalı.”

“Yolun kendisi pislik dolu, Beren. Keşke seni rahatlatacak bir şeyler söyleyebilseydim ama yok. Dediğim gibi plana sadık kalacağız. Sen güvende olacaksın. Ben halledeceğim.”

“Umarım dediğin gibi olur.”

Telefonu kapattıktan kısa bir süre sonra elimde bir fincan dumani tüten sert kahveyle birlikte bahçeye çıktım. Kar bahçeyi doldurmuştu. Babam dükkâna gitmişti ama çok kısa bir süre sora geri dönecekti. Bu havada kimse arabasını yola çıkarmazdı. Dolayısıyla iş de olmayacaktı.

Kahvemi içerken soğuk içime işliyordu. Yağan kar bana değmiyor, bahçemizdeki çardağın çatısında birikiyordu. Kahvemin son yudumunu da almış içeri girmek için ayaklanmışken saçlarıma sertçe bir kar topu isabet edince donakaldım.

Hırsla bahçe duvarının ardına baktığımda gördüğüm kişiyle birlikte yüzümdeki sinirli ifade yerini gülümsemeye bıraktı.

“Yunus?” derken şaşkınlık içerisindeydim. “Sen nereden çıktın? Üniversitede olduğunu sanıyordum.”

Yunus bahçe kapısını açıp içeri girdi.

“Ne o kız, beni gördüğüne sevinmedin mi?”

“Saçmalama!” derken sarıldım. Yunus Mehmet’le benim çocukluk arkadaşımızdı. Bütün çocukluğumuz sokakta birlikte oynamakla geçmişti.

“Haber verseydin keşke.”

“Valla benim için de ani oldu. Vizelerden önce bir iki gün uğramak istedim ama bu kadar kar yağması bana da şok oldu. Yollar kapanırsa benim vizeler tehlikeye girer. Yine yanlış ata oynadım sanırım.”

“Demek ki bu kar gerçekten de lanetliymiş.”

“Efendim?”

“Yok bir şey, gel otur şöyle.”

Yunus’la kendime sıcak çikolata yaptım. Ben önden kahve içtiğim için pek tadını çıkaramasam da Yunus mutlu görünüyordu. Mehmet’in uyuduğunu sanıyordum ama anneme işi olduğunu söyleyip çok erken vakitte çıkmış olduğunu öğrendim.

Sanırım polis olmak için gireceği sınavıyla ilgili bir işti bu. Aca-ba Mehmet babama düşündüklerini ne zaman söyleyecekti?

“Okul nasıl gidiyor?”

“Çok iyi dersem yalan olur. Bence olması gerektiği gibi gidiyor. Karmaşık bir şekilde yani. Ben de o beni nereye savurursa şimdilik o tarafa gidiyorum. Yeni arkadaşlar, yeni şehir, yeni dertler falan.”

“Mutsuz musun yoksa?”

“Yani çok mutlu değilim.”

“Pişman mısın?”

“Hayır tabii ki. Neden pişman olacakmışım ki?”

“Ama mutsuzum dedin.”

“Mutsuzluk hayatın her anında var, Beren. Artık büyüdük, mutsuzluk da büyüdü, çoğaldı. Tek yapmamız gereken devam etmek. Devam edip aldığımız kararın bizi sonucunda huzurlu bir hayata götüreceğine inanmak zorundayız.”

“Keşke ben de böyle düşünebilsem.”

“Senin pişman olduğun şeyler mi var?”

“Bilmiyorum ki. Aslına bakarsan kendi hayatım hakkında pek bir çıkarım yapabildiğim söylenemez. Genelde olayların hep sonucunu düşünüyorum, sanırım atladığım bir şeyler var. Sen nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?”

“Buna emin olmak demeyelim de inanmak diyelim.”

“İnanç sence bu kadar güçlü bir duygu mu?”

“Üzerine tanımam.”

Güldüm.

“Şöyle anlatayım. Eğer sen arabaları tamir edeceğine inanmasaydın bu işte bu kadar ilerleyemezdin. Bu bir yetenek olabilir, buna ilgi de duyabilirsin. Çıkış noktan elbette ki içgüdülerin ama kendine inanmasan bunca zorlukla başa çıkmaya çalışmazdın. O sanayide yıllardır ayakta kalmak hiç de kolay bir iş değil.”

“Belki de haklısın. Sanırım seninle beni ayıran şey senin bilerek inançlı olman benimse körlemesine gitmem. Sen yolunu takip ederken ben sürekli başka yollara sapıyorum.”

“Ne oldu kızım sana böyle? Yok yol yanlış, yok ben yanlışım. Ben de bilmiyorum ne yaptığımı ama sadece yapıyorum. İnanmış şeyi yapıyorum. Doğru bildiğimi! Benim bir yola girmem yıllarımı aldı sense çocukluğundan beri o yoldasın. Kendini küçümseme.”

Tam ağzımı açacakken beni susturdu.

“Boş ver şimdi bunları. Mehmet’ten ne haber?”

Yunus'a Yasemin ile Mehmet'i söylediğimde şok oldu. Mehmet'in polis olmak istediğinden bahsettiğimdeyse hiç şaşırmadı. Sanırım bunu benim haricimde herkes biliyordu. Kendime bir kez daha kızdım.

Annem kahvaltı hazırladığında bizi içeri çağırdı. Babam da elinde sıcak simit poşetleriyle çok geçmeden gelmişti. O an sofrada Yunus'la birlikte gülüp sokakta geçen anılarımızdan bahsedip eğlenirken hayat uzun zamandır olmadığı kadar eğlenceli görünmüştü.

Tabii babamın tabağıma en sevdiğim çikolatalı açmalardan sessizce eklemeye çalışması da etkili olmuş olabilirdi.

Babamı özlemiştim.

Eski düzenimi özlemiştim.

Gözlerimi elimdeki açmaya diktim.

Kunduz'dan nasıl kurtulacaktık?

Kunduz.

Bu isim artık kulaklarımı çınlatıyordu. Onun yüzü gözümün önüne geldiğinde tüylerim diken diken oluyordu. Bana mesaj atması ise artık tamamen çileden çıkarıcıydı. Korkarak mesajı açtım.

"Güzelim, yarın galeriye gel. Tek başına!"

Eğer şu an evde tek başıma olsaydım çığlıklar atarak küfürler savuruyor olurdum hem kendime hem de Kunduz'a!

Vakit akşam üstüne yaklaşıyordu, her yer beyaz olduğu için kış olmasına rağmen ortalık aydınlıktı. Yunus çoktan gitmiş, annemle babam da içeride televizyon izliyorlardı. Kutay beni sabahki konuşmamızdan sonra bir kez daha aramış ve Kunduz'un yarışları ertelediğini, bunu herkese yaymasını istediğini söylemişti. Kutay, Kunduz'un sesinin oldukça iyi geldiğini de ekleyince ikimizin de aklında aynı soru işareti belirmişti.

Kunduz'un aklından ne geçiyordu?

Sabahki kahvaltıdan kalan bir parça neşem de iyice solup gitmiş, yerini kocaman bir kara delik almıştı. Kutay'ı arayıp haber vermeli miydim?

Benim Kunduz'dan uzak durmam için elinden geleni yapacak hatta kendini tehlikeye atacaktı. Ona yalan söylemek istemesem de onu korumak için buna mecbur hissediyordum.

Peki ama Kunduz'un yanına gidecek miydim?

Hadi diyelim gitmeye karar verdim evdekileri atlatabilecek miydim?

Gerginlikten midem bulanıyordu.

Elim telefona gittiğinde tek istediğimin Kutay ile konuşmak olduğunu biliyordum. Ona söyleyemezdim ama sesini duymak bana iyi gelecekti.

Telefon tek çalışta açıldı.

"Alo, Beren?"

"Müsait miydin?"

"Bir sorun mu var?"

Kutay'ın sesi her zaman olduğu gibi sorgulayıcı ve tedirgindi.

"Seni aramam için illaki bir sorun mu olmalı?"

"Hayır tabii ki ama... Bak sesin iyi gelmiyor gibi, bir şey söylemek istiyorsan söyle."

"Yahu yok bir şey. Sadece seninle konuşmak istedim."

"Seni özledim."

Kutay'ın bu ani değişimi beni gerçekten de güldürmüştü.

"Bunu ben arayınca söylemen biraz manidar oldu ama neyse!"

"Vay be! Beren farkında mısın şu an ne yaptığının?"

"Ne yapıyormuşum?" Yanlış bir şey mi demiştim acaba?

"Sen bana ilk tribini atıyorsun."

"Hiç de bile!"

Kutay güldü.

"Sanırım sonunda bir çift olabildik."

“Maşallah pek bilgilisin bu konularda.”

Kutay’ın kahkahası kulaklarımda çınlamaya devam ediyordu.

“Tam bir profesyonel kız tribiydi. Tebrikler!”

“Bak gülme, yemin ederim kapatırım telefonu suratına. Sonra o senin bildiğin çiftlerden mi oluyoruz yoksa oto sanayici Yavuz amcaya mı dönüşüyorum görürsün.”

Kutay gülmemek için sesini toplamaya çalıştı.

“Tamam güzelim, sustum.”

Ben de Kutay da elektrik çarpmış gibi nefeslerimizi içimize çektik.

“Hay ben bu Kunduz’un... Güzelim kelimeyi mahvetti...” İkinci defa aynı şeyi yapınca bu sefer küfretti.

“Özür dilerim.”

“Saçmalama. Benim için sorun değil. Onun bana söylemesi yerine senin söylemeni tercih ederim.”

“Şu heriften kurtulacağımız günü iple çekiyorum. Ama az kaldı. Ne yapıp edip onu başımızdan savacağım. Hem arkadaşımın intikamını alacağım hem de seni sürüklediği bu duruma bir son vereceğim.”

“Kutay?”

“Efendim?”

“Sence plan işe yarayacak mı? Aslına bakarsan ortada bir plan bile yok. İçimde planın iyi ilerlemeyeceğine dair kötü bir his var. Planda çok şey eksik. Kunduz’un çevresi, adamları, kendisi bile bizi ezip geçebilecek birisi. Biz kimiz ki?”

“Sen buları düşünme. Ben halledeceğim.”

“Cidden şu an ben halledeceğim erkeği olmanın hiç sırası değil.”

“Olayın erkeklikle alakası yok ki. Sadece senden daha uzun zamandır bu işin içindeyim ve ayrıca benim yüzümden kurtulamıyorsun. Ben olmasam belki de yavaşça uzaklaşıp bu adamdan kurtulacaktın. O yüzden seni bu işe bulaştırdığım gibi şimdi de yardımcı olmak istiyorum.”

Yine dudaklarımı dişlemeye başlamıştım.

“Ama ortada plan yok. Delil yok. Hiçbir şey yok! Bu şekilde sadece daha fazla çamura batacağız...” durdum ve sesimden bunun gerçek olduğunu anlamamasını sağlamaya çalıştım.

“Bu adam bize kalkın gelin şu işimi yapın dese ne diyeceğiz?”

“Seni mi aradı?”

“Hayır, Kutay, kimse beni aramadı!”

“Beren bak...”

“Kutay bence sen bak... İnan bana, sana güveniyorum. Ama şu anda sen de bana güvenmelisin. Ortada bir plan yok. Başarısız olacağını bildiğimiz bir plana sadık kalmak sadece aptallık olacak. Kunduz’un karşısında şanstın daha fazlasına ihtiyacımız var.”

Sessizlik aramızda git gide büyüyordu. Kunduz’un beni çağırdığını Kutay’a söylemek içimden gelse de her seferinde yutuyor ve susuyordum.

“Haklısın. Bu plan berbat. Belki de sadece seni değil kendimi de buna inandırmaya çalışıyordum ama elimden başka bir şey gelmiyor. Şu zamana kadar elimi neye atsam Kunduz benden hep bir adım önde oldu. Onu geçmeye çalıştıkça resmen bana çelme taktı durdu. Ama aklıma hiçbir şey gelmiyor. Tek istediğim senin zarar görmemen. Bunu demekten çok utanıyorum ama şu an arkadaşımın intikamını alacak durumda bile hissetmiyorum. Bu belki de başından beri hataydı. Belki de hayatıma bu adama olan nefretim ve arkadaşımın yarasıyla devam etmeliydim. Şimdi ona karşı yenilmenin vermiş olduğu yükü devam edeceğim.”

“Bunların hiçbiri olmayacak. Yenilmeye kendini bu kadar hazırlama hemen. Benim tek dediğim daha kurnaz olmamız gerektiği. Kendimizi Kunduz’a karşı iyi savunmamız gerekeceği. Ve planın eksiklerle dolu olduğuydu. Pes edemezsin. Pes edemeyiz. Belki eskiden evet ama şimdi hayır. Kunduz beni bıraksa seni bırakmaz. Kaldı ki beni de bırakacağını düşünmüyorum. Polise gidemeyiz çünkü... Çünkü... Ben bunu yapamam, ailem... Zaten Kunduz’u tutuklatacak tek bir delilimiz yok. O yüzden devam etmek zorunda-

**yız. Hem kendimizi kurtarmak hem de senin omuzlarındaki yükü
atman için.”**

Kutay cevap vermedi.

“Kutay?”

“Buradayım.”

“Ne düşünüyorsun?”

“Yanımda olman gerektiğini.”

Gülümsedim.

“Bana hak vermene sevindim.”

**“Haklısın. Eksiklikleri biliyordum ama bunu başkasından duy-
mak sanırım beni etkiledi. Ama bu iş biraz daha çıkmaza girerse baş-
kalarından yardım almamız gerekecek. Artık bundan eminim. Biz
Kunduz’la başa çıkamıyorsak başkaları başa çıkacak.”**

“Şimdi de mafyacılık mı oynayacağız?”

“Hayır daha çok hırsız polis diyebiliriz!”

**Kutay’a ne ima ettiğini sorup dursam da bir türlü cevap ala-
mamıştım. Dakikalar geçerken konuşmamız Kunduz’dan uzaklaşıp
dursa da benim zihnim asla bunu unutamıyordu. Kutay’a Kunduz’un
mesajından, beni çağırdığından bahsedip durmak istiyordum ama
yapamazdım. Planın eksik olduğundan bahsetmem bile Kutay’ı res-
men alaşağı etmişti. Annemin beni çağırdığını bahane ederek tele-
fonu kapattım.**

Belli ki şu an kendi planıma ihtiyacım vardı.

Şu an için tektim.

Ve adım adım gitmeye karar vermiştim.

**İlk adımım hem mecburiyetten hem de Kunduz’un neler çevir-
diğini merak ettiğim için yanına gitmek olacaktı.**

Tek sorun şuydu.

Evden saatlerce nasıl tek başıma çıkacaktım?

Bölüm 21

Savaş Boyaları

Bazen zamanla oynamak isteriz. Zamanda ileri veya geri gitmek kimi zaman bir istek kimi zaman bir ihtiyaçtır. Bazılarımız yaptığımız bir hayatı düzeltmek için zamanda geriye gitmek ister, bazılarımız uzun zamandır görmediği kişiye kavuşmak istediği için zamanı ilerletmek ister.

Şu an parmağımı şıklatırsam ve zamanı kontrol edebilsem zamanda geriye gidip bana sunulan teklifi geri çevirmeyi mi isterdim yoksa ileriye giderek her şeyin bittiğini görmeyi mi umut ederdim, bilemiyorum.

Arabamı sürmek benim için her zaman terapi gibi olmuştu. Çok uzun zamandır hayatımdaki her şey birbirine girdiği için arabamı sürmeyi bile unutmuştum. Vitesi sona takıp gazı köklerken tüm camlar açık, saçlarım rüzgârdan dalgalanıyordu. Vaktim kısıtlı olmasına rağmen hızı eve kısa sürede yetiştirmek için değil de rahatlamak için kullanıyordum. Lastiklerim sağlamdı, kar yüzünden caddeler oldukça sakindi. Bu kadar şiddetli kar yağışında çok temkinli bir şekilde ilerlenmesi gerekirdi ama bunu umursayacak vaktim yoktu. Belki de direksiyonun ellerimden kayıp gitmesi ve kontrolü kaybetmek iyi olabilirdi.

“Allahım yanlış anlama ölmek istemiyorum! Şöyle birkaç ay işler düzene girene kadar istirahat istiyorum.” Cümlemi tamamladıktan sonra korkuyla devam ettim. “Tabii ki lütfen acısız olsun. Nasıl desem hastane odasında film izleyip orada gözetim altında tutulmamı gerektirecek bir konu olursa çok iyi olur. Belki bir kırık?”

Yine içim rahat etmemişti. Kırıklar oldukça ciddi olabiliyorlar. O kadar acıya katlanamazdım.

“Beyin travması?”

Kaşlarımı çattım.

“Yok daha neler!”

En sonunda aradığımı bulmuş gibi konuşmaya devam ettim.

“Buldum! Ben kaza yapayım ama arabama bir şey olmasın, bana da olmasın. Kısa süreli bilinç kaybı belki daha gerçekçi durması için birkaç ezikle kurtulayım. Ama en can alıcı nokta şu, uyandığımda üç dil biliyor olayım. Bu yüzden doktorlar uzun bir zaman beni incelemek istesinler. Evet, evet, kesinlikle bunu istiyorum. Allahım ne olursun kabul et!”

Tam duam bitmişken sağdan temkinsiz çıkan bir arabayı son anda görüp frene bastım fakat yerdeki buz yüzünden araba kayınca ayağımı frenden çekip sadece manevra yaparak kazadan kurtulmaya çalıştım. Bu sırada kornaya da basmayı ihmal etmiyordum tabii ki. Arabanın durması ve benim manevramla birlikte kazadan kurtulduktan sonra derin bir nefes aldım.

“Tamam, duamı geri alıyorum. Ben dil kursuna giderim. Bu işten de kendi imkânlarımla sıyrılıyorum!”

Vitesimi çoktan küçültmüştüm ve artık daha yavaş bir şekilde Kunduz’un yolladığı adrese doğru ilerliyordum. Gözüm dijital radyo ekranındaki saate kaydı. Evden çıkış neredeyse yarım saat olmuştu. Birkaç saat sonra dönmek zorundaydım. Mehmet’i kızdırmak istemiyordum çünkü.

Evet, evden Mehmet’le birlikte çıkmıştık.

İş birliği yaparak!

Bu daha önce görülmüş şey değildi!

Belki en son beş altı yaşlarındayken sokakta oyun oynayabilmek için ittifak kurmuştuk. Şimdiyse ikimizin de evdekilerle arası bozuktu. Durumumuz içler acısıydı... Beraber yenilen akşam yemekleri tam bir vicdan muhasebesine dönüşüyordu. Babamın bu derece suskunluğu bizim için yeniydi. Ne Mehmet'le konuşuyor ne de bana öfkelerini kusuyordu. Annemse bana çok öfkeliydi ama Mehmet'i asla affetmiyordu. Mehmet anneme polis olma kararını dün gece açıklamıştı, bu durum babamdan çok annemi yaralamıştı. Babamın buna daha sonra abartılı bir tepki vereceğini düşünüyordum. Çünkü ben de de aynısı olmuştu. Önce susmuş daha sonra patlamıştı. Yine de şu anlık durum daha sessiz tepkilerdi. İşte bu yüzden evden Mehmet'le birlikte ayrılmıştık. Bu Mehmet'in de işine gelmişti anlaşılan çünkü ayrı ayrı çıksak kesinlikle topa tutulacaktık.

Mehmet kar çamur demeden polis akademisi sınavına hazırlanmak için çıkıyordu evden. Bense evde bunaldığımı söylemiştim. Mehmet buna pek inanmasa da sorgulamadı. Değişik bir şekilde artık daha sakindi. Tamirhaneden ayrılmış olmak ona gerçekten de iyi gelmişti. Oranın Mehmet'i bu kadar yıprattığını hiç tahmin etmemiştim, bu yüzden bunun suçluluğunu çekiyordum. Yine de şu an bunu düşünmemeliydim. Sonuçta neyle karşılaşacağımı bilmiyordum ve her şeye hazırlıklı olmalıyım.

Kunduz tanıdığım en alaycı insanlardan biriydi. Astrolojiyle pek ilgilenmezdim ama muhtemelen ikizler burcuydu. Çok sevimli bir yüz ifadesine bürünürdü ama zehir zemberek konuşarak insanın dikkatini dağıtırdı. Eğer normalde onu tanımasaydım kötü biri olduğunu düşünmezdim. Belki biraz çılgın ama asla bir katil değil...

Kunduz'un attığı konuma nihayet vardığımda şehirden hiç uzak olmayan hatta neredeyse şehirle iç içe bir iş merkezine geldiğimi farkettim. Binanın arka tarafı ıssız ve az ağaç bulunan neredeyse düzlük bir alandı ama ön tarafı diğer binalarla birlikte koca bir caddeye bakıyordu. Normalde ürkütücü olmaması gerekirdi fakat şöyle göz ucuyla sayınca bu on üç katlı binanın terk edilmiş olduğunu hemen anladım.

Neden buraya çağrıldığım hakkında en ufak bir fikrim yoktu.

Binanın üzerinde birden fazla eski markanın paslı tabelaları vardı. Belli ki bu bina solgun duvar boyası ve terk edilmiş eşyalarla dolu boş bir ardiyeydi sadece. Hatta bir çöplük... Bu çok katlı iş yerinde kim bilir neler yaşanmıştı. Şu an burada tabelası asılı olan bir sürü markanın iflas ettiğini tahmin etmek zor değildi. Hiçbirini tanıımıyordum çünkü...

Binaya korkarak yürüdüm. Merdivenlerden çıkarken cam kırıkları ayağımın altında çıtırdadı. Telefonumu çıkarıp Kutay'a her an gönderebilmek üzere konum bilgisine tıkladım ve yaşanabilecek bir aksilikte göndermek için sayfayı kapatmadan uygulamayı arka plana attım. Kafamı kaldırıp binanın içine baktım. Binanın içindeki merdiven korkulukları da tıpkı dışındaki tabelalar gibi paslanmıştı. Oldukça eski görünen asansör yerinde duruyordu ama çalışmadığını anlamak için kontrol etmeme gerek yoktu. Temkinli adımlarla binanın içinde yürümeye devam ettim. Telefonuma gelen bir bildirim sesiyle olduğum yerde sıçradım.

Mesajı açtım.

Kunduz: *En üst kata çık.*

Okuduğum anda tüylerim diken diken oldu. Burada başıma ne gelecekti? Yutkundum ama kuruyan boğazım yüzünden bunu yapmak zorlaşıyordu. Binanın tam ortası asansör boşluğuuydu. Asansörün etrafına oval biçimde katlar inşa edilmişti. Çatıdan sızan gün ışığı dışında tek bir ışık yoktu. Her bir katı çıkarken kalp atışlarım hem hareket ettiğim için hem de adrenalinden dolayı daha hızlı atıyordu. Nefesim kesilecek kıvama geldiğinde tam olarak on iki kat çıkmıştım. Bayılacak gibi hissediyordum. Sakin bir şekilde nefes almaya gayret ederek bir üst katı görebilmeye çalıştım. Tüm katların aksine burada ışık yoğunluğuydu. Bu sadece pencerelerden gelen bir ışık değildi üstelik. Aydınlatma oldukça kuvvetli gözüküyordu.

Merdivenleri çıkmaya devam ettim, nihayet on üçüncü kata vardığımda soluğum tıkanmıştı. Ellerimi dizlerime koyarak iki büküm oldum.

Hiç sesimi çıkarmadan bakınmaya deva ettim. Bu sırada kendimi toparlamaya çalışıyordum. İleride demir sürgülü bir kapı gö-

rüyordum. İçimden bir ses Kunduz'un orada olduğunu söylüyordu fakat birisi kapının ardında kocaman bir canavar var dese ancak bu kadar gerilebilirdim.

"Güzelim? İyi misin?"

Kunduz'un sesini duyar duymaz çılgılığı basıverdim. Yüzüm utançtan kulaklarıma kadar kıpkırmızı olurken Kunduz'u görebilmek için gözlerimi kırıştırdım.

"Beni korkuttun!" derken sesim titriyordu.

Kunduz güldü. "Neden asansörü kullanmadın?"

"Çalışıyor muydu?"

"Elbette. Seni yoracağımı düşünmedin herhâlde!"

"Neden buradayız?"

Kunduz ince bir şekilde gülümsedikten sonra arkasını dönüp yürümeye başladı. Demir kapının aralık kısmından geçti.

"Benimle gel, Eren. Seninle konuşacaklarımız var."

Kunduz neredeyse ilk defa bana isimle hitap etmişti. Yani sahte isimle, bu iyi değildi...

Fısıldadım.

"Allah'ım ne olur acısız olsun!"

Kunduz'un arkasından yürürken dizlerimin titremesine engel olmaya çalışıyordum. Arkası bana dönükken bir kez daha telefonumdan Kutay'ın mesajını kontrol ettim. Umarım bu mesajı yollamama gerek olmazdı. Kunduz'un karşısında fiziksel olarak sıfır güce sahiptim bunun farkındaydım. Belki oldukça saçma ve yetersiz bir savunmaydı ama evden çıkmadan önce cebime arabamı aldığım zamandan kalma bir biber gazını sıkıştırmıştım. Arabamı aldığım anda serserilerin beni rahatsız edeceğini biliyordum, bu yüzden biber gazını da arabanın devriyle birlikte almış ve koymuştum.

Umarım gerek kalmazdı.

Umarım ihtiyacım olursa beni kurtarabilirdi... Kunduz önümde yürürken oldukça sessizdi. Bu gerilimi daha fazla arttırıyordu. Demir kapıyı geçip yaklaşık yirmi adım attıktan sonra bir kapıdan daha

geçmiştik. İlk başta kulağıma gelen sesleri benim uydurduğumu düşünmüştüm ama yürümeye devam ettikçe bunların gerçek olduğunu duyabiliyordum. Nihayet oldukça yeni ve lüks görünen kahverengi bir kapıdan geçtiğimiz an gözlerim gördüklerine inanamadı. Zemin aniden yumuşamıştı. Yer kıpkırmızı halılarla kaplıydı. Duvarlarsa pahalı duvar kâğıtlarıyla kaplanmıştı. Yukarıdan sallanan pahalı avizeler insanın gözlerini alıyordu. Bizden başka yaklaşık on tane daha adam vardı. Üç tanesi takım elbiseliydi. Bunlar yarışlardan da tanıdığım tiplerdi. Ama diğerleri daha çok etraftaki işlerle ilgileniyorlardı.

Kimisi halıları döşemeyi bitirmeye çalışırken, kimisi avizelerle ilgileniyordu. Ağzım şoktan dolayı neredeyse yere degecekti. Kunduz verdiğim tepkiyle birlikte eğleniyor gibiydi. Tüm bunlar beni şaşırtmış olsa da asıl şok eden şey büyük alanın ortasında duruyordu.

“Kunduz...” dedim ama devam edemedim. Kunduz kahkaha attı.

“Kumarhaneyi beğendin mi, güzelim?”

Evet, bunlar rulet masalarıydı. Burası bir kumarhaneydi. Ve adını dahi bilmediğim bir sürü aletle doluydu.

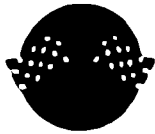
“Uzun zamandır bu işin peşindeydim ama bu kar yağışı beni daha da hırslandırdı. Madem yarışlar iptal oldu, o zaman vakti geldi diye düşündüm. Ne de olsa krizi fırsata çevirmek lazım, değil mi?”

Kunduz gözlerimin içine bakarken âdeta beni sınıyor gibiydi.

“Beni neden buraya çağırdın?”

Kalçasını rulet masalarından birine dayadıktan sonra bir sigara çıkardı, dudaklarının arasına koyup yaktı ve sisli dumanı ciğerlerine çekip ardından serbest bıraktı.

“Çünkü benim sağ kolum olmanı istiyorum...”

Babam ben küçükken -ki sanırım o zamanlar on dört yaşındaydım- dükkâna gelen bir adamın arabasını yapmamıştı. Aslında

arabayı yapmayı kabul etmiş, sonrasında daha fazla bozarak göndermişti. Tabii bunu sadece ben fark etmiştim çünkü araba tamiriyle kafayı bozmaya başladığım yaşlarımdı. Tam olarak ne yaptığımı hatırlamıyordum ama bize ittirerek getirilen araba çekici ile gitmek zorunda kalmıştı.

Babam sahibinden binlerce kez özür dilemişti. Hatanın kendisinde olduğunu söylemişti. Adam biraz tuhaf bir tipti. Kocaman bir yüzü vardı. Takım elbiseliydi. Kolundaki kalın altın saatini ve her daim kırmızı duran bir burnu vardı. Çok iyi hatırlıyordum.

O zamanlar pek anlam verememiştim babamın yaptığına. Yani sonuçta insan hizmet vermemekte özgürdü. Biz doktor değildik, kimsenin canıyla ilgilenmiyorduk. Yani birilerinin arabasını yapmama gibi bir hakkımız vardı. Ama babam için konu bundan çok öteydi. Şimdi anlıyordum. Babam pisliğe bulaşmak istemiyordu. Pisliğin büyüklüğü veya küçüklüğü önemli değildi onun için. Pisliğin var oluşu yeterliydi. Çünkü elin bir kere değdiği zaman istersen koş hemen yıka illaki mikrop bir yerden içeri girer ve seni hasta etmeyi başardı. O yüzden babam evinin taksitini ödeyemeyecek olsa da eve az ekmek götürecekti olsa da o pisliğe bulaşmaz ve dardan çıkmak için sadece inancına sığınır.

O hırslarına yenilmezdi.

Hepimiz gibi eksik yanları vardı elbette ama prensipleri olan bir insandı. Hiçbir güç onu yanlış yola sürükleyemezdi. Çünkü iyi bir insan olma çabasındaydı. Maalesef ben o pisliğe elimi kendi irademle uzatmışım ve pisliğin ellerini sıkıp anlaşma yapmışım. Film izlerken bile klişelerden uzak, mantığa en yakın olan filmleri seçen ben; bundan birkaç ay önce belki de en büyük klişeyi yapmış, mantıksız davranmışım.

Hırsıma yenik düşmüştüm yani.

Oysaki baş karakterin evini, eşini, işini kaybetmesi uğruna doğru yoldan sapmadığını ve biraz süründükten sonra zaferi kucakladığını herkes bilirdi.

Ben de biliyordum ama yapmamışım.

Sanırım ben hırsına yenilerek, ilk başta kazandığını sanan ama

daha sonra eskisinden çok daha kötü hâle gelen bir yan karakterdim. Kunduz'un yeşil gözleri zihnimden gitmiyordu. Sözleri beynimde yankılanıp duruyordu. Kalbim onun tehlikeli olduğunun bilincindeydi ve bu yüzden sürekli sıkışıyordu. Sağ kolum olmanı istiyorum, demişti bana o kumarhanenin ortasında. Ben kumarhane kelimesini de böyle bir yeri de sadece filmlerden görmüştüm.

Demek ki ben gerçekten çok ileri gitmiştim. Bunu yeni anlıyordum.

Yani ben sadece basit bir tamirci kızdım. Kunduz'un istediği kişi değildim, olamazdım. Adam resmen bana kafayı takmıştı. Bizimle oltadaki balıkmışız gibi oynuyordu. Alayla kıvrılan dudakları onun için çok doğaldı. Karşısındaki kim olursa olsun küçümsemeyi severdi. Ama gözleri her zaman içindekileri söylerdi. Gözlerinde anlayamadığım bir şey vardı. Belki de anlamak istemediğim. Kunduz bize neden bu kadar kafayı takmıştı? Özellikle bana?

Yani ben sonuçta sadece bir tamirciydim. Ayrıca bu işler için hevesli falan da değildim hatta Kunduz'la çalışmayı kabul ettiğimde kendimce kurallar belirleyen bir amatördüm. Bu işin içinde başka bir iş vardı, artık bundan emindim. Fakat ne olduğunu çözemiyordum. Arabanın direksiyonunu kavrayan ellerime tuhaf bir şekilde sanki benim bir parçam değilmiş gibi baktım. Zihnim az önce ayrıldığı kumarhanede yaşanan anda kalmıştı. Şu an içinde oturduğum arabaya ve zamana alışamıyordum.

Tehlikeyi aldığım her nefeste hissediyordum. Başımın belada olduğunun farkında olmayı geçmiş, bu gerçekliğin içinde boğulmaya başlamıştım. Aklıma tek bir çözüm dahi gelmiyordu.

Çözümü bırak, daha fazla batırıyordum.

Sanırım ben sadece ellerim kirlendi sanmıştım ama gerçekte olan koca bir bataklığa battığım gerçeği idi.

Gövdem serbestti ama ayaklarım çamurun içindeydi. Ağırlaşıyor ve çırpındıkça batmaya devam ediyordum. Bundan kesinlikle emindim çünkü Kunduz'un karşısında dut yemiş bülbüle dönmüş olmamın başka bir açıklaması olamazdı. Sağ kolum olmanı istiyorum dediğinde, ağzımı açıp tek kelime etmemiştim. Bunun nedeni

hem şaşkınlığım hem de ne cevap vereceğimi bilmiyor oluşumdu. Kunduz bana bu kumarhaneden Kutay'ın bile –ki yarışlarda Kunduz'dan sonra en önemli kişi neredeyse Kutay'dı– haberinin olmadığını söylemişti. Haklıydı da...

Kutay'ın hiçbir şeyden haberi yoktu. Yarışlarla alakalı konuştuklarında sadece Kunduz'un bir şeyler çevirdiğinden şüphelendiğini söylemişti o kadar. Kunduz ise benim kaçırdığım ve onun bunu bildiği bir ayrıntıya gülüyor gibi her daim alaycıydı. Başımı soğuk direksiyona dayadım. Alnıma değen soğuk deri bana iyi gelmişti. Midem bulanıyordu. Alt dudağımı dişlemiyor âdeta parçalıyordum.

Babam böyle bir pislige bulaştığımı duysa beni evlatlıktan reddederdi. O yüzden babama gidemiyordum. Annem her şeyi paniğiyle daha da batırırdı. Mehmet duyduğu an babama koşacağı için o da boşa çıkıyordu.

Tek başımaydım.

Midem kaynayıp ağızma gelince kendimi zor tuttum...

“Cidden şu an kaza yapmak falan umurumda değil. Utançtan ölmüş durumdaydım zaten. Ben nasıl böyle bir işe bulaştım? Hay kendi kendimi gazlayan aklımın ben... Yani insan gibi babana kızıp evine dönsen ve birkaç hafta sonra tükürdüğünü yalayarak dükkâna dönsen ne olurdu Beren? Ölümüne yeminler vermeler, asla dönmem demeler. Ağlamalar zırlamalar. Al bakalım şimdi ağla, zırla, öl, geber. Zaten bu gidişle sonun öyle olacak...”

Arabayı çalıştırmak için kontağı çevirmeye çalıştım ama titreyen ellerim yüzünden başaramadım. Resmen kanım çekilmişti. Titreyen telefonumun sesini duymamla birlikte beynime silah dayanmış gibi korktum. Telefonu ne ara sessize aldığımı bile hatırlamıyordum.

Ekranda Mehmet'in ismi yazıyordu. Açıp kulağıma götürdüm.

“Alo?”

“Nerdesin kız?”

“Hiç! Dolanıyordum.”

“İyi yapıyorsun, iyi. Ben daha iki saat dışarıda olacağım. An-

nemle konuştum, sinemaya giriyoruz dedim. Sakın benden önce eve gidip yalanı bozma.”

“Tamam, gitmem.”

Mehmet birkaç saniye durdu.

“N’oldu kız sana? Sesin bok gibi geliyor.”

“Yoo, iyiyim. Ne olabilir!”

“Ne bileyim, halsiz gibisin. Hasta mı oldun? Niye sessiz konuşuyorsun.”

“Sessiz konuşmuyorum ki.”

“Bak yine bir şeyler çeviriyorsan yemin ederim ben bile kurtaramam seni bu sefer. Babam bana da gıcık çünkü.”

“Ay Mehmet hemen kafada kurmaya başladın. İlla kavga edip birbirimize mi girelim? İyiyim diyorum sana. Sadece biraz üşüdüm o kadar.”

“Öyle olsun bakalım. Hadi dikkatli ol. İki saat sonra gel beni al.”

“Tamamdır, görüşürüz.”

Mehmet telefonu kapatır kapatmaz başımı camın ardındaki eski binaya çevirdim. Hâlâ burada bekliyordum. Bir şekilde Kunduz’un gözlerinin üzerimde olduğunu hissediyordum. Tepemde yuvarlak yassı yüzü ve sinsî bakışları ile beni izliyordu, biliyordum.

Arabam kaygan karın üzerinde yavaşça ilerlemeye başladığında keşke ben de ardımda bıraktığım gerçekten uzaklaşabilseydim ama bu mümkün değildi. Telefonumu elime aldım ve Kutay’ın numarasını tuşladım.

“Alo?”

“N’apıyorsun?”

Sesimi sakın tutmak için elimden gelen tüm gayreti gösteriyordum.

“Çağatay’la bir plan yapmaya çalışıyorduk. Kunduz’un galerisindeki odasmda bir kasa var. Orada birden fazla tabanca ve kara para akladığına dair belgeler var. Bundan eminiz. Onlara nasıl ulaşabileceğimizi planlıyoruz. Daha doğrusu planlamaya çalışıyoruz

çünkü orası her zaman adamlarla dolu. Ulaşamadığımız tek yer orası. Kunduz'un bu gibi belgeleri veya suç işlediği silahları ortalıkta saklamayacağını düşünüyorduk, bu yüzden hep başka yerlere yöneldik ama belki de gözümüzün önündekini göremedik."

Kutay'ın söyledikleri kaşlarımın çatmasına, midemin burkulmasını sebep oldu. Kafamın üzerinde resmen bir ampül yanmaya başlamıştı.

"Kutay şu araba. Onu sen nasıl öğrendin? Veya başka nerelere baktın?"

"Araba eski model bir arabaydı. Yarışlara gelip giden bir çocuk vardı. Kenar mahalleden bir tipti. Kunduz arabayı ondan almış. Buna zaten çok şaşırıyordum çünkü çocuk cidden gevezenin tekiydi ve bu muhabbet ortalıkta dönüp duruyordu. Çocuk her yerde Kunduz'un bu arabayı çok kıymetli bir şeyi içinde saklamak için aldığını söylüyordu. Hatta muhabbet uzayınca Kunduz çocuğun ağzını burnunu kırdırdı. Yani o çocuktan arabayı alması bile hataydı."

"Başka?" dedim hevesle. "Başka, ne yaptın? Yani onun hakkın-da delil toplayabilmek için nerelere baktın?"

"Beren, ne oluyor?"

"Kutay lütfen, soruma cevap ver."

"Yani ben sürekli yanında olduğum için telefonuna bakabiliyordum. Sonra..."

"Bir dakika telefonunun şifresi yok mu"

Birçok kez Kunduz'un telefonuyla uğraşırken tuş kilidini açtığını gözlerimle görmüştüm.

"Evet var ama Kunduz pek zeki birisi değil. Plakasının ilk iki rakamını ardı ardına yazmış. Kaldı ki çoğu kez benim gözümün önünde tuşladı."

"Peki, o telefonda ne buldun?"

"Özellikle mesajlarına yönelmiştim. Haksız da çıkmadım. Bu kara para aklamayla ilgilenen avukatıyla hep mesajlaşıyordu fakat o kadar şifreli konuşmuşlardı ki asla çözemedim. Sadece bir keresinde bir deponun güvenlik kamerası hakkında konuştukları okudum.

Kunduz kayıtlara ne olduğunu sormuştu, avukat da tüm kameraların ortadan kaldırıldığını hatta uzun bir süre kameraların bu şekilde olmayacağını söylemişti.”

“Hangi depoydu bu? Oraya gittin mi, Kutay?”

“Tabii ki gittim. Şehrin dışındaydı. Gitmem neredeyse üç saat sürmüştü. Depoda hiçbir şey yoktu. Bomboştı. Ama orada yasa dışı bir şeylerin döndüğünden eminim.”

Dişlerimi birbirine bastırdım.

“Bu ne zamandı? Yani şu depo olayı. Kamera kaydı falan?”

“Kunduz’un beni kabullenmeye yeni yeni başladığı zamanlardı. Üst üste yarış kazanıyordum. Kunduz’un gözüne girebilmek için sürekli dibinde dolanıyordum. Tek istediğim bir an önce o herifin yanına yanaşmak ve istediklerimi elde etmektir. Tam da istediğim gibi oldu. Çok geçmeden beni fark etti. Bana güvendi ve yarışlar da dahil her işini yaptırmaya başladı.”

Duyduğum her bir ayrıntı düşüncemi doğruluyordu. Çılgılık atmak, bağırarak istiyordum. Bunu nasıl görememiştim? Bunca zaman gerçek gözümün önündeydi ama ben fark etmemiştim.

“Bunları neden soruyorsun Beren?”

“Hiç... Ben sadece nasıl desem... kendimi çok faydasız hissediyorum. Şu plan konusunda yani. Ve size yardımcı olmak istiyorum. Sana ve Çağatay’a.”

“Anladım,” derken Kutay buna ikna olmuştu.

“Kutay son bir şey soracağım. Aslında bu uzun zamandır aklımda. Çağatay, sen ve Yağız. Bu yarışlara ne zamandır katılıyordunuz? Belki de söylemiştin, ben pek hatırlamıyorum.”

“Yağız ve ben yirmi yaşındaydık ama Çağatay daha on sekize yeni girmişti. Yağız dayısından korktuğu için Çağatay’ı getirmiyordu ama Çağatay bir şekilde bir gece peşimize takılmıştı.”

“Çağatay ve Yağız kuzen mi?” Buna gerçekten şaşırmışım. “Ben hepinizin arkadaş olduğunu düşünmüştüm.”

“Hayır, arkadaş değiller.”

“Çağatay ve sen bunca zamandır Kunduz’un burnunun dibindeydiniz ama sizi tanımadı mı? Sonuçta o Yağız’a zarar verdi ve siz onun en yakınlarıydınız. Sizi nasıl tanımaz?”

“Bu muhabbet gitgide daha da ilginç bir hâl almaya başlıyor.”

“Hadi ama Kutay,” dedim hızlıca. Çünkü cevabını duymak istiyordum.

“Birincisi Çağatay oraya ancak üç beş sefer gelmiştir. Ancak ikisinde bizim yanımızdaydı. Ben zaten ilk başlarda çok sık gitsem de daha sonraları sıkıldığım için gitmemeye başladım. En çok Yağız gidiyordu. Neredeyse her hafta. Ayrıca oranın yarış gecelerinde ne kadar kalabalık olduğunu gördün. Kunduz’un bizi tanımasına imkân yok. Kaldı ki o herif görmüş olsa bile hatırlayamaz, aptalın teki.”

“Ama bir kaza oldu, değil mi? Bunu hatırlar. Hatta her ayrıntısına kadar hatırlar.”

“O gece Kunduz alanda değildi. Zaten şehrin çok başka bir tarafında yarışlar yapılıyordu. Eski su deposunun orada. Kunduz o gece orada değildi. Beni görmedi. Zaten o geceden sonra yarışlar uzun bir süre devam etmedi. Ben de neredeyse altı ay sonra yeni yarış alanını öğrendim.”

“Evet şimdi anlıyorum.”

“Beren sen neredesin? Korna sesi geliyor?”

Kutay’ın dedikleriyle resmen bir başka zamandan kopup şimdiki zamana düşmüştüm. Işıklarda duruyordum, ışık yeşil yanıyordu ve en önde ben vardım. Herkes geçmem için korna çalıyordu. Aniden vitesi bire taktım ve ışık sarıya dönmüşken gazladım. Benim haricimde herkes kırmızı ışıktaki kalmaya devam etti.

“Dışarıdayım. Mehmet’le markete gelmiştik. O marketten bir şeyler alırken ben park yeri arıyorum.”

“Park yeri mi arıyorsun? Kış vakti? Herkes evinde otururken park alanları nasıl doluyor ki?”

“Kutay sanırım Mehmet geliyor. Benim kapatmam lazım. Sonra konuşalım, olur mu?”

“Beren sakın...”

Telefonu kapattım.

Arabayı sağa çekip durduğumda resmen tüm taşlar yerine oturmuştu. Bunca zaman her şey gözümüzün önündeydi ama biz anlayamamıştık.

Kunduz'un alayla bakan gözlerini düşündüm. Gerçekten de bizimle alay ediyordu.

Kunduz'un her şeyden haberi vardı.

Kutay'ı da biliyordu.

Çağatay'ı da. Muhtemelen şu an benimle Kutay arasında yaşananları da.

Bu adam aptal falan değildi. Oldukça zekiydi. Kutay'ın bir işler çevireceğini bile bile yanına almıştı onu. Sonuçta kim birkaç yarış kazandı diye birini sağ kolu yapardı ki? Telefon şifresini göre göre arabasını plakası yapması aptallığından değildi. Bilinmesini istiyordu. O telefon mesajları, depo, güvenlik kamerası... Hepsi Kutay'ın gerçekten de Kunduz'un arkasından iş çevirip çevirmediğini öğrenmek için Kunduz'un kendisi tarafından planlanmış şeylerdi.

Kunduz Kutay'ı şu an sadece kullanıyordu. Onu türlü bahanelerle oyalıyordu. Kunduz gibi bir insan yarışlara gelen bir serseriden araba alarak onun içine belge saklamayacak bir tip değildi. Bu sadece basit bir kapandı. Tıpkı fareyle oynamak isteyen birinin bir parça peyniri önüne atması gibiydi.

Elbette ki beni de biliyordu.

Beni ve Kutay'ı biliyordu.

Bu yüzden benimle ilgileniyordu. Amacı Kutay'ı çıldırtmaktı. Bunca zaman önüne attığı yemlerle Kutay'ı oyalamış ve işlerini yaptırmıştı.

Şimdi de aynısını benimle yapmak istiyordu. Beni sağ kolu yapmak istiyordu ki ben aslında sadece Kutay gibi onun için basit bir piyondum. Bizimle oynuyordu. Biz onun için gözden çıkarılabilecek, aptal çocuklardık.

Direksiyonu sıktım. Parmaklarıma kan gitmemeye başlayıp uyuşarak bembeyaz kesilene kadar sıktım.

“Ben aptal falan değilim!”

Kapalı camımı açtım ve kar kokusunu içime çektim.

Piyon asla piyon olarak karşısındakini mat edemez. İllaki **terfi** etmesi gerekir.

Ben şu an hangi taşla terfi etmiştim peki?

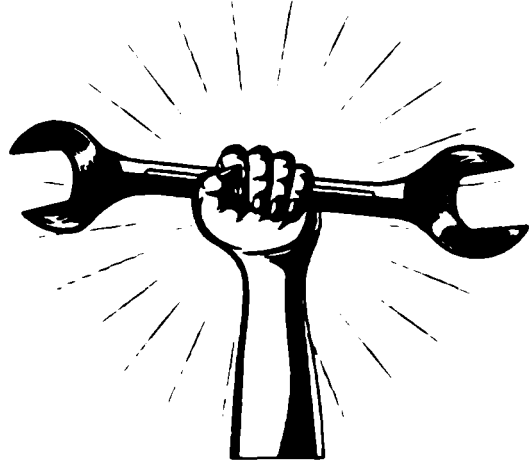
Gülümsedim. Tıpkı Kunduz’un bunca zaman bize alayla **güldü-ğü** gibi gülümsedim.

Satrançta bir terfi söz konusuysa ve bu en beklenmedik **taşla** olacaksa bu taş elbette ki at olacaktır. Çünkü karşının şahının **üstün-**den atlayabilecek ve onu şaşırtabilecek tek taş attır. Tırnaklarıma baktım. Uzun zamandır kırmızı ojelerimi süremiyordum. İçimden asla gelmiyordu. Belki de artık savaş boyalarımı sürmeliydim...

Gazı kökledim ve radyomu açarak çıkan şarkıya eşlik etmeye başladım.

Bölüm 22

Krizi Fırsata Çevirmek

“Beren hareket edip durmasana!”

“Sen de çabuk ol o zaman!”

“Kızım sürüyorum işte güzel güzel. Kırmızı oje olduğunun farkındasın herhâlde. Aceleye gelecek bir renk değil...”

“Yasemin sen neden Mehmet’in yanına gitmiyorsun? Vallahi alınmam bak.”

“Kızım sussana, annen duyacak şimdi!”

Güldüm.

“O mutfakta duymaz, akşam yemeğini hazırlıyor.”

“Benim de eve gitmem lazım aslında.”

Yasemin son tırnağıma da oje sürdükten sonra ayaklandı.

“Yemeğe de kalsana, nasıl olsa yakında bizim eve gelin olacaksın.”

“Beren dedim!”

“Asıl ben sana Yasemin diyorum!”

“Ne var ne?”

“Sen şimdi ciddi ciddi Mehmet’le takılıyorsun yani?”

“Öyle oluyor gibi.”

“Kızım bak, emin misin? Mehmet'ten bahsediyoruz. Tamam, Allah var yakışıklı çocuk ama sen yine de kara kaşına, gözüne aldanma. Yabancı değiliz abim olur kendileri, tanıyorum yani.”

Yasemin kahkaha attı.

“Beren sen adamı öldürürsün vallahi.”

“Beren demeyeceksin bundan sonra, görümceciğim diyeceksin.”

Yasemin'le aynı anda yüzümüzü buruşturup güldük.

“Benim vaktim olsa akşama kalırdım ama Mehmet için falan değil. Onunla zaten görüşüyoruz.” Kıkırdadı.

“Sende durumlar nasıl hiç konuşamıyoruz. Ne oldu şu zengin bebesiyle?”

Bu sefer gerçekten de yüzümü buruşturmuştum.

“Kutay'a öyle deme.”

“Sen az önce bir erkeği mi savundun? Anlaşıldı iş ciddi.”

Sessiz kaldım.

“Beren bana anlatmadığın neler var? Allah aşkına söyle vallahi küserim.”

Aralık olan kapımı sıkı sıkıya kapattım.

“Geçenlerde sinemaya gitmiştik ya...”

“Ee?”

“İşte o gün Mehmet ile senin aklın bir karış havadaydı. Haberiniz bile olmadı.”

“Neyden?”

“Kutay'ın da o gün sinemaya geldiğinden.”

“Ne!”

“Bağırmasana!”

“Oha ama artık. Kızım nasıl başardın bunu?”

“Saklamadım ki. Yani beni bilirsin böyle şeylerden pek hoşlanmam. Kaldı ki Mehmet bu konuda oldukça anlayışlı bir kardeşir.

Böyle göründüğüne bakma yani. Gerçi sen de iyi bilirsin ama... Her neyse ne diyordum, özellikle saklamadım. Kutay'a sinemaya geldiğimizi söyledim sizden de sıkıldığım için sinemanın en uzak köşesinde tek başıma filmi seyrediyordum. Bir baktım Kutay sinemaya gelmiş. İnan bana Yasemin, benim için de sürpriz oldu."

Yasemin montunun içinde kalan uzun saçlarını kurtardı.

"Ee? Nasıl geçti?"

"Güzeldi," derken sırtıyordum.

"Ne kadar güzeldi?" Yasemin de sırtıyordu.

"Çok güzeldi."

İkimiz de aynı anda olduğumuz yerde zıplayıp sessizce çığlık atmaya başladık.

"Şu Kutay'la ben de tanışmak istiyorum."

"Tanışacaksın tabii ki. Şu olaylar bir bitsin."

"Hangi olaylar?"

Yasemin çantasını omzuna attı.

"Evdeki olaylar işte, başka ne olacak?"

"Öyle olsun bakalım."

Yasemin'in çıkması için kapıyı açtım ama kapının tam arkasında Mehmet belirmişti.

"N'apıyorsun sen orada?"

Mehmet bana aldırmadan Yasemin'e baktı.

"Sarışınım, n'apıyorsun?"

"Yok artık!" derken gözlerim kocaman kocaman olmuştu.

"Yasemin sarışın falan değil ki sadece saçlarının ucu sarı o kadar. En fazla koyu kumraldır hatta."

"Sarışınım sinek mi vızıldıyor yoksa bana mı öyle geldi?"

Yasemin gülmemeye çalışsa da pek başarılı olamıyordu.

"Kardeşine öyle davranma, Mehmet. Ayrıca şunu unutma: Ben benim en yakın arkadaşım."

Gözlerimi devirdim.

“Sağ ol ya! Aklına gelebildik.”

“Kardeşler arasına hiç giremem valla. Ben kaçıyorum.”

“Dur yavrum, seni ben bırakırım.”

“Mehmet sessiz ol!

“Sanırım kusacağım! Yasemin gel vazgeç şu sevdadan.”

Yasemin sadece gülüyordu.

“Gir kız içeri bozuveririm o kırmızı ojelerini.”

Elimi ojelerim bozulmasın diye dikkatli bir şekilde belime attım.

“Onlar oje değil canım. Savaş boyaları!”

“Yine kim asabını bozdu senin? Şimdiden geçmiş olsun!”

Yasemin’le Mehmet’e gitgide alışıyordum. Mehmet’in Yasemin’i sevdiğini görebiliyordum. Zaten Mehmet kadınların rahatlıkla güvenilebileceği bir erkekti. Biz onunla anlaşıyor olabiliydik ama o kardeşliğin adabındandı. Kaldı ki şu son zamanlarda gitgide yaklaşıyorduk. Mehmet’in işten ayrılması iyice aramızdaki buzları eritmişti. Aslında olayın iş olmadığını anlamamız çok uzun sürmüştü. Keşke bunu daha önce farketseydik diye düşünmeden edemiyordum ama olan olmuştu bir kere.

Yasemin anneme veda ettikten sonra Mehmet’le birlikte evden ayrıldı. Annem tabii ki anında yanımda bitivermişti.

“Kız bana bak, ne var bunların arasında?”

“Kimlerin arasında anne?”

“Bana bak anneyi sakın alaya alma kızım.”

“Anneciğim çok açım, babam ne zaman gelecek?”

Annem elindeki el bezini yüzüme doğru salladı.

“Aman söylemezsen söyleme. Kırk yıl sonra can ciğer oldu abisiyle.”

Kapı çalınca koşarak kapıya kaçtım.

“Babam geldi!”

Kapıyı açar açmaz babamın yüzünü gördüm. Dışarının soğuğu ve sanayinin yağı hâlâ üzerindeydi.

“Hoş gelin baba!”

Babam yüzüme baktıktan sonra sessizce başını sallayıp içeriye geçti.

“Hoş geldin Fuat Bey!”

Babam annemi karşılıksız bırakmadı.

“Hoş bulduk hanım.”

“Ellerini yıka da gel oturalım sofraya. Buz gibi olmuşsundur, hava bir türlü ısınmadı. Kar yerden kalkalı neredeyse bir hafta oldu ama hava hâlâ yumuşamadı.”

“Donduk vallahi, hanım. Sanayiye de mübarek üflüyorda üflüyor sanki.”

“Isıtıcılar yetmiyor mu baba?”

Babam banyoda elini yıkarken arkasında durmuş ona havlu tutuyordum. Babam başını olumsuz anlamda sallamaktan başka bir şey yapmadı. Babama havlusunu uzattıktan sonra o önde ben arkada mutfağa yürümeye başladık.

“Mehmet nerede?”

“Kız peşinde!”

Babam oturduğu sandalyede dondu.

“Ne kızı?”

“Anne ne diye öyle söylüyorsun?”

“Babanız değil mi, haberi olacak elbette.”

“Olsun tabii ki ama önce abim söylese daha iyi değil miydi?”

“Birisi bana ne kızı olduğunu söyleyebilir mi?”

Annem sonunda istediklerini duyabileceği için çorbaları koyarken merakla beni dinlemeye başladı.

“Arkadaşımı biliyorsun baba, Yasemin’i yani.”

Babam bana bakmıyordu ama çorbasını karıştırırken beni dinliyordu.

“Yasemin’le Mehmet çıkmaya başlamışlar. Daha çok yeni iki ay bile olmamış.”

Annem elini ağzına kapattı.

“Kızım biz babanla dördüncü ayımızda evlendik.”

“Anne!”

“Yasemin iyi kızdır,” dedi babam rahatlamış gibi. “Öğretmen olacaktı, değil mi?”

“Evet, baba.”

“İyi kendileri bilirler. Babasını severim. Sınırlarını bilsinler hanım, söyleyiver. Kimseye karşı bizi mahcup etmesin Mehmet.”

Annem babamı onayladı.

“Söylerim tabii.”

Cebimdeki telefon titremiştı ama çıkarmadım. Mesajın kimden geldiğini biliyordum. Alayla gülümsedim. Bekleyecekti.

“Baba sana bir şey sormak istiyorum.”

Babam homurdandı. Hâlâ benimle elinden geldiğince iletişim kurmuyordu.

“Eğer izin verirsen işe geri dönmek istiyorum.”

Annem boğazına kaçan çorba yüzünden öksürürken babam yüzüme baktı.

“Ne istiyorum dedin?”

“İşe geri dönmek istiyorum. Senin yanına. Dükkâna. Artık Mehmet de yok, çok yoruluyorsundur. Kalfa bulmak neredeyse imkânsız. Tüm işler sana kaldı.”

Babam kaşığını tekrardan çorbasına daldırdı.

“Beni düşünmenize gerek yok. Düşünseniz böyle yapmazdınız zaten.”

Derin bir nefes aldı. Bu konuyu çok düşünmüştüm, geri dönmeyecektim. Günlerdir bu konuşmayı yapmayı planlıyordum. Kunduz için aklımda bir plan vardı. Ondan kurtulduğum gibi kendimi dükkâna atmak istiyordum. Eski hayatımı istiyordum.

“Seni düşünüyorum ama kendim için de istiyorum. Arabaları seviyorum.”

“Kız otur oturduğun yerde. Ne arabası yine.”

“Anne ne olur beni desteklesen? Girme araya, lütfen.”

“Kızım bak yaşlıların evleniyor...”

“Anne!”

“Boşuna kavga etmeyin. Benim dükkânda kimseye ihtiyacım yok. Zaten satacağım dükkânı. Emekli olacağım. Dükkân gitsin, bu kavga da bitsin.”

“Baba saçmalama, dükkânı satmak ne demek?”

Dış kapının açılma sesi gelmişti.

“Babam dükkânı mı satıyor?” Gelen Mehmet’ti.

“Babam dükkânı satıyor!” dedim ağlayacak gibi hissediyordum.

“Baba delirdin mi sen?”

Babam kaşığına kâseye fırlatınca çorba her yere sıçramıştı.

“Edebinizi takının. Size soran yok. Dükkân benim. Ekmeğini yediğimiz yeter. Bak sen ne güzel polis olacaksın. Kardeşin de zaten maşallah hiç boş kalmıyor. Bulur başka bir yerde iş. Seraserilerle birlikte... Tövbe estağfurullah!”

Babam ilk defa bu gerçeği dile getiriyordu. Yasemin’in anlattığı kadarını biliyordu ama bu bile onun için yeterliydi.

“Baba bak vallahi hata yaptım, kabul ediyorum. Ama çok sinirlenmiştim. Yemin ederim şimdi araba falan tamir etmiyorum. Ancak üç dört hafta kadar sürdü. Lütfen...”

“Satacağım dediysem satacağım. Hayır gelmiyor o dükkândan bize.”

“Tamam o zaman bize sat baba.”

Mehmet’in dediklerini algılamam birkaç saniyemi almıştı.

“Beren’le arabaları satarız. Benim birikmiş param var, Beren’in de vardır. Çoğunu tek seferde veririz sana, kalanını da dükkân çalıştıkça öder Beren.”

“Mehmet sen ne diyorsun?”

“Bak Beren sen tamirci olmak istiyorsun, ben polis olmak is-

tiyorum. İkimiz de yolumuzdan dönmeyeceğiz. Yıllarca sesimizi çıkarmadık, iyi evlat olduk, şimdi isteklerimizi dile getirdiğimiz için kötü oluyoruz. Ben ne kendimi yedirteceğim ne de seni ezdireceğim. Aklım o kadar karışık ki ben de sana çok kötü davrandım. Pişmanım. Baskılanmışım. Sesimizi çıkaramadıkça daha hırçın birisi oluyordum. Ama artık böyle devam etmek istemiyorum. Kendime bir hayat kurmak istiyorum. Polis olup atanacağım, sevdiğim kişiyle evlenip sevdiğim işi yapacağım. Ben basit yaşayan, basit bir insan olmak istiyorum. Sen de tamirci olmak istiyorsan olacaksın.”

Babam resmen mosmor oluyordu. Ben hem Mehmet’in söyledikleri yüzünden hem de çocukluğumu geçirdiğim dükkânın satılacağını duyunca yaşadığım şok sebebiyle ağlamaya başlamışım.

“Ben sizin babanızım! Sizin kötülüğünüzü istemedim. Siz benim evlatlarımsınız.”

“İstemediğini biliyoruz baba ama neden bizi duymuyorsun, anlamıyoruz? Ne var yani ben polis olmak istiyorsam, ne var Beren kadın diye araba tamircisi olmak istiyorsa? Dünyanın sonu değil ki! Hata da yapmadı demiyorum, ortalıktan kayboldu, sonra saçma sapan işlere bulaştığını öğrendik ama bak bitti gitti. Başka çocuklar ne hatalar yapıyorlar, çok merak ediyorum her anne baba sizin gibi mi davranıyor?”

“Bize yalan söyledi Mehmet!”

“Ama bizden korktuğu için yaptı. Onun o dükkândan gitmesine izin vermek de senin hatandı. Orayı ne kadar çok sevdiğini anlamak senin suçun. Beren’in yaptığı hata ortada ama bunun sorumluluğunu sadece ona yükleyemeyiz.”

Babam mutfaktaki arka bahçeye açılan kapıyı açıp çıktı. Mehmet bana bakıyordu onu ilk defa böyle görüyordum.

Annem sessizce masada oturuyor, öylece düşünüyordu. Ne düşündüğünü merak etmişim. Annemin tepkisinin daha olaylı olmasını beklerken bu şekilde susması kendimi çok daha kötü hissetme neden olmuştu.

“Anne babama söyle dükkânı satmasın. Lütfen!”

Ağlıyordum.

Annem cevap vermedi.

Mehmet başını sallayıp tekrardan evden çıktı. Öylece ortada dururken balkon camından görüldüğü kadarıyla babamı görmeye çalışıyordum. Gözyaşlarım âdeta seller gibi akıyordu.

Cebimdeki telefon tekrardan titredi ve tekrar ve tekrar. Bu sefer mesaj gelmiyordu. Birisi beni arıyordu.

Odama girip telefonu açtım. Kimin aradığını görmeme gerek yoktu. Arayan Kutay'dı.

“Beren?”

“Efendim?”

“Sesine ne oldu? Ağladın mı sen?”

“Hayır, sadece biraz babamla tartıştım. Sinirim bozuldu.”

“Eğer iyi değilsen planı erte...”

“Asla!” derken çok ciddiydim. “Ertelemeyeceğiz. Bu gece planın birinci kısmını devreye sokuyoruz.”

“Emin misin?”

“Eminim, Kutay. Artık bu işten kurtulmak istiyorum. Eski hayatımı istiyorum. Babamın benimle konuşmasını istiyorum. Artık daha fazla kimseye yalan atmak istemiyorum.”

“Tamam o hâlde, bir saat sonra yeni yarış alanında görüşürüz.”

“Görüşürüz,” dedikten sonra telefonu kapattım ve telefonun ekranının kararmasına izin vermeden hemen Kunduz'u aradım.

“Güzelim?”

“Patron, açılış için hazır mısın?”

Kunduz kahkaha attı.

“Bu işi bu kadar sevebileceğini hiç düşünmemiştim.”

“Sevdim. Hem de çok sevdim. Bir saat sonra orada olurum, benden istediğin bir şey var mı?”

“Güzelim, inan bana şu bir haftadır beni her anlamda şaşırtıyorsun. Hiçbir eksik yok. Ben önce yarış alanına gideceğim. Oradan

kumarhaneye geçerim. Bizim çocukları aradım, insanlar havaya girmeye başlamışlar.”

“Sevindim patron. O hâlde bir saat sonra görüşürüz.”

Kunduz tekrardan kahkaha attı. Bu gece gerçekten de keyfi yerindeydi.

Telefonla konuşurken gardrobumun üzerindeki aynadan kendimi izliyordum. Gözlerim kıpkırmızıydı. Kaşlarım çatıktı, kalbim yaşadıklarımın aksine o kadar yavaş atıyordu ki delirdiğimi düşünmeye başlıyordum.

Kunduz beni o kumarhaneye çağırdığında ve Kutay’la konuşup her şeyi çözdükten sonra kararımı vermiştim. Kunduz bizi aptal sanıyordu. Aptal ve korkak çocuklar. Hele ki beni tam olarak çantada keklik olarak görüyordu. Köşeye sıkışmış bir zavallı. Yalan değildi, öyleydim ama her şeyi çözdüğümde oyunun rengi değişmişti. Öyle bir plan yapmıştım ki her şey bu gece hallolacaktı. Kunduz’dan da onun bu saçma sapan işlerinden de kurtulacaktım. Kar yağdığında her şeyin bittiğini sanmıştık ama hiçbir şey bitmemişti. Aksine o kar bizi Kunduz’a karşı korumuştı. Kunduz beni kumarhaneye çağırdığında yarışların iptalini bir kriz olarak görmektense bunu fırsata çevirmeyi istediğinden bahsetmişti. İşte ben de şimdi bunu yapıyordum. Krizi fırsata çeviriyordum.

Kunduz bu zamana kadar Kutay’ı oyalamıştı bu gece Kutay ve Çağatay onlara anlattığım plan sayesinde öyle görünmeye devam edeceklerdi. Tabii bundan ikisinin de haber yoktu. Yoksa Kutay buna izin vermezdi. Kunduz onların bir işler çevirdiğinden şüphelenecek ve dikkati dağılacaktı ben de o sırada tıpkı onun benden hiç beklemediği gibi ona saldıracaktım.

Saf, hırslarına yenik düşmüş bir kız çocuğundan farksız görmüyordu beni. Bunu biliyordum ama ben bundan çok daha fazlasıydım.

Taşımı tahtada öyle bir sürecektim ki bunca zamandır Kutay’ı ve Çağatay’ı kullanarak kendini koruyan Kunduz’u mat edecektim.

Beni bir piyon sanmaya devam edecekti ama bu gecenin sonunda şahını mat edebileceğim bir at olduğumu anlayacaktı.

Gardrobumu açıp önceden hazırladığım çantamı omzuma attım. Şimdi kendimi toplamalıyım.

Bugün kendimi bataklıktan kurtarmam gerekiyordu.

“Beren bu planın işe yarayacağına emin misin? Neden fikrini değiştirdin anlamıyorum.”

“Kutay artık bunları konuşmak için çok geç. Birkaç saat sonra her şey başlamış hatta belki de bitmiş olacak. Haklıydın, zamanımız yoktu. Kunduz bizi ezip geçmeden önce biz ezmeliyiz onu. İnan bana plan işe yarayacak.”

“Sen neredesin? Buraya gelmiyorsun, değil mi?”

“Hayır ben Mehmet ve Yasemin’le buluşacağım. Onlar ayrı arabayla önden gittiler. Bilirsin bir çiftin yanında üçüncü olmak hiç hoş bir durum değildir. Ben de ne kadar ayrı kalabilirsem o kadar kalıyorum.”

“Dikkatli ol.”

“Asıl sen dikkatli ol, Kutay!”

“İçimde kötü bir his var Beren. Sanki bu sefer de olmayacak gibi hissediyorum, olsa bile Kunduz eski Kunduz değil gibi geliyor. Polis yarışlar yüzünden Kunduz’u tutuklasa bile bence işin içinden sıyrılmanın bir yolunu bulacak.”

“Kutay lütfen, şu an olumsuz düşünmeyi bırakır mısın? Tüm hafta bunu konuştuk. Her zamanki gibi git ve yarış alanında bulun. Tam zamanında bana mesajı at ben buradan ihbarı yapacağım. Ardından orayı terk et. Sakın Kunduz’un arabasını bozmayı unutma. Tek yapman gereken şarj dinamosunu gösterdiğim şekilde bozman. Eğer bunu yapmazsan Kutay, her şey mahvolur. Kunduz önce arabayla kaçmalı daha sonra araba arıza vermeli ve polis onu yakalamalı. Ondan sonrası özgürlük. Bunu yapabiliriz.”

“Peki. Sana güveniyorum.”

“Ben de sana. Lütfen kendini riske atma, Kutay. Sana ayrılman gerektiğini söylediğim anda oradan hemen ayrıl.”

“Sen beni merak etme. İhbardan sonra diğer telefonu kırıp çöpe atmayı sakın unutma sen de.”

“Yarın boş musun?”

“Ne?”

“Yarın diyorum, boş musun? Seninle tüm gün boş boş oturmak gibi bir planım var. Aklımız tamamen Kunduz’dan ve onun yaptıklarından temizlenmişken bunun tadını çıkarmak istiyorum.”

Kutay güldü.

“Buluşabiliriz ama bir sorun var.”

“Ne sorunu?” Kalbim hızlanmıştı.

“Bomboş oturacağımıza söz veremem. O kadar uslu olamayabilirim.”

“Ödüm koptu!”

“Seni seviyorum!”

Şu son bir haftadır Kutay sürekli bana bunu söylüyordu. Hiç karşılık verememiştim çünkü ondan onun iyiliği için bile olsa bir şey saklıyor olmak Kutay’a ihanet etmek gibi geliyordu. Ama bu sefer karşılık vermeden duramayacaktım.

“Ben de seni seviyorum.”

Kutay öylece sustu.

“Dikkatli ol, Beren!”

“Sen de!” Ve telefonu kapattım.

Deri koltuğun üzerinde otururken gerçekten neden burada olduğumu sorgulamaya başlıyordum. Yakaladığım her bir ayrıntı Kunduz’un bizi pislik üstüne pisiğin içine çekmeyi ne derece planladığını gözler önüne seriyordu.

Bizi maşa olarak kullanarak işlerini halletmek istemesi mantıklıydı ama bu onun için sadece bu kadarla sınırlı değildi. Kunduz bizim haberimizin olmadığını düşündüğü bu oyunu oynarken fazlasıyla zevk alıyordu.

Kutay’la aylardır saklambaç oynuyordu. Kutay saklandığını sansa da Kunduz’un gözünde bir ebeydi. Ve aslında saklanan kişi Kunduz’dı. Bu köşe kapmacadan nasıl da zevk duyduğunu anlamak için Kunduz’la birkaç gün zaman geçirmek bile yeterliydi.

O tam anlamıyla bir ruh hastasıydı.

Benim normal hayatımdan, daha sonrasında bundan yavaş yavaş sıyrılmandan nasıl zevk aldığımı da tahmin edebiliyordum. Evet, oraya kendi ayaklarımla gitmiştim. O zamana kadar benden haberi falan yoktu ama sonrasında beni sürekli iş için arayıp çağırması, beni sıkıştırması, benim enerjim azalırken onunkinin artıyor oluşu tam olarak bir psikopata yaraşırdı.

Telefonumun ekranından saate baktım. Buraya gelebilmek için her bir aile üyeme yalan söylemişim, üstüne üstlük Yasemin'e de yalan söylemiş hatta belki biraz da yalanıma ortak etmişim.

Anneler bu gece Yasemin'de kalacağımı sanıyorlardı. Planımda hiç böyle bir şey olmasa da evdeki ortam oldukça kötü olduğu için ekmeğime biraz da yağ sürmüştü, kimse bu isteğimi sorgulamamış ve sadece bir kaçış olarak görmüşlerdi. Yasemin'eyse çok bunaldığımı ve Kutay'la görüşmek istediğimi, beni idare etmesi gerektiği yalanını uydurmuştum.

Ortada koca bir yalan zinciri vardı, ipin ucu da benim elimdeydi. O ipin boynuma dolanmaması için elimden gelen her şeyi yapardım.

Ayağa kalktım. Giydiğim topuklu bot ayaklarımı acıtmaya başlamıştı. Açılış için sade ama benim için oldukça süslü bir kombindi.

Kunduz eminim ki beni basit bulacak ve eleştirecekti. Ama kaçmak için daha fazlasını yapmamam gerekiyordu.

Siyah kumaş bir pantolon giymiştim, üzerimde simli ve düşük yaka bir bluz vardı. Sırtı yarıya kadar açıktı. Bunu Yasemin'in dolabından seçmiştim. Saçlarımı sımsıkı bir topuz yapmış, kulaklarıma ise uzun küpeler takmışım. Bir kumarhane açılışında patronun sağ kolu eminim daha iddialı olmalıydı.

Kalın kapı açılınca içeriye takım elbiseli ve oldukça iri yarı bir adam girdi. Korumalardan biri olmalıydı. Buradaki her yüzü tanıyamıyordum. Yarışlarda gördüğüm üç beş kişi dışında herkes yeniydi.

Tekrardan telefonuma baktım. Yarışların başlamasına son yir-

mi dakika kalmıştı. Kunduz ya yarış alanındaydı ya da varmak üzereydi. Birazdan Kutay Kunduz'un alanda olduğunu haber vermek için mesaj atmış olacaktı.

Planı bir kez daha düşündüm. Tabii kendi açımdan. Kutay'ın bundan haberi yoktu.

Kunduz alana ayak basar basmaz polisi arayacak ve yarışları ihbar edecektik. Bu sırada Kutay çoktan oradan ayrılmış olacaktı. Kunduz polislerin geldiğini anladığında arabasına binecekti ve ilk başta kaçmayı başaracaktı. Fakat şarj dinamosundaki arıza nedeniyle araba en fazla beş on dakika sonra tekleyecek ve bir süre sonra duracaktı. Polis Kunduz'u yakalayacaktı.

Planın bu kısmından Kutay'ın tabii ki haberi vardı ama ikinci kısım kumarhaneydi. Yarış ihbarından kısa bir süre sonra ben de kumarhane ihbarında bulunacaktım. Hiçbir şey yokmuş gibi kapıdan çıkacak ve evime gidecektim. Kunduz yarışlardan sıyrılabilir kumarhane belasından sıyrılamayacaktı.

O Kutay'dan zaten böyle bir hamle beklediği için yarışlarda hep temkinli olmuştu fakat benim böyle bir işe kalkışmayacağımdan emindi.

Ama yanıliyordu.

Yarışların başlamasına sadece beş dakika kalmıştı. Kutay hâlâ Kunduz'un alana geldiği haberini vermemişti. Nefesim sıkışmaya başliyordu. Ben elimde telefon öylece dururken aniden gösterişli, demir kapı açıldı.

“Güzelim!”

İçeri Kunduz girince resmen nefesim kesilmişti. Kunduz burada olamazdı onun bugün ilk önce yarışları açması, ardından kumarhaneye gelmesi gerekiyordu. Daha doğrusu gelmemesi.

“Kunduz? Sen...”

“Beklemiyordun herhâlde.” Kunduz alayla güldü.

“Sen yarışlarda olmalıydın. Yani öyle söylemiştin.”

“Öyle olacaktı...” derken alayla ağzım büzdü. “Ama canım istemedi. Sanırım yarışlara olan ilgimi kaybediyorum. Bu gece tama-

men kumarhanede olmak istedim. Ne de olsa bugün ilk günümüz, bir ayrıcalığı hakediyor, değil mi?”

Başıma öyle bir ağrı saplanmıştı ki resmen birisi hançer saplanmış gibiydi. Boğazım saniyeler içinde kupkuru kesilmişti.

“Yarışlar...” devam edemedim. Ne diyeceğimi bilemiyordum. O an telefonum titreyince korkuyla ekranımda beliren mesaja baktım. Kutay bir şeyler yazmıştı ama okumak için doğru zaman da değildim. Her şey mahvolmuştu.

Plan mahvolmuştu.

Ben mahvolmuştum.

Hayatım mahvolmuştu.

“Güzelim, iyi misin?”

“Ben sanırım sadece biraz şaşırdım...”

Telefon tekrardan titremeye başladı. Arayan Kutay’dı.

“Sevgilin mi? Açabilirsin çekinme.”

“Sen?”

“Güzelim! Hatta Beren desem daha doğru olacak. Şu küçük isim şakanıza nasıl güldüm anlatamam.” Bunları bastıra bastıra söylüyordu. “Beni alt edebileceğinizi gerçekten düşündünüz mü? Senin gibi küçük...” gözlerini kıstı, “...aptal bir kıza karşı yenileceğimi düşünmüş olman beni epey eğlendirdi ama artık oyun bitti. Ben kazandım. Ayrıca epey iyiydin bu konuda, zorlandım. Çözmem çok uzun sürdü ama yeterince iyi değildin. Kutay senin aksine her zaman daha dikkatsizdi ama sen de son zamanlarda benim kuyumu kazmaya çalışırken çok fazla dikkatsiz davrandın. Telaşlı davranışların. Sessiz konuşmaların. Hepsinin altında bir şeylerin yattığı belliydi. Plan ne onu çözemedim ama bazı bilgileri sana çarpık bir şekilde aktarmak işime yaradı diyebiliriz.”

Kunduz gözlerimin içine bakarak konuşurken benim çıplak sırtımdan terler süzölmeye başlamıştı.

“Ne o güzelim, konuşamayacak kadar çok mu şaşırdın? Beni bu kadar aptal mı görüyordun?”

“Bunu yapmaya bizi sen zorladın!”

“Ben sizi hiçbir şeye zorlamadım. Siz aptal hayatlarınıza heyecan arayan aptal çocuklarsınız, o kadar.”

“Bana zarar verecek misin?”

Kunduz ayağa kalkıp yanıma geldi ve kolumu tuttu. Bu sırada telefonum titremeye devam ediyordu.

“Sana zarar vermeyeceğim. Hakettin bunu ama işime yaramanı tercih ederim. Ayrıca siz farkında değilsiniz ama amacınız ne olursa olsun bu işlere bir kere girdiniz mi sadece daha fazla içine çekilirsiniz. Sizin başınıza gelen de bu. Şimdi o telefonu hemen bana ver.”

“Asla!” derken ciddiymdim.

“Sakin beni sınama kızım, seni öldürmem ama daha beter ederim. Bak yazık olur o güzel yüzüne. Ayrıca bugün tadımı kaçırmamızı istemiyorum. Bugün benim için büyük bir gün. Yarışlar geride kalıyor, artık daha büyük olacağım.”

Kunduz tuttuğu kolumla beraber beni kolayca savururken aynı saniye elimdeki telefonu aldı. Çılgık atarken onu saldırmaya çalıştım ama hem korkudan titriyordum hem de benim fiziki gücüm onun yanında neredeyse bir hiçti.

“Bırak beni! Yalvarırım bırak!”

Deliler gibi bağırırken Kunduz elini yüzüme attı ve yanaklarımı sıkarak beni susturdu.

“Biraz daha bağırırsan...” derken yüzüme doğru sessiz sessiz haykırıyordu. **“Seni gebertirim. O tiz sesin sınırlarımızı bozuyor. O yüzden güzelim, lütfen bağırmayı kes!”**

Kunduz dibimdeydi ve yeşil gözleri ile bana bakarken kendimi bayılmamak için zor tutuyordum.

“Anladın mı beni?” Kunduz bağırınca irkildim ve hızlıca başımı salladım. Babam zihnimde dönüp duruyordu. Sanki beni kurtarabilecek tek kişi o gibi geliyordu. Başkası olsa ‘anne’ diyerek ağlardı ama ben yere çöküp ‘baba’ diye bağırarak ağlamak istiyordum.

“Şimdi kendine çeki düzen ver. Benimle birlikte dışarı çıkacaksın. Sakin saçma sapan bir hareket yapma veya birinden yardım is-

temeye kalkma. Burası kreş değil, buradaki insanlar da çocuk değil. İstedğin kadar bağır, birisi bile sana yardım etmez. Göz ucuyla bile bakmazlar.”

Kunduz sert bir şekilde beni bıraktığında düşmemek için duvardan destek almam gerekmişti.

Kunduz telefonumu kapattıktan sonra cebine koydu. Masanın çekmecesini açıp içinden demir bir şişe çıkardı. Şişenin kapağını açtıktan sonra başına dikti. Bu sırada bir saniye bile gözlerini benden ayırmıyordu. Sıvı boğazından geçerken abartılı bir yutkunma sesi çıkmış ve sonrasında sesli bir şekile nefes vermişti. Gözlerindeki sinirli bakış saniyeler geçtikçe yerini daha sakin bir ifadeye bırakıyordu. Birkaç yudum aldıktan sonra şişeyi tekrar çekmeceye attı. Odanın sağında duran aynanın önüne gidip kendine bakmaya başladı. Saçını düzeltirken bir yandan da ıslık çalıyordu. Ruh halindeki değişim beni gerçekten de korkutuyordu.

“Buraya gel, güzelim.”

Kunduz bir eli kapı kulpunun üzerinde dururken diğer kolunu bana uzattı.

“Misafirleri karşılamam gerekiyor. Yanımda daha şık durursun.”

Sindiğim duvardan ayrılmak istemiyordum. Gözlerim artık bugulu görüyordu. Burada ölecektim. Bunu biliyordum.

“Hemen!” dediğinde uzandı ve kolumu tutarak beni kendine âdeta sabitledi.

“Şu yüzünü değiştir. Kimsenin tadı kaçmasın. Sana söz çok uzun sürmeyecek. İşimiz biter bitmez seni bu odaya getireceğim. Uslu durursan sabah evine gidersin, tabii sana birkaç belge imzalatıktan sonra.”

Kunduz kapıyı açtığında ve bakışlarını karşıya yönlendirdiğinde ben hâlâ onun o korkunç yüzüne bakıyordum. Az önce girmemek için direndiğim koluna sıkı sıkı tutunuyordum çünkü bayılmam çok yakındı bunu hissediyordum.

Kunduz masaları bir bir gezerken beni kimseye tanıtmıyor öylece sergiliyordu. Kimse de dönüp bana bakmıyor, beni görmüyordu.

Herkes bir şeylerin anormal olduğunun farkındaydı ama bu durum onlar için oldukça normaldi. Bu belliydi.

Masaları gezmeye devam ederken benim bakışlarımın iyice kısılmış, dizlerimdeki derman ise neredeyse bitmişti. Kunduz belki de yirminci masasını geziyor herkesle tek tek konuşuyordu. Yaklaşık kırk dakikadır devam ediyorduk.

“Hoş geldiniz! Keyifler nasıl? Ooo Aslan Bey, sizi burada görmek ne büyük şeref. Yanınızdaki beyefendi kim?”

Kunduz neredeyse her masada aynı şekilde koşunup, rol kesmeye devam ederken ben sadece ayakta kalmaya çalışıyordum. Buradan çıkmam imkânsızdı, telefonum yoktu. O aptal biber gazı bile yanımda değildi.

Zihnim sadece öleceğimi söyleyip duruyordu. Bu durumda ona zaten sonsuz inanıyordum.

“İyi misiniz?”

Kunduz yanımda gerilince sesin geldiği yöne döndüm. Bir kişi bana bakıyordu. En fazla yirmilerinin sonundaydı. Hatta ortasında bile olabilirdi. Çok gençti.

“İyi görünmüyorsunuz!”

“Ben...”

Bu kişi kimdi bilmiyordum ama gözlerindeki o sert ifadenin ardında buradakilerden çok farklı bir duygu da vardı. Merhamet!

“Eren Hanım kumarhanenin açılışında oldukça yoruldu. Sizleri görmekten de geri kalmak istemediği için bu yorgun hâliyle bugün burada yanımda olmayı seçti. Anlayacağınız biraz uyusa hiçbir şeyi kalmaz.”

Kunduz yanımdan geçen ve bir dolu içki taşıyan garsonu durdurup ince uzun bir bardağı eline aldıktan sonra bana uzattı.

“Belki birkaç yudum daha iyi hissetmeni sağlar, güzelim.”

Ben Kunduz’un elindeki bardağı tıpkı komut girilmiş bir robot gibi alırken karşımdaki genç adam bana bakmaya devam ediyordu.

“İyi olduğunuza emin misiniz?”

Kunduz ne derse desin inanmamış gibiydi. Korkudan **ağzımı** açıp tek kelime edemiyordum.

“Aslan Bey bu genç kim? Kendisi pek meraklı birine **benziyor.**”

Çocuğun yanında duran ellili yaşlarının sonunda gözüken **adam** gerilmişti. Bana tiksinererek bakıyor ve ortamı bulandırıldığım için beni suçluyordu, bunu anlayabiliyordum. Aslan denilen **adam konu-**şamadan çocuk elini uzattı. Kunduz’dan oldukça uzundu. Sert, **uzun,** kemikli bir yüzü vardı. Uzun gövdesindeki omuzları geniş, **uzattığı** parmakları da tıpkı boyu gibi uzun, düzgün ama kalıplıydı.

“Mehmet Eren Bayzan¹!” derken kasılan çenesini gururla sergiledi. Sinirlenmişti. İsminin Eren olmasına başka zaman olsa **gülebilirdim** ama şu an için bu mümkün değildi. Tüm gücümü ayakta kalmaya harcıyordum çünkü.

“Aslan Bey’in hem avukatı hem finans danışmanıyım.”

“Oldukça etkileyici bir kariyer seçimi. Keşke yanına dedektifliği de ekleyseydiniz.” Kunduz’un eli hâlâ çocuğun elleri arasındaydı. İkisinin de parmaklarının bembeyaz olduğunu görebiliyordum. Aslan denilen adam araya girdi.

“Kumarhane harika olmuş, Kunduz. Sende bir ışık olduğunu her zaman biliyordum. Eminim çok daha iyi yerlere geleceksin. Biz ev sahibi sayılırız, istersen sen konuklarını daha fazla bekletme.”

Mehmet Eren Bayzan denilen çocuk sakın ama tehditkâr bir şekilde elini geri çekince Aslan denilen adam rahatlamıştı. Yüz hatları gevşedi ama Kunduz hâlâ bakışlarını çocuğun üzerinde tutuyordu.

“Demek adaşız!” Sesim uzun zamandır konuşmadığım için pürüzlü çıkmıştı.

“Eren kadınlarda pek kullanılmayan bir isim, açıkçası şaşırdım.”

“Ebeveyn seçimleri bizi istemediğimiz, anormal durumların içine sokabiliyor. Haklısınız!”

Kunduz yanımda kıkırdadı. “Yalancı şey...” bu söylediğini **ben-**
den başkası duymamıştı.

---

1. Merve&Sena’nın henüz yayımlanmamış olan “Yangın” isimli kitabının baş erkek karakteridir.

“Yine de sizinle aynı ismi taşıdığımız için gurur duymalıyım sanırım. Sizin gibi güzel bir hanımefendi bir ismi ancak bu kadar iyi taşıyabilir.”

İltifata karşılık veremedim. Elimdeki bardağı tekrardan Kunduz’a uzattım.

“Sanırım bu gece içmesem iyi olacak, patron. Gözlerim daha fazla kapansın istemem.”

Kunduz bardağı huysuzca aldıktan sonra uzaktaki boş bardakları toplamakla görevli olan garsonu sessiz bir baş selamı ile çağırdı. Mehmet denilen çocuk gözlerini bir dakika bile benden ayırmıyordu. Bir şeyler döndüğünü anlamış gibiydi.

Tek bir şansım vardı. Hızlı olmalıydım.

Avuç içim dışarıya dönük bir şekilde başparmağımı avucuma bastırdım. Ardından sanki saçlarımı düzeltiyor gibi serbest olan dört parmağımı iki kez açıp kapattım. O kadar kısa sürmüştü ki çocuğun anlayıp anlamadığından şüpheliydim.

“O hâlde gecenin sonuna doğru tekrar yanınıza uğrarım. Size iyi eğlenceler.”

Kunduz beni çekiştirirken o nereye yönlendirirse oraya doğru ilerlemeye devam ettim. Göz ucuyla az önceki masaya bakıyordum ama kimsenin bana yardım edeceği yoktu. Çocuk öylece masada oynanan kumarla ilgileniyordu.

Yakaladığımı sandığım kurtuluşum sadece bir hayalden ibaretti anlaşılan.

Bu kafesten kurtuluşum yoktu.

Kunduz’un odasında kilit altındaydım.

Duvardaki süslü saat sayesinde saatin gece iki olduğunu görebiliyordum. Muhtemelen şu an ortalık bizim mahallede birbirine girmişti. Yasemin benden haber alamayınca Mehmet’i arayacaktı, Mehmet de babama söyleyecekti.

Eğer burada ölürsem en çok kendimi açıklayamadan öldüğüm için üzülecektim.

“Ah Beren ah! Geçen gün saçma sapan yok kaza dedin, yok ölüm

dedin, al işte istediğin oldu. Geberip gidiyorsun. Annen sana boşuna saçma sapan konuşma diyip durmuyormuş. Annem var ya ölürsem beni öldürecek...”

Kendimi deri koltukta geriye bırakıp gülerken ağlamaya başladım.

“Ölmemeye çalışsam işe yarar mı acaba? Bu Kunduz seni bırakıcam falan diyor ama hepsi yalan dolan. Kaldı ki bu saatten sonra eve gidersem zaten bunu aileme sıçratmış olacağım.”

Topuz olan saçımı yolarcasına açarken sinirimi kendimden çıkarıyordum.

“Allah belanı versin, Beren. İyice gündüz kuşağında aranan şüpheli kayıplara bağladın! Kurtul da göreyim seni.”

Gözyaşlarım akmaya devam ederken etrafıma bakarak kaçacak bir delik arıyor ama bulamıyordum. Kunduz yaklaşık yirmi dakıkadır beni bu odaya kitlenmiş, bir daha da dönmemişti. Ayağa kalkıp çekmeceleri karıştırmaya başladım. Masanın üzerindeki bilgisayarın klavyesine gelişigüzel dokundum. Şifre ekranı çıkınca zaten yerlerde olan umudum iyice kayboldu.

Belki benim göremediğim bir yerde saklanmış bir şeyler olabilir diye düşünürken kapının sesi gelince durdum.

Kunduz beni böyle görürse mahvederdi. Masanın üzerindeki kâğıtları düzelmeye çalışsam da bıraktım ve hemen masanın etrafından ayrıldım. Kapı açılmıyordu sadece zorlanıyordu. Kapıya yaklaşıp korkarak dinlemeye başladım. Boğuşma sesleri duyuyordum. Korkuyla geri çekildim.

Neler oluyordu?

Birisi kapının ardından bana sesleniyordu.

Daha doğrusu birisi bana seslendiğini sanıyordu.

“Eren orada mısın?”

Bu sesi atıyordum. Bu adının Mehmet Eren Bayzan olduğunu söyleyen çocuktü.

“E-eyet!”

“İyi misin?”

“Yalvarırım bana yardım et. Buradan çıkmam lazım.”

“Geri çekil, ateş edeceğim. Kapıdan en uzak noktaya geç!”

Çocuğun dediğini yaptıktan sonra bağırdım. Sesim titriyordu ve kontrolümü iyiden iyiye kaybediyordum. Aslında bu bir ümit buradan kurtulurum düşüncesinin bana yüklediği adrenalinden kaynaklanıyordu.

“Geçtim! Artık uzaktayım.”

Kapı titremiş ama çıkan ses bir tabancaya ait olamayacak kadar tiz ve sessiz çıkmıştı. Birkaç kez tekrarlandıktan sonra kilit boşa düştü. Yine de kapının açılması için sertçe ittirilmesi gerekmişti.

Çocuğu gördüğümde biraz terlemiş ve hırpalanmış gözüküyordu.

“İyi misin?”

“İyiyim, ben sadece buradan çıkmak istiyorum. Kunduz nerede? O seni burada görürse öldürür. Daha önce birini öldürmüş.”

Çocuk bana yaklaşıncı elimde olmadan geri çekildim.

“Korkmanı anlıyorum ama pek zamanımız yok. Kunduz burada değil. Biraz önce çıktı. Sanırım kötü bir telefon aldı.” Çocuk kindarca gülümsedi.

“Onu öldürdün mü?”

“Ben katil değilim...”

“Bana neden yardım ediyorsun?”

“Çünkü benden yardım istedin.”

“Onu gördün mü?”

“Elbette ki gördüm. Gayet açıktı. Ayrıca ondan önce bile anlamıştım. İyi bir gözlemciyimdir.”

“Ben teşekkür ederim.”

“Sonra edersin. Seni buradan çıkaralım ama öncesinde yapmam gereken bir şey var.”

Mehmet Eren az önce çekmecelerini aradığım masanın üzerinde duran bilgisayarı alıp kolunun altına sabitledi.

Odanın etrafına bakınca ne yaptığını anladım.

“Burada kamera yok! Hiçbir yerde kamera yok.”

“Tabii ki olmaz. Pisliklerini gizlemek için gerekirse **canlarımı** tehlikeye atarlar.”

“Kimsin sen?”

Ama çocuk cevap vermedi.

“Buradan çıkalım. Birazdan polis gelmiş olur.”

“Polisi mi aradın?”

“Sakin davran. Dikkat çekmemen lazım. Çıkınca koşabildiğin kadar hızlı koş ve buradan ayrıl.”

“Arabam var.”

Bunu söyler söylemez elimi alnıma vurdum.

“Allah kahretsин!”

“N’oldu?” Çocuğun gözleri tedirginlikle dolmuştu.

Ona cevap vermeden koştum masanın altına bıraktığım **çantamı** almak için eğildim. İçinde arabamın anahtarı, evden çıkarken üzerimde olan kıyafetlerim ve Kutay’ın polisi aramam için bana verdiği telefon vardı. O kadar korkmuştum ki çantayı tamamen unutmuştum.

“Ne var o çantada?”

“Benim eşyalarım. Burada unutsaydım muhtemelen polis kim olduğumu kolayca bulurdu.”

Çocuk anladım der gibi başını salladı.

“Hadi çıkalım. Sen önden git. Ben arkandan geleceğim. Seni kollarım ama asla arkana bakma.”

“Bana neden yardım ediyorsun?” diye tekrardan sormadan edemedim.

“Çünkü benden yardım istedin,” diye aynı cevabı verdi.

“Kimsin sen?”

Çocuk elindeki susturucu takılı silahı beline takıp ceketini düzeltti.

“Normal bir hayat isterken kendini bu işlerin içinde bulan normal bir insanım.”

Güldüm.

“Bu dediğin bir yerden tanıdık geldi. Teşekkür ederim.”

Çocuk gülümsedi.

“Dikkatli ol.”

Kapıdan çıkar çıkmaz solda yığılı hâlde duran korumayı gördüm. Çılgılık atmamak için dilimi ısırمام gerekmişti.

Büyük sırt çantamı kibarca elimde tutmaya çalışıyordum. Yürürken bir yandan da saçlarımı düzeltiyordum. Kunduz gerçekten de ortalıkta yoktu. Buradan ayrılması çok manidardı. Olay neydi bilmiyordum ama içimden bir ses benimle alakalı olduğunu söylüyordu.

Mehmet Eren Bayzan’ın dediği gibi elimden geldiğince sakın, hızlı ve dikkat çekmeden yürümeye çalışıyordum. Mekânın belli bölgelerine konumlanmış korumalar tetikteydi ama hiçbirisi benimle ilgilenmiyordu.

Bu oldukça tuhaftı.

Nedense bu işin içinde Bayzan denilen çocuğun olduğunu düşünüyordum.

Kumarhane alanından çıktıktan sonra asansörleri kullanmadan merdivenle inmeye başladım. Hâlâ kimse benimle ilgilenmiyordu. Bunu aklım almasa da şu an sorgulayacak durumda değildim. İlk katı sakince indikten sonra aniden hızlanmaya başladım. Elimde tuttuğum çantamı sırtıma takıp âdeta uçarak iniyordum merdivenleri.

Az önce titreyen dizlerim şu an yaşamak için adrenalinle dolmuştu. Daha bir dakika olmadan neredeyse beş kat inmiştim. Uzun merdivenleri düşününce bu oldukça iyi bir zamandı. Beş dakika sonra kurtulmuş olacaktım.

Ölmeyecektim.

Merdivenlerden inerken bir ses duydum. Ben inerken bir başkası merdivenleri çıkıyordu. Biriyle konuşuyordu. Diğerinin sesini duyamıyordum, telefonla konuşuyor olmalıydı. Ses kulaklarıma gel-

se de kim olduğunu anlayamamıştım. Belki de beni görse bile umursamayacak birisiydi.

Ama tabii ki öyle olmamalıydı.

Ses yaklaştıkça kulaklarıma hücum ediyordu.

Bu Kunduz'un sesiydi.

Olduğum yere çakılıp kalırken arkama baktım. Bir şekilde o çocuğun arkamda olmasını ve beni korumasını umut etmiştim. Fakat kimse yoktu. Kaçacak bir köşe ararken kalbim yerinden çıkacak gibi atıyordu. Nefesimi kontrol altında tutamadığım için oldukça sesli bir şekilde nefes alıp veriyordum. Krize girmeme çok az kalmıştı.

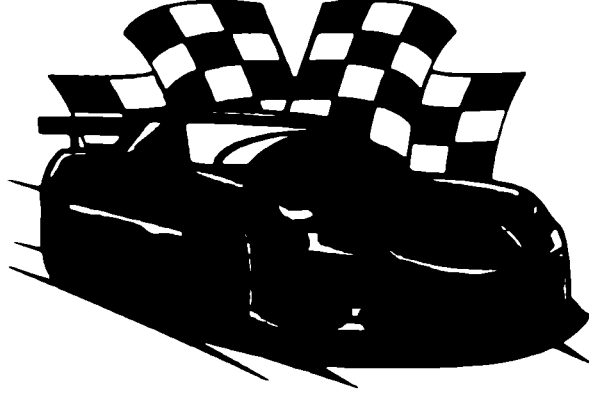
Bir el belime sarılıp beni çektiğinde daha çığlık atmama fırsat bile vermeden diğer eliyle dudaklarımın üzerini kapattı.

Sırtım duvara çarptığında çanta orada olduğu için ne kadar şanslı olduğumu düşündüm.

Ve dibime girmiş gözlerin ela olduğunu gördüğümde.

Bu Kutay'dı.

Sonunda tekrar birlikteydik!

Bölüm 23

En Büyük Yarış

Kutay elini ağızından yavaşça çekerken bana sessiz olmamı işaret ediyordu. Kunduz telefondaki adamla oldukça sert bir şekilde konuşuyor, küfürler savuruyordu.

Kutay o kadar hareketsizdi ki bir an taş kestiğini sanmıştım. Kunduz bizim bulunduğumuz kattan geçip gitmiş ama bir üstümüzde ayak sesleri durmuştu. Biriyle konuşuyordu.

“Bilgisayar nerede?”

“Patron, bilgisayar falan yok odada.”

“Oğlum beni çıldırtma, nasıl yok? Defol git bul bana o bilgisayarı.”

“Yemin ederim yok. Her yere baktım.”

“O kız bilgisayarımı aldıysa eğer onu mahvederim. Her şey onun içinde. Ulan elli tane adam, bir kızı tutamazsınız.”

Kutay bana bakınca başımı salladım. Bilgisayarı ben almamıştım. Bayzan almıştı.

“Patron adamlar çoktan satılmış ya da baştan beri senin yanında değillerdi.”

“Kim lan bu peşimdeki! Ulan Aksel, yaktın beni!”

Olay tamamen bizden bağımsızdı bunu anlayabiliyordum ama yine de Kunduz için bir tehdittik. Emin olana kadar peşimizi bırakmayacaktı. Kutay elimi tutup beni çekiştirince ona baktım. Bu gece birileri sürekli beni sürüklüyordu. Kutay bunların içinde en memnun olduğum kişiydi.

Kutay bir üstümüzdeki kattayken kaçmaya çalışmak ne kadar akıllıcaydı bilmiyorum ama orada öylece bekleyip yakalanmamız da bir o kadar riskliydi. Elimizden geldiğince sessiz bir şekilde inerken Kutay'ın elini sıkı sıkı tutmuştum. Üç kat indikten sonra artık daha fazla bekleyemeyeceğime karar verdim.

“Beni nasıl buldun?”

“Sessiz ol!”

“Kimse gelmiyor.”

Kutay'ı ilk defa bu kadar sert görüyordum.

“Polisi araman için sana verdiğim telefona takip edebileceğim bir uygulamaya yüklemiştim. Pek de haksız değilmişim. Çok şüpheli davranıyordun. Ama bu kadarını ben de beklemiyordum. Ölebilirdin.”

“Özür dilerim, ben sadece yardım etmek istemiştim.”

“Sana elli kere söyledim, hiçbir şey senden kıymetli değil, dedim. Ama seni bir şekilde suçlayamıyorum da bunu yapabileceğimize seni ben inandırdım. Kendimi asla affetmeyeceğim. Eğer sana bir şey olsaydı...”

Kutay'ın cümlesi yarım kalmıştı çünkü ayak sesleri geliyordu.

“Koş!” dedi Kutay bağırarak ve sanki daha fazlası mümkünmüş gibi elimi sıktı.

Merdivenleri inerken Kunduz bize küfürler savuruyordu. Son katı da indiğimizde girişte bekleyen bir iki kişi bize döndü. Hepsinin elleri belindeydi.

O an yapabileceğim en mantıklı hamleyi yaptım.

“Patron saldırıya uğradı. Yukarı koşun.”

Kapıdaki salaklar hemen yukarı çıkarken biz de kendimizi dışarı attık.

“Bu iyiydi!” diye bağırdı Kutay “Bu çok iyiydi.”

Her ne kadar ellerimizi bırakmak istemesek de bırakmak zorunda kaldık.

“Ölürsem annem beni gebertir Kutay, duyuyor musun? Annem beni gebertir! Ne olursa olsun geri dönmeliyiz.”

“Araban nerede?”

“Benim arabamla mı kaçacağız? Seninkine ne oldu?”

“Muhtemelen şu an polis yarış alanında inceliyordur.”

“Ne yani cidden polis baskını oldu mu?”

“Oldu ve inanmayacaksın ama bunu yapan ben değilim. Bu iş bizim dışımızda gelişiyor, Beren. Belli ki Kunduz sadece bizim kanımıza dokunmamış.”

“Biliyorum!” derken elimden geldiğince önden koşmaya ve Kutay’a yolu göstermeye çalışıyordum.

“Nereden biliyorsun?”

“Birisi bana yardım etti. Adı Mehmet Eren Bayzan’dı. Kunduz’la davası olduğu çok belliydi.”

“Sana neden yardım etti?”

Kendimizi arabaya attık.

Sürücü koltuğunda ben vardım.

“Sana neden yardım etti?”

Arabayı saniyeler içinde çalıştırdım ve yola çıktım. Tekerlekler çılgılık atarken gaza yüklendim.

“Hayır Beren, tekrar binanın önüne git.”

“Saçmalama, Kutay!”

“Sadece beni dinle!”

Kutay’ı sorgulayacak durumda değilim, dediğini yaparak direksiyonu kuralları hiçe sayarak kıvrıdım ve refüjün üzerinden geçerek tekrardan dönüş yoluna girdim. Vitesi bir bir yükseltirken köşeden Kunduz’un arabası görüldü.

“Bu çok saçma, Kutay neler oluyor?”

Kutay bana cevap vermek yerine telefonunu çıkardı ve neredeyse saniyesinde konuşmaya başladı.

“Çağatay tamam mısın? Evet peşimizde şu an. Sen ihbarı yap. En fazla yirmi dakikamız var sakın unutma.”

“Kutay artık neler döndüğünü söyleyecek misin?”

Ne ara gelmişti bilmiyordum ama Kunduz şu an peşimizdeydi. Arkadan çarpınca direksiyonu zor bela sabit tutabilmişim.

“Beren sakın ol. Yola odaklan.”

“Bu şekilde nasıl devam edebilirim ki?”

“Sen Beren’sin. Senin tüm numaran arabalar. O istediğin büyük yarışın içindesi, senden tek istediğim merkez karakoluna doğru sürmen. Kunduz ne yaptığımızı anlayacak kadar kendinde değil. Fakat yolu biraz uzatmanı istiyorum. Yirmi dakika dayanabilir misin?”

“Bilmiyorum, sanırım.”

Bunu derken sola kıvrıldım, daha sakın yollardan gitmeye çalışıyordum. Sürekli bir elim kornada yoluma çıkan insanları ve arabaları uyarmaya çalışıyordum.

“Neden yirmi dakika?”

“Çünkü dediğini yaptık, Kunduz’un arabasının şarj dinamosunu bozduk. Ben yukarıdayken Çağatay aşağıda onu yapıyordu. Yani umarım yapmıştır. Eğer zamanlamayı iyi ayarlırsak Kunduz’u ellerimizle polise teslim etmiş olacağız. Ondan sonrası bizden çıkıyor.”

“Bu çok zekice!” derken az önce aynısını bana söylediği için gülmeye başlamıştım. Bu daha çok sinirsel bir gülmeydi ama olsun.

“Telefonunu neden açmadın?”

“Allah kahretsin!”

Panikle bağırdım ve tekrar bir dönüş alırken vitesimi küçültüp artırdan hemen vitesi arttırdım. Kunduz bir kez daha bana yetişmişti.

“Telefonum Kunduz’da. Onu benden aldı. Bu işten sıyrılmayacağım.”

“Rasim amca halledecek.”

“Rasim amca kim?”

“Yağz’ın babası!”

“Kutay ne yaptın? Ailen duydu mu?”

“Duydu!”

“Şimdi ne olacak? Kunduz’dan kurtulsak bile bu işin sonunu hiç iyi görmüyorum.”

“Bize bir şey olmadığı sürece hiçbir şey kötü olmayacak.”

“Keşke gelmeseydin. Ailenle...”

“Beren sen buradayken benim durabileceğimi nasıl düşünürsün? Sana ulaşamadığım her an resmen kafayı yiyordum. Başına bir şey geldi diye kendimi paraladım. Eğer seni sağ sağlam bulamasaydım o adamı kesinlikle ellerimle öldürürdüm.”

“Böyle konuşma!”

Kutay arkamızdan gelen Kunduz’a baktı.

“On dakika oldu. Tekrardan şehrin içine girebilirsin. Araba muhtemelen bozulacaktır.”

“Bu gece için yaptığımız hiçbir plan tutmadı. Umarım bu tutar.”

Sert bir dönüş yapmak için hızımı düşürürken aynı anda vitesi mi de küçülttüm. Benim arabam Kunduz’un lüks arabasının yanında neredeyse bir hiçti ama ben bunun için doğmuştum. Ben arabaların kızıydim. Bunu yapabilecek birisi varsa o da bendim.

Kunduz sanki düşündüklerimi duyuyor gibi bir kez daha arkadan çarptı. Direksiyonu öylesine sıkı sıkıya tutuyordum ki omuzlarımdan sonrası uyuşmaya başlamıştı.

“Soluna geçiyor.”

Kutay söylemese de görüyordum.

“Beren sakın geçmesine izin verme, eğer bir kere geçerse geri dönüşü olmaz.”

Bir elimi direksiyondan çektim. Omuzlarımla gevşettim. Dikiz aynasından Kunduz’a baktım. Gözlerini görebiliyordum. Bir kere bile kırpmıyordu.

“Radyoyu aç Kutay!”

“Ne?”

“Radyoyu aç dedim.”

“Sen delirmişsin.”

Ama Kutay dediğimi yaptı ve radyoyu açtı.

“Şimdi kayıtlı olan birinci kanalı aç ve ardından emniyet kemeri bağla.”

“Beren ne yapacaksın?”

“Bizi bu işten son kez ve kesinlikle kurtarıyorum.”

Şarkı açılır açılmaz camları da açtım. Derin nefesler alarak kendimi hazırladım.

Elimi uzattım ve arabanın dörtlülerini yaktım. Kunduz’un alması gerken mesajı alacağını biliyordum. Benimle yarış diyordum ona. Beni kovalamaktan vazgeç, benimle yarış. Hızımı düşürdüm ve hafifçe sağa çekildim. Kunduz saniyesinde yanıma gelmişti. Onun da camı açıktı. Dar yolda dip dibe gidiyorduk.

“Güzelim! İşte bu yaptığın tam olarak bir hataydı.”

“Üç!” diye bağırdım “İki...” ayağımı debriyaja bastırıp, sonuna kadar kökledim. “Bir!”

Önce vitesimi arttırdım ardından tüm gücümle gaza bastım. Kunduz’u birazcık bile geçsem yeterdi. Gaza ne kadar çok basarsam sanki araba o kadar hızlı gidecekmiş gibi hissediyordum.

“Beren ne yapıyorsun?”

Kutay’a cevap vermedim.

“Yol daralıyor. Beren sağda yol yok. Araba en ufak ters harekette bu hızla takla atar. Dur.” Ama durmadım. Karakola çok az kalmıştı. Saat sabahın dördüne geliyordu bu yüzden yolar boştu. Ayrıca artık siren seslerini de duymaya başlıyordum.

“Bunu hayatta kaç kere yapabilir ki bir insan?”

“Neyi?”

Kutay bir eliyle kendini sabit tutmaya çalışırken diğeriyle beni koruyordu. Elinin sıcaklığı üzerimdeydi. Gözlerinin içine baktım.

“Bu sahneyi sakın unutma çünkü tam şu an bana sonsuza kadar âşık olman için bütün numaramı yapıyorum.”

Arabayı boşa aldıktan sonra direksiyonu sola doğru kırdım ve aynı anda frene bastım. Öyle bir açı ayarlamıştım ki tam bir saniye sonra Kunduz’la yüz yüze bakar duruma gelmiştik. Kunduz öfkeyle direksiyona vururken ben çığlık atarak direksiyonu sabit tutmaya çalışıyordum. Kutay’ın da durumu benden farksız değildi.

“Bu hayatımda gördüğüm en manyak şeydi.”

Kunduz’un arabasının durup durmayacağını bilmiyordum. Karakola varmak ve artık plan bozulmasın istiyordum. Arabam ne yaparsam yapayım onu geçemeyecek ve durduramayacaktı. Ayrıca yol daraldığı için her türlü bizi ezip geçecekti.

Tüm bunları göz önünde bulundurunca yapabileceğim tek bir şey kalıyordu. Ancak iki karış geçebilmişken öyle bir manevra yaptım ki arabaları Kunduz’la burun buruna getirmiştik. O aynı şekilde ilerlemeye devam ederken biz geri geri gidiyorduk aslında. Dikiz aynasından yola baktım. Yaklaşık yüz metre sonra karakolun önünde olacaktık. Frene bakarken aynı anda el frenini de çektim. Araba çığlıklar atarken siren sesleri birbirine karıştı.

Araba durmuştu ama biraz erken durmuştu. Polisler bize doğru gelirken kıpırdamadan duruyordum ta ki Kunduz kendini arabadan dışarı atıncaya kadar. Onunla senkron bir şekilde ben de kendimi dışarı attım.

“Beren sakın!”

Kunduz kaçamazdı eğer o kaçarsa benim de ailemin yüzüne bakabilme şansım ellerimden kayıp gidecek demektir.

Kutay beni tutup geri çekerken bir silah sesi karanlık gecenin karmaşasına karıştı. Ardından bir tane daha ve bir tane daha. Ellerimi kulaklarıma bastırırken çığlık atıyordum.

Kutay kendiyse birlikte beni de arabanın yanına çekmiş ikimizi de korumaya çalışıyordu. Çok kısa bir zaman sonra Kunduz’un âdeta boğazını yırtan sesi kulaklarıma geldi

“Sizi elimden kimse alamayacak, duydunuz mu beni? Sizi mahvedeceğim.”

Ayağa kalktığımda Kutay bana engel olmadı ama yürüyüp Kunduz'un yanına gitmeme de izin vermedi.

Kunduz polisler tarafından yere yatırılmış kelepçelenmişti. Yeşil gözleri ve bembeyaz suratı kıpkırmızı olmuştu. Yanakları o konuştuğu sinirden şişip sönüyordu.

“Siz ikiniz yapabileceğiniz en kötü şeyi yaptınız. Bunun peşinizi bırakmasına izin vermeyeceğim. Bir hayatınızın olmasına izin vermeyeceğim. Beni duydunuz mu?”

İki polis Kunduz'u yerden kaldırmış zorla kontrol altında tutmaya çalışıyordu. Kunduz polis arabasına bindirilip olay yerinden uzaklaştırılırken onun yerinin basit bir polis karakolundan çok daha fazlası olduğunu biliyordum.

“Siz ikiniz bizimle emniyete geliyorsunuz.”

Kırkklı yaşlarında iki polis yanıma gelip ikimizi de çekiştirmeye başlayana kadar kendimi tutmuştum ama artık ağlıyordum. Bundan birkaç ay önce yolda zabıta görse korkacak olan ben şimdi resmen çıkmaz sokaktaydım.

Kunduz'un peşimizi bırakmasına gerek yoktu.

Hayatım zaten mahvolmuştu.

Bu saatten sonra ailemin yüzüne bakabileceğimden şüpheliydim.

“Beren sakın korkma. Bize bir şey olmayacak. Yavuz amca bize avukat tutacak, sakın o gelmeden bir şey söyleme.”

Öylece Kutay'a bakıyordum aklımda sadece babam, annem, Mehmet vardı.

Karakola girmeden önce polis telsizinde ismimi duyunca tüyletim diken diken oldu.

“Ben ... karakolunda görevli polis memuru Tamer Karalar. Kayıp Beren Aydın bulundu. Tekrar ediyorum kayıp Beren Aydın bulundu. Ailesine haber verebilirsiniz.”

Beni arıyorlardı.

Ailem beni arıyordu.

Gözyaşlarım uzun zaman sonra mutluluktan akıyordu.

Beni bir odaya almışlardı. Kutay bana konuşma demişti ama zaten benim konuşacak hâlim yoktu. Bana sordukları her soruyu öylece cevapsız bırakıyordum.

“Kutay nerede?”

“İkiniz de avukatlarınız gelene kadar ayrı beklemek zorundasınız.”

“Hapse mi gireceğim?”

“Oradan bakınca hâkime benzer bir halim mi var, hanımefendi!”

“Yani siz bu işin içindesiniz, bilirsiniz diye düşündüm.”

“Yok hanımefendi, bilmeyiz.”

“Biz biliriz ama.”

“Neyi?”

“Yani ben kendim araba tamircisiyim ama bir boyanın kaçaya kaçacağı da bilirim.”

“Sen araba tamircisi misin?”

“Evet, n’oldu beğenemedin mi?”

“Yok ondan değil, bizim araba ha bire gazı kesiyor da onu soracaktım.”

Adamın yüzüne bakmaya devam ederken içimde bulunduğu duruma gülsem mi ağlasam mı karar veremiyordum.

“Anlaşıldı senden bize iş yok. Lafa gelince de tamirciyim. Şu turnaklara bak, kadından araba tamircisi olduğu nerede görülmüş!”

“Burada da mı ayrımcılık be! Sen benim az önce o arabayla nasıl bir hareket yaptığımı görmedin herhâlde.” Saçlarımı düzeltirken gözlerimi devirdim. “Senin arabanın da partikülünü söyle iptal etsinler. Baktın kimse yapamıyor bize gel. Ben orada olmayabilirim ama babam yapar. Aydın otomotiv. Sanayide kime sorsan bizi gösterirler zaten.”

“Sağ olasin, uğrarım bir ara. Siz ne zaman açıksınız ki?”

“Valla polis abi içeri girmezsem babam da beni evlatlıktan **red-**
detmezse ha bir de o manyak herif beni öldürmek için **tetikçi tut-**
mazsa pazartesi başlarım. Malum iş beklemez.”

Polis dediklerime gülerken ben söylediklerimle **oldukça ciddi**
olduğumdan gülemiyordum.

“Beren!”

Babam bana seslenince ayağa kalktım. Daha onu **görmeden**
‘baba’ diye haykırmaya başlamıştım. Babam bana koşarken **nefes**
nefeseydi, arkasında annem vardı. Mehmetse en arkalarından **koşa-**
rak yetişmeye çalışıyordu.

Ben babama sarılmak için kalktığımda polis beni duramadı. **De-**
liler gibi ağlarken babama koşuyordum. Babam boynuma **sarıldığın-**
da ben de ona sarıldım.

“Kızım, neredesin sen? Neredesin!”

“Özür dilerim, baba. Ben böyle olsun istemedim.”

“Hepsi benim yüzümden oldu. Eğer sana bir şey olsaydı **ben**
nasıl yaşardım, yavrum. Değil **dükkânım**, ömrüm bile **senin** olsun.
Babanı affet, Beren.”

Babamı görmeden önce bana karşı nasıl bir tutumu olacağını
bilmiyordum ama bu duyduklarım karşısında kalbim âdeta **yeniden**
canlanmıştı.

Annem yammıza geldiğinde ellerini dizlerine koydu.

“Babanın elinden kurtuldun ama seni ben mahvedeceğim, **Be-**
ren. Aklım çıktı, kızım! Şu yaşlı anan mürüvvetini görmeliyken seni
buralarda mı bulacaktı?”

Hâlâ ağlarken anneme sarıldım.

“Özür dilerim. Sana söz buradan çıkar çıkmaz evlenicem.”

Annem de ağlarken cevap verdi.

“Seni kim alsın, güzel kızım? Seni kim alsın?”

“Ya siz ikiniz nasıl hızlı koşuyorsunuz öyle. Zaten park edecek

yer bulamadım, tam karakolun önüne bıraktım. Eğer ceza yersem var ya Beren, alırım parasını.”

Mehmet nefes nefese konuşurken biz yandan da beni annemin kollarından alıp kendi sarılmıştı.

“Bunca zaman yarışlara katıldın ama bana söylemedin mi? Ben de babamdan gizli seni dışarı çıkarıyorum diye havalara giriyordum. Meğer ailenin marjinali senmişsin!”

Aynı anda hem deliler gibi ağlanacağını hem de kahkahalarla gülüneceğini ilk defa şimdi anlamıştım.

Biz öylece ağlayıp gülerken polis konuştu.

“Sanırım pazartesi dükkân açık, Beren Hanım.”

Babam bana baktı.

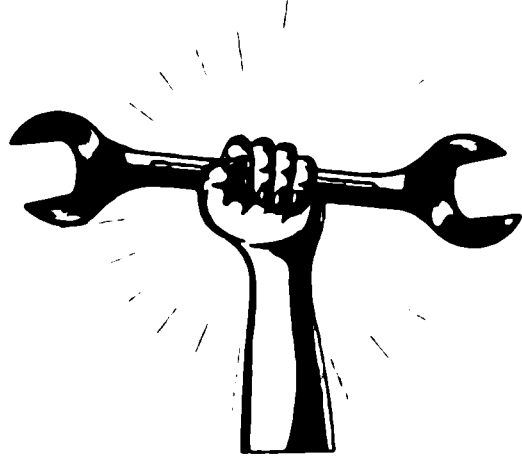
“Abinin arabası bozukmuş da baba, muhabbet geçince ben de öyle şey edeyim dedim...”

Babam beni tekrar kolları arasına alıp saçlarımdan öperken Mehmet polisle konuşmaya başladı.

“Merhabalar amirim kismetse birkaç seneye yanınızdayım!”

Ninova

Bölüm 24

Bitiş Çizgisi

9 Ay Sonra...

Doğrusu üniversitenin kapısından girerken kendimi bu kadar tamamlanmış ve mutlu hissedeceğimi düşünmezdim. Tabii bir de havalı...

Kutay, vişne çürüğü Audi'sinin camlarını sonuna kadar açmıştı. Cam tavandan sızan gün ışığı eylül yağmuruyla karışmış, havada taze bir çim kokusu bırakmıştı. Üniversite şehrin on kilometre güneyinde kalıyordu. Kampüsten girerken en sevdiğim şarkı radyoda çalıyordu. Kutay güneş gözlüklerini takmıştı. Üzerinde ona çok yakıştırdığım kırmızı renk tişörtü ve kot pantolonu vardı. Bal rengi saçları rüzgârın etkisiyle savruluyor, dudağındaki kurnaz gülüş beni mest ediyordu. Kampüsü değil de onu izliyordum. Âdeta kendimi bir film sahnesinin içinde gibi hissediyordum. Kutay ve ben sadece bir çift değildik. Biz bir takımdık. Mehmet şu sıralar bize *Bony* ve *Clyde* demeye bayılıyordu.

Son zamanlarda hayatım çok değişmişti.

Kutay arkadaşının intikamını almış, Kunduz'un hapse girmesini sağlamıştı.

Kunduz görünüşe göre birçok kişiyi karşısına almıştı.

Bunlardan biri de Bayzan denen adamdı. Onu o geceden sonra hiç görmedim ama hayatımı kurtardığı için içten içe minnet duyuyordum.

Bu dava belki yıllarca sürecekti ama Kunduz'un kolay kolay oradan çıkabileceğini düşünmüyordum. Olay bizim bildiğimizden daha fazlasıydı.

"Ne düşünüyorsun, güzelim?" Kutay kampüsün içinde turlarken saçlarım üstümüzde çiseleyen yağmurdan dolayı hafifçe ıslanmıştı. İkimiz de güzelim hitabına güldük. Artık bu kelime bizim için sadece kötü bir şakaydı. Kutay bazen alayla karışık bana böyle sesleniyordu. Sesini de tıpkı Kunduz'a benzetiyordu.

"Hiç," dedim "Sadece seninle şu an burada olmak. Bu kalan hayatımın en güzel günü olabilir." Ona Kunduz'la ilgili endişelerimden bahsetmedim. Bu anı bozmaya değmezdi. Neler olup biteceğini bize sadece zaman gösterebilirdi.

Kutay arabayı kampüsün kafeteryası olan binanın önüne çekti. Omzuma doladığı kolunu çekmek yerine beni kendi göğsüne doğru bastırdı.

"Kampüsün en kalabalık noktasındayız, biliyorsun değil mi?" kıkırdadım. Kutay'ın okuldaki son yılıydı. Benimse mühendislikteki ilk yılım.

Tam da hayal ettiğim mesleği sonunda bulmuştum. Hem tamirci olarak kalabilecek hem de bu konuda teorik bilgileri öğrenecektim.

"Okulun ilk haftası kimse gelmez!" Kutay etrafımızı gösterip boş alanı işaret etti. "Bunu bana neden daha önce söylemedin? Neden geldik ki o zaman?"

Sahiden de kafeteryanın önüne kurulmuş kedi ve köpeklerden başka kimseler yoktu.

“Düşünüyorum da,” Kutay konuşurken tüm camları bir düğmeye basarak kapattı. Tavandaki de buna dahildi. Camlar filmli olduğu için şimdi kendimi daha korunaklı hissediyordum.

“İlk dersi asmak öğrenciliğin şanındandır.” Yavaş yavaş yaklaşıyordu.

Gülümsemesine hayran bir şekilde dudaklarını izliyordum. Onu izlemek beni âdeta hipnoz ediyordu. Her defasında yüzünün güzelliği başımı döndürüyordu. Bir de ilk günden beri aklımı başımdan alan kokusu... Kalbim heyecanla teklerken zar zor konuştum. “Bu iyi bir fikir değil...” Cümlem tutkulu bir öpücükle yarılandı. Fırsat bulduğum ilk an tekrar konuştum. “İlk derse girmek istiy...” Bir müddet sonra itiraz etmeyi bıraktım. Kendimi onun minik ve tatlı öpücüklerine bıraktım. Radyodaki şarkı tekrarlarlarken yağmur daha şiddetli yağmaya başladı.

O gece o yarışı biz kazanmıştık bitiş çizgisini beraber görmüştük.

“Beren?”

“Efendim?”

“O gece arabayla yaptığın hareket var ya...”

Güldüm.

“Hatırlıyorum sanırım, hani şu seni kendime yüzyıl falan bağladığım.”

Kutay da güldü.

“Evet ondan bahsediyorum.”

“Ne olmuş ona?”

“Bir kez daha yapsana!”

Dudaklarını öperken güldüm.

“Niyeymiş o?”

“Yüzyılı, iki yüz yıla çıkarmak için.”

“Sonsuza dek mutlu yaşadılar gibi yani!”

“Aynen öyle!” dedi. “Sonsuza dek mutlu yaşadılar!”

Kutay beni tekrar tekrar öperken kalplerimiz hızlanmaya başladı ve bu yarış kimin kazanacağını bilmek imkânsızdı.

Son

Bir Zamanlar Küçüktü, Şimdi Bir Marka:

Beren Aydın ve eşi Kutay Güvener'den 'Aydın Garaj' hikâyesi

Yirmi yıl önce gazetelere "Sanayinin Küçük Ustası" olarak çıkan Beren Aydın, bugün Türkiye'nin ilk kadın odaklı otomotiv eğitim merkezinin kurucusu.

Yanında eşi Kutay Güvener var. İksisi birlikte arabaları, hayalleri ve ön yargıları tamir ediyor.

"O eski gazete kupürünü hâlâ saklıyorum," diyor Beren.

"O haberdeki küçük kız, bugün bile bana cesaret veriyor."

Duvarlarda kadın öğrencilerin el izleri, masada motor parçalarından yapılmış çiçekler...

Kutay gülerek ekliyor:

"Beren'in elleriyle tamir ettiği ilk motor hâlâ çalışıyor.

Çünkü o her şeye kalbini koyar."

Bugün Aydın Garaj, yalnızca bir tamirhane değil; bir okul, bir umut, bir başlangıç yeri.

Ve o küçük kızın yıllar önce söylediği cümle artık bir slogan gibi duvarda asılı:

"Kadınlar da tamir eder."

Beren Aydın tam bir cumhuriyet kadını... Kendi ayakları üzerinde duran, hayallerini gerçekleştiren ve birçok kadının iş hayatına atılmasını sağlayan müthiş bir deha, parlak bir girişimci... Araştırmacı Gazeteci Ekin Gözde'nin özel röportajı sonraki sayfada...

“O 13 yaşındaki küçük kız bugün sizi görse ne söylerdi?”

“Gurur duyardı... Yaptığım iş hiç kolay değildi. Bugün yaşadığımız modern dünyada bile farklılıklar insanları korkutuyor. Erkekler için biçilmiş role bir kız çocuğunun talip olması dış dünya tarafından hiç insaflı karşılanmamıştı. Yine de geçmişe baktığımda iyi ki diyorum...”

“Tamirhanenizin isim hikâyesi nedir?”

“Aydın koymak eşimin fikriydi. Hem soyadımızı kullanarak babama ve abime olan saygımızı göstermek istedik. Hem de buraya gelip çalışan, eğitim gören kadınların dünyaya daha aydın gözlerle bakacağına dair bir işaretti...”

“Biliyoruz ki oto tamiri sizde baba mesleğı... Babanız ve abiniz de bu mesleğe devam ediyor mu?”

Abim yıllar önce mesleğı bıraktı. Onun farklı hayalleri vardı. Kendi çocukluk hayalini gerçekleştirdi. Şimdi başka bir şehirde ama sık sık görüşüyoruz. Bu atölyenin kurulması için o da çok çalıştı ve destek oldu. Babamın en başından beri bunu tahmin ettiğini düşünüyorum.”

Beren Hanım’n gözleri doluyor:

“Her zaman benim için en iyisini istediğine inanıyorum. Geçmişte engellemek istedi fakat anladım ki ebeveyn olmak bazen zor kararlar gerektiriyormuş. Sonuç olarak işler bu kadar ilerlemeyebilirdi de...” Gülüyor. “Sanırım riske atmak istemedi beni...”

“Bugün kadınlara araba tamiri öğretiyorsunuz. Bu fikir nasıl doğdu?”

“Bu dünyada tek olmadığımı her zaman biliyordum. Fikir için çabalamam bile gerekmedi. Kendimden ilham aldım. Benim gibi bu işe meraklı onlarca kadının olması da gerçekten beni çok mutlu ediyor. Tabii aynı zamanda eğitime de önem veriyoruz.”

“Siz üniversiteye gittiniz mi peki?”

“Elbette... Eskiden, yani çocukken, okulun ve eğitimin gereksiz olduğunu savunurdum fakat üniversiteye gittiğimde anladım ki insan tek yönlü olmak zorunda değilmiş. Arabalar benim için hep heyecan konusu olsa da okul hayatımı da çok sevdim. Bu fikri bana aşılaman da eşim olmuştu.”

Bilmeyenler için; Beren Aydın ülkenin en prestijli mühendislik fakültesinden mezun olmuş. Kendi mekanik zekâsını eşi Kutay Güvener’in iktisadi zekâsıyla birleştirdiğinde mükemmel uyumu yakaladıklarını dile getiriyor.

“Teknik bilgi kadar öz güveni de mi tamir ediyorsunuz burada?”

Beren Aydın bu soruyla beraber etrafına bakıp gülümsüyor. “Buraya gelen her bir kadın zaten yeterince özgüvenli değil mi?”

Onu canı gönülden onaylıyoruz. Karşımızda böyle başarılı bir genç kadın varken onaylamamak mümkün değil. Ülkemizin onun gibi kadınlara, gençlere, çocuklara daha çok ihtiyacı var. Son sorumuzu sorarak röportajı bitiriyoruz. Sonraki sayfada atölyenin görselleri var. Bakmayı sakın ihmal etmeyin!

“Son olarak, motor gürültüsünde hâlâ kalp atışınızı duyabiliyor musunuz?”

Bu sorumuzla birlikte Kutay Bey’e bakıyor ve şöyle diyor: “Duyabiliyorum... ve onun yanında olduğum her an kalbim biraz daha hızlanıyor.”

Teşekkürler

Yıllar önce küçük bir fikir belirdi aklımızda:

Bir kadın erkek egemen bir alanda çalışsa ne olurdu?

Bu fikir hem kendi hayatlarımızdan hem de çevremizde gördüklerimizden doğdu. Kadınlar çoğu zaman yargılanıyor, bastırılıyor, görmezden geliniyor. Biz de bu kitabı, o kadınların sesi olmak için yazdık.

Beren olağanüstü güçlere sahip bir kahraman değil. O, hayalleriyle korkuları arasında sıkışsa da vazgeçmeyen bir genç kadın. Onun hikâyesinde biraz umut, biraz da cesaret bulmanızı diledik.

Gaz Pedal Aşk yıllarca zihnimizde sessizce bekledi. Bu hikâyeyi gün yüzüne çıkarmamızı sağlayan ve bize her adımda destek olan herkese teşekkür ederiz.

Editörümüz Meryem Çelikten, bize inandığın ve hep yanımızda olduğun için minnettarız.

Parola Yayınları ailesine; özellikle Ahmet Üzümcüoğlu, Yaren Uludağ, Özge Tataroğlu ve Ayşen Sıla'ya emekleri için teşekkürler.

Ayrıca kitabı sizlerden önce okuyup değerli fikirlerini paylaşan Övgü Deveci Safi, Emre Çevik, Sude Çeltik, Öznur Demir ve Sude Luna'ya teşekkür ederiz.

Ve sevgili okur,

Bu yolculuğa bizimle çıktığın için en büyük teşekkür sana. Sen olmasan hiçbir anlamı kalmaz!

Bir sonraki kitapta görüşmek dileğiyle.

AYDIN ÖZEL SERVİS VE EĞİTİM MERKEZİ

